NOVA
CLAVIS HOMERICA:

Cujus ope

Aditus ad intelligendos ſine Interprete

ODYSSEÆ LIBROS

omnibus recluditur.

Interſperſæ ſunt selectæ Clariſſ. Virorum

Clarckii, Ernesti, Spondani, cet.

Annotationes & Scholia.

Opera

JOANNIS SCHAUFELBERGERI,

Publici in Schola Turic. Pædagogi.

Tom. V.

A. —— *Z.*

TURICI,

Litteris HEIDEGGERI et Socc.

MDCCLXVI.

LECTORIBUS
HUMANIORUM LITTERARUM
& in primis
GRÆCÆ LITTERATURÆ
STUDIOSIS
S. P.

O ffero Vobis hic *Tomum Quintum* Clav. Hom. diverſo plane modo elaboratum. Noſtis, Celeb. & de Human. Litteris præclare meritum CHRIST. TOB. DAMM ſuperiori anno edidiſſe *Novum Lexicon Græcum Etymologicum & Reale : cui pro baſi ſubſtratæ ſunt Concordantiæ & Elucidationes* Homericæ & Pindaricæ, *cum Indice univerſali Alphabetico :* Opus, quod de ſingulari Sermonis Græci cognitione Auctoris luculentiſſimum exhibet teſtimonium. At

quid

quid multa? Explanatio *Lib. V. & VI. Odyss.* quæ in hoc Tomo continetur, & ad quam hoc Opere usus, & fere abusus sum, (antea enim mihi non ad manus erat,) id, quod dixi, plus satis declarabit. Omnia ita facilia ac perspicua reddita sunt, ut nulla ulteriori explicatione indigeant. a) Quis ergo (ut hoc ἐν παρόδῳ dicam,) non mecum mirabitur, Virum, qui in interpretandis profanis Auctoribus adeo peritus est, & in hoc litterarum genere excolendo consenuit, in Auctoribus Sacris interpretandis se ita imperitum prodere? Quis non stupet, si vel specimina explicationum ejus in N. Test. quæ in notis *Ephemeridibus litterariis* obvia sunt, legit? b) ——

Ab hoc ergo tam eximio Subsidio instructus, non potui non, *Lectores Humanissimi*, ejus voluptatis, qua ego hac in

a) Vid. tamen hujus Lexici censuram in Cel. KLOTZII *Act. Litter. Vol. II. P. III. p.* 272. *sqq.*
b) ex. gr. Cel. ERNESTI Theol. Biblioth. V. Band. *p.* 591. *sqq.* & *p.* 675. *sqq.* Allgem. deutsche Biblioth. I. Band. 2. St. *p.* 87. *sqq.*

in parte fruitus ſum, etiam Vos participes reddere, ſperoque, me Vobis non leve præſtitiſſe, & in poſterum præſtiturum eſſe officium. Si qui Veſtrum ſunt, qui hoc Opus ipſi poſſident, non ægre ferent, ſi ſe moleſto labore id perpetuo evolvendi ac pervolvendi exemtos videbunt.

Non ignoro, quam adverſa judicia in IV. primos Tomos hujus Opuſc. in *Ephem.* quibusdam *litter.* ſint lata. Cum autem hæc ſit ſors, quam cum innumeris aliis communem habeo, æquo animo fero, aliisque dijudicandum relinquo, quatenus illa vera vel falſa ſint. Nunquam inani me ſpe alui, laborem meum omnibus probatum iri. Sat habeo, atque habebo, ſi paucis arrideat. Alii, qui ſibi ſoli ſapere videntur, propoſitum meum infelix appellent, Notas quasdam tanquam ſuperfluas vel parum judicii ac guſtus indicantes damnent, alii alia culpent, non magnopere curo, probe ſciens, laborem iſtum

 nun-

nunquam talem evasurum, ut omnibus sit placiturus: quivis semper pro sua, qua pollere putat, judicandi facultate aliquid habebit, quod in eo vituperet; & si, *Optimi Adolescentes!* in adhibendo hoc Subsidio ipsi sentitis, judicium ac gustum Vestrum corrumpi, aut Magistri vestri Vobis persuadent, ne id fiat, periculum esse, satius omnino erit, si illud e vestigio seponetis, quam si cum metu corruptionis talium rerum, quæ Vobis in omni vita Vestra necessariæ sunt, illo porro utemini.

Pergo nunc ad commemoranda Virorum Celeb. merita in nuper editis Auct. Græcis:

I. *Celeb.* J. AUG. ERNESTI. 1764. edid. *Xenophontis Opera.* Vol. IV.tum Lipsiæ.

II. *Celeb.* JO. JAC. REISKE. 1765. edid. *Theocriti Reliquiæ*, utroque sermone cum Scholiis Græcis & Commentariis integris *Henrici Stephani*, *Josephi Scaligeri* & *Isaci Casauboni.* Curavit hanc Editionem, Græca ad optimos Codices emendavit, Libros III. Animadversionum, Indicesque Verborum Theocriteorum addidit J. JAC. REISKE. Tom. I. Viennæ & Lipsiæ.

III. *Cel.*

III. *Cel.* J. ADAM. SCHIER. *eod. anno.*
Ομηρȣ Βατραχομυομαχια. i. e. *Homeri Carmen de Ranarum cum Muribus pugna.* ex Recens. & cum Notis *J. Aug. Ernesti.* ad cujus præstantissimam Editionem —— recudi curavit, suisque Notis auxit J. AD. SCHIER. Lipsiæ.

IV. *Cel.* JO. GOTTFRID. HOERIUS. 1766.
Sophoclis Ajax. cum Scholiis tam antiquis quam novis, & Translatione soluta metris ac revincta, atque Indicibus Rerum Verborumque. ibid.

V. *Cel.* JOANNES FRICKIUS. 1765.
Monita Isocratea, cum *Jacobi Facciolati* & suis Animadversionibus, tum Indice Verborum locupletissimo edidit. Jenæ.

VI. *Cel.* JO. THEOPHILUS COBERUS. *eod. anno.*
Chionis Epistolæ. græce. ad Codd. Mediceos recensuit, castigavit, Notas & Indicem adjecit TH. COB. Dresdæ & Lipsiæ.

VII. *Cel.* JO. BAPTISTA ZANOBETTIUS. 1753.
Græcorum Veterum Epigrammatum Anthologia selecta. ad usum studiosæ Italicæ Juventutis. Liburni.

VIII. *Cel.* ANTONIUS MATANI PISTORIENSIS 1758. *Heliodori Larissæi Capita Opticorum* Latine vertit & illustravit. Pistorii.

Prodiit 1762, Etonæ, in 4.to

Thesaurus Græcæ Poeseos; sive *Lexicon Græco-Prosodiacum*; Versus & Synonyma, (tam ad Explicationem *Vocabulorum*, quam ad *Compositionem Poëticam* pertinentia,) Epitheta, Phrases, Descriptiones, &c. (ad modum Latini *Gradus ad Parnassum*) complectens. *Opus*, in studiosæ *Juventutis* Gratiam & Utilitatem, ex optimis quibusque *Poëtarum Græcorum* Monumentis, quæ adhuc

adhuc prodierunt, *nunc primum constructum.* Cui præfigitur de *Poësi* seu *Prosodia Græcorum* Tractatus. *Auctore* T. MORELL, S. T. P. c)

Exstant. in *Celeb.* FRIED. EBERH. BOYSENS Philologischen Bibliothek für die niedern Schulen, St. I. p. 100. sqq. *Observationes in Homeri Librum I. Iliados*, quæ omnes Homeri legendi cupidi optabunt, ut a docto earum Auctore continuentur: quod etiam se facturum promittit.

Quod superest, in æquorum ac benevolorum Lectorum amorem atque favorem me commendo, &, si etiam hæc istius qualiscunque laboris Pars ad promovenda Græci Sermonis studia aliquid conferet, mihi erit gratissimum. *Scripsi* TURICI, PRID. NON. FEBR. MDCCLXVI.

c) Hujus Thesauri censuram vide in KLOTZII *Act. Litter. Vol. II. P. III. p.* 340. *sqq.* Wochentliche Anzeigen, quæ hic eduntur, St. 7. hujus anni.

—— ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος.
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος. ——

Theocrit. Idyll. XVI. 20. 21.

CLAVIS

CLAVIS HOMERICA,

IN A. ODYSSEÆ.

'Οδυσσεία, *Odyssea*. Sic posterius hoc Homeri poema vocatur, quia continet historiam, fabulam *Ulyssis*; narrationem fatorum hujus Herois. ab 'Οδυσσεύς, *Ulysses*.

V. 1.

Ἔννεπε, dic. v. ἐννέπω. *Il.* B. 761.

Πολύτροπος, ου, ὁ, versatilibus moribus homo, qui se temporibus, locis ac eventibus accommodare novit: callidus, prudens, versutus. (ex πολὺς & τρόπος.) *Ulyssis* Epithet.

Homerus ubique *Ulyssem* vafrum, versipellem, simulandi ac dissimulandi incomparabilem artificem facturus, aliis atque aliis subinde *Epithetis* utitur. Illa, quibus describitur, fere hæc sunt: ἐπίστροφος, πολυμήχανος, ποικιλομήτις, πολύτλας, δαίφρων, πολυμήτις, ταλασίφρων, &c.

Πολύτροπον] ἐπὶ πολλὰ τρέποντα τὴν διάνοιαν, συνετὸν, ἢ πολλῶν ἔμπειρον τρόπων. *Schol.* Ut ille vir heroici spiritus & *polytropus* ab Homero dictus, *i. e.* multifaria ingenii dote, multiplici morum cognitione, versatilique solertia præditus. *Budæus de Asse, Lib. V.*

V. 2.

Πλάγχθη, Erravit. πλάγχθη ἀπὸ χαλκόφι χαλκός, repulsa est a galea hasta. *Il.* Λ. 351. v. πλάζω. *Il.* B. 132.

Solent Verborum genera frequenter permutari, ita ut Passiva, in Futuris maxime, vim Mediorum, Media in Præteritis & Aoristis potestatem Passivorum, accipiant. FISCH. *Præf. ad* WELLERI *Gramm. Gr. p. XVII XVIII*

Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον, *Pleonasmus*. Quid enim est, nisi ἱερὰ Τροίη? Certe *Horatius*, qui haud dubie respexit hunc & similia Poëtæ loca, *sacrum Ilium* simpliciter reddidit. (*Lib. III. Od. XIX.* 4.) IDEM *ibid. p. X.*

'Ιερὸν πτολίεθρον] διὰ το τετειχίσθαι ὑπὸ Θεῶν· ἢ διὰ τὴν πρὸς τὸν Δία εὐσέβειαν. *Schol.* CLARK. Usitatum *urbium*

Epitheton eſt, cujus variæ ſane cauſæ poſſunt afferri. Crediderim ſimpliciſſimum eſſe, ſi dicamus, quia auſpicato & ritibus ſacris adhibendis conduntur, Deo *ſacras* urbes dici; ſicut omnia naturæ opera, mare, cœlum, montes ſic appellantur, quia Deum auctorem habent. ERN. add. WOLFII *Cur. Philol.* & ELSNERI *Obſervat. S. in Matth. IV.* 5. Τότε παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν.

Πτολίεθρον, *Il.* A. 164.

Ἔπερσε, evertit. v. πέρθω. *Il.* B. 374.

v. 3.

Ἄστεα] πόλεις. *Schol.*

v. 1 — 3.

RICC. *Differt. Hom. Tom. III. p.* 2. *ſqq.* Laudaturus Homerus Ulyſſem, inclytum ſcilicet virum ex Ithacæ regno ad Trojanum bellum profectum, cujus conſilio, prudentia, ſolertique calliditate poſt decennalem abſidionem ſuperbum Ilium corruit, extremaque clade abſumta ſunt omnia, & deleta, quod multorum hominum urbes moresque viderit, principio poëmatis, quod ab ejus nomine inſcribitur, ſtatim enarrat:

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω.

Hoc eſt, ut elegantiſſime vertit *Horatius:*

Dic mihi, Muſa, virum captæ poſt tempora Trojæ,
Qui mores hominum multorum vidit, & urbes.

Anne Ulyſſis ad multos populos, diverſaſque urbes peregrinationem ſcaturiginem veluti, fontemque prudentiæ illius, qua ſupra ceteros ſingulariter eminebat, Vates nobis indigitare voluit? Equidem puto; reſque adeo in propatulo mihi eſſe videtur, ut nullus ambigendi locus relinquatur. Quamvis autem id aperte ſenſerit Homerus, & peregrinationis ſtudium in Ulyſſis perſona tam diſerte commendaverit, non omnes tamen ita ejus auctoritate permoventur, ut in eandem atque ipſe ſententiam eant. Complures enim docti viri inter ſe committuntur, ac diſceptando digladiantur, utiliorne habenda ſit hominibus pere-

peregrinatio, an pernicioſior, & pluſne boni ex ea promanet, an mali. &c.

v. 5.

Ἀρνύμενος, magna cura ſervans. v. ἄρνυμαι, *Il.* A. 159.] Videtur vox ἀρνύμενος apud Poëtam *propr.* ſignificare *expetens*, ſive *exquirens*, *ut laboris præmium. Il* A. 159. Z. 446. *X.* 159. Secundum hanc interpretationem *Horatius: Dum ſibi, dum ſociis reditum parat.* itemque *Budæus de Aſſe, Lib. V. Salutem ſuam tandem anxie ſociorumque perquirebat.* Sed & confirmatur hæc accipiendi ratio ex Ψ. 253. *infra*, ubi ſimilis ſententia occurrit: Νόστον ἑταίροισιν διζήμενος, ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ. CLARK.

v. 6

Ἐῤῥύσατο, ſervavit. v. ῥύομαι, *Il.* I. 396.

Ἱέμενός περ, tametſi cupiens. v. ἵεμαι, *Il.* B. 589. Λ. 168.

v. 7.

Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο,

Sua enim ipſorum inſipientia perierunt.

Vide ad *Iliad.* Δ. 409.

Par ce ſeul trait Homere marque d'abord une difference eſſentielle entre l'Iliade & l'Odyſſée, c'eſt que dans l'Iliade les peuples periſſent par la folie des Rois; car ce Poëte déclare qu'il chante la colere d'Achille, qui a été ſi funeſte aux Grecs, & qui en a précipité une infinité dans le tombeau; ce qui a fait dire à *Horace:*

Quidquid delirant Reges, plectuntur Achivi.

Et dans l'Odyſſée ils periſſent par leur propre folie, comme il le dit ici, après avoir aſſûré que leur Prince n'avoit rien oublié pour leur procurer un heureux retour. Voilà pourquoi l'Odyſſée eſt plus pour le Peuple, que l'Iliade. DAC.

v. 8.

Κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἠελίοιο Ἤσθιον, boves ſublimis Solis Comederunt: *ils eurent l'impieté de ſe nourrir des troupeaux de bœufs qui étoient conſacrez au Soleil*,] La Poëſie doit être inſtructive, & la plus grande inſtruction & la plus utile eſt celle qui regarde la pieté. Homere ne perd aucune occaſion de donner ſur ce point-là d'excellents préceptes; mais des préceptes indirects, qui ſont les plus efficaces.

caces. Ici il enseigne que les impies & les sacrileges sont dignes de mort, & qu'ils attirent immanquablement sur eux la vengeance divine. EAD.

v. 9.

Νόστιμον ἦμαρ, reditus diem. νόστιμος, ου, ὁ, ἡ, qui redire poteſt, rediturus. a νόστος, ου, ὁ, reditus.

v. 10.

Τῶν ἁμόθεν γε, Horum partem aliquam,] τῶν περὶ τὸν Ὀδυσσέα, ὁπόθεν θέλεις, πράξεων, ἀπό τινος μέρους ἀρξαμένη διηγοῦ ἡμῖν. *Schol.*

Ἁμόθεν, *adv.* unde? 2.) ab aliqua parte, ex parte. ab ἁμὸς, ὁ, unus, aliquis. 2.) meus, noſter.

Θύγατερ Διός,] ἀντὶ τοῦ, ὦ Μοῦσα. *Schol.*

v. 11.

Φύγον, effugerant.

Αἰπὺν ὄλεθρον, ſævam mortem. Vide ad *Il.* Z. 57. Λ. 174.

v. 12.

Πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν, belloque elapſi atque mari.

v. 13.

Κεχρημένον, indigentem.

v. 14.

Νύμφη. *Il.* Γ. 130.

Πότνιος. *Il.* A. 357.

Ἔρυκε, detinebat.

Καλυψὼ, *Calypſo.*] Ἄτλαντος θυγάτηρ. *Schol.*

Δῖα θεάων, *Il.* E. 381.

v. 15.

Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, In ſpecubus cavis. σπέος, *Il.* Δ. 279.

γλαφυρὸς, *Il.* B. 88.

Λιλαιομένη πόσιν εἶναι, cupiens *ſibi* maritum eſſe. λιλαίομαι, *Il.* Γ. 133. πόσις, Γ. 163.

v. 16.

Περιπλομένων ἐνιαυτῶν, *volventibus annis.* Virg. *Æn. I.* 238. ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων, urbem cingentes *vel* obſidentes hoſtes propter exitiales. *Il.* Σ. 220.

v. 17.

Τῷ οἱ, Quo ei: ἐν ᾧ αὐτῷ. *Schol.*

Ἐπεκλώσαντο, deſtinarunt. *Il.* Ω. 525.

v. 18.

v. 18.

Ἔνθα, tum: τότε.

Πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, evaserat e laboribus. πεφύγω, *Il.* Z. 488. ἄεθλος, *Il.* Γ. 126.

v. 19.

Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι, Etiam inter suos amicos.

Ἐλελίζω. *Il.* B. 27.

v. 20.

Νόσφι Ποσειδάωνος, Præter Neptunum. νόσφι, *Il.* A. 349. Ποσειδάων, A. 400.

Ἀσπερχὲς μενέαινεν Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, indefinenter irascebatur Divino Ulyssi.] Ulysse s'étoit attiré la colere de ce Dieu, parce qu'il avoit aveuglé le Cyclope qui étoit son fils. DAC.

Ἀσπερχὲς, *Il.* Δ. 32. Π. 61. μενεαίνω, *Il.* Γ. 379. ἀντίθεος, *Il.* A. 264.

v. 21.

Πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι, antequam is suam in terram venisset. πρὶν frequentissime cum Infinitivo construitur: Poëtæ autem pro πρὶν dicunt πάρος. WELL. *p.* 321. FISCH. *p.* 349. 350.

v. 22.

Αἰθίοψ. *Il.* A. 423.

Μετεκίαθε, adierat. *Il.* Π. 685. insequebatur. v. μετακιάθω. *Il.* A. 52. 713.

Τηλόθ' ἐόντας, longe semotos: μακρὰν οἰκοῦντας. *Schol.* τηλόθι, *Il.* A. 30.

v. 23.

Τοὶ διχθὰ δεδαίαται, qui bifariam divisi sunt. v. δαίω, divido.

Ἔσχατοι ἀνδρῶν, ultimi hominum.

Accusant nonnulli Homerum, quod *Æthiopas bifariam diviserit*: unam siquidem ajunt esse Æthiopiam. Sed eos refellit *Strabo*, *Lib. I.* Tradit enim, quod, sicut Ægyptum atque Ægyptios a Delta ad Syenen usque Nilus bifariam dividit; ita Æthiopia eodem flumine secatur. Quomodo igitur non erit in duas partes dissecta, quarum una Orientem spectat, altera Occidentem? *Extremos* autem *hominum* vocat Æthiopas:

— — τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
quia ab ea parte, quæ eſt verſus Occidentem, Æthiopia finitur Oceano, qui dicitur Æthiopicus. Hic cum mari Braſilico conjunctus eſt. Quamquam igitur doctiſſimus *Eraſmus Schmidius*, ut notavit Cl. *Fabricius* (*Bibl. Gr. V.* 1. *pag* 345.) probare conetur, Americam innotuiſſe Homero; tamen puto hinc contrarium evinci. Non enim dixiſſet Vates Æthiopas extremos hominum, ſi ultra mare Æthiopicum eſſe aliam regionem exiſtimaſſet ab hominibus habitatam. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. Append* § *I De Æthiopibus*, & *an America Homero innotuerit p* 258 *ſq*. .

v. 24.

Δυσομένου ὑπερίονος, ad occidentem ſolem.) (ἀνιόντος, ad orientem.

v. 25.

Ἀντιόων — ἑκατόμβης, Adfuturus — hecatombæ. ἀντιόω πολέμοιο, interero pugnæ. *Il.* M. 368.
Ἀρνειός, *Il.* B. 550.

v. 26.

Τέρπετο, delectabatur. v. τέρπομαι. *Il.* A. 474.
Δαίς, δαιτός. *Il.* A. 424.

v. 27.

Ζήν, *Il.* B. 49. & Δ 1.
Μέγαρον, *Il.* A. 396.
Ἀθρόοι ἦσαν, congregati erant. ἀθρόος, *Il.* B. 439.

v. 28.

Μύθων ἦρχε. *Il.* B. 433.
Jupiter πατὴρ ἀνδρῶν τε Θεῶν τε, *pater hominumque Deorumque* Extra omnem controverſiam poni videtur, quod Homerus ſupremum unum Deum omnium auctorem & conditorem agnoverit in Jove, cum omnes ex eo originem trahere affirmet, patremque illum appellet hominumque, Deorumque. Quapropter in vetuſtis aris dicitur *Exuperantiſſimus.* Verum, inquies, Jovem ubique fere vocat Saturnium, *h. e.* a Saturno procreatum. Næ, o bone! ſed tunc ut Poëta phyſicus differit. Saturnus enim tempus eſt, qui filios omnes necat, omnia ſcilicet conſumit. Jupiter vero, Juno, Neptunus & Pluto quatuor

tuor ſunt elementa. quæ pater non devorat, tempus videlicet non conterit. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. II. p.* 133. *ſq.*

v. 29.

Μνήσατο κατὰ θυμὸν, Recordabatur in animo. *Pleonaſm.* μνήσατο σίτυ, cibum cepit. *Il.* Ω. 613.

Ἀμύμονος Αἰγίσθοιο] De pulchritudine ceperim. Nam & mulieres, nulla alia magis de cauſa, quam propter pulchritudinem, ἀμύμονες apud *Homerum.* ERN.

v. 30.

Τόν ῥ'] *Quem utique* —; *Quem ſcilicet.* CLARK.

Τηλεκλυτὸς, *Il.* Τ. 400.

v. 31.

Ἐπιμνησθεὶς, recordatus, memor.

v. 32.

Αἰτιόωνται, culpant. v. αἰτιάομαι, *Il.* Κ. 120.

v. 34.

Ὑπὲρ μόρον] *Mala præter fatum* ſunt, quæ iis non erant eventura, quæ iis a Diis non erant deſtinata. Mox *præter fatum uxorem ducere* eſt, non deſtinatam a Diis, ſive neceſſitate à Diis injecta, ſed ſua ſponte & animi libidine quadam. ERN.

v. 32 — 34.

Ὦ πόποι, οἷον δή νυ Θεὺς βροτοὶ αἰτιόωνται.
Ἐξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχυσιν.
Papæ, ut ſcilicet Deos mortales culpant!
Ex nobis enim ajunt mala eſſe: hi vero & ipſi
Sua ſtultitia præter fatum calamitates patiuntur.

Voici un paſſage très remarquable & digne d'un Chrétien. Les Payens avoient donc déja connu dès le temps d'Homere que Dieu étant ſouverainement bon, ne pouvoit être l'auteur des maux, & qu'étant auſſi ſouverainement juſte, il recompenſoit le bien & puniſſoit le mal; & par conſéquent que les malheurs, que les hommes s'attirent, ne viennent point de lui, mais uniquement de leur deſordre & de leur folie, puiſqu'ils ſe privent volontairement du bien qu'ils pouvoient acquerir, & qu'ils précipitent dans les maux qu'ils pouvoient éviter. DAC. add. CLERICI *Art. Crit. Tom. I. P. II. S. I.*

C. IV. R. III. §. 7. KREBSII *Animadv. ad Plut. Comment. quomodo adolescens Poëtas audire debeat. p.* 127. & 147. SCHIER *Observ. ad Pythagoræ aurea Carmina. p.* 51. & 75.

v. 36.

Γῆμ᾽, duxit. *pro* γῆμε. hoc autem *pro* ἔγημε.
Μνηςή, *Il.* Z. 246.

v. 38.

Εὔσκοπος, *Il.* Ω. 24.

v. 39.

Μνάασθαι ἄκοιτιν, ambire *ejus* uxorem. v. μνάομαι, ὤμαι, ambio, affecto.

v. 40.

Τίσις, ultio. *Il.* X. 19.

v. 41.

Ἡβήσῃ, pubuerit. v. ἡβάω, *Il.* E. 550.
Ἱμείρομαι, h. l. *cum Genit.* Vid. ad *Il.* Ξ. 163.

v. 42.

Ἀλλ᾽ ὁ φρένας Αἰγίσθοιο πεῖθ᾽, h. e. Αἴγισθον, *non persuasit Ægistho.* Hic Pleonasmus videtur pertinere ad eos, qui in linguam Græcorum veterum venerint ex Hebraica: cujus generis permulti in Homeri maxime poëmatis leguntur. ut μνησαῖο κατὰ θυμὸν, (*Od.* A. 29.) ὀφθαλμοῖσιν ἰδών. (*Il.* Γ. 28. & 169.) & alii FISCH. *Præf. ad* WELL. *Gramm. p. XI.*

v. 43.

Ἀγαθὰ φρονέων, bona suadens *vel* consulens. Vid. BOS *Exercitat. Philol. ad Luc. I.* 17.

Ἀθρόα πάντ᾽ ἀπέτισε, cumulate omnia luit. ἀπέτισαν, *Il* Δ. 161. *Aussi vient-il de païer à la Justice Divine tout ce qu'il lui devoit*] Voici encore un passage bien important. Il y a *deux choses* qui me paroissent très dignes de remarque: *la premiere*, c'est qu'Homere regarde les crimes, les péchez, comme des dettes qu'il faut païer à la Justice Divine. C'est la même idée que nous a donné la Religion Chrétienne; notre Seigneur lui-même leur a donné ce nom dans l'admirable priere qu'il nous a enseignée: *dimitte nobis debita nostra; Remettez-nous nos dettes.* Et il regarde les pécheurs comme des débiteurs qui doivent satisfaire leur créancier: *Matth. XVIII.* 27.

Luc.

Luc. VI. 41. Et *l'autre*, qui n'eſt pas moins digne de conſideration, c'eſt que Dieu ne punit pas toûjours les crimes dès qu'ils ſont commis, & qu'il donne ſouvent aux pécheurs un long délai jusqu'a ce qu'ils aïent comblé la meſure de leurs iniquitez & qu'alors il leur fait païer tout à la fois ἀθρόα πάντα, *toutes leurs dettes.* DAC.

v. 45.

Ὕπατος, ſummus. *Il.* E. 756.

v. 46.

Ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, merita jacet morte : *ce malheureux ne meritoit que trop la mort qu'il a ſufferte.* DAC.

v. 47.

Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι·
Sic pereat & alius, quicunque talia fecerit!

Minerve étant la Sageſſe même, ne peut point ne pas vouloir que les forfaits ſoient punis, ſur-tout les forfaits comme ceux d'Egiſthe, l'adultere, l'homicide, &c. car c'eſt par ſes ordres même qu'ils ſont punis. Mais autant qu'elle veut la punition des méchans, autant veut-elle la recompenſe des bons. C'eſt le même principe. Ulyſſe doit donc être ſecouru, protegé. EAD.

v. 48.

Ἀμφὶ, *h. l.* pro, de.
Δαΐφρων, Epith. *Ulyſſis.* *Il.* B. 23.
Δαίεται ἦτορ, uritur, cruciatur cor.

v. 49.

Δύσμορος., Infelix. *Il.* X. 481.
Δηθὰ, jamdiu. *Il.* B. 435.
Φίλων ἄπο, procul ab amicis.
Πήματα, calamitates. πῆμα, *Il.* Γ. 50.

v. 50.

Ἀμφίρυτος, ου, ὁ, ἡ, circumfluus. ex ἀμφὶ & ῥέω, fluo.
Ὀμφαλὸς,] τὸ μεσαίτατον. *Il.* Δ. 525.

v. 51.

Δενδρήεις, ήεσσα, ῆεν, nemoroſus, arboribus abundans.

v. 52.

Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, Atlantis filia multiſcii. *De Atlante* vide NAT. COM. *Mythol. Lib. IV Cap. VII.* BANIERS Götterlehre, *Tom. III. p.* 204. *ſqq.*

Ὀλοόφρων, *Il.* Β. 723.] L'Epithete ὀλοόφρονος dont Homere se sert, est un de ces termes très-frequens dans la Langue Grecque, qui signifient des choses entierement opposées; car elle signifie *qui n'a que de méchantes choses dans l'esprit, qui ne pense qu'à des choses nuisibles, funestes, qui est terrible, dangereux:* ὀλέθρια φρονῦντος, κακόφρονος, δεινῦ. *Hesych.* Et il peut signifier aussi, *qui a une connoissance infinie, qui sait tout, qui étend ses vûës sur tout:* ὡς τὰ ὑπὲρ ὅλων φρονῦντα, ἤγυν τῶν ὅλων φροντιςικόν. Dans quel sens Homere l'a-t-il employé? a-t-il voulu blâmer Atlas? l'a-t-il voulu loüer? *Eustathe* l'a pris dans le dernier sens après Cleanthes. &c. DAC.

v. 53.

Βένθος, *Il.* Α. 358.

Κίων, ονος, ὁ, ἡ, columna.

Ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς Μακρὰς, sustinetque columnas ipse Longas,] Atlas hîc fingitur a Poëta vir scientissimus, adeo ut etiam eum *maris profundos gurgites nosse* dicat: quod immensæ scientiæ argumentum est, cum res adeo latentes & nulli fere hominum perviæ illi pateant. Quod autem etiam *cœli & terræ columnas sustinere* dicit, plane fabulosum est, & proinde allegorice intelligendum. Itaque *vel* ob illius hominis scientiam id confictum est, quemadmodum de Ægyptio Atlante scribit *Tzetzes, Hist. I. Chiliad. V.* quem ait dictum fuisse *cœlum humeris sustinere*, quia rerum cœlestium & astronomicarum primus inventor fuerit apud Ægyptios: quod postea Græci ad hunc Libycum Atlantem transtulerunt. *Vel* intelligendum est, id ei tributum propter montem Mauritaniæ ei cognominem, qui, quod cœlum pene vertice feriat, creditus est ab incolis cœlum sustinere. Atlas autem in Mauritania regnavit, de quo idem dixit Oceanus apud *Æschylum in Prometheo*, quod hîc Homerus. Sic ille:

Οὐ δῆτ', ἐπεί με καὶ κασιγνήτυ τύχαι
Τείρυσ' Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπέρυς τόπυς
Ἕςηκε κίον' ὐρανῦ τε καὶ χθονὸς
Ὤμοις ἐρείδων, ἄχθος ὐκ εὐάγκαλον·
Non sane: quia me etiam infortunia fratris
Atlantis affligunt, qui in locis Hesperiis

Stat,

Stat, cœli & terræ columnam
Humeris sustinens, onus difficulter portatile.

v. 347 — 350. Notanda est autem Poëtæ nostri diligentia, qui res insignes, si quæ minima occasio se obtulerit, leviter non præterit, ut hîc de Atlante, cum alioqui narratio hoc non postularet. SPOND.

v. 54.

Ἀμφὶς ἔχουσι, divisim separant, utrinque tenent, disterminant. ἀμφὶς, *Il.* B. 13.

v. 55.

Δύστηνος, *Il.* Z. 127.
Ὀδύρομαι, *Il.* B. 290.
Κατερύκω, *Il.* Z. 192.

v. 56.

Μαλακὸς, *Il.* A. 582.
Αἱμύλιος, ε, ὁ, ἡ, blandus, festivus, lepidus, affabilis. 2) illiciens, blanditiis decipiens. ab αἱμύλος, ε, ὁ, ἡ, *idem.*

v. 57.

Θέλγει, Demulcet: decipit. θέλγε νόον, minuebat animum. *Il.* M. 255. O. 594.
Ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται, ut Ithacæ obliviscatur. ἐπιλήσονται, *Il.* H. 452.

v. 58. 59.

Ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
Ἧς γαίης, θανέειν ἱμείρεται — —
Cupiens vel fumum exilientem videre
Suæ terræ, mori cupit; — —

Quamquam totis septem annis Calypso nympha omnibus artibus ac lenociniis curaverit Ulyssem in antro suo apud se detinere; numquam tamen ab eo valuit extorquere, ut patriæ oblivisceretur, adeo ut Ulysses exemplum præclarissimum sit hominis patriam ardentissime diligentis, illamque bonis omnibus præferentis. Tanti enim reditum ad patriam suam faciebat, tam vehementer optabat, ut mallet eam revisere, quam immortalitate donari Quod si abnuerent Dii, fumum saltem e suis prosilientem sedibus avebat videre; nec pigebat, dum fieret voti compos, amittendæ vitæ subire periculum. Quam

Quam tanti viri erga patriam caritatem valde admiratur *Cicero*, commendat, extollit. Quod autem nympham illam Poëta vocaverit *Calypſonem*, myſterio non vacat. Videtur enim nomen hoc illi indidiſſe a verbo καλύπτειν, h. e. *abſcondere*. Ulyſſes ſiquidem diu apud eam abſconſus latuit. Inſulam, in qua degebat Dea, Ogygiam dictam ajunt, ab Ogyge Thebanorum rege. Nec mirum, ſi alio eam tranſtulit Homerus, fecitque inſulam Atlanticam. Jure enim poëtico uſus (quod etiam alibi ſæpe illum feciſſe animadvertimus) ea voluit licentia mirabiliorem facere narrationem. Ceterum ea inſula Gaulus eſt, quæ ne cum Caude ſive Gaude, de qua in *Actis Apoſtolorum* ſermo eſt, confundatur, cavendum; hæc enim eſt prope Cretam, illa prope Melitam. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 55.

v. 58.

Ἱεμαι, *Il.* B. 589. Λ. 168.

Ἀποθρώσκοντα, exilientem, ſurgentem,] Elegantia exquiſita eſt in hoc verbo de fumo, qui ab igne propellitur ita, ut reſilire ab igne videatur. ERN. Vid. ad *Il.* B. 702.

v 60.

Ἐντρέπεται, Commovetur, convertitur. *Il.* O. 554. movetur dolore.

Ὀυ νύ τ' Ὀδυσσεὺς] Credidit antiquitas, ſacrificiis ſuis homines Deos ſibi devincire; unde, modo rite illa fierent, gratiam & remunerationem ab ipſis non poterant non exſpectare, quam ſibi debitam arbitrabantur. Itaque Minerva Ulyſſis ſacrificia, quæ ad Trojam celebravit, commemorat, ut eorum recordatione eo magis ad ejus commiſerationem Jupiter permoveatur. Quæ ex eo pendent, quod probos & pios per ſe eſſe poſſe homines cenſebant, unde Diis ſuæ placerent actiones. Nos vero, qui meliore vivimus ſeculo, noſtra Deo grata arbitramur non ex nobis, ſed ex ipſius Numinis clementia. SPOND.

v. 61.

Χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων, gratificabatur ſacrificando. χαρίζομαι, *Il.* Z. 49.

v. 62.

v. 62.

Ὠδύσαο, irafceris. ὠδύσαῖο, *Il.* Σ. 292.

v. 65.

Θεῖος, Epith. *Ulyffis.*

Λαθοίμην, oblivifcerer. *Il.* Κ. 243.

v. 66.

Ὃς πέρι μὲν νόον ἐςὶ βροῖῶν, Qui & mente fuperat mortales,] A *duplici virtute* Ulyffem commendat, *Prudentia* & *Pietate*: illa homines fpectat, hæc vero Deos; quæ duo vera funt hominum ornamenta. *Primam* autem Jupiter addidit, cum *fecundæ* tantum Minerva meminiffet, ut doceat ille, quanti Ulyffem æftimet. Tantum abeft, ut illius potuerit oblivifci, aut illi fuccenfere. SPOND. Vide ad *Il.* Α. 258. Δ. 375. Ε. 566. Η. 289. Κ. 244. Ν. 727.

Πέρι δ' ἱρὰ Θεοῖσιν Ἀθανάτοισιν ἔδωκε, & abunde facra Diis Immortalibus dedit.

v. 67.

Τοὶ ὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι, qui cœlum latum habitant. Vid. ad *Il.* Α. 18.

v. 68.

Ἀλλὰ Ποσειδάων] Jovem aliquando Homerus tanquam fummum Deorum & potentiffimum proponit, fine quo ceteri nihil audeant vel poffint aggredi, ut fatis in *Iliade* vidimus. Aliquando vero æquales ceteros ei facit, & feorfum exequentes, quæcunque voluerint, ut *h. l.* Neptunum: qui folus, præter Jovem & reliquam Deorum turbam, Ulyffem tot laboribus marinis exercet. Caufam autem ftatim exponit, cur adeo Ulyffi infenfus fit Neptunus, nimirum ob excæcatum ab Ulyffe Cyclopem Polyphemum, ejus filium. Unde conftat, ab ipfis extremis exorfum effe hanc narrationem Poëtam. Illa autem hiftoria de excæcato Polyphemo *infra Lib.* X. videbitur. SPOND.

Ἀσκελὲς] ἀμεῖακινήτως, καῖὰ ςέρησιν τῶν σκελῶν. ἢ ἀδιαλείπῖως, καὶ ἄγαν σφοδρῶς. *Schol.* duriter, graviter. 2) affiduo, perpetuo. ἀσκελέως, idem. *Il.* Τ. 68.

v. 69.

Κύκλωπος κεχόλωῖαι, ob Cyclopem irafcitur. χολόω, *Il.* Α. 139.

Ὃν

Ὃν ὀφθαλμῦ ἀλάωσεν, quem oculo privavit. v. ἀλαόω, ῶ, cæco. 2.) ærumnis frango. ab ἀλαὸς, ῦ, ὁ, ἡ, non videns, cæcus.

v. 70.

Ἀντίθεος, Par Deo. Epith. *Polyphemi.* Vid. ad *Il.* A. 264.

Οὖ, cujus. *Il.* B. 325.

v. 71.

Θόωσα] μήτηρ Πολυφήμυ κυκλωπος κυρίως ὕτως λεγομένη. *Schol.*

v. 72.

Φόρκυνος θυγάτηρ] ἐνάλιος γαρ θεὸς ὁ Φόρκυν. *Schol.*

Ἀτρύγετος, *Il.* A. 316.

Μέδω, μέδων, *Il.* B. 79.

v. 73.

Μιγεῖσα, mixta: κοινωνήσασα. *Schol.*

v. 74.

Ἐκ τῦ δὴ, Ex eo tempore,] ἐκ ταύτης δὲ τῆς αἰτίας. *Schol.*

v. 75.

Πλάζει ἀπὸ πατρίδος, declinat a patria. v. πλάζω. *Il.* B. 132. K. 91.

v. 76

Περιφραζώμεθα, dispiciamus de —.] βυλευσώμεθα. *Schol.*

Περιφράζω, circumloquor. 2.) considero, perpendo.

v. 77.

Ἔλθησι, revertatur.

Μεθήσει, remittat.

v. 78.

Ἀντία πάντων, contra omnes. ἀντία idem quod ἀντίον, ex adverso, contra. *Il.* Γ. 425.

v. 79.

Ἀέκητι Θεῶν, invitis Diis. ita *Il.* M. 8. O. 720. ἀέκητι Ἀργείων, *Il.* A. 666.

Ἐριδαίνω, *Il.* A. 574.

v. 85.

Ὠγυγίην] ἡ Καλυψῦς νῆσος. *Schol.*

Ὀτρύνομεν, jubeamus ire.

v. 86.

Ἐυπλόκαμος, *Il.* Z. 380.

Νημερτέα

Νημερτέα βουλήν, certam *nostram* sententiam. νημερτής, *Il.* Γ. 204.

v. 87.

Ταλασίφρων, *Ulyssis* Epith. *Il.* Δ. 421.
Νέηται, redeat. v. νέομαι, *Il.* Α. 32.

v. 88.

Ἐσπλεύσομαι, proficiscar.

v. 89.

Ἐποτρύνω, excitem. *Il.* Ζ. 83.
Μένος, robur. *Il.* Α. 103.
Θείω, ponam.

v. 91.

Μνηστήρ, ῆρος, ὁ, qui nuptias alicujus ambit, procus.
Ἀπειπέμεν, ut interdicat. v. ἀπείπω, *Il.* Ι. 309.

v. 92.

Μῆλον, *Il.* Β. 696.
Ἀδινὸς, *Il.* Β. 87.
Εἰλίπους, *Il.* Ζ. 424.
Ἕλικας βοῦς, *Il.* Ι. 462.

v. 93.

Ἠμαθόεις, *Il.* Β. 77.

v. 94.

Πευσόμενον, sciscitaturum.

v. 95.

Κλέος, *Il.* Β. 325.
Ἐν *hic* inter.

v. 96.

Πέδιλα, *Il.* Β. 44. Κ. 22.

v. 97.

Ἀμβρόσια (πέδιλα.) Immortalia (talaria.) *Schol.* ἄφθαρτα, χρύσεα, τίμια.
Ἐφ' ὑγρὴν, super mare. ita *Il.* Κ. 27. Conf. WOLFII *Cur. Philol.* ELSNERI *Observ. S. ad Matth. XXIII.* 15. περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν.

v. 98.

Ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο, simul cum flatu venti. πνοιὴ, *Il.* Ε. 526.

v. 99.

Εἵλετο, *Il.* Β. 46.

Ἄλκιμος.

Ἄλκιμος, *Il.* Γ. 338.
Ἀκαχμένος, *Il.* Κ. 135.

V. 100.

Βριθὺς, *Il.* Ε. 746.
Στιβαρὸς, *Il.* Γ. 335.
Τῷ δάμνησι, *Il.* Ε. 746.
Στίχες, acies. *Il.* Β. 525.

V. 101.

Κοτέσσεται, irafcitur. v. κοτέω, *Il.* Α. 181.
Ὀβριμοπάτρη, *Il.* Θ. 391.

V. 102.

Βῆ, Defcendit. *Il.* Α. 34.
Ἀΐξασα, feftinans. v. ἀΐσσω, *Il.* Ε. 81.

V. 103.

Πρόθυρον, *Il.* Λ. 776.

V. 104.

Οὐδὸς, *Il.* Θ. 15.
Αὔλειον, ου, τὸ, veftibulum, atrium, aula. ab αὐλὴ, ῆς, ἡ, locus fubdialis: atrium.
Παλάμη, *Il.* Α. 238.

V. 105.

Εἰδόμενος, *Il.* Β. 280.
Ξεῖνος, *Il.* Δ. 377.
Ταφίων] Τάφος, ἡ νῆσος τῶν Ἐχινάδων, ἣν καλῶσιν Τηλεβόαι. *Schol.*
Ἡγήτωρ, *Il.* Β. 79.

V. 106.

Μνηστῆρας ἀγήνορας] ἄγαν αὐθάδεις, ὑβριστάς. *Schol.* ὅτι τὸ, ἀγήνωρ, οὐ μόνον ἐπὶ ψόγου λαμβάνεται, ὅτε καὶ δηλοῖ τὸν θρασὺν καὶ ὑβριστήν· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐπαίνου, ὁπηνίκα τὸν ἀνδρεῖον δηλοῖ, ὡς πολλαχοῦ τῆς Ἰλιάδος εὕρηται. *Euftath.* Quin & nihil opus, ut hic in malam partem accipiatur vox ἀγήνορας. CLARK. ἀγήνωρ, *Il.* Β. 276.

V. 107.

Πεσσὸς, *feu* πετλὸς, οῦ, ὁ, calculus, fcrupus *feu* talus luforius. 2.) *h. l.* ipfe calculorum *vel* talorum ludus.
Προπάροιθε θυράων, ante januam.

V. 108.

V. 108.

Ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.] διὰ τούτου τὸ βίαιον ἐμφαίνει τῶν μνηστήρων, τὸ τὰς βύρσας ὑποστρωννύειν τοῖς θρόνοις καθημένων. *Schol.*

Ῥινὸς, *Il.* Δ. 447. Η. 248.

V. 109.

Ὀτρηρὸς, θεράπων, *Il.* Α. 321.

V. 110.

Ἄρ] *Ut fieri solet.* CLARK.

Vinum Veteres plerumque *aqua temperabant:* unde κρατῆρες, sive *pocula e quibus vinum potabant*, παρὰ τὸ κεράσασθαι, *a miscendo*, nomen habuisse dicuntur; quam etymologiam non modo *Athenæus* & *Grammatici*, verum ipse *Homerus* aliquoties indicavit. Nam Trojani belli tempore, atque adeo a prima antiquitate, temperandi vinum mos invaluit.

Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ·

Illi igitur vinum in crateris & aquam miscebant.

POTT. *Tom. II. p.* 301. add. RICC. *Diss. Hom. Tom. I. p.* 176. FEITH. *L. III. C. II.* §. *IV.*

V. 111.

Σπόγγος, *Il.* Σ. 414.

Πολύτρητος, ου, ὁ, ἡ, multa habens foramina. Epith. *spongiarum.* ex πολὺς & τρητὸς, ἡ, ὸν, perforatus, foramina habens. *quod* a τρέω, foro. *fut.* 1. τρήσω.

V. 112.

Νίζω, *Il.* Η. 425.

Κρέας, *Il.* Θ. 162.

Δατεῦντο, carpebant. *Il.* Ψ. 121. v. δατέομαι, *Il.* Ι. 138.

V. 111. 112.

Mensæ olim non operiebantur *linteis*, uti nunc moris est: sed duntaxat perfricabantur *spongiis*; cujus actionis mentio frequens est, antequam dapes apponantur, veluti *h. l.*

Οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
Νίζον, καὶ πρότιθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.
Alii autem spongiis foraminosis mensas
Abstergebant, & proponebant, & dividebant carnes multas.

Idem

Idem fit *Odyſſ.* Υ. 150. nec a recentioribus Scriptoribus ſilentio præteritur; namque *Arrianus Lib. VII. Cap. XXVI.* ait : *ἆρον τὰς τραπέζας, σπόγγισον· tolle menſas, ſpongia abſterge.* Et *Martialis* :

Hæc tibi ſorte datur tergendis ſpongia menſis.

POTT. *Tom. II. p.* 316. 317.

v. 113.

Θεοειδὴς, *Il.* Β. 623.

v. 114.

Ἧστο, *Il.* Α. 512.

Ἐν, inter.

Φίλον τετιημένος ἦτορ, charo mœſtus corde. Vid. ad *Il.* Θ. 437.] Non diſcedit a propoſito Vates : ipſum enim Telemachum fingit anxium & ſollicitum de Ulyſſis reditu, quo præſente ſperabat domum ſuam ſic indignis modis tractatum non iri. Poterat autem alia etiam cogitatione Telemachum implicare : ſed placuit illi omnia ad præſentem narrationem diſponere, ut par etiam eſt, hoc ſæpiſſime a Telemacho animo agitatum. SPOND.

v. 115.

Ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, Cernens patrem eximium in mente,] ἤτοι ἐν ἑαυτῷ κληδονιζόμενος καὶ εὐχόμενος θείας τυχεῖν φήμης, περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ πατρός. *Porphyr. Quæſt. Homeric.* 16. CLARK. pro ὀσσόμενος ἐνὶ φρεσὶ, εἴποθεν πατὴρ ἐσθλὸς ἐλθὼν &c. ERN.

v. 116.

Σκέδασις, εως, ἡ, diſſipatio, diſperſio. a σκεδάω, ῶ, diſſipo, diſpergo.

Κατὰ, per.

Θείη, faceret.

v. 118.

Μνηστῆρσι μεθήμενος, procis aſſidens.

Εἶσιδ' Ἀθήνην, vidit Minervam.] Hæc ex Poëtæ ſententia dicuntur. Nam Telemachus ignorabat, hoſpitem hunc eſſe Palladem, quod docent ſequentia. Notanda eſt autem Veterum ad hoſpitalitatem gratuitam propenſio, quæ in Telemacho ad patris exemplum fuit. Nam de Ulyſſe dicet *paulo poſt* filius : ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων. SPOND.

v. 119.

V. 119.

Ἰθὺς προθύροιο, recta ad vestibulum, recta foras.
Νεμεσσήθη, indignabatur. v. νεμεσαω, *Il.* B. 223.

V. 120.

Θύρῃσιν, ad januam.
Ἐφεςάμεν, stare.
Ἐγγύθι, *Il.* Z. 317.

V. 121.

Χεῖρ' ἕλε δεξιτερὴν,] *Dextram apprehendere*, signum fuit olim *benevolentiæ*, ut etiam hodierno die usurpari solet, inter Germanos præcipue, qui hoc vestigium antiquitatis adhuc retinent. Hinc appellati sunt *boni viri* δεξιοὶ, & δεξιοῦσθαι dicitur τὸ φιλοφρονεῖσθαι. Porro *sinistra manus* ad hos usus non est recepta, quin res *lævæ ac sinistræ* pro *infelicibus* acceptæ sunt, nisi in rebus sacris, ut in auspiciis, prodigiis, fulminibus. Sed illa quoque tamen *dextra* sunt, respectu Numinis: *sinistra* vero, nostri. SPOND.

V. 122.

Φωνέω, ἔπεα πτερόεντα, προσαυδάω, *Il.* A. 201.

V. 123.

Παρ' ἄμμι, a nobis.
Φιλήσεαι, amice excipieris.

V. 124.

Δείπνυ πασσάμενος, Cœna refectus. πάω, πάομαι, πάσομαι, *Il.* A. 464. I. 483.
Μυθήσεαι, loqueris, edisseres. v. μυθέομαι, *Il.* A. 74.
Ὅττεό σε χρὴ, quid tibi opus sit. Vid. ad *Il.* O. 491.

V. 126.

Ἔντοσθεν, *cum Genit.* ἔντοσθε, *Il.* Δ. 454.

V. 128.

Δυροδόκη, ης, ἡ, hastæ receptaculum, armarium. ex δόρυ & δέκομαι, *pro* δέχομαι, capio.
Ἐΰξοος, *Il.* B. 390.
Ἔνθα περ] *Ubi scilicet.*

V. 127. 128.

Pace hastas ad columnas erigebant in oblonga lignea theca, quæ dicitur δυροδόκη, ut exstat *h. l.*

Ἔγχος ὁ μὲν ἔςησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
Δυροδόκης ἔντοσθεν ἐΰξόυ. — — —

Hastam

Hastam quidem (Telemachus) statuit ferens ad columnam longam,
Intra armarium bene politum. — — —

POTT. *Tom. II. p.* 32.

v. 130.

Λῖς, λῖτός, *Il.* Θ. 441.
Ὑπὸ λῖτα πετάσσας, stragulo substrato.

v. 131.

φρῆνυς, *Il.* Ξ. 240.

v. 132.

Κλισμός, *Il.* Θ. 436.
Ἔκτοθεν, *cum Genit.* pro ἐκτόσθεν, extra, seorsum ab —. ita ὄπιθεν, pro ὄπισθεν, *Il.* Α. 197.

Throni & *sedilia*, θρόνοι κλισμοί τε, quorum mentio passim occurrit apud Homerum, in eo videntur differre, quod *thronis* adderetur scabellum seu fulcrum pro pedibus, & præstantibus convivis darentur; *sedilia* illo carerent, minusque dignis parata essent. Ulyssi vero sub mendici forma latenti data est in convivio procorum seorsum ab aliis sella vilior, δίφρος. Antequam mensæ assiderent, ancilla aquam ex gutto effundebat super lebetem ad lavandas manus. Ancillæ item panes expediebant e vimineis canistris. Pueri crateres potu coronabant, & singulis convivis astantes æqualia pocula ministrabant. Ex æquo etiam distribuebat carnes in lancibus δαιτρός, *h. e.* coquus, aut alius quispiam illis dividendis præfectus; ex quo mensas ubique Vates æquales vocat. Nihilominus largior carnium portio, & majora ac pleniora pocula sæpe dabantur principibus viris. Cum vero ad bibendum sese invitarent, prægustatum poculum sibi mutuo porrigebant, quod apud nostrum Vatem dicitur δειδίχεσθαι, ut cum (*Il.* Δ.) narrat, Deos aureis poculis sese mutuo excepisse. RICC. *Tom. II. p.* 151. 152. add. FEITH. *L. III. C. V. §. I. &c.*

v. 133.

Ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ, offensus tumultu. ἀνιηθείς, *Il.* Β. 291. ὀρυμαγδός, *Il.* Β. 810.

v. 134.

Δείπνῳ ἀδήσειεν, Convivium molestum haberet.

Ἀδέω,

Ἀδέω, ῶ, tædio afficior. ab ἄδω, ſatio, expleo.

Ὑπερφιάλοισι μετελθὼν, cum ſuperbis congreſſus. ὑπερφίαλος, *Il.* Γ. 106.

v. 135.

Ἀποίχομαι, abeo, diſcedo. ἀποιχόμενος, abſens.

Ἔροιτο, interrogaret. v. ἔρομαι, *Il.* Α. 513.

v. 136.

Χέρνιψ, ιβος, ἡ, aqua, qua abluuntur manus ante cibum. ex χεὶρ & νίπτω, lavo, abluo.

Ἀμφίπολος, *Il.* Γ. 143.

Προχόῳ ἐπέχευε, ex gutto profundebat. πρόχοος, *Il.* Ω. 304.

v. 137.

Λέβης, *Il.* Ι. 123.

v. 138.

Νίψασθαι, Ad lavandum.

Ξεστὸς, *Il.* Ζ. 243.

Τανύω, *Il.* Δ. 112.

Quantum ad morem conviviorum, *ſua menſa apponebatur cuique convivæ.* Cum vero dicat Homerus, *menſas* apud convivas *extendi*,

— *παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν,*

— *juxta autem politam explicuit menſam.*

hinc infert *Feithius* (*Lib. III. Cap. V.* §. *IV.*) fuiſſe *oblongas.* Neque ſolum lævigatæ erant ſedulo artificis dolabra, ſed ſpongiis etiam ancillæ eas aſſidue perpurgabant, mundabantque. Nullus enim tunc fuit linteorum, mapparum aut mappularum uſus, ſicut nec furcillarum, aliorumque ſimilium inſtrumentorum. Cujus ſimplicis moris veſtigia adhuc ſuperſunt apud Indos & pleroſque Orientis populorum, teſte Salmone; qui a convivio ſurgentes ſordes, quæ ſibi cibos contrectantibus adhæſerunt, lavacro tollunt. RICC. *Tom. II. p.* 151.

v. 139.

Αἰδοῖος, *Il.* Β. 514.

Ταμία, *Jon. in. Il.* Ζ. 381.

v. 140.

Εἶδαρ, ατος, *Il.* Ε. 369.

Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, Fercula multa apponens.

χαριζομένη παρεόντων, largiens de præſentibus & pro facultatibus.] παρεόντα δὲ βρώματα λέγει, τὰ ἐν τῷ ταμείῳ ἀπόθετα, ἤτοι ἕωλα. *Euſtath.*

Conviviis abeuntibus, removebantur menſæ, & quæ ſupereſſent edulia, ab ancilla penuaria recondebantur. Credidit *Feithius*, (*Lib III. Cap. V.* §. *XI.*) id factum in hoſpitum gratiam, ſi quis forte non exſpectatus adveniret. Atqui ego crediderim, non omnes ciborum reliquias a penuaria reconditas eſſe, nec ſolis hoſpitibus, ſed fercula illa tantummodo, quæ frigida bene ſapiunt, & ſemel iterumque menſis inferri poſſunt, quod etiam apud nos fieri videmus. *Hoc loco* ſpecie Mentoris, Taphiorum Regis, inopinato advenit Minerva domum Ulyſſis, dum proci convivium celebrabant. Continuo menſa illi parata eſt, & appoſita a penuaria affatim (ait Vates) fercula ex iis, quæ apud ſe ſervabantur.

Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.

Deinde vero narrare pergit, carnium omnigenarum plenas lances allatas eſſe novo hoſpiti a coquo. Cum igitur adhuc præſto eſſent carnes calidæ, cur penuaria afferret illi reliquias heſterni convivii? Itaque verius dicendum, frigida illa fercula ejus generis fuiſſe, ut non ſolum in hoſpitum gratiam, ſed etiam aliorum convivarum ſervarentur in craſtinum. RICC. *Tom. II. p.* 154. *ſq.*

v. 141.

Δαιτρὸς, ῦ, ὁ, qui carnes dividit, coquus.] μάγειρος. ὁ διανέμων τὰ κρέα. *Schol.* Hic acceptos a coquo cibos menſis inferebat, illatos ſecabat. *Caſaubon. Annotat. in Athenæum, Lib. V. Cap.* 4. CLARK.

Κρειῶν, carnium. *Il.* Λ. 550.

Πίναξ, ακος, ὁ, catinus, lanx.

Παρέθηκεν ἀείρας, appoſuit ſumens.

v. 142.

Παντοῖος, *Il.* Β. 397.

Παρὰ δέ σφι τίθει, ipſis etiam apponebat.

Κύπελλον, *Il.* Α. 596.

v. 143.

Θαμὰ, *Il.* Ο. 470.

Οἰνοχοεύω, *Il.* Β. 127.

Eos,

Eos, qui potum miniſtrabant, Græci plerique οἰνοχόυς, Helleſpontii autem peculiari nomine ἐπεγχύτας vocabant, ut refert *Athenæus*, *Lib. X. Cap. VII.* Apud Veteres κήρυκες, *præcones*, hoc miniſterio fungebantur. Sic *h. l.*

Κήρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων·

Præco iis vinum circumeundo miniſtrabat.

Et apud *Athenæum*, *loc. cit.* Alcæus & Sappho introducunt Mercurium Diis pocula miniſtrantem: neque pluribus exemplis opus eſt, cum notiſſimum ſit, hos κήρυκας fere πάσας ὑπηρετικὰς ἐπιτελεῖν πράξεις, *omnibus miniſteriis fungi*; ut alio in loco dictum eſt. POTT. *Tom. II. p.* 324.

v. 144.

Ἐς - ῆλθον, ingreſſi ſunt.

v. 145.

Ἑξείης, ordine. *Il.* Α. 448.

Κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, per ſedilia thronosque.

Homerus ubique tum Deos tum homines *menſis aſſidentes* facit, nullibi *accumbentes*. Ex quo colligitur, morem illum fuiſſe longe vetuſtiſſimum. Quod animadvertit etiam *Maro* (*Æn. Lib. VII.*) de priſcis Italiæ incolis.

Perpetuis ſoliti patres conſidere menſis;

etſi juxta ætatis ſuæ conſuetudinem, qua receptus erat *accubitus*, induxerit Æolum (*Æn. Lib. I.*) Junoni dicentem:

— — *tu das epulis accumbere Divum.*

Etiam Divinæ Litteræ de Ægyptiis & Joſepho teſtantur, quod menſæ *aſſiderent*. (*Gen. XLIII.*) Salomon item (*Prov. XXXIII.*) innuit, Hebræos menſis ſuo tempore *aſſediſſe*. Quod ſi in *Cant. Canticorum* ait: *Dum eſſet Rex in accubitu ſuo*, non putamus ibi loqui de Rege menſæ accumbente, ſed in lectulo requiem captante; niſi malumus dicere, ut bene animadvertit *Calmetius*, vocem Hebræam aptiſſime etiam ſignificare *ſellam* aut *ſolium*. Cum vero Perſæ convivantes in lectis accumberent, hinc Auctor *Eccleſiaſtici* poſt captivitatem ſcribens, modo *ſeſſionem* (*Cap. IX. v.* 12.) modo *accubationem* (*Cap. XXXI. v.* 12.) indicat. Et Chriſtus Dominus in noviſſima cœna menſæ cum Apoſtolis *accubuit*. Alexander M. etiam poſt devictos Perſas, a quibus ad Græcos accumbendi mos

B 4 pertran-

pertransiit, mensæ *assidere* maluit. Hinc *Athenæus* de eo refert (*Lib. I. Cap.* 4.) Καθέζονται δ' ἐν τοῖς συνδείπνοις οἱ Ἥρωες, οὐ κατακέκλινται. τοῦτο δὲ καὶ παρ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ βασιλεῖ ἐνίοτε ἦν, ὥς φησι Δοῦρις. Persarum lectulos humiles fuisse ante humiles mensas, ut nunc Turcarum, suspicatur laudatus *Calmetius*. Turcis enim in usu est mensa rotunda basi imposita unius palmi, cui *assident* in tapetibus humi stratis. RICC. *Tom. III. p.* 203. *sq.* add. FEITH. *L. III. C. V. §. I.*

v. 147.

Δμωαὶ, *Il.* Ζ. 323.

Παρενήνεον, accumulabant.] τὸ δὲ παρενήνεον-δηλοῖ τὸ σωρεύειν, καὶ ἐμφαίνει τὸν πληθυσμὸν τοῦ σίτου. *Eustath.* imperf. v. παρενηνέω, juxta aggrego & acervo, ad latus accumulo. ex παρὰ & νηνέω, acervo, accumulo.

Κάνεον, *Il.* Ι. 217.

In cibo primum locum obtinet *panis*, σῖτος Homero dictus, usque adeo frequens, ut pro quovis edulio, quemadmodum & Sacris Paginis familiare est, usurpetur. Qui panis e tritico vel hordeo constabat, hæc enim duo frumenti genera apud Homerum usitata. Solebant autem panes ferri in *canistris*, quos κανέους Homerus appellat;

Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν,
Et famulæ multo cumulabant pane canistros.

Quem locum imitatus *Virgilius* dixit;

— — — Cereremque canistris
Expediunt. — — —

Mos enim, ait Donatus, *fertur fuisse apud Veteres, ut panis non argenteis vasculis inferretur, sed canistris, h. e. specubus factis ex vimine.* RICC. *Diss. Hom. Tom. I. p.* 172. add. FEITH. *L. III. C. I. §. II.*

v. 148.

Vide ad *Il* Ι, 91.

Ὀνείαθ'] τὰ ὄνησιν ἐμποιοῦντα ἐδέσματα. *Schol.*

v. 149.

Vide ad *Il.* Α. 470.

v. 150.

Vide ad *Il.* Α. 469.

v. 151.

v. 151.

Μεμήλει, curæ erant. *Il.* B. 614. μέμηλα, *Il.* B. 25.

v. 152.

Μολπὴ, *Il.* A. 472.
Ὀρχηστὺς, *Il.* N. 731.
Ἀναθήματα δαιτὸς, deliciæ convivii. *propr.* donaria, qualia in templis suspendebantur. Vid. ALBERTI *Observ. Philol. ad Marc. VI.* 22. 23.

A vetustissimis temporibus musica & choreis se oblectabant in conviviis:

Μολπή τ' ὀρχηστύς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.

Cantusque & saltatio: hæc enim sunt ornamenta convivii.
inquit Homerus *h. l.* Phemius & Demodocus apud eum sunt notissimi cantores. Diis ipsis convivantibus, Apollo citharam pulsabat, Musis alternatim canentibus. *Il.* A. 603. POTT, *Tom. II. p.* 336. add. FEITH. *L. IV. C. V. §. I.*

v. 153.

Κίθαρις, *Il.* Γ. 54.
Περικαλλὴς, *Il.* A. 603.

v. 154.

Ὅς ῥ'] *Qui utique; Qui scilicet.*
Παρὰ *h. l.* inter.

v. 155.

Φορμίζω, citharam pulso, cithara laudo, celebro. a φόρμιγξ, ιγγος, ἡ, cithara.
Ἀναβάλλω, rejicio, retardo, remoror. ἀναβάλλομαι, differo, procrastino. *h. l.* incipio canere, præludo.
Καλὸν ἀείδειν, ut scite caneret.

v. 157.

Πευθοίαθ', *pro* πευθοίατο, audirent. | præs. opt. v. πυνθάνομαι, & πεύθομαι, audio, intelligo.

v. 158.

Εἰ; num?
Νεμεσήσεαι, irascerisʼ *ob id.* v. νεμεσάω, *Il.* B. 223.

v. 159.

Ἀοιδὴ, *Il.* B. 595.

v. 160.

Ῥεῖ, Facile *sane*.

Εἶδος, cibus. Vid. ad *Il.* Δ. 170.

Νήποινος, ε, ὁ, ἡ, impunis, impunitus, qui pœnas non solvit, inultus. νήποινον, *adv.* impune. ex νὴ & ποινὴ, ῆς, pœna, ultio injuriæ *seu* peccati.

v. 161.

Ὀσέων, Πύθω, *Il.* Δ. 174.

Ὄμβρος, *Il.* Γ. 4.

v. 162.

Ἤπειρος, *Il.* Α. 485.

Κῦμα, *Il.* Α. 481.

Κυλίνδει, *illa* volvit. κυλίνδω, *Il.* Θ. 86.

v. 163.

Ἰδοίατο, viderint.

v. 164.

Ἀρησαίατ', optarint: εὔξαιντο. v. ἀράομαι, *Il.* Α. 35.

Ἐλαφρὸς, *Il.* Ε. 122.

v. 165.

Ἀφνειὸς, *Il.* Β. 570.

v. 166.

Ἀπόλωλε κακὸν μόρον, periit malo fato.

v. 167.

Θαλπωρὴ, *Il.* Ζ. 412. Κ. 223.

Ἐπιχθόνιος, *Il.* Α. 266.

v. 168.

Ἐλεύσεσθαι, *scil.* πάλιν, venturum, *scil.* rursus, *h. e. uno verbo*, rediturum. Conf. PALAIR. *Observ. ad Act.* I. 11. Οὕτως ἐλεύσεται.

v. 169.

Ἀτρεκέως, *Il.* Β. 10.

Καταλεξον, *Il.* Κ. 384.

v. 170.

Πόθεν εἰς ἀνδρῶν; unde *vel* cujas es hominum?

Πόθι τοι πόλις; ubi tibi *vel* tua urbs *aut* patria?

Τοκῆες, parentes. τοκήων, *Il.* Γ. 140.

v. 172.

Τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται, quosnam *se* esse prædicant? εὐχετάομαι, *Il.* Ζ. 268. Μ. 391.

v. 173.

V. 173.

Πεζὸς, *Il.* B. 810.
Ὀίομαι, *Il.* A. 78.

V. 174.

Ἀγόρευσον, dic: ἀγορεύω, *Il.* A. 365.
Ἐήτυμον, *Il.* A. 558.

V. 175.

Ἠὲ νέον μεθέπεις, ἢ —; An recens venisti, an —? μεθέπω, *Il.* E. 329. Θ. 126.
Πατρώϊος, *Il.* B. 46.

V. 176.

Ἴσαν, adibant. *Il.* A. 494.
Δῶ, *pro* δῶμα, *Il.* A. 426.

V. 177.

Ἐπίστροφος, ου, ὁ, ἡ, qui convertitur, reciprocus, flexuosus. 2.) qui conversatur cum aliis. ab ἐπιστρέφω, converto.

Ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων, *étoit l'ami des hommes*,] Le Grec dit encore plus fortement: *il étoit le tuteur des hommes.* ἐπίστροφος, c'est-à-dire, qu'il étendoit ses soins sur tous les hommes. Et voilà la plus grande loüange qu'on puisse donner aux Rois. Les enfans des Dieux ne doivent pas seulement étendre leurs soins sur leurs sujets, sur ceux qui les environnent, mais sur tous les hommes generalement; ils doivent être les bienfaiteurs de tous les hommes. Mais ce mot ἐπίστροφος, comme *Eustathe* l'a remarqué, n'a pas seulement une signification Active; il en a encore une Passive, c'est-à-dire, qu'il signifie *celui qui aime* & *celui qui est aimé*, & la derniere signification est une suite de la premiere, qu'un Prince aime tous les hommes, il sera infailliblement aimé de tous les hommes. DAC. Add. ARNAUD *Lect. Græc. p.* 55.

V. 179.

Τοιγὰρ, *Il.* A. 76.

V. 180.

Εὔχομαι εἶναι, glorior esse, sum. Vide ad *Il.* A. 91.

V. 181.

Φιλήρετμος, ου, ὁ, ἡ, remorum, *i. e.* rei nauticæ studiosus. ex φίλος & ἐρετμὸς, οῦ, ὁ, remus.

V. 182.

v. 182.

Ὧδε, huc.

Κατήλυθον, veni.

v. 183.

Πλέων, Navigans.

Οἴνοπα πόντον, *Il.* Α. 350.

Ἀλλόθροος, ου, ὁ, ἡ, alia voce utens, alienæ linguæ homo: ἀλλοθρόους] ἀλλοδαπούς, ξένους, βαρβάρους. *Schol.* ex ἄλλος & θρόος, ου, *contr.* θροῦς, οῦ, ὁ, clamor tumultuantium.

v. 184.

Τεμέσην] Τεμέση, πόλις Κύπρου, κατὰ δέ τινας, Ἰταλίας, ἣν νῦν Βρεντίσιον καλοῦσι. *Schol.*

Μετὰ *h. l.* idem valet, quod *propter.*

Αἴθωνα σίδηρον, ſplendidum ferrum. αἴθων, *Il.* Β. 839.

v. 185.

Νηῦς, *idem quod* ναῦς, navis.

Ἕστηκεν — τέθνηκεν,] Vide ad *Il.* Α. 37. & ad Δ. 434.

Νόσφι πόληος, ſeorſum ab urbe. Vid. ad *Il.* Α. 349.

v. 186.

Λιμὴν, *Il.* Α. 432.

Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ] ὄνομα τοῦ ἐν Ἰθάκῃ λιμένος τὸ Ῥεῖθρον, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. *Schol.*

Ὑπὸ Νηΐῳ] τῷ πρὸς ὑποδοχὴν νηῶν ἐνθέτῳ ὄρει τῆς Ἰθάκης. *Schol.*

Ὑλήεις, *Il.* Ζ. 396.

v. 188.

Εἴρηαι, interroges.

v. 190.

Ἀπάνευθε, *Il.* Α. 35.

Πήματα πάσχειν, dolores pati.] Laërtes adeo graviter filii Ulyſſis abſentiam tulit, quod eum mortuum arbitraretur, ut hominum conſortia fugiens in agrum privatum receſſerit, ubi ſolitariam vitam tranſegit, quæ doloribus maxime eſt accommodata. In illa tamen otioſus non fuiſſe dicitur, ſed in decrepita etiam ſenectute ruſticis laboribus occupatus, ut monet *Homerus* in *ſequentibus.* Nam illi, poſtquam ſatis illis defatigatus eſſet, ancilla cibum & potum exhibebat. SPOND.

v. 191.

V. 191.

Γρηῦς, *Jon.* pro γραῦς, αὸς, *Il.* Γ. 386.
Βρῶσις, εως, ἡ, cibus, edulium.
Πόσις, *Il.* Α. 469.

V. 192.

Παρτιθεῖ, Apponit. *pro* παρατίθησι. Interdum in Præsenti & Imperf. Activæ vocis Personæ contractæ addita Reduplicatione inveniuntur. WELL. *Gramm. Gr. p.* 233. *Nota I.* FISCH. *Animadv. in eam, p.* 222.
Εὖτε, *Il.* Α. 242.
Κάματος, *Il.* Δ. 230.
Κατὰ — λάβησιν, invaserit.

V. 193.

Ἑρπύζοντ'] μετὰ ὀδύνης καὶ ανίας ἠρέμα βαδίζοντα διὰ τὸ γῆρας. *Schol.* Vid. ad *Il.* Ψ. 225.
Γουνὸς, Ἀλωὰ, *Il.* Ι. 530.
Ἀλωῆς] ἀμπελοφύτου γῆς. *Schol.* Vid. ad *Il.* Ε. 90.
Οἰνόπεδος, ου, ὁ, ἡ, vini ferax, vitibus consitus. — Οἰνόπεδον, *Il.* Ι. 575.

V. 194.

Ἐπιδήμιον εἶναι, domi esse, apud suos esse. ἐπιδήμιος, *Il.* Ι. 64. DAC. *j'avois ouï dire, que votre pere étoit de retour.*

V. 195.

Τόν γε Θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου, huic Dii impediunt iter: *j'apprends avec douleur que les Dieux l'éloignent encore de sa chere Ithaque*, DAC.] Atqui *initio* vidimus, solum Neptunum a reditu Ulyssem arcere, quin & adversus eum reliqui Dii consilium inierunt, ut Ulyssi opitularentur. Dicendum est itaque omnino veritatem historiæ Minervam non persequi, ne, si omnia ita singulatim exponeret, Deam se esse proderet: quod ipsa diligenter cavet, ideoque postea, cum Ulyssis reditum prædiceret, ne Vatis quidem aut Auguris opinionem captavit. *Porro* non erat absurdum, ista de Ulysse Mentem resciviſſe, ut qui navigando in varias Orbis partes, quo pacto remotiora explorantur, potuisset fama isthæc audivisse. SPOND.

V. 197.

Καταρύκω, *Il.* Ζ. 192.

V. 198.

V. 198.

Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ. χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν, Ἄγριοι, Insula in circumflua; sævi autem ipsum viri tenent, Feri,] Voilà un mélange de verité & de fausseté. Il est vrai qu'Ulysse est retenu dans une Isle éloignée, mais il est faux qu'il le soit par des hommes inhumains & sauvages, puisque c'est une Déesse qui le retient, & qui ne le retient que parce qu'elle l'aime. Minerve veut bien ici parler en homme, car telles sont ordinairement les conjectures des hommes. Ils devinent en partie, & se trompent en partie; il est rare qu'ils penetrent toute la verité. DAC.

V. 199.

Ἐρυκανάω, ῶ, inhibeo, detineo. 3. *plur.* ἐρυκανάουσι, ῶσι. *Poët.* όωσι.

Αἔκων, *Il.* A. 301.

V. 200.

Μαντεύομαι, *Il.* A. 107.

V. 201.

Βάλλουσι (ἐνὶ θυμῷ,) suggerunt (in animo.)

V. 202.

Μάντις, *Il.* A. 62.

Οἰωνὸς, *h. l.* augurium. ita *Il.* B. 859.

Οἰωνῶν σάφα (*Il.* B. 192.) εἰδὼς, auguriorum clare peritus.

V. 204.

Οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχησι, neque si etiam ferrea vincula *eum* detineant.

V. 205.

Φράσσεται, Cogitabit *nempe.*

Πολυμήχανος, *Ulyssis* Epith. Vid. ad *Il.* B. 173.

V. 207.

Εἰ δὴ] *Si revera.* Nequaquam enim supervacuum est istud δή. CLARK. Num — sis.

V. 208.

Αἰνῶς, *Il.* A. 555.

Κεφαλήν τε καὶ ὄμματα, *Il.* B. 478.

Ἔοικας, similis es.

V. 209.

Θαμὰ, *Il.* O. 470.

Τοῖον,

Τοῖον, ad hunc modum. *plene : κατὰ τοῖον τρόπον.*
Ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι, nos invisebamus invicem, versabamur invicem.

V. 210.

Ἔνθα περ] *Quo utique ; Quo scilicet.* CLARK.

V. 211.

Ἔβαν, *Il.* A. 391.

V. 212.

Ἐκ τοῦ',] ἔκτοτε, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου. *Schol.*

V. 213.

Πεπνυμένος, *Il.* Γ. 148.

V. 215. 216.

Telemachus inter alias laudes *pius in parentes* prædicatur. Sed quomodo, ajunt, *pius in matrem* dicendus sit, qui a Mente interrogatus, utrum Ulyssis esset filius, matrem quidem respondit sibi narrare, quod ex eo progenitus sit; ceterum se nescire, eo quod nemo unquam patrem agnoverit suum?

Μήτηρ μέν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Mater quidem me ait ejus esse, at ego
Nescio: nondum enim quisquam suum parentem ipse cognovit.

Sane *Spondanus* mirum dicit hoc Telemachi responsum, & quod vix credatur in pios liberos cadere posse. Hoc enim pacto, *inquit*, videtur de matris castitate dubitare, quæ tamen per viginti annos probata est integra & inexpugnabilis; sed & sibi ipsi facit injuriam, & in spurii suspicionem venit, cum patrem suum vere non agnoscit. Nihilominus *idem Spondanus* auctoritate *Eustathii* videtur extra culpam ponere Telemachum ita respondentem. Candida enim juvenili simplicitate verum profert, quod scit, sensu optimo ac certissimo, adeo ut hanc Telemachi sententiam tanquam ipsius naturæ effatum Jurisconsulti existimaverint ac probaverint. *Mater certa esse dicitur*, inquit Grotius, *quia inveniuntur, qui quæve partui & educationi adfuerint ; At de patre hujus gradus certitudo haberi non potest.* Hinc, ut dixit *Menander*, mater magis

amat liberos, quam pater; suum enim ipsa filium certo agnoscit, ille putat.

Ἡ μὲν γάρ αὐτῆς οἶδεν υἱὸν, ὁδ' οἴεται.

Homerus igitur ad eum modum loquentem Telemachum faciens significare voluit, quod nemo per se ortum suum cognoscit, nisi hoc a matre intelligat. Fortasse etiam præ dolore locutus est juvenis; quasi dicat: Non possum mihi persuadere, me ab Ulysse, nimirum a tanto & tam inclyto viro procreatum esse, cum tam indigna a procis patiar. Utramvis autem harum interpretationum admiserimus, crimen, cujus insimulabatur, repellitur, videlicet, quod sive impius matrem, sive stultus se ipsum infamaverit. RICC. *Diss. Hom. Tom. III. p.* 32. 33.

v. 217.

Ὡς — ὄφελον ἔμμεναι, Utinam — fuissem. Vid. ad *Il.* Α. 415. Γ. 173. 428.

Νύ τευ] δή τινος. *Schol.*

v. 218.

Κτεάτεσσιν, *Il.* Ε. 154.

Ἔτετμε, deprehendisset. *Il.* Δ. 293.

v. 219.

Ἄποτμος, *Il.* Ω. 388.

Γένετο, est.

v. 220.

Ἐρεείνω, *Il.* Γ. 191.

v. 222.

Νώνυμος, *Il.* Μ. 70.

Ὀπίσσω, in posterum.

v. 223.

Θῆκαν, Dederunt.

Ἐγείνατο, peperit.

v. 225.

Ἔπλετο, est.

Τίπτε δέ σε χρειώ; quod vero te opus urget? aut quid istis tibi opus est?

v. 226.

Εἰλαπίνη, *Il.* Κ. 217.

Ἔρανος,

Ἔρανος, ου, ὁ, collatitia cœna, convivium, in quod quisque ſymbolam ſuam confert. *Reperitur etiam pro* cœna lauta non e ſymbolis. ab ἐράω, fundo.

Conviviorum tria genera in hoc *Homeri* verſu numerantur:

Εἰλαπίν', ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐςίν.

Unde plerique *tria* diſtincta convivia apud Veteres fuiſſe exiſtimant. Verum ea ad *duo* facile reduci poſſunt, εἰλαπίνην & ἔρανον. Εἰλαπίνη autem, quam ſæpe εὐωχίαν & ἀσύμβολον δεῖπνον appellabant, erat convivium unius viri ſumtu factum. E contra Ἔρανος dicebatur ἀπὸ τοῦ συνερᾶν καὶ συμφέρειν ἕκαςον, *quod ſinguli convivæ ſymbolam ſuam conferrent*, ut docet *Athenæus Lib. VIII.* ubi tradit, hoc convivium aliquando θίασον appellari, a quo convivæ συνθιασῶται, qui vulgo ἐρανιςαὶ dicuntur. &c. POTT. *Tom. II. p.* 293. *ſq.* add. FEITH. *L. III. C. IV.* §. *I.*

v. 227.

Ὑπερφιάλως, *Il.* N. 293.

Ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως — Δαίνυσθαι, ſupra modum contumelioſe — Convivari.

v. 228.

Δαίνυμαι, *Il.* A. 468.

Νεμεσήσαιτο, indignaretur. v. νεμεσάω, *Il.* B. 223.

v. 229.

Αἶσχος, *Il.* Γ. 242.

Πινυτὸς, ή, όν, ſapiens, prudens, conſultus. a πινύω, moneo, ſapere facio.

v. 226 — 229.

Tantum erat apud priſcos mortales inter ἔρανον & cetera convivia diſcrimen, ut aliquando viſis convivis ſtatim diſtingui poſſent: unde *h. l.* conſpecto procorum luxu & intemperantia Minerva facile colligit, eum conventum non eſſe ἔρανον·

— — — οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐςίν.
Ὥς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι
Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
Αἴσχεα πολλ' ὁρόων, ὅςις πινυτός γε μετέλθοι.
— — — *convivium e ſymbolis hæc non ſunt.*
Adeo mihi ſupra modum contumelioſe videntur

Convivari per domum : indigne ferat utique vir
Quicunque cordatus intervenerit , tot flagitia videns.
POTT. *Tom. II. p.* 294. 295.

v. 231.

'Ανείρεαι , *Il.* Γ. 177.
Μελαθμάω , *Il.* A. 550.

v. 232.

Μέλλεν μέν ποτε — Ἔμμεναι , Expectandum quidem fuit aliquando , — Ut esset. *Vel :* Olim quidem erat ; Antehac quidem solebat esse.
'Αφνειὸς καὶ ἀμύμων , locuples & eximia.

v. 233.

Ὄφρα , *h. l.* quamdiu.
Ἔτι ἐπιδήμιος ἦεν , adhuc domi erat , adhuc apud nos erat.

v. 234.

Ἑτέρως ἐβάλοντο Θεοὶ , aliter statuerunt Dii.
Μητιάω , *Il.* H. 45.

v. 235.

Ἄϊστος , *Il.* Ξ. 258.
Περὶ *h. l.* supra.

v. 236.

'Ακαχοίμην , *cum Dat.* ob — lugerem. Vid. ad *Il.* Θ. 207.

v. 237.

Δάμη , occisus fuisset.

v. 238.

'Επεὶ πόλεμον τολύπευσε , postquam bellum confecisset.] κατειργάσατο , [Μεταφορικῶς· καὶ γὰρ τὴν τῶν ἐρίων τῶν ἤδη κατειργασμένων εἴλησιν τολύπην λέγομεν. *Schol.* Vid. ad *Il.* Ξ. 86.

v. 239.

Τῷ κέν οἱ — Tunc ei —
Τύμβον - ἐποίησαν , tumulum - fecissent. τύμβος , *Il.* B. 604.
Παναχαιοὶ , *Il.* B. 404.

v. 240.

Ἤρατ' , reportasset. ἤρατο , *Il.* Γ. 373. Σ. 165.

v. 241.

'Ακλειῶς , *Poët.* pro ἀκλεῶς , *adv.* fine gloria. ab ἀκλειής , pro ἀκλεής , έος , ὁ , ἡ , inglorius.
Ἅρπυια , ας , ἡ , Harpyia , *monstrum rapax fictitium.* 2.) procella.

procella. ab ἁρπάζω, rapio. Ἅρπυιαι] Δαίμονες. ἢ ἄνεμοι ἁρπακτικοί. [ἢ ὄρνεα ἁρπακτικά.] *Schol.*

Ἀνηρείψαντο, abripuerunt: difcerpferunt. ἀνήρπασαν. *Schol.* Vide ad *Il.* Υ. 234.

Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, *les Harpyes nous l'ont enlevé*] Les Anciens appelloient *Harpyes* certains monftres aîlez ce nom a été donné à tout ce qui court ou qui vole avec rapidité, & ainfi les tempêtes & les tourbillons de vents ont été fort bien nommez *Harpyes.* De-là quand quelqu'un venoit à difparoître fans qu'on fût ce qu'il étoit devenu, on difoit que *les Harpyes l'avoient enlevé.* DAC. Conf. etiam NAT. COM. *Mythol. Lib. VII Cap. VI.* HEDERICHS *Lexic. Mythol. p.* 969. *fqq. Diction. Poët. Portat. p.* 219. *fqq.* aliosque.

V. 242.

Ὤιχετ', Periit.

Ἄπυστος, ου, ὁ, ἡ, fando inauditus, de quo nihil fama aut auditione cognofcitur. ex α priv. & πυνθάνομαι.

Ὤιχετ' ἄϊστος, ἄπυστος] τὸ δὲ ἄϊστος, ἄπυστος, τὸν τελείως ἀφανῆ σημαίνει· περὶ οὗ μηδὲν ἴσησί τις, οὔτε αὐτὸς ἰδὼν, οὔτε γνοὺς ἀπὸ πύστεως ἤτοι μαθήσεως. *Euftath.*

Γόος, *Il.* Ε. 156.

V. 243.

Κάλλιπεν, Reliquit.

Ὀδύρομαι, *Il.* Β. 290.

Στεναχίζω, gemo, ingemifco, fufpiro: defleo. a στενάχω, *idem.*

V. 244.

Κήδε' ἔτευξαν, mala ftruxerunt. κῆδος, *Il.* Β. 15.

V. 245.

Νήσοισιν ἐπικρατέουσιν, infulis dominantur. νῆσος, *Il.* Β. 108. ἐπικρατέω, *Il.* Κ. 214.

V. 247.

Κρανάος, *Il.* Γ. 201.

Κατακοιρανέω, *Il.* Ε. 332.

V. 248.

Μνῶνται, ambiunt, petunt.

Τρύχω, adflicto: deftruo: confumo.

v. 249.

'Αρνέομαι, ἔμαι, recuso, nego, denego, detrecto, abnuo
Στυγερὸν γάμον, odiosas nuptias. στυγερὸς, *Il.* B. 385. Γ. 404.
Τελευτή, *Il.* H. 104.

v. 250.

Φθινύθω, *Il.* A. 491.
Ἔδοντες, comedentes: epulantes.

v. 251.

Τάχα, cito.
Διαῤῥαίω, *Il.* B. 473.

v. 252.

Ἐπαλαστήσασα, miserata, commiserata. v. ἐπαλαστέω, ῶ, graviter afficior ob mala. ex ἐπὶ & ἀλαστέω, ῶ, crucior, mœrore afficior. *Il.* M. 163. quod ab ἄλαστος, *Il.* X. 261.

Παλλὰς] ἐπιθετικῶς ἡ Ἀθηνᾶ, ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ· ἢ ὅτι Πάλλαντα ἀνεῖλεν, ἕνα τῶν γιγάντων. *Schol.*

v. 254.

Δεύομαι, *Il.* A. 468.
Ἀναιδὴς, *Il.* Δ. 521.
Χεῖρας ἐφείη, manus injiciat. ἐφίημι, *Il.* A. 567.

v. 256.

Σταίη, Staret.
Πήληξ, *Il.* Θ. 308.

v. 259.

Ἀνιόντα παρ' Ἴλου, reversum ab Ilo. ἄνειμι, redeo.

v. 260.

Ὤιχετο, Profectus erat.
Κάκεῖσε, illuc.

v. 261.

Φάρμακον, *h. l.* venenum.

Φάρμακον valet *remedium*, & *venenum*. Cum illud pro *remedio* usurpat Homerus, Epithetum solet addere ἤπιον, *mite*, aut ὀδυνήφατον, *dolorem leniens*, aut μητιόεν, *multo consilio inventum*, sive *paratum*. Ubi vero accipit pro *veneno*, vocat ἀνδροφόνον, *mortem afferens*; θυμοφθόρον, *vitam corrumpens*; λυγρὸν, ὀλόμενον, *triste*, *perniciosum*. Utrumque autem sensum vocis illius clarius ostendit, dum Helenam narrat medicinæ scientiam a Polydamna Thonis

Thonis uxore in Ægypto recepiſſe; illic enim a tellure produci tradit

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά.

Pharmaca multa quidem bona, & exitialia multa. (*Od.* Δ. 230.) RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 51. 52. Add. J. FRED. REITZIUM *de Ambiguis, Mediis & Contrariis. p.* 434. *ſq.*

Ἀνδροφόνος, ου, ὁ, ἡ, mortifer, letalis.

Δίζημαι, *Il.* Δ. 88.

v. 262.

Ἰὸς, *Il.* Α. 48.

Χαλκήρης, *Il.* Γ. 316.

v. 263.

Ἐπεί ῥα] *Quoniam ſcilicet.*

Θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας, Deos verebatur ſempiternos: νεμεσίζομαι, *h. l.* vereor, revereor.

v. 264.

Φιλέεσκε γάρ αἰνῶς] Tempore iſto imperfecto perpetuam inter Ulyſſem & patrem ſuum amicitiam fuiſſe denotat. Vide ad *Il.* Α. 37. & ad Β. 221. CLARK.

v. 259 — 264.

Acies ſagittæ veneno infici ſolebat; qua inhumana arte celebratur Amycus apud *Virgil. Æneid. Lib. IX.* 771.

— — — — inde ferarum
Vaſtatorem Amycum, quo non felicior alter
Ungere tela manu, ferrumque armare veneno.

Mos iſte, qui apud barbaras gentes invaluit, a Græcis raro uſurpatus eſt. Hinc Minerva *h. l.* perſonam agens Mentæ Regis Taphiorum & Anchiali filii obtendit patrem ſuum, amicitiæ ergo, illo lethifero unguento Ulyſſem liberali manu donaſſe, qui moleſtum iter in Ephyram antea ſuſceperat, ad illud ſibi comparandum; ſed ipſi denegatum fuit ab Ilo Mermeri filio, qui religionis cauſſa petitionem Ulyſſis ratam habere noluit, timens, ne Dii illius criminis vindices forent. POTT. *Tom. II. p.* 37. add. FEITH. *L. IV. C. IX.* §. *IV.*

v. 265.

Ὁμιλήσειεν, v. ὁμιλέω, *Il.* Α. 261.

Μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς, inter procos ſi verſaretur Ulyſ-

Ulysses,] τὸ δὲ, ὁμιλήσει, πολεμικὴ λέξις, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς στρατιωτικὰς ἴλας εἶναι μαχομένας. *Eustath.*

v. 266.

Ὠκύμορος, *Il.* A. 417.

Γενοίατο, fierent. *Il.* B. 340.

Πικρόγαμος, ου, ὁ, ἡ, cui acerbæ contigerunt nuptiæ. ex πικρὸς & γάμος.

Πικρόγαμοί τε, *&* *la joie de leurs nôces (vous verriez) convertie en un deuil très-amer*] Le Grec dit cela tout en un mot πικρόγαμοι, c'est-à-dire, *des gens qui se marient malheureusement, qui font des nôces qui leur sont funestes, & dont ils ont tout sujet de se repentir.* DAC.

v. 267.

Ταῦτα Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,] ἐν τῇ τῶν Θεῶν ἐξουσίᾳ ἐστί. *Schol.* Vide ad *Il.* Z. 92.

v. 268.

Ἀποτίσεται, ulciscetur. v. ἀποτίω, *Il.* A. 128. *h. l.* punio, ulciscor, pœnam exigo.

v. 269.

Ἄνωγα, jubeo.

v. 270.

Ἀπώσαι, expellas. v. ἀπωθέω, repello, expello.

v. 271.

Εἰ δ' ἄγε] *Quod si meo consilio parebis, age &c.* Vide ad *Il.* Z. 376. CLARK.

Ξυνίει, attende, audi me.

Ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων, meæ obedi orationi; cura, quæ a me dicentur. ἐμπάζομαι, *Il.* Π. 50.

v. 273.

Πέφραδε, edissere. Vide ad *Il.* Ξ. 335. & 500.

Ἐπιμάρτυρος, *Il.* H. 76.

Ἔστων, sint. *Il.* A. 338.

v. 274.

Ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι, ad sua quemque discedere jube. σκίδναμαι, *Il.* A. 487. ἄνωχθι, *Il.* K. 67.

v. 275.

Ἐφορμᾶται, appetit. *Il.* N. 74. O. 691.

v. 276.

Ἂψ ἴτω, Redeat.

Μέγα

Μέγα δυναμένοιο, præpotentis, potentissimi.

v. 277.

Γάμον τεύξουσι, nuptias conficient.

Ἀρτυνέουσιν ἔεδνα, apparabunt dotem. ἀρτύνω, *Il.* Β. 55.

Ἔεδνα, ων, τὰ, dona sponsalia.

v. 278.

Ἔοικε, *Il.* Α. 119.

Φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι, charam filiam comitari.

v. 279.

Πυκινῶς, prudenter. *Il.* Ι. 471. Τ. 312.

Ὑποτίθημι, suppono, subjicio. *in Med.* moneo, consulo, edoceo, suggero.

Αἴκε πίθηαι, si quidem parueris. πίθηαι, *Il.* Α. 207.

v. 280.

Νῆ' ἄρσας, Navi instructa. ἄρω, *Il.* Α. 136.

Ἐρέτης, *Il.* Α. 142.

Ἐείκοσι, *Il.* Α. 309.

v. 281.

Ἔρχεο πευσόμενος — *seq. Gen.* Proficiscere sciscitatum *vel* sciscitaturus de —

v. 282.

Ἤν, *pro* ἐὰν, si.

Ὄσσα, *Il.* Β. 93.

v. 283.

Ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι, quæ potissimum notitiam *vel* gloriam affert hominibus,] Famam vulgarem ex Jove dicit esse, illam nimirum pro re divina agnoscens. Unde *Martialis:*

Crede mihi, verum dicere fama solet.

Hesiodus Lib. II. Operum:

Φήμη δ' οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥντινα πολλοὶ
Λαοὶ φημίζουσι· Θεός νύ τις ἐστὶ καὶ αὐτή.

id est: *Non plane nulla est fama multorum sermone agitata: cum Dea quædam & ipsa sit.* Hinc etiam invaluit, ut *vox populi vox Dei* diceretur. Solet tamen illa sæpissime mendaciis commisceri. Apud *Ovid. IX. Metam.*

— fama loquax pervenit ad aures
Deianira tuas, quæ veris addere falsa
Gaudet, & a minimo sua per mendacia crescit.

Virgil. IV. Æneid. tam ficti pravique tenacem, quam veri nuntiam, appellavit. *Silius Lib. VI. Vera ac ficta simul spargebat fama per urbes.* SPOND.

v. 284.

Ἐλθὲ, abi.

Εἴρεο, interroga. aor. 2. imperat. v. εἴρομαι, interrogo.

v. 285.

Κεῖθεν, Illinc. *Il.* O. 234.

Ξανθὸς, *Il.* A. 197.

v. 286.

Δεύτατος, *Il.* T. 51.

Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν, Hic enim novissimus venit Achivorum, *qui est revenu de Troye après tous les autres.*] Menelas étant revenu le dernier pourra lui donner des nouvelles plus fraîches & plus sûres de son pere que tous les autres. DAC.

Χαλκοχίτων, *Græcorum* Epith *Il.* A. 371.

v. 287.

Εἰ μέν κεν πατρὸς] Dubias proponit Telemacho conditiones Minerva, cum tamen rem certissimam esse sciret, videlicet Ulyssem esse adhuc superstitem. Sed hæc ambigue proposuit, ne, si aliter fecisset, aliud videretur quam homo, cujus animo omnia certo non constant. SPOND.

v. 288.

Ἦ τ' ἂν, Tum fane.

Τρυχόμενός περ, vexatus licet, tristis quantumvis.

Ἔτι τλαίης ἐνιαυτὸν, adhuc perduraveris in annum. τλαίης, *Il.* Δ. 94.

v. 289.

Τεθνειῶτος ἀκούσῃς, μηδ' ἔτ' ἐόντος, mortuum audieris, neque adhuc superstitem. τεθνειῶτα, *Il.* Z. 464.

v. 290.

Ἔπειτα, *pro* ἔπειτα, deinde, postea, tum.

v. 291.

Σῆμα, *Il.* B. 814. Z. 419.

Κτέρεα κτερεΐξαι, Vide ad *Il.* A. 455.

Inanes quoque *tumuli & cadaveribus vacui* apud Græcos sæpe struebantur, quæ κενοτάφια dixerunt. Talis communiter

muniter ſtructus Græcis bello cæſis. *Iliad. VIII.* 491. ſiquidem oſſa ſeparatim locata, quo quisque domum reverſus transportaret. Et vacuus fuit ille Patrocli tumulus, *Iliad. XXIII.* 254. quando ejus oſſa fuerunt repoſita in Achillis tentorio. Sed & abſentibus prorſus mos erat celebrare exſequias tumulis erectis. Id *h l.* facere jubet Telemachum Pallas, ſi patrem audiat mortuum:

Σῆμα τέ οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι.
Monumentum illi erige, & inferias infer.

Similiter Menelaus in Ægypto, audita Agamemnonis fratris morte: *Odyſſ. IV.* 584.

Χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἵν' ἄσβεστον κλέος εἴη.
Aggeſſi Agamemnoni tumulum, ut inextincta gloria eſſet.

Quod ipſum præſtitit Deiphobo Æneas *Æneid. VI.* 505. *ſqq.*

— — *tumulum Rhetæo in littore inanem*
Conſtitui, & magna manes ter voce vocavi,
Nomen & arma locum ſervant, te amice nequivi
Conſpicere, & patria decedens ponere terra.

Omninoque moris erat, uni eidemque homini defuncto varios tumulos variis ſtatuere in locis; præſertim ab iis, qui genere eſſent propinquiores, aut inſignioribus meritis obnoxii; uti luculenter docet *Dionyſ. Halicarnaſſ. Antiq. Rom. Lib. I.* FEITH. *L. I. C. XV. §. IV.*

v. 292.

Ἀνέρι μητέρα δοῦναι, viro matrem dato: *vous donnerez à votre mere un mari que vous choiſirez vous-même.*] Ce paſſage me paroît remarquable, qu'une Princeſſe qui veut ſe remarier, doive recevoir ce nouveau mari de la main de ſon fils. Il y a à cela bien de la raiſon & de la bienſéance. DAC.

v. 293.

Τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς, finieris & perfeceris.

v. 294.

Φράζεσθαι, Conſidera.

Κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, in mente & in animo. Vide ad *Il.* Α. 193.

v. 296.

Ἀμφαδὸν, *Il.* Η. 243.

v. 294.

Νηπιάα, ας, ἡ, ſtultitia. *acc. plur.* νηπιάας, puerilea nugas, a νήπιος, ȣ, ὁ, infans: ſtultus.

Ὀχέω, ῶ, veho, porto, ſuſtineo, ſuffero.

Νηπιάας ὀχέειν, puerilia ſectari, agere.] τὰ νέων φρονεῖν καὶ φέρειν. ἢ ὀχεῖσθαι ὑπὸ νεότητος, τυτέςιν ἄφρονα εἶναι. *Schol.*

Τηλίκος, ȣ, ὁ, tantus, tantillus, tantæ ætatis. ἡλίκος, ικη, ικον, quantus, quam magnus.

Οὐδέ τί σε χρὴ — τηλίκος ἐσσί.] Hortatur ab *ætate* argumento deſumto, quaſi dicat: Non convenit, more puerorum pueriliter trepidare; nam, quia jam grandior es, exuenda iſta mollities.

v. 298.

Αἴω, *Il.* K. 160.

Ἦ ȣ̓κ ἀΐεις] Ab exemplo Oreſtis Telemachum ad ſe ipſum ab injuriis procorum vindicandum excitat. Cum enim ille ob Ægiſthum, qui Agamemnonem perfide interfecerat, occiſum tantum ſibi laudis comparaverit: non eſt dubitandum Telemacho, quin eandem gloriam conſequatur, ſi ſe ſtrenue ac fortiter in procis necandis geſſerit, quo eum maxime Pallas exhortatur, addita ipſius Telemachi non vulgari laude præſtantis & eximii corporis. Quod autem Minerva ſuadet ei, ut procos ſive dolo ſive vi aperta ulciſcatur, conſilium eſt ſalutare, ſi hoc ſpectes, ut te hoſtibus tuis quam celerrime expedias. De dolo loquor. (nam de vi aperta dubium non eſt, eam non prohiberi) Si vero fidem hoſpitii attendas, culpari omnino debet: niſi omnino ita injurioſi tibi ſint hoſpites, ut a te præmoniti, moleſti tibi eſſe non deſinant. Itaque verbis prius experiundum eſt negotium, quod etiam antea prudenter Minerva ſuaſit. SPOND.

Ἔλλαβε, conſecutus eſt.

v. 299.

Ἐπὶ *h. l.* apud.

Πατροφονεὺς, έως, *Poët.* ῆος, ὁ, parricida.

v. 300.

Δολόμητις, ιος, ὁ, ἡ, *idem quod* δολομήτης, ȣ, *Il.* A. 540.

Ἔκτα, *Il.* Z. 205.

v. 301.

v. 301.

Φίλος, amice. Vide ad *Il.* Δ. 189.

v. 302.

Ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ,
Strenuus esto, quo te & posterorum, *vel* qui post nascentur, aliquis laudet.

Ἄλκιμος, *Il.* Γ. 338. Ὀψίγονος, *Il.* Γ. 353.

v. 303.

Κατελεύσομαι, descendam.

v. 304.

Ἀχαλόωσι, ægre ferunt. v. ἀχαλάω, *Il.* Β. 293.

Μένοντες, expectantes.

v. 307.

Φίλα φρονέων ἀγορεύεις, amico animo dicis.

v. 308.

Ὡς τε πατὴρ ᾧ παιδὶ, Perinde atque pater suo filio.

Λήσομαι, obliviscar.

v. 309.

Ἐπιμένω, *Il.* Ζ. 340.

Ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, accelerans licet iter. ἐπείγω, *Il.* Β. 354.

v. 310.

Λοεσσάμενος, lotus. Vide ad *Il.* Κ. 577.

Τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ, Vide ad *Il.* Ι. 701.

v. 311.

Δῶρον ἔχων] Non fuit res vilis olim *hospitalitas* & mercenaria, ut hodierno die, sed magna & gratuita, quantum ex multis locis Homericis conjicere licet, ac ex hoc præcipue, in quo donum hospiti Minervæ offert Telemachus. Quin etiam & ab ipso Deo missos hospites, qui essent honesti, Veteres arbitrati sunt, ideoque muneribus eos prosecuti sunt. Unde infra *Odyss.* Ζ. 207. 208. dicetur:

— — — πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες
Ξεῖνοί τε, πτωχοί τε. — — —

— — — *a Jove enim sunt omnes*
Hospitesque, & mendici.

Itaque appellatus est *Jupiter Xenius*, qui hospitum injurias ulcisceretur, quod paulo post *in hoc eodem Libro* indicabitur.

Ζεὺς

Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε, ξείνων τε,
Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Jupiter Xenius defensor est atque censor supplicum
& hospitum, idemque hospites comitatur modestos. (I. 270. 271.)

Aurea nimirum fuerunt illa Secula, in quibus tanta fuit hospitum reverentia: quanquam neque illa suis nævis caruerunt hac etiam in parte, ut Paridis exemplum docuit. Sed tamen fuit quædam benevolentia post illa tempora raro usurpata, ut extranei tam humaniter & gratuite exciperentur cum amoris etiam appendice & corollario in muneribus exhibendis: quod officium tamen fuit reciprocum, ut in Glauci & Diomedis parentibus vidimus *in Iliade*; & *hic* ipsa Minerva *paulo post* indicat, cum dicit, se redeuntem domum illud Telemachi accepturam cum remuneratione. SPOND.

v. 312.

Τιμῆεν, Pretiosum. a τιμήεις, *Il.* Σ. 475.
Κειμήλιον, *Il.* Z. 47.

v. 315.

Λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο, cupidum nimirum itineris.

v. 317.

Αὖθις ἀνερχομένῳ δόμεναι, Rursus redeunti da.

v. 318.

Καὶ μάλα καλὸν ἑλών, Etiam eximio *munere* accepto.

Ἀμοιβή, ῆς, *h. l.* compensatio, retributio: *vel*, gratiarum actio. ab ἀμείβω, remuneror, gratiam refero, par pari refero.

v. 320.

Ἀνόπαια, ἀνοπαῖα, ας, ἡ, anopæa, *avis ex aquilarum genere.*

Ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο; Avis autem ut Anopæa avolavit,] On a expliqué ce mot ἀνόπαια bien differemment. Les uns veulent que ce soit le nom propre de l'oiseau, une espece d'aigle appellée ἀνόπαια, *la Déesse s'envole comme l'oiseau qu'on appelle* ἀνόπαια. Les autres veulent que ἀνόπαια signifie *par le trou de la porte*, les autres *par la cheminée*; & d'autres enfin prétendent que ἀνόπαια est la même chose que ἀφανής, *invisible*, & c'est le sens que

que j'ai ſuivi, parce qu'il me paroît le plus naturel & le ſeul veritable. *La Déeſſe s'envola comme un oiſeau & diſparut.* Le Poëte compare le vol de Minerve à celui d'un oiſeau, qui dans un moment diſparoît à notre vûë. DAC. *Et ut avis ſublimia petens*, vel *Anopæa*, *avolat.* i. e. tam ſubito diſparuit: non vero avis formam quis inde Minervæ tribuerit. ALBERTI *Obſerv. Philol ad Matth. III.* 16. Καὶ εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστεράν.

Τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ] Dii etiam Homerici, cum homines familiariter allocuti ſunt, numinis ſui veſtigia in illorum animis relinquunt. Adeo efficax eſt Deitatis ſola præſentia: quod ſine dubio Homerus ſignificare voluit. Hinc etiam ſtatim Telemachus perſuaſus eſt, hoſpitem illum fuiſſe Deum. Sed & *infra* cum Eurymacho reſpondet interroganti, quis eſſet ille hoſpes? dicitur mente immortalem Deam agnoviſſe. Intellexit *præterea* Homerus, non eſſe abſurdum, ut induta humana ſpecie Deus homini ſeſe videndum præberet: quod nos Sacræ Paginæ ſatis luculenter docent. SPOND.

v. 321.

Θῆκε μένος καὶ θάρσος, Indidit robur & audaciam.

Ὑπομιμνήσκω, in memoriam revoco, reminiſci *ſeu* recordari facio, admoneo, moneo. ex ὑπὸ & μιμνήσκω, *idem.*

v. 323.

Θάμβησεν κατὰ θυμὸν, Obſtupit in animo. θαμβέω, *Il.* Θ. 77.

Ὀΐσατο, conjiciebat: ſuſpicatus eſt.

v. 324.

Ἐπῴχετο, adibat.

Ἰσόθεος φὼς, Deo ſimilis vir. ἰσόθεος, *Il.* Β. 565.

v. 325.

Περικλυτὸς, *Il.* Α. 607.

Σιωπῇ Ἕιατ', tacite Sedebant. ἕιατο, *Il.* Γ. 149.

v. 327.

Λυγρὸς, *Il.* Β. 873.

v. 328.

Ὑπερωϊόθεν, *adv.* ex ſumma ædium parte; e cænaculo. ab ὑπερώιον, ου, τό. *Il.* Β. 514.

Φρεσὶ σύνθετο, Vide ad *Il.* Η. 44.

Θέσπιν

Θέσπιν ἀοιδὴν, divinam cantilenam.

Θέσπις, ιος, ὁ, ἡ, vates, divinus. 2.) a Deo dictatus.

v. 329.

Περίφρων, ονος, ὁ, ἡ, Epith. *Penelopes*, valde prudens, valde sapiens. ex περὶ & φρήν.

v. 330.

Κλίμαξ, ακος, ὁ, climax, scala, gradus.

Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο,

Cochleam vero altam descendit suæ domus.

κλίμαξ quidem *gradus* significat, sed hoc in loco nil obstat, quin pro *scala* sumatur, quæ illis temporibus, quando Architectura hominibus parum innotuerat, in usu fuit. POTT. *Tom. II. p.* 256. add. REIMM. *Ilias post Hom. p.* 578.

v. 332.

Δῖα γυναικῶν, Epith. *Penelopes*, præstantissima mulierum.

v. 333.

Σταθμὸς, ῦ, ὁ, *h. l.* limen, postis. ab ἵστημι.

Τέγεος πύκα ποιητοῖο, domus affabre structæ,] τέγος non *domum*, ut versio habet, sed *triclinium*, in quo convivabantur proci, intelligam. Sic & δόμος apud Callim. H. in Cer. 55. ERN.

Τέγος, εος, τὸ, tectum domus.

Πύκα, *Il.* Ε. 70.

Ποιητὸς, *Il.* Ε. 198.

v. 334.

Ἄντα, *Il.* Β. 626.

Παρειαὶ, *Il.* Γ. 35.

Λιπαρὸς, *Il.* Β. 44.

Κρήδεμνα] ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περιδέσμια. *Schol.* Vide ad *Il.* Ξ. 184. Conf. FEITH. *L. III. C. VII* §. *III.*

Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα,

Genis prætendens tenuia capitis redimicula.

Moris fuisse apud Veteres, faciem velare in luctu & fletu, res est nota. BOS *Exerc. Philol. in Marc. XIV.* 72. Καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλαιε.

v. 335.

Ἄρα] *Ut fieri solebat.* CLARK.

Κεδνὴ] πρεσηνὴς, σώφρων, συνετή. *Schol.* Vid. ad *Il.* Ι. 582.

Ἑκάτερ-

Ἑκάτερθε, θεν, *Il.* Γ. 340.

v. 337.

Θελκτήριον, *Il.* Ξ. 215. θελκτήρια, oblectamenta: τὰ θέλγοντα καὶ ἀπατῶντα τοὺς ἀνθρώπους. *Schol.*

v. 338.

Κλείω, celebro, celebrem reddo.

Cantores, quos ἀοιδοὺς appellat Homerus, omni sapientia instructos fuisse liquet. Penelope siquidem *h. l.* ait, Phemium domus suæ cantorem *nosse omnia Deorum atque hominum acta.*

Ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν ἀοιδοί.

Gesta hominumque Deorumque, quæ celebrant Poëtæ.

Quapropter eum vocat *Eustathius* θείων καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐπιστήμονα, *Divinarum humanarumque rerum scientem.* Quod adeo verum est, ut Philosophorum nomen Musici antiquitus obtinerent, quemadmodum veteres testantur *Scholiastæ* tum *Homeri*, tum *Pindari.* Certe temperantiæ ac omnium virtutum magistros extitisse, auctor est *Athenæus.* Quamobrem Agamemnon, ad bellum discedens, cantorem Clitemnestræ reliquit custodem & monitorem, qui honestarum mulierum laudibus decantatis probitatis studium in ea accenderet, suaque consuetudine illam a nefariis cogitationibus diverteret; quare non ante ab Ægisto corrupta fuit, quam hoc interempto: ut recte animadvertit *Everh. Feithius* aureo *Antiq. Homer. Libello.* (*Lib. IV. Cap. IV.* §. *VI.*) RICC. *Diss. Hom. Tom. II. p.* 33.

v. 340.

Οἶνον πινόντων, Vinum bibant.] πινέτωσαν. Ἀττικῶς. *Schol.* Atticorum more Genitivi participiorum Plurales sæpenumero pro Imperativis usurpantur.

Ἀποπαύε', ab — desine. Vid. ad *Il.* Α. 422.

v. 342.

Τείρω, *Il.* Ε. 352.

Καθίκετό με πένθος, me invasit dolor. καθίκεο θυμὸν, pupugisti animum. *Il.* Ξ. 104.

Ἄλαστος, *Il.* Χ. 261.

v. 343.

Τοίην γὰρ κεφαλὴν] τοιοῦτον γὰρ ἄνδρα. *Schol.* Proverbiale blandi-

blandimentum, quoties vehementer adeoque omnibus modis charum innuere volumus, κεφαλὴν appellamus. Idem imitatus *Horatius Lib. I. Ode* 24.

Quis desiderio sit pudor aut modus
Tam cari capitis?

Ποθέω, *Il.* Α. 492.

v. 344.

Τοῦ κλέος εὐρὺ — cujus lata est gloria —] Modice maritum laudat Penelope, cum eum per Argos & Græciam inclytum dicit, quasi fama tanti viri ulterius non se porrigat. Sed videtur Poëta decorum muliebris ἀφελείας ac simplicitatis servasse, cui integra Ulyssis gloria nondum potuerit esse cognita. SPOND.

v. 346.

Φθονέεις, moleste fers. φθονέω, *Il.* Δ. 55.

Ἐρίηρον ἀοιδὸν, jucundum cantorem. ἐρίηρος, *Il.* Γ. 47.

v. 347.

Ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται, quo ejus mens fertur, utcunque illi mens impellitur.

v. 348.

Αἴτιοι, In causa sunt. *Il.* Α. 153.

Οὔ νύ τ' ἀοιδοὶ Αἴτιοι, *Ce ne sont pas les Chantres, qui sont cause de nos malheurs,*] Telemaque croit que c'est par une superstition assez ordinaire aux femmes, que Penelope ne veut pas que Phemius chante le retour des Grecs & sur cela il lui dit fort bien que ce ne sont pas les Chantres qui sont cause des malheurs qu'ils chantent; car ces malheurs n'arrivent pas parce qu'ils les chantent, mais ils les chantent parce qu'ils sont arrivez. DAC.

v. 349.

Ἀλφηστὴς, οῦ, ὁ, inventor, excogitator. 2.) vir honoratus. ab ἀλφὴ, ῆς, ἡ, inventio. 2.) honor.

v. 348. 349.

— — ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν
Ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ.

C'est Jupiter seul; c'est lui qui envoye aux miserables mortels les biens ou les maux qu'il lui plaît de leur départir.] Le Grec dit, ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν, *aux hommes laborieux, industrieux, dont les besoins aiguisent l'industrie.* C'est-a-dire,

aux

aux hommes qui par la misere de leur condition, sont forcez de travailler continuellement, à imaginer, à trouver des remedes contre les malheurs qui les accablent: car c'est cette necessité qui est la mere des Arts. De-là le mot ἀλφησαὶ a été pris pour des *gens d'esprit*, comme *au commencement du Livre IV.* & pour des *gens habiles*, & qui ont acquis de la réputation dans leur art, comme dans *le Livre XIII.* 261. Il est formé du verbe ἀλφᾶν, qui signifie *imaginer*, *trouver.* DAC.

v. 350.

Τούτῳ δ' οὐ νέμεσις, Huic vero non reprehensio *debetur.* Vide ad *Il.* Γ. 156.

Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν, quod Danaorum malam sortem canit. οἶτος, *Il.* Γ. 417.

v. 351.

Ἐπικλείω, celebro. ex ἐπὶ & κλείω, *idem.*

v. 352.

Ἀμφιπέλομαι, adsum, exsisto.

v. 351. 352.

Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.
Eam enim cantilenam magis celebrant homines,
Quæcunque auditoribus recentissima existat.

Ea scilicet mortalium est indoles, ut nihil pulchrum, jucundum nihil, putent, nisi quod varietas reficit, quæ sola hominum animos solet delectare. Ea est illorum inconstantia, ut optima quæque, si quotidiana sunt, vilescant: ut nunc displiceant, quæ aliàs placuere; nunc arrideant, quæ olim tædium crearunt. BLACKW. *de Præst. Class. Auct. Comment. p.* 218.

v. 353.

Ἐπιτολμάτω, sustineat. v. ἐπιτολμάω, audeo.

v. 356.

Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα, Sed in domum profecta] Eodem fere modo Andromachen Hector *in Iliade* (*Lib VI.* 490. *sqq.*) coërcet, excepto quod illic πόλεμος, hic μῦθος dicitur hominem (virum) attinere. Ita novit Poëta sua ipsius carmina παρῳδεῖν. SPOND. Οἶκος *h. l.* est gynæceum, ex quo venerat ὑπερῷον, v. 328. & mox v. 362. ERN.

Τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, tua opera adminiſtra.

v. 357.

Ἱςὸς, *Il.* A. 31.
Ἠλακάτη, *Il.* Z. 491.

v. 358.

Ἔργον ἐποίχεσθαι, laborare, operi incumbere. *Il.* Z. 492.
ἐποιχομένην ἱςὸν, vacantem texturæ. *Il.* A. 31.

v. 359.

Τῦ γὰρ κράτος ἔς' ἐνὶ ὄικῳ, hujus enim imperium eſt in domo. κράτος] νῦν, ἡ δεσποτεία. *Schol.*

v. 345 — 359.

Oritur hic criminatio, quod Telemachus matrem durius compellaverit, ac ſatis irreverenter objurgaverit, *ad telam & colum remittens.* Bis enim id fecit, & *h. l.* cum Phemium in convivio procorum de Trojano bello canentem ægre illa audiret; & cum Ulyſſi ſub mendici hoſpitis forma latenti tradendus erat arcus ad perficiendum certamen. (*Lib. XXI.*) Sed hæc plane criminatio illinc enaſcitur, unde aliæ permultæ. Græcæ ſiquidem linguæ ingenium & antiquæ conſuetudines, non bene intellectæ, indecora multa & abſurda convehere videntur, quæ talia non ſunt. Fateor, Græcam locutionem, qua utitur Telemachus, verbo tenus redditam, moleſtam eſſe legentibus, quæ tamen Græce peritis optima eſt, nihilque præfert, quod lædat. Itaque eorum verborum ſenſus eſt, ſatius eſſe, ne animo perturbetur, ut ad ſuperiorem ædem ſuam illa abiens opera ſua curet, dum ipſe curabat ſua. Quod ſi aliquem offendunt *tela & colus*, ad quas matrem amandat, meminerit velim, non ſolum humiles ac plebejas, ſed nobiliſſimas quasque feminas, & vel ipſas reginas heroicis temporibus conſueviſſe in iis operibus aſſiduas eſſe, ad quæ femina quælibet a natura videtur facta. Nullo igitur acri dicterio matrem aut vellicat aut deſpicatur Telemachus, dum ad ea opera, quæ ſe condecent, (ne ipſa audiret aut videret, quæ non oportebat) jubet abſcedere. Nonne Salomonem auditis hominum, quotquot unquam fuerunt, longe ſapientiſſimum, præclaræ illi ac virili feminæ, quam deſcribendam ſuſcepit, laudi tribuiſſe, *quod lanam & linum quæſiverit,*

verit, & digiti ejus apprehenderint fusum? Prov. XXXI.) Edixi iterum ac sæpius, non oportere nos metiri ex moribus nostris, luxu pessimo fere corruptis, mores Veterum eo meliores, quo simpliciores. Ceterum Hector quoque uxorem suam Andromacham, quam diligebat & observabat quam maxime, *ad telam & colum* similiter dimittit. (*Il. Lib. VI.*) Ex quo clare liquet, sermonem hunc utpote sibi proprium & convenientem feminas nulla molestia aut odio tunc audivisse. Penelope quidem tantum abest, ut dictum filii indignata acciperet, ut potius admirata sit, animoque reposuerit. *Accedit*, quod cum matri morigerum atque obsequiosum se ubique præbuerit, neutiquam putandus est, ea verba in illam contumeliose effudisse. Neque hic omittendum est, quod sapienter animadvertit *Daceria*, nimirum nunquam compellari *Penelopem* a Telemacho nomine *reginæ*, sed *matris*. Μῆτερ ἐμή. Patris siquidem ac matris nomina adeo veneranda effecit natura, ut cum nullo alio bene permutari posse videantur a filiis. Itaque non laudabiliter has compellationes quasi humiliores præclaro genere orti apud quaspiam gentes relinquunt popello, ipsi vero ambitiosa, putida noxiaque vanitate decepti aliis titulis, qui naturam exuunt, appellant parentes. Dum enim sancta illa naturæ nomina rejiciuntur, amor etiam, quem illa afflant, simul rejicitur, aut certe non parum refrigescit, adeo ut familiæ quandam magis societatem extraneorum componant, quam consanguineorum. RICC. *Diss. Hom. Tom. III. p.* 33. *sqq.*

V. 361.

Μῦθον — ἔνθετο θυμῷ, dictum — posuit in animo. Vid. ad *Il.* Δ. 410.

V. 362.

Ὑπερῷα a *Schol. min.* explicantur per τὰ ἀνώγεα οἰκήματα, quæ Latinis sunt *cænacula* dicta, atque *superioris domus universa* complectebantur. V. Varro de L. L. IV. p. 39. Unde etiam apud Livium L. XXXIX. c. 14. *cænaculum super ædes*. Qui locus eorum favet sententiæ, qui τὸ ὑπερῷον derivant ab ὑπὲρ & ὤον, quod κατὰ γλῶσσαν idem est,

 quod

quod οἴκημα. V. Wolfius ad Act. l. v. 13. BOS *Ell. Gr. p.* 234. Vid. etiam ad *Il.* Π. 184. B. 514.

Ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ, ancillis mulieribus. N. *pro* ἀμφιπόλοισι *solo.*

v. 363.

Ὄφρα, *h. l.* donec.

v. 364.

Βλέφαρον, *Il.* K. 26.

Βάλε, immisit.

v. 365.

Ὁμαδέω, ῶ, tumultuor, strepitum excito. ab ὅμαδος, ου, ὁ, *Il.* B. 96.

Σκιόεις, *Il.* A. 157.

v. 366.

Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι, Omnes autem optabant juxta in lecto recumbere. *Vel*, cupiebant cum *illa* in lectis reclinari. *Tous également enflammez d'amour, & tous poussez d'un desir égal d'être préferez par Penelope.* DAC.

Ἠρήσαντο, v. ἀράομαι, *Il.* A. 351. Λέχος, *Il.* A. 31.

v. 367.

Ἤρχετο μύθων, incepit sermonem.

v. 368.

Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες,] Prudenter facit Telemachus, qui etiam injuriosos ac protervos istos homines tam leviter affatur. Nam eorum convivium subito tumultu non perturbat; quin animo eos læto esse jubet, cum maxime tam honesto Musices oblectamento detineantur. *Porro* hæc ulterius se non toleraturum monet, proinde sequenti luce diem illis dicit jubetque, ut in concione adsint, ut a se audiant sibi esse in animo, eos ædibus suis exturbare, si sponte illi ac præmoniti non excesserint. SPOND.

Ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες, superba contumelia instructi. ὑπέρβιος θυμὸς, insolens animus. *Il.* Σ. 262.

v. 369.

Βοητὺς, ύος, ἡ, clamor. a βοάω, clamo.

v. 371.

Θεοῖς ἐναλίγκιος (κατ') αὐδὴν, Diis assimilis voce. ἐναλίγκιος, *Il.* E. 5.

v. 372.

v. 372.

'Ηῶθεν, *Il.* H. 372.

Μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω, sermonem audenter renunciem. *Il.* I. 309.

v. 374.

'Εξιέναι μεγάρων, Exire ex ædibus.

'Αλεγύνω, accuro, apparo : sequor.

v. 375.

Ὑμὰ κλήματ' ἔδοντες, Vestra bona edentes, vestras opes absumentes. ὑμὸς, *Il.* E. 489.

'Αμειβόμενοι κατὰ οἴκους, alternantes per domos, alternis *conviviis* per ædes *singulas*. ἀμείβω, *Il.* A. 604.

v. 376.

Λωΐτερος, melior. a λωΐων, *Il.* A. 229.

v. 378.

Κείρετ', Absumite. συντόμως ἐσθίετε. *Schol.* κείρει, *Il.* A. 559.

'Επιβώσομαι, invocabo. ἐπιβωσόμεθα, *Il.* K. 463.

v. 379.

Παλίντιτα ἔργα, ultio. ὑπὲρ ὧν ἐξ ἴτέρου τιμωρία γίνεται. *Schol.* Ἔστι δὲ παλίντιτον, ὃ ἡ τίσις πάλιν, ἤγουν ὕστερον, ἐν τῷ μέλλοντι γίνεται. *Eustath.* παλίντιτος, ο, ὁ, ἡ, qui rependitur, vicissim punitus, retributus, repensus. ex πάλιν & τίω.

v. 379. 380.

Αἴκε πόθι Ζεὺς δῷσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι,
Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.

Si quando Jupiter dederit facta hæc vindicatum iri,
Inulti forte deinde intra ædes perituri sitis.

Je prierai les Dieux que si jamais Jupiter fait changer la fortune des méchans, vous perissiez tous dans ce Palais sans que votre mort soit jamais vengée. DAC.

v. 381.

'Οδὰξ, *Il.* B. 418.

'Εν χείλεσι φύντες, labiis compressis. φύω, *Il.* Z. 253.

v. 382.

Ὅ, ob id, quod.

Θαρσαλέως, confidenter, audacter. a θαρσαλέος, *Il.* E. 602.

v. 385.

Ὑψαγόρης, ου, ὁ, altiloquus, fublimiloquus, qui magnifice & tanquam ex alto loquitur. ex ὕψι, *adv.* alte, & ἀγορέω, dico, loquor.

v. 386.

Ἀμφίαλος, ου, ὁ, ἡ, Epith. *infulæ*, utrinque mare habens, mari circumfufus, in mari fitus. ex ἀμφὶ & ἅλς, mare.

Κρονίων, *Il.* A. 397.

v. 387.

Conferebat olim populus fponte *regium munus* in eos, qui eximiis meritis effent illuftres, & *in pofteros fucceffione* transmittebant. Sic enim regna heroicis temporibus conftituta docet *Ariftoteles Lib. III. Polit. Cap. XIV.* — *Thucydides* quoque *initio* fuæ *Hiftoriæ*, loquens de antiquo Græciæ ftatu, πρότερον, inquit, ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι. *Prius regna hereditaria erant, & certis honoribus definita.* Id eft, ut ait *Scholiaftes* ad *h. l.* ἀπὸ τῶν πατέρων παραλαμβανόμεναι κατὰ διαδοχὴν γένους, *quæ a parentibus tradita, fucceffione generis filii accipiebant.* Exempla hujus rei paffim obvia funt in prifcis hiftoriis; in ipfo adeo *Homero.* Uti cum Telemachus *h. l.* dicitur ab Antinoo jure hereditario habere regnum Ithacenfium

— — ὅ τοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστι.

— — *quod tibi genere paternum eft.*

Et magnam habitam regii generis rationem, liquet ex oratione Amphinomi, *Odyff. XVI.* 401.

— — δεινὸν δὲ γένος βασιλήϊόν ἐστι

Κτείνειν, — — — —

— — *arduum eft regium genus*

Occidere. — — — —

FEITH. *L. II. C. I.* §. *III.*

v. 389.

Εἴπερ μοι καὶ ἀγάσσεαι, etiamfi mihi vel irafcaris. *Vel,* an mihi irafceris? ἀγάζομαι, *Il.* H. 41. 404. Ξ. 111.

Ὅ, τί κεν εἴπω, *ob id* quod dixero.

v. 390.

Καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι, Διός γε διδόντος, ἀρέσθαι. Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.] τὸ ἐθελοντὴν, Διὸς βουλομέ-

βυλομένυ. *Schol.* At multo rectius & facilius de regno suscipiendo dictum hoc a *Telemacho* intelligetur: Uti & notavit *Barnesius.* CLARK.

v. 391.

Ἦ φῄς; An putes?

Τετύχθαι, esse.

v. 392.

Ου μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμεν,

Non enim ullo pacto malum est, regem esse.] Βασιλεία γὰρ μέγιςον μὲν τῶν κατ' ἀνθρώπυς. *Philostratus*, *in Vita Apollonii*, *Lib. V. Cap.* 36. — regnis, rei inter Deos hominesque pulcherrimæ. *Livius*, *Lib. II.* §. 9. Ceterum refertur istud γὰρ ad id, quod eleganter reticetur: *Miror*, *te ita dixisse*; vel, *Tibi hac in re non assentior*; *non ENIM &c.* Vide ad *Il.* E. 22. CLARK.

Αἶψα, *Il.* A. 303.

Οἱ δῶ Ἀφνειὸν πέλεται, ei domus Dives fit.

v. 393.

Τιμήεις, *Il.* Σ. 475.

v. 397. 398.

Magna fuit *Dominorum in servos potestas*; unde illorum ἄνακτες, *reges*, dicti, uti Telemachus *h. l.*

— — οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο,

Καὶ δμώων, — — — —

— — *domus rex ero nostræ*,

Et servorum:

Et Andromache metuens filio, ne sit

Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχυ,

Laborans pro domino immiti.

Il. XXIV. 734. FEITH. *L. II. C.* XX. §. *V.*

v. 398.

Δμώς, *Il.* T. 333.

Ληΐζω, *Il.* Σ. 28.

Servi Græcis erant plerumque *capti bello*, quos victores ab occidione servabant; unde δμῶες dicti, παρὰ δαμᾶσθαι, *a domando*; quia videlicet ᾧ τις ἥττηται, τύτῳ καὶ δεδύλωται, *a quo quis superatus est*, *huic etiam in servitutem est redactus*; ut ait *Petrus* 2. *Epist. II.* 19. Tales δμῶες, *servi* Ulyssis, de quibus Telemachus *h. l.*

Καὶ δμώων, ὕς μοι ληΐσσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
Et servorum, quos mihi mancipavit nobilis Ulysses.

Sic Lesbiæ illæ mulieres, quas in tentoriis servabat Agamemnon, armis erant servituti addictæ, *Il. IX.* 128. *sqq.* uti & Briseïs Achillis *Il. II.* 689. Idem suæ uxori metuit Hector, ne quis se mortuo eam abducat,

— — ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
— — *liberum diem abripiens.*

ut cogatur alienam telam texere, & aquam e fonte afferre. *Il. XX.* 193. Et vero δεδουλωμένην, *in servitutem redactam*, se dicit apud *Virgilium*, *Æneid. III.* 326. *sqq.*

Stirpis Achilleæ fastus, juvenemque superbum
Servitio enixæ tulimus. — — —

FEITH. *L. II. C. XX.* §. *I.*

v. 404.

Κτήματ' ἀποῤῥαίσει, Bona eripiet, Opibus spoliaturus sit. ἀποῤῥαίω, destruo: careo. ex ἀπὸ & ῥαίω, profligo, corrumpo.

Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης, Ithaca adhuc habitata. Vide ad *Il.* Β. 648.

v. 405.

Φέριστος, *Il.* Ζ. 123.

v. 406.

Ὁππόθεν, Unde.

Ποῖος, ποία, ποῖον, qualis?

v. 407.

Πατρὶς ἄρουρα, patrium solum. ἄρουρα, *Il.* Β. 548.

v. 409.

Χρεῖος, *Il.* Λ. 685.

Ἐελδόμενος, expetens. ἔλδομαι, *Il.* Ε. 481.

Τόδ' ἱκάνει, huc venit. *plene:* εἰς τόδε τὸ χωρίον ἱκάνει, in hunc locum venit.

v. 410.

Οἷον, Ut.

Ἀναΐξας, facto impetu. v. ἀναΐσσω, *Il.* Α. 584.

Ἄφαρ, *Il.* Α. 349. Κ. 537.

v. 411.

Γνώμεναι, Ut cognosceremus. *Il.* Β. 349.

Ὀυ

Ου μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει, nequaquam enim vilis hominis vultum præ ſe ferebat; neque enim vulgaris hominis vultum præ ſe ferebat. *Il eſt parti bien promptement & n'a pas voulu être connu; à ſon air on voit bien que ce n'eſt pas un homme d'une naiſſance obſcure.* DAC.
Εἰς ὦπα, *Il.* Γ. 158. Ἐῴκει, *Il.* Β. 58.

v. 413.

Ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο, *je n'eſpere plus de voir mon pere de retour*,] Le but de Telemaque eſt de perſuader à ces Princes qu'il a perdu toute eſperance de revoir ſon pere, & par conſéquent qu'il ne penſe pas à lui ſucceder. Mais en même temps il ne laiſſe pas d'entretenir leur inquietude, & de les tenir en reſpect, en leur faiſant entendre qu'il y a des nouvelles & des prédictions même qui promettent ſon retour. DAC.

v. 414.

Πείθομαι, *h. l.* credo.

v. 415.

Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, — Neque vaticinium curo, —] Qu'Homere peint bien ici le caractere des femmes qui attendent impatiemment le retour de quelqu'un qui leur eſt cher! Toutes les nouvelles, tous les bruits qu'on fait courir ſont recueillis avec ſoin, les Devins ſont conſultez, toute l'Aſtrologie eſt employée à les ſervir, & par ce grand ſecours des prédictions ordinairement flateuſes, leur eſprit ſe remplit d'eſperance & goûte quelque tranquillité. Tous les temps ſe reſſemblent. DAC.
Θεοπροπία, *Il.* Α. 87. Ἤν τινα — ſi quem —

v. 416.

Θεοπρόπος, *Il.* Μ. 228.
Ἐξερέηται, ſciſcitetur. v. ἐξέρομαι, interrogo.

v. 421.

Εἰς *h. l.* ad.
Ἱμερόεις, *Il.* Γ. 397.

v. 422.

Τρεψάμενοι τέρποντο, Converſi, *vel* ſe convertentes oblectabantur.
Μένον δ', ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν, exſpectabantque, veſperum advenire.

v. 423.

Μίλαα ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε, niger vefper fupervenit.

v. 424.

Κακκείω, *Il.* A. 606. Verba in είω apud Græcos *defiderium* denotant quodammodo, quemadmodum apud Latinos Verba in *rio*. Sic πολεμισείω, *bellaturio*: & κακκείω, *dormiturio*, pro κατακείω, *per Syncopen.*

v. 425.

Περικαλλὴς, *Il.* A. 603.

v. 426.

Δέδμητο, exftructus erat. plusq. perf. ind. Paff. *Jon.* & *per Sync.* pro ἐδεδέμητο, v. δέμω, ædifico.

Περίσκεπτος, ε, ὁ, ἡ, qui circumcirca oculis luftrari poteft. 2.) ex quo fubjecta luftrari oculis circumquaque poffunt. a περισκέπτομαι, circumfpicio, confidero.

v. 427.

Μερμηρίζω, *Il.* A. 189.

v. 425 — 427.

Erant & *viris* θάλαμοι, ubi cubabant; quemadmodum Telemacho:

— — ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς
Ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Ἔνθ' ἔβη εἰς εὐνήν. — — —
— — *ubi ipfi thalamus perpulchræ aulæ*
Sublimis ædificatus erat, profpicuo in loco,
Illuc ivit in lectum. — — —

Sic in ædibus Priami quinquaginta erant thalami ex lapide polito junctim ftructi, ubi filii ejus cum uxoribus cubabant; & alii ex adverfo, ubi cum filiabus generi, *Iliad. VI.* 244. *fqq.* FEITH. *L. III. C. XI.* §. *IX.*

v. 428.

Ἀρ] *ut oportebat.*

Αἰθομένας δαΐδας φέρε, ardentes faces ferebat. δαΐς, *Il.* Σ. 492.

Κέδν' εἰδυῖα, pudica fciens. κεδνά] συνετά, προσφιλῆ. *Schol.*

v. 430.

V. 430.

Πρίαμαι, emo, redimo.

V. 431.

Πρωθήβης, *Il.* Θ. 518.
Ἐεικοσάβοια, τὰ, pretium viginti boum. ex ἐίκοσι, & βοῦς, bos.

V. 432.

Ἶσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν, Æque autem ipsam ac pudicam uxorem honorabat. Vide ad *Il.* Γ. 454. Ε. 71.

V. 433.

Εὐνῇ δ' οὔποτ' ἔμικτο, Lecto vero nunquam *cum ea* mixtus est: nunquam illam tetigit.
Χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός, iram enim vitabat uxoris: nam conjugis horruit iram. *Eustath.* Φασὶν οἱ παλαιοὶ, τὸν Δὲ σύνδεσμον, ἐνταῦθα Αἰτιολογικῶς κείμενον, ἰσοδυναμεῖν τῷ Γάρ. ἀλεείνω, *Il.* Γ. 32.
Vide ad *Iliad.* Ι. 447 — 453.

V. 435.

Δμωή, *Il.* Ζ. 323.
Τυτθὸν ἐόντα, parvulus cum esset. τυτθὸς, *Il.* Ζ. 222.

V. 437.

Λέκτρον, ου, τὸ, lectus, cubile. a λέγω, cubare facio.
Μαλακὸς, *Il.* Α. 582.
Cum tam frequens τῶν μαλακῶν ἱματίων apud Veteres sit mentio, ea *serica* semper fuisse, vix credibile. Familiares quoque regum vestibus purpureis fuisse amictos, sæpius testantur Auctores; vestium vero sericarum rara apud eosdem sunt vestigia. Μαλακὰ igitur sunt vestes quælibet *teneriores & delicatiores*, vel ex materia teneriore confectæ, vel subtilius elaboratæ, sive sericæ illæ fuerint, sive laneæ, sive byssinæ. Sic Hom. *h. l.* μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα, *mollem exuit tunicam.* KYPKE *Obs. Sacr. Tom. I. ad Matth. XI.* 8. ἄνθρωπον ἐν μαλακοῖς ἱματίοις ἠμφιεσμένον.

Vestes

Vestes exuebant Veteres, quoties somni gratia ad lectum se recipiebant; & in cubiculo ex trabe suspendebant, donec experrecti resumerent: ut videre est *b. l.* ubi Telemachus mollem exuit tunicam, quam aniculæ reliquit ἐν πασσάλῳ, *paxillo suspensam*, & dormivit κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ, *tectus ovis florida lana.* FEITH. *L. III. C. VIII.* §. *I.*

v. 438.

Γραῖα, ας, ἡ, anus, vetula.
Πυκιμήδης, εος, ὁ, ἡ, prudens, accuratus, sedulus. ex πύκα & μῆδος, εος, τὸ; cura, consilium.
Ἔμβαλε χερσὶν, dedit in manus.

v. 439.

Πτύσσω, plico, complico, in rugas & sinus contraho.
Ἀσκέω, apto. Vide ad *Il.* Γ. 388. Κ. 438.

v. 440.

Πάσσαλος, *Il.* Ω. 268.
Ἀγκρεμάσασα, *pro* ἀνακρεμάσασα, v. ἀγκρεμάω, *Poëtica Syncope*, pro ἀνακρεμάω, suspendo. ex ἀνὰ & κρεμάω, *idem.*
Τρητὸς, *Il.* Γ. 448. Ω. 720.

v. 441.

Βῆ ῥ' ἴμεν, Hæc forma loquendi *celeritatem quandam* innuit, creberrime iterata ab Homero.
Θύρην - ἐπέρυσε, januam - post se clausit. ἐπερύω, attraho.
Κορώνη, ης, ἡ, *b. l.* annulus, quo fores attrahuntur.

v. 442.

Ἐπὶ - τανύω, obtendo.
Κληῖδ', pessulum.
Fores claudebantur sera adhibito loro, ut *b. l.* ancilla attrahit januam thalami Telemachi

— — — — — κορώνῃ
Ἀργυρέῃ. ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
— — — — — *annulo*
Argenteo: pessulumque obtendit loro.

Minerva

Minerva quoque introit thalamum Penelopes
— — — *παρὰ κληῖδος ἱμάντα.*
— — — *apud ſeræ lorum.*
Odyſſ. IV. 802. Idem fit *Odyſſ. XXII.* 186. FEITH. *L. III. C. XI.* §. *XI.*

V. 443.

Παννύχιος, *Il.* B. 2.

Κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ, tectus ovis florida lana. Vide ad *Il.* I. 657. N. 599. & 716.

V. 444.

Βούλευε φρεσὶν ἣσιν ὁδὸν, Conſiderabat mente ſua iter,] Telemaque ne paſſe pas la nuit à dormir, il l'employe à penſer à ſes affaires comme un homme ſenſé. DAC.

Βουλεύω, *Il.* A. 531.

Τὴν πέφραδ' Ἀθήνη, quod *ei* deſignaverat Minerva. Vide ad *Il.* Ξ. 500.

IN

IN B. ODYSSEÆ.

V. I.

Ἦμος, *Il.* A. 475.
Ἠὼς, *Il.* A. 477.

V. 2.

Ὤρνυτ', Surrexit. v. ὄρνυμι, *Il.* Γ. 13.
Ἐξ εὐνῆφιν, ex lectulo.

V. 3.

Εἵματα ἑσσάμενος, Vestes indutus, Vestibus se induens. εἷμα, *Il.* B. 261. ἕσσο, indutus esses. *Il.* Γ. 57.
Quodvis Verbum admittit Accusativum Nominis ab eo deducti, vel cognatæ significationis. WELL. *p.* 314. FISCH. *p.* 325.
Ξίφος, *Il.* Γ. 272.
Περὶ — θέτ' ὤμῳ, suspendit ab humeris.

V. 5.

Θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην, Deo similis coram.] Quid est, *Deo similis coram?* ἄντην est Φανερῶς, ut *Hesychius* interpretatur, eaque pars glossæ huc pertinet; vel servit comparationi, ut Θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην idem sit quod ἀντίθεος. ERN.

V. 6 — 8.

Vide ad *Il.* B. 50 — 52.

V. 8.

Οἱ μὲν — τοὶ δ'] *Illi quidem — hi autem.* ERN.

V. 9.

Ἤγερθεν. Ὁμηγερέες. *Il.* A. 57.
Ῥ'] *Ut dictum est, v.* 8. CLARK.

V. 10.

Βῆ ῥ'] *Ibi tum*, seu *tum vero & ipse perrexit.* ERN.
Παλάμη, *Il.* A. 238.

V. 11.

Κύνες ἀργοὶ, canes veloces. *Il.* A. 50.
Ut omnia priscorum illorum Regum tenuia fuerunt, & exigui apparatus; ita quoque non magnifico stipati erant satellitio ac comitatu. Certe Telemachus, ad quem pertinebat Ithacæ regnum, duobus tantum sequentibus canibus egreditur ad concionem:

Οὐκ

Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω κύνες ἀργοὶ ἕποντο,

Non solus : una illum duo canes albi sequebantur.

FEITH. *L. II. C. V.* § *I.*

V. 12.

Θεσπέσιος, *Il.* A. 591. B. 367.

Καταχέω, *vel* χεύω, *Il.* B. 670.

V. 13.

Θηεῦντο, *Il.* H. 444.

V. 14.

Θῶκος, *Il.* Θ. 439.

Εἶξαν δὲ γέροντες, cesserunt vero ei senes : *& les vieillards s'éloignent par respect.*] *Les vieillards*, c'est-à-dire, les Princes & les Principaux d'Ithaque ; c'est un mot de dignité qui ne marque pas toûjours un grand âge. D'ailleurs tous ceux qui étoient à cette Assemblée étoient plus vieux que Telemaque. Ils s'éloignent par respect, autant ses ennemis que les autres ; Dieu imprime sur les Princes un caractere de majesté qui se fait toûjours sentir, & qui leur attire les respects qui leur sont dûs. DAC.

V. 15.

Ἥρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν.] Voilà à Ithaque un Prince appellé Egyptius. Cela se pratiquoit souvent, des noms patronymiques ou empruntez des lieux, devenoient des noms propres. Cet Egyptius pouvoit être d'une famille originaire d'Egypte, ou bien il pouvoit avoir eu ce nom pour y avoir trafiqué. EAD.

V. 16.

Γήραϊ κυφὸς, senio incurvus. γήραϊ, *Il.* Γ. 150.

Κυφὸς, ἡ, ὸν, curvus, incurvus, gibbosus. a κύπτω, pronus sum, incurvo me ad videndum.

V. 17.

Ἅμ' — una cum —.

Ἀντίθεος, *Ulyssis* Epith. *Il.* A. 264.

V. 18.

Εὔπωλος, *Ilii* Epith. *Il.* E. 551.

V. 19.

Αἰχμητὴς, *Il.* A. 152.

Ἄγριος, *Il.* Δ. 23.

Κύκλωψ]

Κύκλωψ] *De Polyphemo aliisque Cyclopibus* vide inter multos alios RICC. *Dissert. Hom. Tom. III. p.* 78. *sqq.*

v. 20.

Πύματον δ' ὡπλίσσατο δόρπον, ultimam autem sibi paravit cœnam.] *Dna Dacier*, quia Cyclopem interiisse nusquam memorat *Homerus*, intelligit simpliciter, *Que cet Antiphus fut le dernier des Compagnons d' Ulysse que le Cyclope devora.*

Πυματος, *Il.* Δ. 254. δόρπον, *Il.* Θ. 503.

v. 21.

Ὁμιλέω, *Il.* Α. 261.

v. 23.

Λῆθετ', *Il.* Α. 495.
Ἀχεύω, *Il.* Ε. 869.

v. 24.

Δακρυχέω, *Il.* Α. 357.

v. 25.

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ,] Rem novam & egregiam simul commendare voluit Poëta sub probati viri loquentis persona, nimirum præconis hujus nomine Ægyptii, qui primus in hoc conventu verba fecit : ut hoc pacto videlicet animi reliquorum hujus instituti laude captarentur. SPOND.

v 26.

Θόωκος, ὁ, sedile, solium; *h. l.* consessus. συνέδριον. *Schol.* a θῶκος, ου, ὁ, *idem.*

v. 27.

Ἐξ οὗ, Ex quo, *scil.* tempore.

v. 28.

Τίνα χρειὼ τόσον ἵκει; quem necessitas tantum urget? χρειὼ, *Il.* Α. 341. Κ. 142.

v. 29.

Προγενέστερος, *Il.* Β. 555.

v. 30.

Ἀγγελίη, *Il.* Β. 787.

v. 31.

Σάφα, *Il.* Β. 192.
Πύθοιτο, audiverit. v. πυνθάνομαι, *Il.* Α. 257. Β. 119.

v. 32.

v. 32.

Δήμιος, *Il.* P. 250.
Πιφαύσκω, *Il.* K. 202.

v. 33.

Ἐσθλός, *Il.* A. 108.
Ὀνήμενος, juvans, *vel* felix, *vel* benevolens. v. ὄνημι, *Il.* A. 395.
Εἴθε — τελέσειεν, utinam — perficiat. *Il.* A. 415.

v. 34.

Μενοινάω, *Il.* K. 101.

v. 35.

Φήμη, ης, ἡ, fama, rumor. *h. l.* omen.

v. 36.

Ἧστο, *Il.* A. 512.

v. 38.

Πεπνυμένα μήδεα εἰδώς, prudentia consilia edoctus.

v. 39.

Καθαπτόμενος, alloquens, ad - orationem dirigens. καθάπτεσθαι μαλακοῖς ἐπέεσσι, demulcere, *Il.* A. 582. καθάπτετο, corripuit. *Il.* O. 127.

v. 40.

Τάχα *hic* statim.
Εἴσεαι, cognosces. *Il.* H. 226.

v. 42.

Οὔτε τίν' ἀγγελίην] Hæc *duo* sunt, quæ Ægyptius proposuerat, tanquam alterutrius causa potuerit accidere, ut hic conventus esset institutus. Negat ergo Telemachus se horum gratia accedere, sed privati tantum commodi caussa, ut nimirum ipsis in unum convenientibus facilius suas exponeret calamitates; quæ *duæ* sunt: *una*, quod patrem Ulyssem amiserit. *altera*, quod opes suæ a procis misere diripiantur. *Illam* autem videtur innuere Telemachus ad ceteros etiam Ithacenses pertinere, quod ipsi tam mansueto Rege quoque destituti sint. SPOND.

v. 45.

Χρεῖος, *h. l.* negotium, res, caussa. *Il.* A. 685. χρεῖος ὀφείλετ', pecunia mutuo data vel accepta, vel alia de caussa debita.

'Ἀλλ' ἐμὸν αὐτῦ χρεῖος, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ, Δοιά. Sed meum ipsius negotium, quod mihi malum in domum incidit, Duplex: *C'est une affaire particuliere qui me regarde. Un grand malheur, que dis je? deux malheurs épouvantables sont tombez en même temps sur ma maison.*] C'est le sens de ces paroles; Telemaque commence d'abord par κακὸν, *un grand malheur*, & ensuite se reprenant, il dit, δοιά, *deux malheurs.* Ce discours est plein de force & d'adresse. DAC.

v. 46.

Δοιά] *Dupliciter*, κατὰ δύο μέρη. κατὰ τὸ μέν. Versu sequente scripserim ad morem Homericum τοῖσδεσσι βασ. Et sic est apud *Eustathium* in Comm. p. 1433. 49. ERN.

Δοιός, ά, όν, geminus.

Ἐν, inter.

v. 47.

Τοῖσδεσσιν, Ipsis. (Ipsos.) *Il.* K. 462.

Ἤπιος, *Il.* Δ. 218.

Πατὴρ δ' ὡς ἤπιος ἦεν,] Paucis docuit Telemachus, qui Reges laudem mereantur, nimirum, qui populo suo ut pater mitis imperant, ut fecisse Ulyssem *hic* dicitur, & *postea* a Mentore:

Ὡς ὅτις μέμνηται Ὀδυσσῆος θείοιο
Λαῶν, οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὡς ἤπιος ἦεν.

(*v.* 233. 234.) Est enim naturalis clementia patrum in liberos, amicitiæque maxima propensio. (qualis vix unquam in vitricos cadit, qui patribus opponi solent, ut novercæ matribus.) juxta illud *Euripidis* in *Alcmena:*

Δεινόν τι τέκνων φίλτρον ἔθηκε Θεὸς ἀνθρώποις.

Vehementem in liberos amoris affectum indidit Deus hominibus. Quæ autem proportio est patrum in liberos, ea est Regum in subditos: proinde ut patres clementer & mansuete sese erga liberos gerunt, sic etiam debent Reges erga subditos. Nam si qui durius liberos suos tractent, ac inhumanius pro insita quibusdam ferina crudelitate, ii jam patrum nomine honestari non merentur, sic Reges, ubi subditis crudeliter præsunt, in Tyrannorum cognomen delabuntur. SPOND.

v. 49.

v. 49.

Πάγχυ, *Il.* E. 24.
Πάμπαν, *Il.* A. 422.

v. 50.

Ἐπέχεσον, *cum Dat.* impetum faciunt in—] μετὰ βλάβης καὶ ἐπηρείας ἐπῆλθον. *Schol.* *Il.* Π. 352.

v. 52.

Ἀπερρίγασι νέεσθαι, non suſtinent ire. v. ἀπορρίγέω, exhorreo, extimeſco. ex ἀπὸ & ῥιγέω, horreo.

v. 53.

Ἐεδνώσαιτο, dotet. ἐεδνώσασθαι, dotatam filiam elocare: ab ἔεδνα, ων, dona ſponſalia.

v. 54.

Κεχαρισμένος, *Il.* E. 243.

v. 55.

Εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι, in noſtram *domum* divertentes] Non bene: *in noſtram divertentes.* Senſus eſt: *Sed noſtram domum veniunt, ut ibi terentes dies ſingulos, mactanteſque boves, oves & pingues capras epulentur &c.* Sic *Il.* A. 490. & alibi πωλέσκετο εἰς ἀγορὴν, ἐς πόλεμον. ERN.

Πωλέομαι, εἶμαι, verſor, proficiſcor, eo, ventito.
Ἤματα, *Il.* A. 592.

v. 56.

Βοῦς ἱερεύοντες, Boves mactantes.

v. 57.

Εἰλαπινάζω, *Il.* Ξ. 241.
Αἴθοπα οἶνον, *Il.* A. 462.

v. 58.

Μαψιδίως, *Il.* E. 374.
Τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται, plurima vero abſumuntur. κατάνομαι, abſumor. ex κατὰ & ἄνυμαι, *Il.* K. 251.
Ἔπ', *pro* ἔπεστι, *Il.* Γ. 45. adeſt. ἔπι, *Il.* A. 515.

v. 59.

Ἔσκεν, ἔσκε, *Il.* Γ. 180.
Ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, qui malum *vel* damnum a domo arceat.

v. 60.

Τοῖοι ἀμυνέμεν, tales qui arceant.

v. 61.

v. 61.

Λευγαλέοι, imbelles. λευγαλέος, *Il.* I. 119.

Δεδαηκότες ἀλκὴν, periti roboris. v. δαίω, disco. ἀλκή, *Il.* Γ. 45.

v. 62.

Ἀμυναίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη, *malum* arcerem, si mihi vis adesset.

v. 63.

Ἀνσχετὸς, *pro* ἀνασχετὸς, ἡ, ὸν, tolerabilis. ab ἀνέχω, *fut.* ἀνέξω, *seu* ἀνασχήσω, retineo, inhibeo. ἀνέχομαι, patior, tolero, fero.

Ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχαται, tolerabilia facinora patrantur.

Οὐδ᾽ ἔτι καλῶς Οἶκος ἐμὸς διόλωλε, neque jam honeste Domus mea perit. οἶκος *h. l. idem quod* opes, facultates, res familiaris. ita *v.* 237. 238. *hujus Libri:* κατέδουσι βιαίως Οἶκον Ὀδυσσῆος, consumunt violenter opes Ulyssis. Conf. KYPKE *Obs. Sacr. Tom. I ad Matth. XXIII.* 14. Ὅτι κατεσθίετε τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν. GEORGII *Hierocrit. N. Test.* sive *de Stylo N. Test. p.* 207.

Νεμεσσήθητε, indignemini. v. νεμεσάω, *Il.* B. 223.

v. 65.

Ἄλλους τ᾽ αἰδέσθητε, Aliosque revereamini,] Jubet procos ab istis injuriis, quas enumeravit, cessare, *tum* quod par sit, eos dedecore commoveri, quod ipsis a vicinis populis inuritur, quibus omnino perspectum est, talia nonnisi a protervis & flagitiosis hominibus perpetrari posse: *tum* quod eos saltem Deorum indignationem oporteat pertimescere, qui tanta scelera impunita plane non sunt relicturi. SPOND. αἰδέομαι, *Il.* A. 23.

Περικτίων, *Il.* P. 220.

v. 66.

Περιναιετάω, ῶ, circum habito. ex περὶ & ναιετάω, habito.

Θεῶν δ᾽ ὑποδείσατε μῆνιν, Deorum vero timete iram. ὑποδείδω, *Il.* A. 406. μῆνις, *Il.* A. 1.

v. 67.

Μεταστρέψωσι, rependant: immutent. μεταβάλλωσι. *Schol.*

Ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα, irati propter mala facinora, infesti malis facinoribus.

v. 68.

v. 68.

Λίσσομαι, *Il.* A. 15.

Θέμιστος] Αἰολικῶς τῆς Θέμιδος. *Schol.*

Per Jovem ipsum Veteres sæpius *supplicabant.*

Λίσσομαι ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἠδὲ Θέμιστος,

Oro sive per Jovem Olympium, sive per Themidem.

FEITH. *L. III. C. XIV.* §. *II.*

v. 69.

Ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει, ἠδὲ καθίζει,

Quæ hominum concilia vel dissolvit, vel cogit.

v. 70.

Σχέσθε, Abstinete. ita *Il.* X. 416.

v. 71.

Τείρεσθ', εἰ μή πού τι πατὴρ — Affligi: nisi quid unquam pater —] *Alii:* Τείρεσθαι· εἰ πού τι *&c.* quæ lectio est omnium editionum veterum. Ita sensus orationis totius hic erit: Quod si qua in re carus pater injuria affecit Græcos, cujus ulciscendæ causa mihi nocetis infesti, hos incitando: at mihi utilius foret, vosmet ipsos &c. ERN.

v. 72.

Δυσμενέω, ῶ, hostili sum animo, infensus sum. a δυσμενὴς, *Il.* Γ. 51.

v. 73.

Ἀποτίνυμαι, vindictam capio, pænas sumo. ex ἀπὸ & τίνυμαι, *Il.* Γ. 279.

v. 74.

Ὀτρύνω, *Il* B. 94.

Κέρδιον, *Il.* Γ. 41.

v. 75.

Ἐσθέμεναι, absumere.

Κειμήλιον, *Il.* Z. 47.

Πρόβασις, εως, ἡ, progressus, progressio. 2.) proventus, *seu* reditus. a προβαίνω, progredior.

Κειμήλιά τε, πρόβασίν τε, suppellectiliaque, & proventum,] κειμήλια sunt, quæ reposita jacent in penetralibus, ut custodiantur propter caritatem: unde sæpe apud *Homerum* dicuntur κεῖσθαι. Apud *Callim.* H. in Cer. Erysichthon dicitur consumsisse χρήματα, τὰ ἐν δόμοις κεῖτο,

 quæ

quæ ſunt κειμήλια Homeri. deinde omnia pecora v. 106. in quibus h. l. eſt πρόβασις, non excluſis tamen ceteris, frumento, vino, quæ omnia ſunt in Latinorum *proventu*. Vid. *Fæſ.* Oec. Hippocr. in προβάτον. ERN.

v. 76.

Τίσις, *Il.* X. 19.

v. 77.

Τόφρα, *Il.* A. 509.

Ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ, inſectaremur verbis,] Προσπτύσσεσθαι μύθῳ idem eſt, quod alibi καθάπτεσθαι, *alloqui*, ut v. 39. aut *aſſectari aliquem flagitandi cauſa*; de conſtructione verbi vid. *Hemſterh.* ad Lucian. T. I. p. 414. ERN.

Ποτιπτύσσω, *Dor.* pro προσπτύσσω, applico. προσπτύσσομαι, amplector, complector, amice ſaluto, blande compello. ex ποτὶ *pro* πρὸς & πτύσσω, plico, complico.

v. 78.

Ἀπαιτίζω, poſtulo, exigo, repeto. ex ἀπὸ & αἰτίζω, peto.

Ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη, donec omnia repenſa eſſent.

v. 79.

Νῦν δέ μοι] Oportuit iſta cum vehementi indignatione a Telemacho pronunciari, ut etiam *ſceptrum*, alioqui venerabile & ſanctum, *in terram projecerit*. Quod autem *lacrymaſſe* Telemachum dicit, id pro decoro perſonæ puerilis factum eſt. Sed & alioqui ſolet hoc ipſis Heroibus fortiſſimis tribuere: qua de re alibi *in Iliade*. SPOND.

Ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ, inſanabiles dolores injicitis animo. ἄπρηκτος, *Il.* B. 121.

v. 80.

Ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,] Pour mieux marquer ſon indignation, & comme pour dire qu'il ne ſe ſoucioit pas de régner ſur des peuples qui trahiſſoient ſes interêts, & qui n'avoient pas pour lui les ſentimens qu'ils devoient avoir. Dans *le I. Liv. de l'Iliade* Achille dans ſon emportement contre Agamemnon, jette de même ſon ſceptre. (*v.* 245.) DAC.

v. 82.

Δάκρυ ἀναπρήσας, *Il.* I. 433.

Οἶκτος, ου, ὁ, miſericordia, commiſeratio.

v. 82.

v. 82.

Ἀκὴν ἔσαν. Vid. ad *Il.* Γ. 95.

v. 83.

Ἀμείβεσθαι, *Il.* Α. 84.

Χαλεπὸς, *Il.* Α. 546.

v. 85.

Μένος ἄσχετε, animi impotens, animo indomite. ἄσχετος, *Il.* Π. 549.

v. 86.

Αἰσχύνω, *Il.* Ζ. 209.

Ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι, vis utique *nobis* maculam inurere.] Eadem phrasis occurrit apud *Phocylidem:* Μὴ μῶμον ἀνάψῃς, ne Momum *te* exhibeas. *i. e.* noli carpere & reprehendere aliorum facta, quasi tu solus saperes; tu solus, quæ recta sunt, perageres. *v.* 66. Μῶμος, ου, ὁ, dedecus, probrum, macula. *item* Momus, *Deus quidam, reliquorum Deorum irrisor.* ἀνάπτω, accendo. SCHIER *Not. ad Phocyl. Carm.* — contumeliam nobis cupis adjungere. ERN.

v. 88.

Πέρι κέρδεα οἶδεν, perquam versutias callet.

v. 89.

Ἔισι, aderit.

v. 90.

Ἀτέμβει, eludit.] ἠγοῦν εἰς ἄτην ἐμβιβάζει· στερίσκει. *Eustath.* ἀτέμβω, *Il.* Λ. 704.

v. 91.

Ῥ'] *Uti omnibus notum est.*

Ἔλπει, sperare facit, sperare jubet.

Ὑπίσχεται, promittit.

v. 92.

Προϊεῖσα, præmittens. Vid. ad *Il.* Α. 326.

Μενοινάω, *Il.* Κ. 101.

v. 93.

Μερμηρίζω, *Il.* Α. 189.

v. 94.

Στησαμένη — ἱστὸν, Exorsa *vel* Instituens — telam. ἱστὸς, *Il.* Α. 31.

Ὕφαινε ἱστὸν, texebat telam. ita *Il.* Γ. 125.

E 4 v. 95.

v. 95.

Λεπλὸς, *Il.* I. 657.

Περίμετρος, ου, ὁ, ἡ, orbicularis, rotundus. 2.) magnus. περίμετρον ἱστὸν, telam amplissimam, immensam, ex περὶ & μέτρον.

Ἄφαρ, *Il.* A. 349.

v. 97.

Μίμνω, *Il.* B. 296.

Ἐπείγω, *Il.* B. 354.

Ἐισόκε, & κεν, *Il.* B. 332.

Φᾶρος, *Il.* B. 43.

v. 98.

Μελαμφύλλος, *Il.* Δ. 363.

Νῆμα, ατος, τὸ, filum, stamen. a νέω, neo.

v. 99.

Ταφήϊος, ου, ὁ, ἡ, ad sepulturam pertinens, sepulcralis, funereus. a ταφὴ, ῆς, ἡ, sepultura, funus.

Ἐις ὅτε, in *tempus* quo.

v. 100.

Μοῖρ' ὀλοὴ, Fatum triste. μοῖρα, *Il.* A. 286. ὀλοὸς, *Il.* A. 342.

Καθέλῃσι, prehenderit. aor. 2. subj. Act. v. καθαιρέω, detraho, everto, destruo.

Τανηλεγὴς, Epith. *mortis*. *Il.* Θ. 70.

v. 96 — 100.

Pretiosa & splendida veste ornabatur cadaver. Hinc Socrati, antequam mortiferam potionem biberet, tunicam palliumque pretiosum attulisse Apollodorum referunt *Laërtius in Socrate* & *Ælianus Var. Hist. Lib. I Cap. XVI.* cum ille Philosophus ante mortem ad funus se accingere optaret. Philoclem quoque, Atheniensium thalassiarcham, a Lysandro Spartano devictum mortique addictum, se ipsum lavisse ac splendida chlamyde amicivisse, antequam ad supplicium dederetur, scribit *Plutarchus in Lysandro.* Idem legitur de Alcestide apud *Euripidem.*

Totum corpus ista veste tegebatur, quæ ut plurimum albi coloris, ut occurrit apud *Homerum* de Patroclo loquentem, *Iliad.* Σ. 352. Unde *Artemidorus Oneirocrit. Lib.*

Lib. II. Cap. III. pro omine infausto mortisque præsagio habet, si quis ægrotans veste alba cinctus sit. Iste color adhibitus videtur ad significandam simplicitatem & innocentiam defuncti, teste *Plutarcho Quæst. Rom.* De isto indumento tam solliciti erant, ut id, etiam dum viverent, sibi amicisque sæpius compararent. Sic Penelope suos procos compellans *h. l.* inducitur ab *Homero.* Pariter Euryalo occiso, ejus mater lamentans introducitur a *Virgilio*, *Æneid. Lib. IX. v.* 486.

— — nec te tua funera mater
Produxi, pressive oculos, aut vulnera lavi,
Veste tegens, tibi quam noctes festina diesque
Urgebam, & tela curas solabar aniles.

POTT. *Tom. II. p.* 149. 150. add. FEITH. *L. I. C. XIII. §. III.*

V. 101.

Ἀχαιϊάς, *Il.* E. 422.

V. 102.

Ἄτερ σπείρου, sine veste (funebri, ἐνταφίου.)
Σπεῖρον, ου, τὸ, fascia. 2.) vestis lacera, mendicorum.
Κεῖται, jaceat.] ἐν τῷ τάφῳ. *Schol.* Conf. BOS *Ell. Gr. p.* 213.
Κτεατίζω, *Il.* Π. 57.

V. 101. 102.

Apud Græcos piaculum erat, justa parentibus non rite facere. Apud Hom. *h. l.* Penelope linteum pro socero Laërte morituro studet perficere dicens:

Μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴκεν ἄτερ σπείρου κεῖται, πολλὰ κτεατίσσας.
Ne aliqua me in populo mulierum Græcarum culpet,
Si quidem absque tegumento jacuerit, multa possidens.

KYPKE *Observ. Sacr. Tom. I. in Matth. VIII.* 21.

V. 103.

Ἐπεπείθετο, persuasus est. v. πείθω, *Il.* A. 33.
Ἀγήνωρ, *Il.* B. 276.

V. 104.

Ἔνθα] τότε, χρονικῶς. *Schol.*
Ἠμάτιη, interdiu: καθ' ἡμέραν, δι' ἡμέρας. *Schol.* ἠμάτιος, *Il.* I. 72.

v. 105.

(κατὰ) Νύκτας, Noctu.

'Αλλύεσκεν, dissolvebat. *Poët.* & *Jon.* pro ἀνέλυε. v. ἀλλύω, *Poët.* pro ἀναλύω, resolvo, dissolvo. ex ἀνὰ & λύω, solvo.

'Επήν, *Il.* A. 168.

Δαὶς, *Il.* N. 286. Σ. 492.

Δαΐδας παρθεῖτο, faces adhibuisset. παρθεῖτο, aor. 2, opt. Med. v. παρατίθημι, addo, appono: adhibeo.

v. 106.

Τρίετες, triennio. τριέτης, έος, ὁ, ἡ, qui trium annorum est, triennis.

"Ελῆθε, latebat.

v. 107.

Τέτρατος, *pro* τέταρτος, quartus.

'Επήλυθον ὧραι, advenerunt horæ.

v. 109.

Καὶ τήν γ' ἀλλύουσαν —, Et ipsam dissolventem] Telam Penelopes nullus est, qui nesciat: adeo fuit decantata res tam memorabilis & ingeniosa. Proverbium est autem, *telam Penelopes retexere*, de quo satis apud *Erasmum*, *Chil. I. Cent. IV. prov.* 42. SPOND.

'Αγλαὸς, *Il.* A. 23.

v. 110.

'Υπ' ἀνάγκης, præ necessitate.] τὴν βίαν τῶν μνηστήρων ἐδήλωσεν. *Schol.*

v. 111.

'Υποκρίνομαι, respondeo. ita *Il.* H. 407. vid. *Il.* M. 228.

v. 113.

'Απόπεμψον, dimitte.

"Ανωχθι, jube. *Il.* K. 67.

Γαμέεσθαι, nubere.

v. 114.

Τῷ, ὅτεῴ τε, Illi, cuicunque. ὅτεῳ, *Il.* O. 491.

Κέλομαι, *Il.* A. 74.

'Ανδάνω, *Il.* A. 24.

v. 115.

'Ανιήσει, vexabit. v. ἀνιάω, *Il.* B. 291. vel ἀνιάζω, *Il.* Σ. 300.

'Υιας 'Αχαιῶν, Vid. ad *Il.* A. 162.

v. 116.

v. 116.

Πέρι, *pro* περισσῶς, abunde.

v. 117.

Φρένας ἐσθλὰς, mentem bonam,] Vereor, ut in bonam partem hic dicantur, recteque vertantur, *mentem bonam.* Contextus non patitur, qui ei fraudes & dolos tribuit. Intelligam *ſolertiam*, *ingenii acumen*, cui conveniunt νοήματα, quæ de ſolerter inventis dicuntur, ut νοήσεις apud *Ariſtophanem* in Nubibus. ERN.

v. 118.

Κέρδεα, conſilia inventa, verſutias. κέρδεα οἶδεν, callida eſt. *v.* 88. *huj. Libri.*

v. 119.

Ἐυπλοκαμὶς, ίδος, ἡ, pulchros cincinnos habens, comas pulchra. *Achivarum* Epith. ab ἐυπλόκαμος, *Il.* Z. 380.

Ἀχαιὰ, Achiva.

v. 121.

Νοήματα, commenta, verſutias. νόημα, *Il.* H. 456.

v. 122.

Τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν, hoc probum nequaquam cogitavit.] *At hoc quidem inventum, conſilium callidum, ei non feliciter ceſſit.* Hæc eſt ſententia verborum. Νοεῖν hic exquiſite dicitur, ut ſæpe apud *Homerum*, ut νόημα, νόησις. Vide ad *v.* 117. ERN. non recte reputavit.

Ἐναίσιμος, *Il.* B. 353. ἐναίσιμον, juſto tempore. *Il.* Z. 519. ἐναίσιμος, *ibid. v.* 521. Φρένες ἐναίσιμοι, bona mens. *Il.* Ω. 40. ἐναίσιμα δῶρα, juſta debita. *ibid. v.* 425.

v. 123.

Ἔδονται, edent.

v. 126.

Ποιεῖται, Comparat. Ποθὴ, *Il.* A. 240.

v. 127.

Ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, — Πρίν γ' κ. τ. λ. ad negotia noſtra *ante* ibimus, — *Priusquam* &c. ἴμεν, *Il.* A. 170.

Πῃ ἄλλῃ, aliquo alio. πῇ, *Il.* Γ. 400. ἄλλῃ, *Il.* A. 120.

v. 128.

Πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι, Antequam ipſa nubet, priusquam ipſa nupſerit.

v. 130.

v. 130.

Οὔπως ἐςὶ, nullo modo fas est, *vel* licet.

Δώμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι, domo invitam expellere. ἀέκων, *Il.* A. 301.

v. 131.

Ἔτεχ', peperit.

Ἄλλοθι, *adv.* alibi, alio loco.

v. 132.

Ζώω, *Il.* Π. 14.

Uxori dotatæ dotarium, quo aleretur, si unquam ab ea vel morte vel divortio segregaretur, collocare tenebatur maritus. Vulgo autem fuit domus aut prædium, & olim appellabatur ἀπολίμημα, quasi diceres, *merces doti æquipollens*; deinceps nuncupata est ἀντιφέρνη, id est, *dotis remuneratio*, vel ὑποβολον, ab ὑποβάλλειν, quia ὑποβαλλόμενον τῇ φερνῇ, *loco dotis dabatur.* Quando autem dos nulla remuneratione firmata erat, viri, qui ab uxoribus diffidebant, eam reddere adstricti erant, pariterque illorum hæredes, si uxores superstites alere recusassent. Quapropter, licet innumeris injuriis & ingentibus damnis a matris Penelopes procis affectus fuisset Telemachus, tamen eam ad patrem Icarium remittere minime consentaneum duxit, quia simul ei dotem restituere tenebatur.

— — κακὸν δέ με, πόλλ' ἀποτίνειν
Ἰκαρίῳ, αἴκ' αὐτὸς ἑκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
— — *durum autem esset, me multa rependere*
Icario, si quidem ipse volens matrem dimisero.

Ex quibus verbis sequi videtur, quando uxor sua sponte abibat, prædicta obligatio nulla erat. Tamen ubi mulier more legibus permisso, quod Athenis quasdam ob causas fieri licebat, & magistratu id approbante, virum deseruit, dos ei restituebatur. POTT. *Tom. II. p.* 225. add. FEITH. *L. II. C. XIII.* §. *V.*

v. 134.

Πείσομαι, patiar.

v. 135.

Στυγερὸς, *Il.* B. 385. Γ. 404.

Ἀρήσετ', imprecabitur.

Ἐριννὺς, *Il.* I. 454.

v. 135.

v. 136.

Νέμεσις, *Il.* Γ. 156.

v. 137.

Ὧς, itaque.

Ἐσσεῖται, *Il.* Η. 447.

v. 134 — 137.

Annona, quam parentibus præbebant liberi, dicebantur τροφεῖα, apud Poëtas θρεπτήρια, aut θρέπτρα, & quandoque θρέπτα, ut apud Hom. *Il.* Δ. 478. — Nullum crimen iram divinam certius provocare, (quam hæc θρεπτήρια parentibus non rependere,) nec unquam effugere posse existimabatur. Furiæ enim & alia inferna Numina ad parentum imprecationes in liberos, a quibus injurias acceperant, implendas semper in procinctu esse credebantur. Matrem Penelopen ex domo sua pellere detrectat Telemachus, ne a Furiis infestaretur, & ab hominibus exprobraretur.

— — — — ἄλλα δὲ δαίμων
Δώσει· ἐπεὶ μήτηρ συγερὰς ἀρήσετ' Ἐριννῦς,
Οἴκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
Ἔσσεται. — — — — —

— — — — *alia autem Deus*
Dabit: postquam mater odiosas imprecata fuerit Furias
A domo discedens; reprehensio autem mihi ex hominibus
Erit. — — — — —

Phœnix singulare pœnæ documentum tulit, eo quod Furias in filium auxilio vocarat pater. *Iliad. I.* 454 Plura alia exempla apud Auctores occurrunt, nominatim Oedipi, Thesei, aliorumque a *Platone de Legibus Lib. XI.* adducta, quo in loco parentum preces exaudire, & injurias a liberis illis illatas Deos libenter ulcisci, demonstrare studet. Nec soli Dii in illud scelus animadvertere dicebantur, sed & de illo pœnas statuerant homines. Severissimas leges tulit Solon, quæ jubebant, illos, qui parentes alere nolebant, ignominia affici, tradente *Laërtio in Solone;* eandemque pœnam subibat, qui parentes pulsaverat. &c. POTT. *Tom. II. p.* 289. 290. add. FEITH. *L. II. C. XIX.* §. *II.*

v. 138.

v. 138.

Νεμεσίζεται αὐτῶν, indignatur illis. νεμεσίζω, ομαι, *Il.* B. 296.

v. 139.

Ἔξιτέ μοι μεγάρων, Exite mihi domo. ἔξειμι, exeo, egredior.

Confer dicta ad *A.* 374 — 380.

v. 146.

Τὼ δ' αἰετὼ — huic vero duas aquilas] Hoc augurium repentinum futura demonstrant, ut *paulo post* docebit Halitherses. Aquilæ enim istæ duæ Ulyssem & Telemachum significant, qui brevi venturi sunt ad procorum excidium, ut *in sequentibus* videbitur. SPOND. αἰετός, *Il.* Θ. 247.

v. 147.

Ὑψόθεν, *Il.* A. 53. O. 18.

Κορυφή, *Il.* A. 499.

Προέηκε, præmisit,] Male vertitur *præmisit.* Vide ad *Il.* A. 3. ERN.

Πέτομαι, *Il.* B. 89.

v. 148.

Ἕως] τέως, μέχρι χρόνου τινός. *Schol.* aliquandiu.

Μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο, cum flatu venti, ad flatum venti. πνοιή, *Il.* E. 526.

v. 149.

Πλησίω ἀλλήλοισι, Propinquæ invicem.

Τιταίνω, *Il.* B. 390. πτέρυξ, *Il.* B. 316.

Τιταινομένω πτερύγεσσιν, extendentes alas.] Est volatus, qui fit expansis & porrectis alis, sine agitatione; secundum illud *Virgilii: celeres nec commovet alas.* Mox *v.* 151. vertendum erat: *tum conversæ multas sibi excussere pennas alarum;* i. e. quatiendis vehementer alis pennas plures perdidere, quæ in forum deciderent. ERN.

v. 150.

Πολύφημος, ε, ὁ, ἡ, valde celeber, de quo varii sermones narrantur. ex πολύς, & Φήμη, ης, fama, rumor.

Ἀγορὴν πολύφημον, forum streperum, *seu* plenum rumoribus: ἐν ᾗ πολλαὶ Φῆμαι, ἢ πολλαὶ κληδόνες εἰσίν. *Schol.*

Ἱκέσθην, *Il.* A. 328.

v. 151.

v. 151.

Ἔνθ'] ἐκεῖ. *Schol.*
Ἐπιδινηθέντε, in gyrum flexæ. v. ἐπιδινέω, *Il.* Γ. 378.
Τιναξάσθην, concusserunt. v. τινάσσω, *Il.* Γ. 385.
Πτερὰ πολλὰ, alas densas. πτερὰ πυκνὰ, *Il.* Λ. 454.

v. 152.

Ἐς δ' ἰδέτην, Aspexerunt autem.
Ὄσσοντο, portendebant. κάκ' ὀσσόμενος, *Il.* Α. 105. ὄσσομαι, *Il.* Ξ. 17. Ω. 172. *Od.* Α. 115.
Ὄλεθρος, *Il.* Β. 873.

v. 153.

Δρυψαμένω, Ubi laniarant, Laniantes. v. δρύπτω, *Il.* Π. 324.
Ὄνυξ, *Il.* Θ. 248. παρειὰ, *Il.* Γ. 35. δειρὴ, *Il.* Γ. 371.

v. 154.

Δεξιὼ, Ad dextram.
Ἤϊξαν, volarunt. *Il.* Ε. 657. ἤϊξεν, *Il.* Δ. 78.
Οἰκία, καὶ πόλιν] *mœnia urbis.* ERN.

v. 155.

Θάμβησαν, Admirati sunt. v. θαμβέω, *Il.* Α. 199. Θ. 77.
Ὄρνις, *Il.* Β. 459.

v. 156.

Ὁρμαίνω, *Il.* Α. 193.
Ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον, quæ perficienda erant.

v. 158.

Ὁμηλικία, *Il.* Γ. 175.
Ἐκέκαστο, *Il.* Β. 530.
Ὁμηλικίην ἐκέκαστο, æquales *vel* coævos vincebat.

v. 159.

Ὄρνιθας γνῶναι, In avibus dijudicandis.
Ἐναίσιμα μυθήσασθαι, *in signis Deorum interpretandis*: fatalia edicendo. Vide ad *v.* 122. *hujus Libri.*

v. 160.

Εὐφρονέω· ἀγοράομαι. μετέπω. *Il.* Α. 73.

v. 162.

Πιφαυσκόμενος, significans. πιφαύσκω, *Il.* Κ. 202.
Εἴρω, dico.

v. 163.

Πῆμα κυλίνδεται, periculum imminet. πῆμα, *Il.* Γ. 50. κυλίνδω, *Il.* Θ. 86. *Od.* Α. 162.

v. 164.

v. 164.

Δὴν, *Il.* A. 416. ἀπάνευθε. *ibid.* 35. & 48.

Πυ, *adv.* alicubi, uſpiam, uſquam.

v. 165.

Κῆρ, *Il.* A. 228.

Φυτεύω, *Il.* O. 134.

v. 166.

Πολέσιν] πολλοῖς.

Κακὸν ἔσαι, male erit.] ἤγυν ζημία. *Schol.*

v. 167.

Νεμόμεσθ', habitamus. v. νέμομαι, *Il.* B. 496.

Ἐυδείελος, -ου, ὁ, ἡ, *Ithacæ* Epith. ad occaſum, *vel etiam* ad meridiem ſitus. 2.) clarus. 3.) tranquillus. ex εὖ & δείλη, ης, ἡ, tempus pomeridianum. 2.) veſpera. 3.) diluculum. 4.) crepuſculum.

v. 168.

Ὥς κεν καταπαύσομεν, quomodo *ipſos* compeſcamus. καταπαύω, *Il.* H. 36.

v. 169.

Παυέσθων, Quieſcant. v. παύω, *Il.* A. 192.

Καὶ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λώϊόν ἐστιν] Ἄφαρ referendum ad παυέσθων, ut monet *Euſtathius.* Idque ſtatim fieri ipſis utilius eſt. ERN.

Ἄφαρ, *Il.* A. 349. λωΐων, *ibid.* 229.

v. 170.

Ἀπείρητος, *Il.* M. 304. μαντεύομαι, *Il.* A. 107.

v. 172.

Ἐμυθεόμην, prædixeram. v. μυθέομαι, *Il.* A. 74.

Εἰσαναβαίνω, *Il.* B. 514.

v. 173.

Πολύμητις, *Ulyſſis* Epith. *Il.* A. 311.

v. 174.

Φῆν κακὰ πολλὰ παθόντ', &c. (Dixi, *eum* mala multa paſſum, &c.) μέχρι τοῦ· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται, v. 176. σύνοψις πάσης τῆς Ὀδυσσείας. *Schol.*

v. 175.

Ἄγνωστος, ου, ὁ, ἡ, incognitus, ignotus. ex ἀ priv. & γνωστός, cognitus.

Ἐεικοστός, *Poet.* pro εἰκοστὸς, ἡ, ὀν, viceſimus.

v. 176.

v. 176.

Τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται] *Quæ jam prope est ut perficiantur.* Vide ad *Il.* B. 330. CLARK.

v. 178.

Εἰ δ' ἄγε] Particulæ εἰ vis hujusmodi est: *Si vaticinari velis, age &c.* Vide ad *Il. Z.* 376. & *I.* 167. CLARK. Qui sibi sceleris alicujus sunt conscii, solent prædictiones sibi factas repudiare ac contemnere, ubi præcipue de illorum agitur periculo. Sic Agamemnon *in Iliade* Calchantem objurgavit, quod adversum se esset vaticinatus: neque potuit persuaderi, hæc ita esse, ut ille affirmabat; quin ex ejus erga se malevolentia illa proficisci existimavit. Eodem pacto Eurymachus hoc Halithersis vaticinium elevat, contraque asserit temere, Ulyssem jam e vivis excessisse, adjecta comminatione adversus vatem, si talia proferat, ut Telemachum alioqui satis indignatum magis exasperet: & quæ sequuntur. SPOND.

Μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν, vaticinare tuis liberis. τέκος, *Il.* A. 202.

v. 179.

Ὀπίσσω, *Il* Γ. 160. & 411.

v. 180.

Ἀμείνων, *Il.* A. 217.

v. 181.

Ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ] Vocem istam sine dubio impiam *Homerus* credidit: nam apud Veteres illos *auguria divina* existimata sunt; proinde, qui illa contemneret, non potuit impius non censeri. — Augurandi artem etiam Hector contemsit *in Iliade*, ut *hic* Eurymachus: qui tamen non omnes aves excludit ab augurio, sed ut rem incertam convellit. SPOND.

Ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, sub radiis solis. αὐγὴ, ῆς, ἡ, splendor, lux, jubar.

v. 182.

Φοιτῶσ', Volitant. v. Φοιτάω, *Il.* B. 779.

Ἐναίσιμοι, fatales, ad auspicia aptæ.] μαντικοί. *Schol.* τὸ δὲ, ἐναίσιμοι, ἀντὶ τοῦ πεπρωμένον τι δηλοῦντες. *Eustath.*

v. 183.

Τῆλε, *Il.* B. 863.

Ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι — Ὤφελες, utinam etiam tu periisse — Debuisses. καταφθίω, perdo, interficio. φθίσθαι, *Il.* I. 246. φθίω, ομαι, *Il.* A. 251.

v. 184.

Θεοπροπέων ἀγόρευες, vaticinans concionareris. Vide ad *Il.* A. 109.

v. 185.

Κεχολωμένον, iratum. v. χολόω, *Il.* A. 9.
Ἀνιείης, incitares, irritares. v. ἀνίημι, *Il.* B. 276. E. 422.

v. 186.

Ποτιδέγμενος, exspectans. ποτιδέγμεναι, *Il.* B. 137.
Πόρῃσιν, præbeat. πόρε, *Il.* A. 72.

v. 187.

Ἔκ τοι ἐρέω, tibi edico. Vide ad *Il.* A. 212.

v. 189.

Παρφάμενος, Decipiens. *Il.* M. 249. παράφημι, *Il.* A. 577.
Ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν, incitaveris ad irascendum. ἐποτρύνω, *Il.* Z. 83. χαλεπαίνω, *Il.* B. 378.

v. 190.

Ἀνιηρὸς, ρὰ, ρὸν, *Jon.* pro ἀνιαρὸς, mœrorem afferens, tristis, mœstus. 2.) *h. l.* molestus, gravis, adversus, perniciosus. *Comparat.* ἀνιαρότερος. reperitur tamen & ἀνιαρέστερος. & *h. l.* ἀνιηρέστερος. ab ἀνία, ας, *Jon.* ίη, ης, ἡ, mœror, tristitia.

v. 191.

Πρῆξαι, Efficere. ἔμπης, omnino. *Il.* A. 562.
Οὔτι δυνήσεαι εἵνεκα τῶνδε, nihil poteris *respectu* horum.

v. 192.

Θωὴν ἐπιθήσομεν, mulctam infligemus. θωὴ, *Il.* N. 669.

v. 193.

Τίνων, Luens.
Ἀσχάλλω, doleo, mœreo, tristor. 2.) indignor, ægre fero.
Ἄλγος, *Il.* A. 2.

v. 194.

Ἐν πᾶσιν, inprimis.
Ὑποθήσομαι, suadebo. *Od.* A. 279.

v. 195.

Ἐς πατρὸς, ad patris *domum.*

Ἀνωγέτω,

Ἀνωγέτω, jubeat.
Ἀπονέεσθαι, redire. *Il.* Β. 113.

v. 196. 197.

Vide dicta ad *Od.* Α. 277. 278.

v. 198.

Παύσεσθαι, *cum Gen.* quieturos a —

v. 199.

Μνηστὺς, ύος, ἡ, procatio, conciliatio *seu* petitio uxoris, conjugii ambitus. a μνάομαι, ambio, uxorem peto.
Ἀργαλέος, *Il.* Α. 589.
Δείδιμεν, timemus. *Il.* Η. 196.

v. 200.

Πολύμυθος, ου, ὁ, ἡ, verbosus, loquax, multiloquus.

v. 201.

Θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', vaticinium curamus. Vide ad *Od.* Α. 271. 415.
Γεραιὸς, *Il.* Α. 35.

v. 202.

Μυθεαι, Loqueris.
Ἀκράαντος, irritus. *Il.* Β. 138.
Ἀπεχθάνεαι, odio eris. v. ἀπεχθάνομαι, invisus sum, odio sum.

v. 203.

Χρήματα — βεβρώσεται, Bona — absumentur. βεβρώθοις, *Il.* Δ. 35.
Οὐδέ ποτ' ἶσα Ἔσσεται, neque unquam paria Erunt,] Ἤγουν, ἀεὶ ἐλαττωθήσονται τοῖς ἐξ ἀρχῆς, οὐδέποτ' ἶσα ἔσται. *Schol.* Similiter & *Eustathius*: Τὸ δὲ, οὐδέ ποτ' ἶσα ἔσσεται, ἀστείως εἴρηται, ἀντὶ τοῦ ἀεὶ ἐλαττωθήσεται. Εἰ γὰρ μὴ ἶσα, πολλῷ μᾶλλον οὐ μείζονα· ἔσται ἄρα ἐλάττονα. *Domina Dacier* vero hoc aliter accipit: „Eurymaque„ inquit „dit, & „*jamais les choses ne seront égales*, pour dire, *jamais l'ordre* „*ne sera rétabli.* Car l'ordre est designé par l'égalité, qui „fait que chacun a ce qui lui appartient.„ Quam & veriorem crediderim explicationem. CLARK.

v. 204.

Ὄφρα, dum.
Διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς Ὃν γάμον, differat Achivos Suis nuptiis. διατρίβω, *Il.* Δ. 42. Τ. 150.

v. 206.

v. 206.

Ἐρεδαίνω, *Il.* Α. 574.
Μετὰ *h. l.* ad.

v. 207.

Ἐπιεικὴς, *Il.* Α. 547.
Ὀπυίω, *Il.* Θ. 304.

v. 209.

Εὐρύμαχ', ἠδὲ καὶ ἄλλοι,] Cum irritos ſuos omnes conatus Telemachus eſſe animadvertat, neque flecti poſſe precibus aut comminationibus procos, miſerorum more, quibus nullum eſt refugii ſolatium, omnia in Deorum & hominum medio relinquit, quos teſtes veluti ſuæ actionis advocat, & ſermonis cum procis habiti, ut, præmoniti cum ſint, nullus excuſationi locus eis relinquatur. Hunc enim locum ſic interpretor. Petit ergo ad navigationem ſubſidia per annum integrum; quo elapſo, ſi nihil de patre audiverit, nuptias matris alicui illorum pollicetur. SPOND.

Μνηστῆρες ἀγαυοὶ, proci generoſi,] νῦν, ἀντὶ τῦ εὐγενεῖς, λαμπροί. *Schol.* ἀγαυὸς, *Il.* Γ. 268.

v. 210.

Ταῦτα, De iſtis.] λείπει ἡ εἰς, ἀντὶ τῦ, εἰς ταῦτα. *Schol.*
Λίσσομαι, *Il.* Α. 15.

v. 211.

Ἴσασι, ſciunt.

v. 213.

Ἔνθα, hinc atque hinc.
Διαπρήσσω, *Il.* Α. 483. Ι. 326.
Κέλευθον, viam *maris.* Vide ad *Il.* Α. 312.

v. 214.

Ἠμαθόεις, *Il.* Β. 77.

v. 215.

Πευσόμενος, ſciſcitaturus. *Od.* Λ. 281. πευσόμενον, *Od.* Α. 94.

v. 216. 217.

Vide ſupra ad *Od.* Α. 282. 283.

v. 219 — 223.

Vide ad *Od.* Α. 288 — 292.

v. 225.

Ἀμύμων, Epith. *Ulyſſis.*

v. 226.

v. 226.

Ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα, commisit totam familiam. ἐπιτρέπω, *Il.* B. 25. E. 750.

v. 227.

Πείθεσθαί τε γέροντι, Utque obediret seni.] ὅ ἐστι τῷ Λαέρτῃ. *Eustath.*

Ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν, firma omnia custodiret. ἔμπεδος, *Il.* Δ. 314.

v. 230.

Μήτις ἔτι πρόφρων, Ne quis amplius benignus,] Mentor fidi & studiosi amici officio fungitur, cum Telemachum protegit, ut hac oratione se facere profitetur, quæ eo tendit, ut ceteris pudorem injiciat, qui hæc patiuntur a procis Telemacho fieri, cum tamen illis sint longe fortiores. *Sic autem ait:* Ecquis est in posterum, qui se clementem Regem exhibeat suo populo, si tamen apud eum tantum gratiæ non consequitur, ut eum invicem populus ab injuriis protegat & tueatur? Quid prodest Regi, si subditis suis instar mansueti patris præsit, ut ab illis tandem in rerum angustia deseratur? Nam hoc Regi fuit propositum, ut tam pacato & miti regimine animos subditorum & benevolentiam sibi conciliaret, qualis fuit Ulysses noster, qui tam humaniter Ithacenses suos moderatus est. Nunc vero quid hoc illi attulit emolumenti, si jam a vobis res illius tam perfide sine præsidio derelinquuntur? Hæc est objurgatio probi illius Mentoris. SPOND.

Πρόφρων, *Il.* A. 77. ἀγανὸς, *Il.* B. 164. ἤπιος, *Il.* Δ. 218.

v. 231.

Σκηπτοῦχος, *Il.* A. 279.

Φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς, in mente proba sciens. αἴσιμος, *Il.* Z. 62.

v. 232.

Αἴσυλα ῥέζοι, nefaria patret. αἴσυλος, *Il.* E. 403.

v. 233.

Ὡς, Adeo.

Μέμνηται, recordatur.

Θεῖος, *Ulyssis* Epith. ita *Od.* A. 65.

v. 235.

Μνηστῆρας ἀγήνορας. Vide ad *Od.* A. 106.

 Μεγαίρω,

Μεγαίρω, *Il.* Δ. 54.

v. 236.

Κακοῤῥαφίῃσι νόοιο, malis consiliis mentis. κακοῤῥαφία, *Il.* Ο. 16.

v. 237.

Παρθέμενοι κεφαλὰς, periculis objicientes capita.

Κατέδουσι βιαίως Οἶκον Ὀδυσσῆος, comedunt violenter Domum Ulyssis. Vide dicta ad *v.* 63. *hujus Libri.* add. PALAIR. *Observat. p.* 70.

v. 239.

Οἷον. quod adeo —.

v. 240.

Ἧσθ' ἄνεῳ, Sedeatis muti. ἄνεως, ω, *Il.* Β. 323.

Ἀτὰρ οὔτι, neque omnino, neque ullo pacto.

Καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν, objurgantes, redarguentes verbis. καθάπτεσθαι μαλακοῖς ἐπέεσσι, demulcere. *Il.* Α. 582.

v. 241.

Παύρους, Pauciores. a παῦρος, *Il.* Β. 122. & 675.

Κατερύκω, *Il.* Ζ. 192.

Πολλοὶ ἐόντες, cum sitis plures.

v. 243.

Μέντορ ἀταρτηρὲ, Mentor noxie, conviciator,] Hic Liocritus unus e procorum numero dicitur Mentori respondisse oratione contumeliosa: quod procis novum non est, ut qui semel verecundiæ limites transiverint, ac proinde gnaviter impudentes sint, qui nullo humanitatis aut honestatis jure moveantur. Ait igitur confidenter hic Evenorides, male & stolide suadere Mentorem procis, ut desistant: quod ipsi minime facturi sint, ne ipso quidem ædium domino Ulysse superveniente: cui mortem etiam, si accesserit, minitatur, suorum multitudine numerosa confisus, cum qua soli cuipiam tutum non sit congredi. SPOND.

Ἀταρτηρὸς, *Il.* Α. 223.

Ἠλεὸς, ὴ, ὸν, stultus, stolidus. φρένας ἠλεὲ, ingenio stolide. φρένας ἠλὲ, *Il.* Ο. 128.

v. 244.

Ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν, Ad nos adhortans compescendos,] Ordo verborum est: ὀτρύνων καταπαυέμεν ἡμέας.

ἡμέας. Jubens (sc. populum) *coërcere*, seu *cohibere nos* procos. ERN.

v. 245.

Ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι, Cum viris, *quamvis* pluribus, pugnare. *Vel:* Viris licet pluribus pugnare *nobiscum.*

Περὶ δαιτὶ, de convivio,] οἱ γὰρ ἐν δαιτὶ οἴονται ἀνυπόστατοι εἶναι τὴν ἀλκὴν, τῷ οἴνῳ στρατηγούντος αὐτοῖς. *Schol.*

v. 247.

Δαίνυμαι, *Il.* A. 468.

v. 248.

Ἐξελάσαι μεγάροιο, expellere e domo.

Μενοινήσῃ, cogitaret. Vide ad *Il.* K. 101. M. 59.

v. 249.

Οὐ κεν οἱ κεχάροιτο γυνὴ, Non ipsi lætaretur uxor,] *Quasi dicat:* Scio, Penelopen læto animo Ulyssem excepturam: sed, si venerit, & nobis mortis periculum creaverit, faciemus, ut brevis sit illa Penelopæ lætitia, ac quasi momentanea, quia statim nostra manu periturus est. SPOND.

Μάλα περ χατέουσα, quantumvis valde desiderans. χατέω, *h. l.* desidero, cupio, percupio.

v. 250.

Αὐτοῦ, ibi.

Ἀεικέα πότμον ἐπίσποι, *is* sævam mortem obiret. ἀεικὴς, *Il.* A. 341. πότμος & ἐπίσπῃ, *Il.* B. 359.

v. 251.

Κατὰ μοῖραν, recte. *Il.* A. 286.

v. 252.

Ἀλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν] Hic homo protervus ac petulans concionem solvit. Unde dicas recte, quod *Eustathius* scribit, alias quidem conciones secundum Poëtam a Themide cogi & dimitti: ἀλλὰ τὴν σήμερον ἐν Ἰθάκῃ, ταύτην Θέμις μὲν ἐκάθισεν, ἀθεμίστου δὲ ἀνδρὸς ὕβρις ἔλυσε· *hanc Ithacensem Themis quidem convocavit ac constituit, iniqui autem hominis protervia dissolvit ac disrupit.* SPOND.

Σκίδνασθ', dispergamini. σκίδναμαι, *Il.* A. 487.

v. 253.

Ὀτρυνέει - ὁδὸν, properabit - iter; disponat - viam.

v. 255.

Ἀγγελιάων Πεύσεται, nuncios Percontabitur.

v. 257.

Λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν, ſolvitque concionem celerem.] ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς· ὡς τὸ, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. ἀντὶ τοῦ εὐρύ. *Schol.* Eodemque modo exponit & *Euſtathius.* Vide ad *Il.* Δ. 182. CLARK. αἰψηρὸς, *Il.* Τ. 276.

v. 258.

Ἄρ] *Proinde ; Ut fieri ſolet.*

v. 260.

Ἀπάνευθε, θεν, *Il.* Α. 35.

Θὶν, *Il.* Α. 34.

v. 261.

Χεῖρας νιψάμενος, Manibus lotis e —] Mos eſt antiquus, ut ante preces manus aqua perfunderent, ut *in Iliade* vidimus. Sic Priamus *in fine Iliadis*; ſic *poſtea* Penelope: ὑδρηναμένη καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλῦσα εὔχεται, ὡς ἀεὶ καθαρεύειν ἐν τοῖς θείοις χρεὼν ὄν. inquit *Euſtathius.* SPOND. νιψάμενος., *Il.* Ω. 305.

Πολιὸς, *Il.* Α. 350.

v. 262.

Κλῦθί μοι, Audi me. κλῦθί μευ, *Il.* Α. 37.

Χθιζὸς, *Il.* Α. 424.

v. 263.

Ἠεροειδέα πόντον, nigrum pontum. ἠεροειδὲς, *Il.* Ε. 770. Vide etiam ad *Il.* Ψ. 744.

v. 265.

Διατρίβουσιν, impediunt. Vide ad *v.* 204. *hujus Libri.*

v. 266.

Ὑπερηνορέω, *Il.* Δ. 176.

v. 267.

Σχεδόθεν, *Il.* Π. 800.

v. 268.

Εἰδόμενος, *Il.* Β. 280. δέμας, *Il.* Α. 115. αὐδὴ, *Il.* Α. 249.

v. 270.

Οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι, οὐδ' ἀνοήμων, neque in poſterum ignavus eris, neque ſtolidus, *deſormais vous ne manquerez ni de valeur ni de prudence,*] Ce diſcours de Minerve eſt très-propre à encourager un jeune homme & à le

le porter à imiter la vertu de ſon pere, ſans ſe laiſſer rebuter par les difficultez que peuvent lui oppoſer ou la fortune ou ſes ennemis. DAC.

Ἀνοήμων, ονος, ὁ, ἡ, impos mentis, ſtultus, inſipiens. ex α pr. & νοήμων, ονος, mentis compos, intelligens, prudens.

V. 271.

Εἰ δή] *Si revera.*

Ἐνέςακται, inſtillatus eſt. v. ἐνςάζω, inſtillo. ex ἐν & ςάζω, ſtillo.

Μένος ἠΰ, animus fortis. μένος, *Il.* Α. 103. ἠΰς, *Il.* Β. 653.

V. 272.

Τελέσσαι ἔργον τε ἔπος τε, ad perficiendum opusque dictumque, — *homme qui effectuoit toûjours non ſeulement tout ce qu'il avoit entrepris, mais auſſi tout ce qu'il avoit dit une fois,*] Voila une grande loüange d'Ulyſſe; il n'y avoit point d'obſtacles qu'il ne ſurmontât; la terre, la mer, les vents & les tempêtes, les Dieux même s'oppoſoient à lui & lui faiſoient la guerre, & il triomphoit de tout. Telemaque ſe rebutera-t-il donc pour quelques difficultez que les Princes lui oppoſent? cela ſeroit trop honteux, & il marqueroit par-là, ou qu'il n'eſt pas fils d'Ulyſſe, ou qu'il a dégeneré de ſa vertu. DAC.

V. 273.

Ἁλίη ὁδὸς — vanum iter. ἅλιος, ἀτέλεςος, *Il.* Δ. 26.

V. 274.

Γόνος, filius. *Il.* Ε. 635.

V. 275.

Ἔολπα τελευτήσειν, ſperaverim perfecturum eſſe.

V. 276. 277.

Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·
Οἱ πλέονες κακίυς. παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείυς.
Pauci enim filii ſimiles patri ſunt;
Plerique pejores: pauci vero & parentibus meliores.

Opus eſt labore, ſtudio doctrinæque cultu, ut bona indoles vim ſuam exerat: ignavia autem pravique mores lues ſunt teterrima, quæ indolis bonitatem acceptam a majoribus corrumpunt in liberis. Quamobrem ubi Au-

ctores quidam in pejus ruere plerosque filiorum, & a bonis parentibus inveniri degeneres affirmarunt, id tantum innuere velle visi sunt, propter socordiam pravamque morum disciplinam a paterna probitate procul abire, propriaque culpa bene natam indolem in se ipsis dedecorare; sive quod laboris illos tædeat ac sedulitatis, sive quod paternam sibi gloriam sufficere stulte arbitrentur. Atque hoc plane sensu Minervam induci *h. l.* puto ab *Homero* Telemachum ad virtutem extimulantem.

Παῦροι γάρ τοι παῖδες κ. τ. λ.

Patribus assimiles sunt pauci ; deteriores
Sunt plures ; melior proles perrara parente.

Si namque ea mens fuisset *Homero*, ut naturæ vitio id tribueret, quid roboris, quid nervorum cohortationi, qua Telemachum urget, inesset? Meo quidem judicio frigeret, & *Homero* prorsus esset indigna. Sin autem illud, quod ajebam, Vates intellexisse dicatur, ipsorum nempe liberorum culpa contingere, ut pauci patribus consimiles, paucissimi meliores, pejores plures existant, nonne ab ea culpa vehementer deterret nobilem juvenem, & ad æmulandam paternam gloriam præclaris facinoribus exacuit? — Non negamus, sæpe evenire, quæcunque demum causa sit, ut e strenuo nascatur imbecillus, & e contrario ex imbecillo strenuus; sæpius tamen accidere judico, quasi lata naturæ lege, ut e strenuis strenui, ex imbecillis imbecilli progenerentur. Sicut enim plantæ, quæ bonæ sunt, bonos fructus solent emittere, malæ autem malos; sic parentum æqualis est ratio, quidquid nonnulli Philosophi opinentur, qui aptissimam hanc plantarum similitudinem respuunt, plusque maternis ovis, quam patrum semini in humana generatione tribuunt. Conveniens igitur naturæ est, ut e bonorum parentum seminio boni frequentius gignantur liberi. RICC. *Diss. Hom. Tom: II. p.* 161. *sqq.*

v. 279.

Πάγχυ, *Il.* E. 24.
Μῆτις, *Il.* B. 169.
Προλέλοιπεν, deseruit. προλιπόντες, *Il.* P. 275.

v. 280.

v. 280.

Ἐλπωρὴ, ῆς, ἡ, spes. ab ἔλπω, sperare facio, in spem adduco. ἔλπομαι, spero.

Τελευτῆσαι, *te* perfecturum esse.

v. 281.

Τῷ, Ideo: διό.

Ἔα, sine, mitte. *pro* ἴαε. ita *Il.* A. 276. *pro* ἦν, eram. *Il.* Δ. 321.

v. 282.

Ἀφραδής, έος, ὁ, ἡ, insipiens, temerarius, inconsultus. ex α pr. & φραδής, consultus, prudens.

Νοήμων, ονος, ὁ, ἡ, mentis compos, intelligens, prudens. a νοέω, intelligo: prudens sum, sapio.

Ὄυτι νοήμονες, ὐδὲ δίκαιοι, neutiquam prudentes, neque justi *sunt*,] δογματίζει Ὅμηρος, ὅτι ὁ ἄδικος καὶ ἀσύνετός ἐστιν. *Schol.*

v. 283.

Κῆρα μέλαιναν, fatum atrum.

v. 284.

Ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι, die uno ut omnes pereant. Vide ad *Il.* T. 229.

v. 285.

Ὀυκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, non amplius differetur. δηρὸς, *Il.* B. 298.

v. 287.

Νῆα θοὴν στελέω, navem celerem parabo, *vel* instruam. στέλλοντα ἑταίρους, instruentem socios ad pugnandum. *Il.* Δ. 294. στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, accingimini per exercitum. *Il.* Y. 285. ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν. *Il.* Δ. 384, στείλαντο ἱστία, *Il.* A. 433.

v. 288.

Μνηστῆρσιν ὁμίλει, procis interes, procis conversare.

v. 289.

Ὅπλισσόν τ' ἤϊα, Apparaque viatica. ὁπλίζω, armo, instruo armis. 2.) instruo, paro.

Ἤϊα, esca, cibus, cibaria in viam, &c. τὰ ἐφόδια, ὅ ἐστι βρώματα εἰς ὁδὸν ἐπιτήδεια. παρὰ τὸ ἰέναι. *Eustath.* Vide ad *Il.* N. 103.

Ἄγγεσιν

Ἄγγεσιν ἄρτον ἄπαντα, vaſis conde *vel* reconde ſingula. ἄγγος, *Il.* B. 471. ἄρω, *Il.* A. 136.

V. 290.

Ἀμφιφορεὺς, *Il.* Ψ. 92.

Ἄλφιτον, *Il.* Λ. 630.

Μυελὸς, *Il.* Τ. 482.

Ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, farinam, medullam hominum.] ἄλευρα μυελοποιὰ, θρεπτικά. *Schol. la farine, qui fait la force des hommes.* DAC.

V. 291.

Δέρμα, *Il.* Z. 117. πυκινὸς, *Il.* B. 55.

Δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν, Utribus in denſis.] Solebant illi Veteres farinam pellibus concludere, prudentius ni fallor iis, qui ſaccis lineis ad eam rem abutuntur, ex quibus multum deperit, quia loco tam foraminoſo res adeo ſubtilis non poteſt contineri. In patria mea, prope Cantabros, veterem morem ſequuntur: nam utribus eam de loco ad locum transferunt. SPOND.

V. 292.

Ἐθελοντὴρ, ῆρος, ὁ, voluntarius.

Ἐλαίρας — ἐθελοντῆρας, des compagnons qui vous ſuivront volontairement,] Et par conſequent de l'affection deſquels il ſera aſſuré. Le mot Grec eſt beau, ἐθελοντῆρας. On ne pourroit pas mieux dire aujourd'hui ce que nous appellons des *volontaires.* DAC.

Συλλέξομαι, colligam.

V. 294.

Ἐπιόψομαι, providebo. v. ἐπιόπτομαι, *Il.* I. 167.

V. 295.

Ὦκα, *Il.* A. 402.

Ἐφοπλίσσαντες, inſtruentes. v. ἐφοπλίζω, *Il.* Δ. 344.

Ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ, (*de nave*) deducemus in latum mare. Vide ad *Il.* Ξ. 131.

V. 296.

Ἀθηναίη, κούρη Διὸς, Minerva, filia Jovis. Ἀθηναίη, *Il.* A. 200.

V. 297.

Παρέμιμνεν, morabatur. v. παραμίμνω, maneo apud —, permaneo.

Θεὸς,

Θεὸς, *h. l.* Dea.

v. 298.

Βῆ - ἴμεναι, Festinavit - ire. βῆ ἴμεν, *Il.* E. 167. *Od.* A. 441. βῆ, *Il.* A. 34. ἴμεν, *Il.* A. 170. βῆ ἰέναι, *Il.* Δ. 199. βῆ θέειν, *Il.* B. 183.

Φίλον τετιημένος ἦτορ, suo mœstus corde. τετιημέναι, *Il.* Θ. 437.

v. 299.

Ἄρα] Non hic supervacaneum est istud ἄρα· vim enim habet in connectenda sententia cum eo, quod præcessit, *v.* 259. Μνηστῆρες δ' ἀνὰ δώματ' ἴσαν &c. CLARK.

v. 300.

Αἶγας ἀνιεμένους, Capras excoriantes: ἐκδέροντας, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος· ἐκ τῶν κάτω γὰρ τὰ ἄνω ἵενται οἱ τοιοῦτοι. *Schol.* v. ἀνίημι, remitto, relaxo.] Notandum est, hic etiam principes hos viros αὐτοδιακονεῖν, pro candido antiquorum more, qui servilia tractare non dedignabantur. SPOND.

Σίαλος, *Il.* I. 208.

Εὕοντας, assantes. εὑόμενοι, *Il.* I. 464.

v. 301.

Ἰθὺς - Κίε, *seq. Genit.* obviam venit, *seq. Dat.*

v. 302.

Vide ad *Il.* Z. 253. K. 542.

v. 303.

Τηλέμαχ' ὑψαγόρη,] Venientem Telemachum Antinous humaniter excipit; sed credo, ironiam sub hac specie benevolentiæ latitare: quod etiam Telemachus subodoratus est, ideoque tam acerbe illi respondet *in sequentibus.* Illius tamen comminationes proci nihili fecere, & illi sannas & ludibria rependerunt, ejus ætatem juvenilem negligentes, ceteraque proinde consilia, quibus ille adversus eos tam audacter insurgebat. SPOND.

v. 307.

Ἔξαιτος, *Il.* M. 320.
Ἐρέτης, *Il.* A. 142.
Θᾶσσον, *Il.* B. 440.
Ἴκηαι, *Il.* Z. 143.

v. 308.

v. 308.

Ἠγάθεος, *Pyli* Epith. *Il.* Α. 252.

Μετ' ἀγαυῦ πατρὸς ἀκουήν, ad inclyti patris famam: *pour y apprendre des nouvelles de votre illustre pere.* DAC.

Ἀγαυὸς, *Il.* Γ. 268. ἀκουὴ, *Il.* Π. 634.

v. 310.

Οὔπως ἐστὶν, nequaquam licet.

Ὑπερφίαλος, *Il.* Γ. 106.

v. 311.

Εὐφραίνεσθαι, lætari. Vide ad *Il.* Ε. 688.

Ἔκηλος, *Il.* Ε. 759.

v. 312.

Ἦ οὐχ ἅλις, ὡς —; An non satis *est*, quod &c.

v. 313.

Ἦα, *Il.* Ε. 808.

— — ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα,
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, — —
— — ego autem adhuc *infans* eram.
Nunc vero quum *grandior* sim — —.

Vide WOLFII *Cur. Philol.* BOS *Exerc. in Hebr. XI.* 24. Πίστει Μωσῆς μέγας γενόμενος.

Καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων πυνθάνομαι, & aliorum orationem audiens Percipio : *Et que les bonnes instructions ont éclairé mon cœur & mon esprit,*] Homere pensoit donc que la nature toute seule ne suffit pas, & qu'il faut qu'elle soit aidée par l'éducation. Dans la phrase d'Homere il y a une inversion, comme *Eustathe* l'a fort bien remarqué, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων πυνθάνομαι, est dit pour πυνθανόμενος τὸν ἄλλων μῦθον ἀκούω. Car c'est en écoutant les préceptes des autres, & en les interrogeant que l'on s'instruit, & que l'on devient capable d'entendre. DAC.

v. 315.

Καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός, & jam mihi intus augescit animus : *que l'âge a augmenté mes forces,*] Mot à mot : *Et que mon esprit est augmenté au dedans de moi.* Et l'on dispute beaucoup sur cette expression ; les uns veulent, que par *l'esprit* Homere entende ici le cœur, la faculté irascible ; & les autres, que ce mot *esprit* soit

soit pour *ame*, & qu'Homere explique ici une grande verité, qu'à mesure que le corps croît, les facultez de l'ame augmentent de même. EAD.

Ἀέξω, *Il.* Ζ. 261. ἀέξετο, *Il.* Θ. 66.

Ἔνδοθι, *Il.* *Α.* 243.

v. 316.

Ἥμμι, *Il.* Η. 387.

Κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω, malum fatum inferam. ἐπιάλλω, *vel* ἐφιάλλω, immitto. ex ἐπὶ & ἰάλλω, mitto.

v. 317.

Αὐτοῦ, hîc.

v. 319.

Ἔμπορος, aliena nave conscensa. ἔμπορος, ου, ὁ, vector, qui mare trajicit pro naulo in aliena nave. 2.) mercator, negotiator. 3.) viator. ex ἐν & πόρος, transitus.

Νηὸς ἐπήβολος — Γίνομαι, navis compos — Sum.

Ἐρετάων ἐπήβολος — Γίνομαι, remigum compos — Sum. navem — remiges — Habeo.

Ἐπήβολος, ου, ὁ, ἡ, & ἐπίβολος, *propr.* qui scopum ferit. 2.) qui adeptus est petita, optata. ab ἐπιβάλλω, injicio.

v. 320.

Ἐείσατο, visum est. *Il.* Ο. 415. ivit, venit.

Κέρδιον, melius. *Il.* Γ. 41.

v. 321.

Ἦ, Dixit. *Il.* *Α.* 219.

Καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα] Dexteram in amicitiæ signum porrigebat Antinous, pro Veterum more: sed Telemachus non existimavit sincere hoc ab eo factum, qui sub amici larva in inferenda illi injuria nihilominus pergit. SPOND.

Σπάσεν, traxit. ἐσπάσατο, *Il.* Ε. 621.

v. 322.

Ῥεῖα, *Il.* Ε. 475.

Δαῖτα πένοντο, convivium apparabant. πένομαι, *Il.* *Α.* 318.

v. 323.

Ἐπελώβευον, contumeliosi erant. v. ἐπιλωβεύω, cavillor, irrideo.

irrideo. ex ἐπὶ & λωβεύω, contumelia afficio: irrideo, illudo.

Ἐκερτόμεον, conviciabantur. v. κερτομέω, *Il.* B. 256.

v. 324.

Νέων, juvenum.

v. 326.

Ἀμύντωρ, *Il.* N. 384.

v. 327.

Σπάρτηθεν, ex Sparta.

Ἵεται αἰνῶς, cupit vehementer.

v. 328.

Πίειραν ἄρουραν, pinguem terram. πίειρος, *Il.* Σ. 342.

v. 329.

Ἔνθεν, inde, hinc.

Θυμοφθόρα φάρμακ', mortifera venena. θυμοφθόρος, *Il.* Z. 169. φάρμακον ἀνδροφόνον. *Od.* A. 261.

Ἐνείκῃ, afferat. ἐνείκω, *Il.* Z. 258. ἔνεικαν, *Il.* I. 306.

v. 333.

Ἀλώμενος, errans. v. ἀλάομαι, *Il.* B. 667.

v. 334.

Ὀφέλλειεν, augeret. ita *Il.* Π. 651.

Ἄμμι, *Il.* A. 384.

v. 335.

Δασαίμεθα, divideremus. v. δάζομαι, *Il.* A. 368.

v. 336.

Ὅστις ὀπυίοι, quicunque *illam* duxerit.

v. 337.

Ὑψόροφος, *Il.* Γ. 423.

Θάλαμος. Conf. SCHIER *Not. in Moschi Idyll. p.* 182.

v. 338.

Νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς, acervatum, *i. e.* copiosum aurum & æs. νητὸς, ἡ, ὸν, accumulatus, acervatus. a νέω, acervo, cumulo.

v. 339.

Χηλὸς, *Il.* Π. 221.

Εὐῶδες ἔλαιον, odoriferum oleum. εὐώδης, *Il.* Γ. 382.

v. 340.

Ἐν, Ibi,

Πίθος,

Πίθος, *Il.* Ω. 527.

Ἡδύποτος, ου, ὁ, ἡ, cujus potus suavis est. ex ἡδὺς & ποτὸν, ου, τὸ, potio, potus.

v. 341.

Ἄκρητος, *Il.* B. 341.

v. 342.

Ἑξείης, *Il.* *A.* 448.

Ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες, ad murum aptata. ἀρηρότι, *Il.* Δ. 134. ἀρηρότος, *ibid.* 213. Vide etiam ad N. 800.

v. 343.

Μογέω, *Il.* *A.* 162.

v. 344.

Κληϊστὸς, ἡ, ὀν, Claustrarius, clausus, qui claudi potest. a κληΐζω, claudo.

Ἔπεσαν, impositæ erant.

Σανίδες, fores. *Il.* I. 579.

Πυκινῶς, *Il.* I. 471.

v. 345.

Δικλίδες, Bifores.] Hæc omnia sic diligenter servabantur, ne procorum etiam rapinis paterent, quæ videbatur Euryclea seorsum condidisse: ne, si forsan Ulysses rediret, vacuas omnino ædes offenderet, cum cetera tam misere dissipari animadverteret. SPOND. δικλὶς, *Il.* M. 455.

Ἐν, intus.

Ταμίη, *Il.* Z. 381.

v. 346.

Ἔσχ', Erat. *pro* ἔσχε, *Il.* Γ. 180.

Νόῳ πολυϊδρείῃσιν, mentis prudentia. πολυϊδρεία, ας, ἡ, multa scientia, multarum rerum cognitio. a πολύϊδρις, ιος, ὁ, ἡ, qui multa scit, multa callens. 2) multa expertus. *quod* ex πολὺς & ἴδρις, ιος, ὁ, ἡ, peritus, sciens. 2.) providus.

v. 349.

Μαῖα, ας, ἡ, Nutrix.

Ἄγε δὴ] *Age*, *quæso* —.

Ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον, in amphoris hauri.] ἐκ πίθου ἀπαντλητὸν εἰς ἀμφιφορεῖς. *Schol.*

v. 350.

"Οἷις μέτὰ τὸν λαρώτερος, (de vino) quod quidem post illud dulcius est.] Χρηστὸν ἦθος ὑποφαίνει. ὁ γὰρ τὸν κάλλιστον, ἀλλὰ τὸν μετ' ἐκεῖνον δεύτερον αἰτεῖ, τὸν πρωτεύοντα τῷ πατρὶ φυλάσσει. *Schol.* Λαρὸς, *Il.* P. 572.

v. 351.

Ὀϊομένη, exspectans.] νομίζουσα, ἐλπίζουσα, προσδοκῶσα. *Schol.*

Κάμμορος, ου, ὁ, ἡ, *per Sync.* pro κακόμορος, infortunatus, infelix, cui malum & asperum fatum est. ex κακὸς & μοῖρα, fatum.

v. 352.

Διογενὴς, *Ulyssis* Epith. *Il.* *A.* 337.

Ἀλύσκω, *Il.* Θ. 243. κῆρας ἀλύξας, *Il.* O. 287.

v. 353.

Ἔμπλησον, imple. v. ἐμπλήθω, impleo, expleo.

Πῶμα, *Il.* Δ. 116.

v. 354.

Ἐϋῤῥαφὴς, *pro* ἐυῥαφὴς, έος, pulchre *seu* bene consutus, pulchram *seu* firmam suturam habens. ex εὖ & ῥαφὴ, ῆς, ἡ, sutura. *quod* a ῥάπτω, suo, consuo.

Δορὸς, ου, ὁ, uter, culeus, saccus e corio confectus. a δέρας, ατος, τὸ, pellis, corium. Δοροῖσιν] Ἐχρῶντο γὰρ οἱ Παλαιοὶ δέρμασιν, ἀντὶ σάκκων ὡς εἰς ἀλφίτων φυλακὴν, ἵνα μηδὲν ἐκεῖθεν διαφορεῖται, [διαφορῆται,] στεγούσης τῆς πυκνότητος. *Schol.* Vide ad *Od.* B. 291.

v. 355.

Μέτρον, *Il.* H. 471.

Μυλήφατος, ου, ὁ, ἡ, molitus, mola fractus & contusus. ex μύλη, ης, mola, & φάω, occido.

Ἄλφιτον. ἀκτή. *Il.* Λ. 630.

v. 356.

Ἴσθι, scias. ἀθρόος, *Il.* B. 439.

Τετύχθω, adsint.

v. 357.

Ἑσπέριος, *Il.* Φ. 560.

Αἱρήσομαι, accipiam.

v. 358.

v. 358.

Κοίτῃ τε μέδηται, deque lecto cogitarit.

v. 361.

Κακύω, *Il.* Σ. 37.

Τροφὸς, ῦ, ἡ, altrix, nutrix, nutricula. a τρέφω, nutrio, alo.

v. 362.

Ὀλοφύρομαι, *Il.* Θ. 202.

v. 363.

Φίλε τέκνον, *Il.* Χ. 84.

v. 364.

Πῆ, quonam? *Il.* Γ. 400. Ε. 472.

v. 365.

Μῦνος, *Il.* Β. 212.

Ἀγαπητὸς, dilectus. Epith. *filii unici.* Vide ad *Il.* Ζ. 401. nec non KYPKE *Obs. Sacr. Tom. I. ad Luc. XX.* 13. Πέμψω τὸν υἱόν μυ τὸν ἀγαπητόν.

Ὁ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης,] Hæc ab Euryclea ut certa pronunciantur, ut Telemachum a suscepto itinere deterreret: cum tamen ipsamet dubitarit, an Ulysses vel mortuus, vel rediturus esset, ut constat ex eo, quod in ejus adventum ea accurate & studiose servaret recondita, quæ *supra* enumeravit Poëta. SPOND. Vide ad *Il. A.* 30.

v. 366.

Ἀλλόγνωτος, ῦ, ὁ, ἡ, aliis cognitus, nobis ignotus, externus, peregrinus, alienus. ex ἄλλος & γινώσκω.

v. 367.

Οἱ δέ τοι] Aliud est argumentum, quo utitur Euryclea, ut Telemachum a via suscepta revocet: urgens, si ipse discedat, eo liberius insidias ei mortis structuros procos, ut hærede bonorum, quibus ipsi tantopere inhiant, sublato, ipsi melius illa invadant, & inter se partiantur. Res autem speciem veri habebant: nam in medio Ithacensium regno non audebant proci Telemachum interficere, populi furorem subveriti; jam vero a patriis finibus remoto facilius erat nocere, minorque contra procos suspicio. Sed ea omnia convellit Telemachus eo solo, quod hæc non sine Dei consilio suscipi respondit. SPOND.

Κακὰ φράσσονται, mala machinabuntur.

v. 368.

Φθίης, pereas. v. φθίω, *Il. A.* 251.
Δάσωνται, dividant. v. δάζω, *Il. A.* 125.

v. 369.

Μὶν' αὖθ', mane hic.
Ἐπὶ σοῖσι καθήμενος, tuis insidens, apud tuos sedens.

v. 370.

Ἀτρύγετος, *Ponti* Epith. *Il. A.* 316.
Ἀλάλησθαι, errare. v. ἀλάλημαι, *Il.* Ψ. 74.

v. 372.

Θάρσει, *Il.* Δ. 184.
Ἐπεὶ ὅτι ἄνευ Θεοῦ ἥδε γε βουλή, quia non *absque Deo*, i. e. *absque nutu & voluntate Dei*, hoc *est* consilium. Conf. WOLFII *Car. Philol.* PALAIR. & KYPKE *Observ. S. in Matth.* X. 29. ἄνευ τοῦ πατρὸς ὑμῶν.

v. 373.

Ὄμοσον, jura. ὄμοσσον, *Il. A.* 76.
Μυθήσασθαι, *te* dicturam. v. μυθέομαι, *Il. A.* 74.

v. 374.

Γένηται, *dies* adfuerit, aderit.

v. 375.

Ἀφορμηθέντος, me discessisse. v. ἀφορμάω, *Il.* B. 794.

v. 376.

Κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ, pulchrum corpus lædat: *elle ne meutrisse son beau visage.* DAC. κατὰ-ἰάπτω, cum pernicie demitto: lædo. ex κατὰ & ἰάπτω, mitto, jacio: noceo.
Χρῶς, χροός, *Il.* Δ. 130.

v. 377.

Γρηΰς, anus. Vide ad *Il.* Γ. 386.
Ἀπώμνυ, juravit.] Homere dit d'Euryclée ἀπώμνυ, parce qu'elle jure de ne pas découvrir ce secret. DAC. ἀπόμνυμι, *Il.* K. 332.

v. 383.

Εἰκυῖα, assimilata: ὁμοία.

v. 385.

Ἀγερέσθαι, congregari. ἀγέροντο, *Il.* B. 94.

v. 386.

v. 386.

Φαίδιμος, *Il.* Δ. 505.

v. 387.

Ἤιτεε, Poscebat. ᾔτεεν, *Il.* Ε. 358.

Πρόφρων, lubens. *Il. A.* 77.

Ὑπέδεκτο, promisit. v. ὑποδέχομαι. Vide ad *Il.* Ι. 476.

v. 388.

Δύσετο - ἠέλιος, Occidit - sol.

Σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί, obumbrabanturque omnes viæ. σκιόωντο, *pro* ἐσκιῶντο, ἐσκιάοντο, v. σκιάω, ῶ, obumbro, umbra opaca tego.

Ἀγυιά, *Il.* Υ. 254.

v. 389.

Ἀλαδ', *pro* ἅλαδε, *Il. A.* 308.

Εἴρυσε, protraxit. εἴρυσσε, *Il.* Γ. 373.

v. 390.

Ὅπλ' ἐτίθει, Arma posuit.] τὴν σκευὴν τῆς νηός. *Schol.* Le Grec dit: *Il y met toutes les armes que les bons vaisseaux portent ordinairement.* Il appelle donc *armes* tout l'équipement d'un navire, le mât, les rames, les voiles, car il n'est point ici question d'instruments de guerre. C'est pourquoi il dit plus bas, *que les rameurs prennent les armes*, pour dire qu'ils commencent à appareiller. DAC. Vide etiam KYPKE *Obs. S. Tom.II. ad Act. XXVII.* 19. Καὶ τῇ τρίτῃ αὐτόχειρες τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐῤῥίψαμεν.

Εὔσσελμος, *Il.* Β. 170.

Φορέω, *Il. A.* 238.

v. 391.

Στῆσε, Statuit.

Ἐσχατιά, *Ion.* ἡ, *Il.* Ι. 480. Λιμὴν, *Il. A.* 432.

v. 392.

Ἠγερέθοντο, congregabantur. *Il.* Β. 304.

v. 395.

Ἔνθα, Ibi.

v. 396.

Πλάζε, Confundebat, disturbavit,] παρεπλάνα τοῦ ἐγρηγορέναι. Πλανᾶσθαι καὶ παραφρονεῖν ἐποίησεν. *Schol.*

 Χειρῶν

Χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα, e manibus vero excutiebat pocula.] ἀδυνατοῦντων, διὰ τὸν ὕπνον. *Idem.*

Κύπελλον, *Il. A.* 596.

v. 397.

Οἱ δ' εὕδειν ὤρνυντο κατὰ πτόλιν, Hi autem dormitum festinabant in *vel* ad urbem.

v. 398.

Βλέφαρον, *Il.* K. 26.

v. 400.

Ἐκπροκαλεσσαμένη, Evocans. v. ἐκπροκαλέομαι, οῦμαι, evoco, arcesso.

Μεγάρων εὐναιεταόντων, ex ædibus bene habitatis. Vide ad *Il.* B. 648.

v. 402.

Ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι, Vide ad *Il. A.* 17.

v. 403.

Ἐπήρετμοι, ad remigium,] ἐπίκωποι, ἕτοιμοι ἐρέσσειν. *Schol.* ἐπήρετμος, ου, ὁ, ἡ, ad remigationem accinctus. 2.) remis instructus. ex ἐπὶ & ἐρετμὸς, ῦ, remus.

Ὁρμὴ, adventus: nutus.

v. 404.

Ἴομεν, *Il.* B. 440.

Διατρίβωμεν ὁδοῖο, differamus iter. Vide ad *v.* 204. *hujus Libri.*

v. 405.

Ἡγήσατο, præcessit. v. ἡγέομαι, *Il. A.* 71.

v. 406.

Καρπαλίμως, *Il. A.* 359.

Ἴχνιον, *Il.* N. 71.

v. 407.

Κατήλυθον, pervenerunt.

v. 409.

Ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, nobilis Telemachus.] Vide ad *Il.* N. 758. CLARK. ἲς, *Il.* E. 245.

v. 410.

Δεῦτε, Adeste. *Il.* H. 350.

Ἤια φερώμεθα, viatica afferamus.

v. 411.

v. 411.

Πίπυσαι; scit. πέπυσο, *Il.* N. 521.

v. 412.

Μῦθον ἄκυσεν, rem audivit.

v. 415.

Κάτθεσαν, *Il.* Π. 683.

Ἄψ] *Deinceps.*

v. 417.

Πρύμνα, *Il.* A. 409.

v. 418.

Πρυμνήσια, *Il.* A. 436. & 476.

v. 419.

Ἐπὶ κληῖσι, *Il.* Π. 170.

v. 420.

Vide ad *Il.* A. 479.

v. 421.

Ἀκραῆ, Opportunum: vividus. ἀκραὴς, ἕος; ὁ, ἡ, flans in superficie. 2.) vehemens. ex ἄκρος, summus; & ἄω, flo.

Ζέφυρος, *Il.* B. 147.

Κελάδοντ', sonantem. κελάδων, *Il.* Σ. 576.

v. 422.

Ἐποτρύνας, *Il.* Z. 83.

v. 423.

Ὅπλων ἅπτεσθαι, Arma *nautica* tractare.

Ὀτρύνοντος ἄκυσαν, adhortanti auscultarunt.

v. 424.

Εἰλάτινος, *Il.* Ξ. 289.

Ἔντοσθε, *cum Genit. Il.* Δ. 454.

Μεσόδμη, ης, ἡ, trabs magna, per mediam trajecta domum transverse, trabes minores vel pavimentum sustinens. 2.) columna in medio posita. 3.) trabs transversa in navis foramine pertusa, cui inditur malus. ex μέσος & δόμος, ὁ, ὁ, domus. Μεσόδμη, ἡ ὀπὴ δι' ἧς ὁ ἱςὸς ἐνείρεται, λεχθεὶς ὕτω, παρὰ τὸ μέσον τῆς νηὸς δεδομῆσθαι. *Schol.* & *Eustath.*

v. 425.

Πρότονοι, *Il. A.* 434. BOS *Ell. Gr. p.* 317. Σχοινίας, *Funes*, subaudiri potest in προτόνοισιν. Nam πρότονος dubio procul sua natura adjectivum est. Cum vero Hesychius, Suidas aliique semper habeant πρότονοι, οἱ: malim subaudiri in illis Homeri, κάλοις, ut explicant Scholia Græca. Sic etiam apud Latinos in v. *Rudens* sub. *Funis.*

Καλὰ — ἔδησαν, *Il. A.* 436.

v. 426.

Ἱστίον, *Il. A.* 433.

Ἐΰστρεπτος, *Poët.* pro εὔστρεπτος, ου, ὁ, ἡ, Epith. *lori*, *funis.* pulchre tortus: flexilis, tortilis: qui facile flecti aut torqueri potest. ex εὖ & στρεπτὸς, flexilis, tortus, tortilis.

Βοεὺς, έως, ὁ, lorum e corio bubulo. a βοῦς, βοός.

v. 427 — 429.

Vide ad *Il. A.* 481 — 483.

v. 431.

Vide ad *Il.* Θ. 232.

v. 432.

Λεῖβον, Libabant. v. λείβω, *Il. A.* 463.

Ἀθανάτοισι Θεοῖς αἰειγενέτῃσιν, immortalibus Diis sempiternis. αἰειγενέτης, *Il.* B. 400.

v. 434.

Παννύχιος, *Il.* B. 2. ἠὼς, *Il. A.* 477.

Πεῖρε κέλευθον, conficiebat iter.

IN

IN Γ. ODYSSEÆ.

V. 1.

Ἠέλιος – ἀνόρουσε, Sol – ortus est. ἠέλιος, *Il. A.* 475. ἀνορούω, *ibid.* 248.

Λιπὼν περικαλλέα λίμνην, relicto pulchro lacu. *i. e.* Oceano.] νῦν, τὸν ὠκεανόν. *Schol.*

V. 2.

Ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ,] Sol dicitur lucem etiam Diis immortalibus afferre, quasi sine eo in tenebris versentur. Sed quia in cœlis versatur illud Solis lumen, & ibidem Dii, potest excusari hæc formula: non ut intelligamus existimasse Poëtam, Deos illo indigere, sed propter cursum illius per medium cœlorum, quos illi inhabitant. SPOND.

Φαείνω, splendeo, luceo, fulgeo. a φάω, inusit. *idem.*

V. 4.

Ἐυκτίμενος, *Il.* B. 501.

V. 5.

Ἷξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ —, Pervenerunt: ipsi vero in littore &c.] Τοὶ δὲ refer ad Πύλον, & intellige *Pylios*; non ad eos, qui venerant, quod primum legenti in mentem venit. Post *v.* 10. οἱ δ' ἰθὺς rursus sunt socii Telemachi. ERN.

Ἷξον, *Il.* E, 773.

Ἱερὰ ἔρζον, sacra faciebant: *Les Pyliens offroient ce jour-là des sacrifices*] *Strabon* dans son *VI. Livre* nous apprend que ces sacrifices, dont parle *Homere*, se faisoient dans un Temple de Neptune *Samien*, qui étoit entre la ville de Lepreum & celle d'Annium ou de Samicum, & pour lequel les Pyliens avoient une veneration singuliere. DAC.

V. 6.

Παμμέλας, totus *vel* omnino niger. ex πᾶς & μέλας.

Ταύρους παμμέλανας] *Tauri* per se *Neptuno olim sacrificabantur*, quia furiosum est animal, & ipsius maris agitati motus quodammodo refert. Quod autem hic *nigri* immolantur, id fit propter similitudinem, quam habet

nigror ad mare, quod πορφύρεον, μέλαν, ἠεροειδὲς & ἰοειδὲς appellatur, propter intimos maris recessus, qui ob densitatem aëri lucido non patentem nigri sunt. Quod autem apud *Pindarum* ἀργᾶντες ταῦροι, i. e. *candidi*, Neptuno immolantur, ut refert *Eustathius*, id potest etiam fieri propter spumam maris albam. Quanquam Veteres *candidos* tauros ibi interpretantur, propter album pinguedinis colorem, ut κρήδεμνα λιπαρὰ dicuntur *candida*. *Gyraldus veloces* intelligit. Vide illius *Hist. Deorum*, *Syntagm. XVII.* SPOND. add. FEITH. *L. I. C. IX.* §. *IV.* LAKEM. *Antiq. P. III. C. I.* §. *VIII.* PFEIFFERI *Antiq. L. I. C. XIX.*

Κυανοχαίτης, *Neptuni* Epith. *Il.* N. 563.

V. 7.

Ἐννέα δ' ἕδραι ἔσαν, Novem autem consessus erant.] ἐννέα συνέδρια ἦν τῶν πόλεων, διὰ τὸ ἐννεάπολιν εἶναι τὴν Πύλον. *Schol.* Similiter *Eustathius*: Οἱ δὲ Παλαιοί φασιν ἐννέα Πυλίοις ἕδρας εἶναι, διὰ τὸ καὶ πόλεις τοσαύτας ὑπὸ ἐξουσίαν κεῖσθαι τῷ Νέστορι. — Ὡς ἑκάστης πόλεως ἕδραν εἶναι. ἕδρα, *Il.* Θ. 162.

Πεντηκόσιοι, αι, α, quingenti.

V. 8.

Προὔχοντο, præbebant. v. προέχω, *contr.* προὔχω, προέχομαι; ante me teneo *seu* habeo, obtendo, objicio, prætendo, prætexo.

Ἑκάστοθι, singulatim. ab ἕκαστος, singuli, quisque.

V. 9.

Σπλάγχνον, πάσομαι, *Il. A.* 464.

Ἐπὶ μηρία καῖον, femora incendebant. μηρίον, *Il. A.* 40.

V. 10.

Κατάγοντο, appellebant. *scil.* εἰς λιμένα, *in portum.* Vide BOS *Ell. Gr. p.* 180. κατάγω, deduco. *item* subduco navem. κατάγομαι, deferor *navi*, appello *navem.*

Νηὸς ἐΐσης, navis æqualis.] ἴσης κατὰ τοὺς τοίχους. *Schol.* Vide ad *Il. A.* 306. δαιτὸς ἐΐσης, *Il. A.* 468. & Δ. 48. Φρένας ἔνδον ἐΐσας, animum moderatum, suique semper similem; *vel* tranquillum, vacuum, ac minime perturbatum. *Od.* Λ. 336.

V. 11.

Στεῖλαν, Contraxerunt. στείλαντο, *Il. A.* 433.
Ὥρμισαν, in portu ſtatuerunt. v. ὁρμίζω, *Il.* Ξ. 77.

V. 12.

Ἄρχε] *Deinceps.*

V. 14.

Τηλέμαχ', οὐ μέν σε χρὴ,] Minerve voit qu'un jeune homme comme Telemaque, qui n'eſt jamais ſorti de ſon Isle & qui n'a encore rien vû, ſera embarraſſé à aborder un homme de l'âge de Neſtor & de ſa réputation. C'eſt pourquoi elle l'encourage. Et Minerve eſt ici la Prudence même de ce jeune Prince & les leçons qu'il ſe donne à lui-même & qui lui ſont ſuggerées par la ſageſſe. DAC.
Ἠβαιόν, *Il.* B. 380.

V. 15.

Τοὔνεκα, *Il. A.* 96.
Ἐπέπλως, pernavigaſti. imperf. *vel.* aor. 2. Act. v. ἐπίπλωμι, *pro* ἐπιπλέω, pernavigo, ſupernavigo. Alii *per Apocop.* dictum volunt, *pro* ἐπέπλωσας, aor. 1. *vel* 2. *pro* ἐπέπλως, ejusdem verbi.
Ὄφρα πύθηαι πατρὸς, ut audires De patre.

V. 16.

Ὅπου κύθε γαῖα, ubi *eum* occultet terra. κύθε, *pro* κέκευθε, *Il.* X. 118. & mox *v.* 18. *hujus Libri.* V. κεύθω, *Il. A.* 363.

V. 17.

Ἰθὺς κίε, *ſeq. Genit.* recta vade ad —.
Ἱππόδαμος, *Neſtoris* Epith. *Il.* B. 23.

V. 18.

Εἴδομεν, Videamus. μῆτις, *Il.* B. 169.
Κέκευθε, abſconditum habeat.

V. 19.

Λίσσεσθαι, Ora. v. λίσσομαι, *Il. A.* 15.
Νημερτὴς, *Il.* Γ. 204.

V. 20.

Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστί. Mendacium vero non dicet: valde enim prudens eſt.] Ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς σοφὸς καὶ χρήσιμος, Omnis ſapiens vir & frugi odit

odit mendacium. *Menander Fragment.* 35. *ex incertis Comœdiis.* CLARK. Ex eorum numero demit Neſtorem, qui de rebus interrogati vel *ſimulant* vel *diſſimulant* veritatem. *Simulant*, cum ad gratiam interrogantis reſpondent, ut, cum ſciunt aliquid ei auditu gratum eſſe, id ſolum, etiamſi non acciderit, referant: *diſſimulant* autem, cum rem triſtem & injucundam interroganti futuram ſciunt, eam tegunt. Neſtor itaque, ut qui prudentiſſimus ſit, hoc non eſt præſtiturus; rem enim, quatenus illi explorata eſt, candide & ſincere exponet. Quaſi ſic argumentetur Minerva: Vir prudens odit mendacium; At Neſtor prudentiſſimus eſt; Ergo non eſt timendum, eum mendacia pro veris relaturum. Unde videtur innuere Vates, alienum eſſe mendacium a prudenti viro, futilisque eſſe hominis potius: cum tamen ſolers etiam aliquando illo non incommode utatur, & non ſine laude, ut de Ulyſſe *in ſequentibus* videbitur. — Sed aliud eſt, ubi ſerio res agitur, & mendacium nulli prodeſſe, alicui autem obeſſe poteſt. SPOND.

v. 20.

Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω; πῶς τ' ἄρ, προσπτύξομαι αὐτόν.; Mentor, quonam modo adeam? & quonam modo amplexabor ipſum?] Hic ego vellem habere Homeri illam Minervam ſimulatam Mentori, cui dicerem: Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω; κ. τ. λ. *Cicero, Epiſt. ad Attic. Lib. IX, Ep.* 8. CLARK. De verbo προσπτύξομαι, *alloquar*, vide ad *Od.* Β. 77. ERN.

Πῶς τ' ἄρ] *Et quomodo igitur* —? CLARK.

v. 23.

Οὐδέ τί πω, Neque omnino adhuc &c.

Πεπείρημαι, expertus ſum. v. πειράω, conor, nitor, tento, experior, periculum facio. a πεῖρα, ας, ἡ, experimentum: conatus.

Μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσιν, exercitatus ſum in bene dicendo: ἔμπειρός εἰμι· ἤσκημαι λόγοις συνετοῖς, σώφροσιν. *Schol.*

v. 24.

Γεραίτερος, *Il.* Ι. 60.

Ἐξερέεσθαι, interrogare.

v. 27.

V. 27.

Ὑποθήσεται, suggeret. ὑποθήσομαι, *Od.* A. 279. B. 194.

V. 26 — 28.

Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις,
Ἄλλα δὲ καὶ Δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ ὀΐω
Οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

Telemache, alia quidem ipse in mente tua perspicies.
Alia vero & Deus suggeret: non enim puto
Te sine singulari Deorum voluntate natum & educatum.

Giphanius ad hæc verba *in suis Scholiis*: Sententia, *inquit*, præclara etiam in Sacris Libris expressa. Ego vero pace Viri doctissimi dixerim, nihil tale existimo in Sacris Paginis contineri. Nam (quod illum innuere arbitror) aliud est, quod Christus Apostolos jussit *non esse sollicitos, cum ad synagogas venerint, quid sint locuturi, quia satis verborum suppeditaturus sit Spiritus Sanctus*: aliud quod hîc ait Minerva Telemacho dubitanti, quid sit Nestori dicturus, nimirum *ipsum partem mente propria perspecturum, partem Deum illi suggesturum.* Nam ibi nihil jubentur Apostoli meditari, hîc contra Telemachus. Et procul dubio intellexit separatam aliquatenus hominis facultatem a divina, *h. e.* ut per se homo aliquid in rebus hujusmodi præstare possit seorsum a Deo. Telemachus autem propter ætatis imbecillitatem id perfecte exequi non poterat, ideo divina ope indiguit, quæ annorum defectum repararet. *Denique* omnino diversum est dicere: *Omnia vobis suggeret Deus, quæ dicenda erunt*; & aliud: *Tu ex propria ingenii tui dexteritate loqueris, aliud tibi Deus inspirabit.* Hoc pacto relinquitur homini suum posse, illo denegatur, ut aliunde petendum auxilium esse intelligat. SPOND. Conf. WOLFII *Cur. Phil.* ELSN. *Obs. S. in Matth.* X. 20. Οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ πατρὸς ὑμῶν, τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν.

V. 31.

Ἄγυρις, *Il.* Π. 661.

V. 33.

Δαῖτ' ἐντυνόμενοι, Convivium apparantes. ἐντύω, & ἐντύνω, *Il.* E. 720. I. 203. οὖν ἐντύνασαν ἑ αὐτήν, *Il.* Ξ. 162. ἐντύνοντ' ἄριστον, *Il.* Ω. 124.

Κρέα

Κρέα ὤπτων, carnes assabant. Πείρω, *Il. A.* 465. 466.

v. 34.

Ὀυν] Non hic supervacuum est istud ὖν. Vim enim habet in connectenda sententia cum eo, quod præcessit, v. 31. Ἷξον δ' ἐς Πυλίων &c. CLARK.

v. 34. 35.

Cum convivæ ad domum convivio destinatam venissent, paterfamilias, ejusve vicarius, ipsos *salutabat*. Id facere, est *Græce* ἀσπάζεσθαι, etsi ea vox *proprie* notet peculiarem *salutationis* formam. κυρίως ἀσπάζεσθαί ἐςι τὸ περιπλέκεσθαί τινα, *ulnis circumfusis amplecti*: διὰ τὸ ἄγαν σπᾶσθαι εἰς ἑαυτὸν τὸν ἕτερον, καὶ περιβάλλειν τὰς χεῖρας ἐν τῷ φιλοφρονεῖσθαι, ut docet *vetus Interpres in Plutum Aristophanis. p.* 77.

Vulgaris *salutandi* ritus fiebat *dextrarum conjunctione*. Nam *dextræ porrectio* erat *fidei & amicitiæ symbolum*. Unde *Pythagoras* consuluit, μὴ παντὶ ἐμβάλλειν τὴν δεξιάν, *ne cuivis dextra porrigatur*. Atque hujus consuetudinis meminit Hom. *h. l.*

Οἱ δ', ὡς ὖν ξείνους ἴδον ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες,
Χερσίν τ' ἠσπάζοντο, καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγον.

Hinc δεξιῦσθαι conjungitur cum ἀσπάζεσθαι, eique fere synonymum est: veluti *in Pluto Aristophanis*:

— — αὐτὸν ἠσπάζοντο, καὶ
Ἐδεξιῦνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.
— — *illum amplexabantur, &*
Dextras porrigebant omnes præ gaudio.

Interdum ad alias res transfertur, ut δεξιῦσθαι δώροις, δεξιῦσθαι χρηςοῖς λόγοις, καὶ ἔργοις, δεξιῦσθαι δαιτὶ, δεξιῦσθαι τραπέζῃ, &c. POTT. *Tom. II. p.* 311. 312. Vide ad *Il.* K. 542. Λ. 645. K. 198.

v. 37.

Ἱδρύω, *Il.* B. 191.

v. 38.

Κῶας, *Il.* I. 657. Ψάμαθος, *Il.* A. 486.

v. 40.

Ἄρα] *Deinde* —. *Ut par erat* —,

v. 41.

Δειδίσκομαι, humaniter excipio. Vide ad *Il.* Δ. 3 4.

v. 43.

v. 43.

Ἔυχεο, Supplica.
Ποσειδάων, *Il.* A. 400.

v. 44.

Δαίτης ἠντήσατε, in epulas incidiſtis. δαίτη, *Il.* K. 217.
Ἀντάω, ῶ, obvius fio, occurro. 2.) conſequor, nanciſcor.
Δεῦρο μολόντες, huc profecti. δεῦρο, *Il.* A. 153. μολέω, *Il.* Z. 286.

v. 45.

Σπένδω, *Il.* Z. 259.
Ἠ θέμις ἐςὶ, *Il.* B. 73.

v. 46.

Μελιηδὴς, *Il.* Δ. 346.

v. 48.

Χατέω, *Il.* I. 514.
— Πάντες δὲ Θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι.
— *Omnes enim Diis indigent homines.*]
Ita apud *Aratum:* Πάντη δὲ Διὸς κεχρήμεθα πάντες. *Phænom.* v. 4. CLARK.

v. 49.

Ὁμηλικίη δ' ἐμοὶ αὐτῷ, ætas autem eadem mecum ipſo, ætate ſimilis mihi ipſi. ὁμηλικία, *Il.* Γ. 175.

v. 50.

Ἄλεισον, *Il.* Λ. 773.

v. 53.

Οὕνεκα, *Il.* A. 11.

v. 55.

Κλῦθι, Ποσείδαον] Paret Minerva Piſiſtrato, Neptunoque ſupplicat, idque adeo appoſite, ut nihil aliud dici potuerit. Primum, ne ingrati erga tam humanos ac benevolos hoſpites cenſerentur, primum a Deo petit, ut hoc hoſpitalitatis beneficium digne Neſtori, totique ejus familiæ ac ſubditis rependat, vel potius ob ſacrificium: cui tamen annecti etiam puto illud antecedens. Deinde cum aliis ſatis ſit apprecata, ſibi etiam & Telemacho felicem ſuſceptæ viæ exitum ab eodem Numine exoptat. SPOND.
Μεγήρης, dedigneris. v. μεγαίρω, *Il.* Δ. 54.

v. 57.

v. 57.

Κῦδος ὄπαζε, gloriam præbe.] Minerve ne demande pour Neſtor & pour ſes fils que la gloire, car voilà ce qui eſt le plus neceſſaire aux Princes; & pour le peuple elle demande une gracieuſe récompenſe ſans la déterminer. DAC. κῦδος, *Il.* A. 279. ὀπάζω, *Il.* Z. 157.

v. 58.

Χαρίεις, *Il.* A. 39.

Ἀμοιβὴ, ῆς, ἡ, remuneratio, compenſatio, retributio. ab ἀμείβω, remuneror, gratiam refero, par pari refero.

v. 59.

Σύμπας, *Il.* A 90.

Ἀγακλειτῆς ἑκατόμβης, ob inclytam hecatombam. ἀγακλειτὸς, *Il.* B. 564.

v. 60.

Πρήξαντα νέεσθαι, re confecta e voto redire,] Πράσσειν pro διαπράσσειν uſitatiſſimum bene græce ſcribentibus, omninoque hoc verbum non unius compoſiti ſignificationem habet. interdum etiam conatum rei agendæ modo ſignificat: quomodo πρῆξις *v.* 72. accipi poteſt. ERN. add. HOOG. *ad* VIG. *de Gr. Dict. Idiot.* C. *V.* §. X. *R.* XIX. (*N.* 76.) πρῆξαι, proficere, *Il.* A. 562. ἔτι πρήσσεις, *Il.* A. 551. πρήσσοντε κέλευθον, pergebant, *Il.* Ξ. 282. πρήσσωμεν ὁδοῖο, *Il.* Ω. 264. οὐ γάρ τι πρήξεις, *ibid.* 550.

v. 61.

Οὕνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα, Cujus gratia huc venimus.

v. 62.

Ὣς ἄρ' ἔπειτ' ἠρᾶτο, Sic utique deinde precabatur] Hic locus annumerandus iis, ubi ἔπειτα, ut ait *Euſtathius*, ἀργῶς κεῖται. p. 796. 48. & alibi. Si cui hoc non placet, intelligat *accepto poculo.* ERN. ἠρᾶθ', *Il.* A. 35.

v. 63.

Δέπας ἀμφικύπελλον, *Il.* A. 584.

v. 64.

Ὣς δ' αὕτως, Eodem autem modo.

v. 65.

Ὀπτάω, *Il.* A. 466.

Κρέ' ὑπέρτερα, carnes ſuperiores.] τὰ νωτιαῖα οὕτω καλεῖ, ἢ τὰ ὑπεράνω κείμενα τοῦ πυρός. *Euſtath.* ὑπέρτερος, *Il.* A. 290.

v. 66.

v. 66.

Μοίρας δασσάμενοι, Partibus diſtributis. δάσσαντο, *Il.* A. 368

Δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα, celebrabant ſplendidum convivium. ἐρικυδής, *Il.* Γ. 65.

v. 68.

Γερήνιος, *Il.* B. 336. ἱππότης, *ibid.*

Ἱππότα Νέστωρ] Vide ad *Il.* A. 175.

v. 69.

Κάλλιον, ſatius.

Μεταλλάω, *Il.* A. 550.

v. 70.

Τάρπησαν ἐδωδῆς, ſaturati ſunt cibo. τάρπησαν ὁρόωντες, ſatis ſpectarunt, *ſeu* ſatiati adſpectu erant. *Il.* Ω. 633.

Ἐδωδή, *Il.* Θ. 504.

v. 71.

Πλεῖθ', *pro* πλεῖτε, & hoc *pro* πλέετε, navigatis.

Ὑγρὰ κέλευθα, *Il.* A. 312.

v. 72.

Κατὰ *h. l.* ob, propter.

Κατὰ πρῆξιν, negotii cauſa. πρῆξις ὄ τις γόοιο πέλεται, nullus effectus, nulla vis luctus eſt. *Il.* Ω. 524.

Μαψιδίως, *Il.* E. 374.

Ἀλάλησθε, erratis. ἀλάλησθαι, *Od.* B. 370.

v. 73.

Οἷά τε, Tanquam.

Ληϊστὴρ, ῆρος, ὁ, prædo, prædator. a ληΐζω, prædor, depopulor.

Ὑπεὶρ ἅλα, in mari, per mare: κατὰ τὴν θάλασσαν. *Schol.* ὑπεὶρ, *Il.* Y. 227.

Ἀλόωνται, errant. v. ἀλάομαι, ῶμαι, vagor, erro.

v. 74.

Ψυχὰς παρθέμενοι, animas periculis objicientes.] ψυχῆς οὐκ ἀλέγοντες, ἵν' ἄσπετον ὄλβον ἕλωνται. *Dionyſ.* Περιήγησις, v. 712. CLARK. παρθέμενοι κεφαλάς. *Od.* B. 237.

Ἀλλοδαπὸς, *Il.* Γ. 48.

v. 71 — 74.

Creberrima erant antiquitus in Græcia *furta ac rapinæ*; non terra modo, ſed & mari. Teſtantur complures

boum abactiones, hominum plagia, urbium ac agrorum direptiones, quibus *tota Homeri Poësis* referta. Factitarunt hoc viri non ignobiles, ipsi adeo heroës, *non probro sed laudi rem ducentes:* Οὐκ ἔχοντος πω αἰσχύνην τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δέ τι καὶ δόξης μᾶλλον, ait *Thucydides initio suæ Historiæ.* Id vero ex eo confirmat, *quod multis suo etiamnum tempore decori sit, hoc exercere; tum quod apud vetustissimos Poëtas, qui aliquo appellunt, interrogantur subinde, an latrones sint?* ὡς οὔτε ὧν πυνθάνονται ἀπαξιούντων τὸ ἔργον, οἷς τ' ἐπιμελὲς εἴη εἰδέναι, οὐκ ὀνειδιζόντων· *tanquam non inficiaturos opus ut turpe, quod scire studerent.* Exemplum luculentum *h. l.* ubi Nestor Telemachum ac socios e mari adventantes hunc in modum excipit:

Ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
Ἤ τι κατὰ πρῆξιν, ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε,
Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα; τοί γ' ἀλόωνται
Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες.
O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?
An ob aliquod negotium, aut temere erratis,
Tanquam prædones per mare? qui errant
Animas exponentes, malum alienis ferentes.

Hinc apud *Orpheum, v.* 827. Jason Regi Æetæ dubitanti, quinam essent Argonautæ, respondet:

Οὔτε νυ ληϊστῆρες ἱκάνομεν, — —
Neque tanquam prædones ad te venimus.

Et in universum testatur *Philostratus Lib. II. de Vit. Apollonii, c.* 29. in omnibus aliis hoc obtinuisse: Οἱ μὲν παλαιοὶ τὰς ἐρωτήσεις τῶν καταπλεόντων ἐποιοῦντο, εἰ λῃσταί εἰσιν; *Veteres hac interrogatione navigantes allocuti sunt: an prædones sint?* FEITH. *L. II. C: IX. §. I.*

v. 81.

Ἐξ Ἰθάκης ὑπονηΐου, ex Ithaca sub Neio *sita,*] τῆς ὑπὸ τὸ Νήϊον ὄρος κειμένης. *Schol.*

Εἰλήλουθμεν, *Il.* I. 49.

v. 82.

Πρῆξις - ἰδίη, Negotium - privatum.) (δήμιος, publicum.

Ἰδίη, οὐ δήμιος] *Eustathius* commode admonet, δήμιος *Homeri* temporibus honeste dictum pro δημόσιος, post in partem

partem deteriorem de carnifice. Conf. Δ. 312. *ſqq.* ERN. Vide etiam ad *v.* 72. *hujus Libri.*

v. 83.

Πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, Patris mei rumorem *vel* famam ingentem inquiro, inveſtigo, perſequor. μετέρχομαι, tracto. *Il.* Ε. 429. πόλιν δε μετέρχεο, urbem adi. *Il.* Ζ. 86. μετέρχομαι, adeo. *ibid.* 280. μέτελθε, inſequere, perſequere. *Il.* Φ. 422.

Ἤν που ἀκούσω, ſicubi audiero.

v. 85.

Μάρναμαι, *Il.* Α. 257. ἐξαλαπάζω, *ibid. v.* 129.

v. 87.

Πευθόμεθ᾽, Audivimus.

Ἧχι, *Il.* Α. 607.

Λυγρῷ ὀλέθρῳ, ſæva morte. Vide ad *Il.* Β. 873.

v. 88.

Ὄλεθρον ἀπευθέα, mortem incognitam: ἀνήκουστον.

Ἀπευθὴς, έος, ὁ, ἡ, fama inauditus, incognitus. ex α pr. & πυνθάνομαι, & πεύθομαι, audio, cognoſco.

Θῆκε, fecit.

Κρονίων, *Il.* Α. 397.

v. 90.

Εἴθ᾽ — Εἴτε, An — An.

Δάμη, domitus ſit a —

Δυσμενὴς, *Il.* Γ. 51.

v. 91.

Ἀμφιτρίτης, maris.] τῆς θαλάσσης· λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ Ποσειδῶνος γυνή. *Schol.*

Ἀμφιτρίτη, ης, ἡ, Amphitrite, *conjux* Neptuni. 2.) mare. ex ἀμφὶ & τρίζω, ſono: ſtrido, ſtrideo. Conf. RAMLERS Götterlehre, *Tom. III. p.* 513. *ſqq.* HAGERS Göttergeſchichte ꝛc. *p.* 485. *ſqq.*

v. 92.

Τὰ σὰ γοῦναθ᾽ ἱκάνομαι, ad tua genua venio: ἱκετεύω.

Ἐθέλῃσθα, *Il.* Α. 554.

v. 93.

Ἐνισπεῖν, dicere. v. ἐνίσπω, *Il.* Β. 80.

Ὄπωπας, videris. ὄπωπα, *Il.* Β. 799.

v. 95.

Πέρι, valde.

Ὀϊζυρὸς, *Il.* A. 417.

v. 96.

Μειλίσσεο, blandiaris. πυρὸς μειλισσέμεν, *Il.* H. 410.

Ἐλεαίρω, *Il.* B. 27.

v. 97.

Εὖ, plane.

Ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, utcunque tibi contigit videre.

Ὀπωπὴ, ῆς, ἡ, conspectus, visus. oculus. ab ὄπωπα, præt. Med. v. ὄπτομαι.

v. 99.

Ἢ ἔπος, ἠὲ τι ἔργον] Notent tirones elegantem pleonasmum: εἴποτέ τοί τι — ἢ ἔπος, ἠέ τι ἔργον, nam primum τι, quia ante substantivum positum est, sufficiebat. ERN. Vide etiam ad *Il.* A. 395.

Ὑποςὰς, pollicitus. ὑπέςαν, *Il.* B. 286.

Ἐξετέλεσσε, perfecit.

v. 100.

Ὅθι, *Il.* B. 722. Δ. 41.

v. 101.

Μνῆσαι, memor sis. v. μνάω, *Il.* A. 407. μνημοσύνη, *Il.* B. 492.

Νημερτὴς, νημερτὲς, *Il.* A. 514. Γ. 204.

Νημερτὲς ἔνισπε, *Il.* Ξ. 470.

v. 103.

Ὦ φίλ', ἐπεί μ' ἔμνησας — O amice, quoniam me recordari facis] Responsurus Telemacho Nestor, a postremis illius verbis exorsus est, ubi Telemachus meminit malorum, quæ Ulysses & Nestor simul apud Trojam passi sunt: quorum recordatione motus Nestor non potuit ea non repetere summatim, ea solum commemorando, quæ insigniora videbantur, ut est fortium Heroum jactura, Achillis, Ajacis, Patrocli & Antilochi, sui filii. SPOND.

Ὀϊζὺς, *Il.* Z. 285. N. 2.

v. 104.

Ἀνέτλημεν, passi sumus. aor. 2. ind. v. ἀνάτλημι, perfero, tolero.

Μένος ἄσχετοι, robore indomiti. ἄσχετος, *Il.* Π. 549.

Υἷες Ἀχαιῶν, *Il.* A. 162.

v. 105.

v. 105.

Ἦ μὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν, Sive quæcunque cum navibus] Labores Græcorum in Trojana expeditione duo fuerunt, ideoque exercitum in duas partes divisum fuisse constat: alia vicinas regiones depopulabatur, cui præerat Achilles; alia urbi ipsi Trojæ instabat sedulo sub Agamemnone rege, cui reliqui proceres, Nestor, Ulysses, Diomedes & reliqui aderant. Quod etiam *in Iliade* observatum fuit. SPOND.

v. 106

Κατὰ ληΐδ', ad prædam. ληΐς, *Il.* I. 138.

Ὅπῃ ἄρξειεν, quacunque duceret. ὅπῃ φύγοι, *Il.* Ξ. 507. ὅππῃ, *Il.* M. 48. N. 784. *Od.* A. 347.

v. 108.

Κατέκταθεν, *Il.* E. 558.

v. 109.

Ἀρήϊος, *Il.* B. 698.

v. 110.

Θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος, Diis consiliarius par. *Il.* H. 366. μήστωρ, *Il.* Δ. 328. ἀτάλαντος, *Il.* B. 169.

v. 111.

Ἀμύμων, *Il.* A. 92.

v. 112.

Περὶ μὲν θείειν ταχὺς, supra modum currendo velox,] Hanc laudem velocitatis filio tribuit Nestor, quia res fuit olim in egregiis Ducibus desideranda, quasi illa ad persequendos fugientes hostes maxime possit. Unde sunt illa toties repetita, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Solus Ajax hac gloria caruit propter crassam corporis molem: unde in stataria pugna magis præstitit. SPOND. Vide etiam ad *Il.* A. 58.

Μαχητὴς, *Il.* E. 801.

v. 113.

Ἐπὶ τοῖς, præter hæc.

v. 114.

Μυθήσαιτο, enarraret.

Καταθνητὸς, *Il.* E. 402.

v. 115.

Πεντάετες, *vel* πενταέτες, *adv.* quinquennio, *seu* per quin-

quennium. a πενταέτης, ου, ὁ, vel πενταετὴς, έος, ὁ, ἡ, qui quinque annorum eſt, quinquennis.

Ἑξάετες, adv. per ſex annos, ſexennio. ab ἑξαέτης, ου, ὁ, ſexennis.

Παρεμμίμνων, hic permanens.

v. 116.

Ἐξερέοις, Interrogaveris.

Κεῖθι, Il. Γ. 402.

v. 117.

Ἀνιηθεὶς, tædio affectus. Od. Α. 133.

v. 118.

Εἰνάετες, Il. Σ. 400.

Κακὰ ῥάπτομεν, mala nexuimus, vel machinati ſumus. κακὰ ῥάψαι, Il. Σ. 367.

Ἀμφιέποντες, hinc inde aggredientes, circumvenientes. V. ἀμφιέπω, Il. Β. 525.

v. 119.

Μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων, vix tandem finem dedit Saturnius.

Μόγις, adv. ægre, vix, difficulter.

v. 120.

(κατὰ) Μῆτιν, prudentia.

Ὁμοιωθήμεναι ἄντην, æquari contra. Il. Α. 187.

v. 121.

Μάλα πολλὸν ἐνίκα δῖος Ὀδυσσεὺς Παντοίοισι δόλοισι, valde multum vincebat nobilis Ulyſſes Omnigenis dolis,] Laudi nimirum hoc, (uti hic annotat Barneſius,) non vitio datum. Ita enim de ſe ipſo Ulyſſes, infra l. 19. Εἰμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν Ἀνθρώποισι μέλω, καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει. Sum Ulyſſes Laertiades, qui omnibus dolis Hominibus curæ ſum, & mea fama ad cœlum pervenit. CLARK.

v. 122.

Εἰ ἐτεόν γε, ſiquidem revera] Ex h. l. clarum eſt, formulam hanc non eſſe ſemper dubitantis, ſed etiam affirmantis: unde recte vertitur ſiquidem. ERN.

Ἐτεὸς, ἐτεόν Il. Β. 300.

v. 123.

Ἔκγονος, filius. Il. Ε. 813.

Σέβας

Σέβας μ' ἔχει ἐισορόωντα, admiratio me tenet aspicientem. σέβας, pudor, *Il.* Σ. 178.

v. 124.

Μῦθοί γε ἐοικότες, sermones quidem similes,] Conjecturæ Nestoris de Telemacho, quod Ulyssis sit filius, ex sermonum similitudine tantum petuntur, quas ex habitu corporis Minerva *Libro primo* capiebat. SPOND.

Φαίης, putares. *Il.* Γ. 220.] εἴποις, ἀντὶ τῦ, εἴποι τὶς ἄν. *Schol.*

v. 126.

Ἕιως, usque. *Il.* Γ. 291.

v. 127.

Ἐιν ἀγορῇ — ἐνὶ βυλῇ, in concione — in concilio: *soit dans les Assemblées, soit dans les Conseils*] *Les Assemblées* ἀγορα, & *les Conseils* βυλη, sont deux choses fort differentes. *Les Assemblées* étoient generales, tout le peuple s'y trouvoit. Et *les Conseils* étoient des Assemblées particulieres de gens choisis. DAC.

Δίχ' ἐβάζομεν, diversum dicebamus. βάζω, *Il.* Δ. 355.

Δίχα, *adv.* bifariam, dupliciter, divisim.

v. 128.

Ἕνα θυμὸν ἔχοντε, eundem animum habentes.

Νόῳ καὶ ἐπίφρονι βυλῇ φραζόμεθ', mente & prudenti consilio Consultabamus.

Ἐπίφρων, ονος, ὁ, ἡ, mentis compos. 2.) prudens, sapiens. ex ἐπὶ & φρὴν, mens.

v. 129.

Ἀργείοισιν ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται, Achivis ut quam optima fierent. ὄχα, *Il.* *A.* 69.

v. 130.

Διαπέρθω, diripio, *Il.* Δ. 53. αἰπὸς, excelsus. *Il.* Θ. 369.

v. 131.

Κεδάζω, *Il.* B. 398.

v. 132.

Καὶ τότε δὴ Ζεὺς] Hoc solummodo ait Poëta: *Malorum, quæ Græcis postea in reditu contigerunt, ibi fuisse principium.* CLARK. Καὶ τότε δὴ est Latinorum *ibi tum*, vel *tum vero*, ut alibi jam monuimus. ERN.

Μήδετο, moliebatur. v. μήδομαι, *Il.* B. 38.

v. 134.

Τῷ, ideo.

v. 138.

Μὰψ, Temere. *Il.* B. 120.

Ἀτὰρ ὐ κατὰ κόσμον, neque ut decuerat. *Il.* B. 214.

Ἐς ἠέλιον καταδύντα, ad solem occidentem. *Il.* *A*. 601.

v. 139.

Οἴνῳ βεβαρηότες, vino gravati. βαρέω, gravo, degravo.

v. 140.

Μῦθον μυθείοντο, Sermonem proferebant: loquebantur.

Ἄγειραν, congregarunt.

v. 142.

Νόστου μιμνήσκεσθαι, Reditus meminisse.

Εὐρέα νῶτα θαλάσσης, *Metaphora* ab animato ad inanimatum; pro *superficie* vel *latitudine* intelligendum. ita *Il.* B. 159.

v. 143.

Πάμπαν, *Il.* *A*. 422.

Ἤνδανε, ἑήνδανεν, *Il.* Ω. 25.

v. 144.

Ἐρυκακέειν, detinere. *Il.* E. 262.

Ῥέξειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας, κ. τ. λ.] Mais n'étoit-ce pas un prétexte très-juste & très loüable ? Non, & Homere ne fait pas difficulté d'appeller Agamemnon *insensé*. Car il devoit savoir que le crime d'Ajax ne pouvoit être expié par des hecatombes. Le seul sacrifice expiatoire c'étoit la punition du criminel. Ce passage est remarquable. DAC.

v. 145.

Ἐξακέσαιτο, placaret. ἐξακέσαιο, *Il.* Δ. 36.

v. 146.

Νήπιος, Stultus. *Il.* B. 38. ᾔδη, *ibid.*

Πείσεσθαι ἔμελλεν, persuasurus erat. *il ignoroit qu'il ne devoit pas se flatter d'appaiser cette Déesse, &c.* DAC.

v. 147.

Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων.

Non enim statim Deorum vertitur mens sempiternorum.]

Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες. *Jovis enim animus placatu difficilis est.* Æschylus Prometh. vinct. 34. CLARK. *Les Dieux*

Dieux immortels justement irritez ne se laissent pas si facilement flechir par des sacrifices.] Cependant Homere nous a dit dans *le IX. Livre de l'Iliade, v.* 493. *que les Dieux se laissent flechir, & que tous les jours on parvient à les appaiser par des sacrifices:* Στρεπτοὶ δὲ καὶ Θεοὶ αὐτοὶ, *&c.* Comment dit-il donc ici *qu'ils ne se laissent pas facilement fléchir?* C'est pour nous faire entendre l'aveuglement d'Agamemnon, qui croyoit pouvoir expier le crime d'Ajax par des sacrifices. Il y a des crimes que les sacrifices ne peuvent expier. DAC.

v. 148.

Ἀμειβομένω, viciffim contendentes, inter se altercantes: ἐξ ἀμοιβῆς ἀλλήλοις ἀποκρινόμενοι. *Schol.*

v. 149.

Ἀνόρουσαν, surrexerunt.

v. 150.

Ἠχῇ θεσπεσίῃ, *Il.* Θ. 159.

Ἥνδανε, placebat. *v.* 143. ἑήνδανε.

v. 151.

Νύκτα, *Per* noctem.

Ἀέσαμεν, dormivimus. ab *inusit.* ἀέω, spiro: dormio.

Χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες, perniciosa mente cogitantes. ὁρμαίνω, *Il.* A. 193.

v. 152.

Ἐπὶ, in *nos.*

Ἤρτυε, parabat. v. ἀρτύω, *Il.* B. 55. Σ. 379.

Πῆμα κακοῖο, damnum mali.] Πῆμα est ici ἄτη, *la peine, la punition.* DAC.

v. 153.

Ἠῶθεν, *Il.* H. 372.

Ἅλα δῖαν, mare vastum.] *mare magnum.* Vide infra ad *v.* 158. CLARK. Vide etiam ad *Il.* A. 141.

v. 154.

Ἐντιθέμεσθα, imposuimus.

v. 155.

Ἄρα] Non hic supervacaneum est istud ἄρα· sed vim habet in connectenda sententia cum eo, quod præcessit v. 150. — δίχα δὲ σφισιν ἥνδανε βουλή. CLARK.

Ἐρητύοντο, se continebant. v. ἐρητύω, *Il.* A. 192.

H 5 v. 156.

v. 156.

Αὖθι, *Il.* Α. 492.
Παρ', apud.

v. 157.

Ἐλαύνειν, si de *navibus* dicitur, notat, *remis illas propellere.* Sic Hom. *h. l.* ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν, *dimidia parte nave conscensa remigavimus.* KYPKE *Obs. S. Tom. I. in Joh. VI.* 19.

Αἱ δὲ μάλ'] Refertur ad *naves*, quæ intelliguntur in ἐλαύνομεν. Sic est etiam mox *v.* 176. ERN.

v. 158.

Ἐστόρεσεν, stravit.] ἔστρωσεν, γαλήνην ἐποίησεν. *Schol.* v. στορέω, *Il.* Ι. 213.

Μεγακήτεα πόντον, vastum pontum.] Non, μεγάλα κήτη ἔχοντα, uti minus recte exponit *Scholiastes*; sed *magnum, vastum.* CLARK. μεγακήτης, *Il.* Θ. 222.

v. 160.

Οἴκαδε ἱέμενοι, Domum *redire* festinantes.

v. 161.

Σχέτλιος, Infestus aliis, aliis miseriarum auctor. Vide ad *Il.* Β. 112. Κ. 164.

Ἐπὶ δεύτερον αὖτις, secundo iterum. Vide ad *Il.* Α. 27. & 513.

v. 162.

Οἱ μὲν — ἀμφ' Ὀδυσῆα &c.] Non bene *Clarkius*: *Alii quidem — qui circa Ulyssem erant.* Sensus est: *Nam Ulyssis quidem prudens atque callidus, cum suis convertit cursum navium retro &c.* Οἱ ἀμφ' Ὀδυσῆα non est *Ulysses*, ut quidam hanc formam interpretantur, sed *Ulysses cum suis.* De quo plura dixi ad *Xenoph.* Mem. Socr. I: 1. ERN.

Ἀποστρέψαντες, reversuri.

Ἀμφιέλισσος, *Il.* Β. 165.

v. 163.

Ποικιλομήτης, *Ulyssis* Epith. *Il.* Λ. 482.

v. 164.

Ἐπ' — ἦρα φέροντες, Vide ad *Il.* Α. 572.

v. 165.

Ἀολλής, *Il.* Ε. 498.

v. 168.

v. 168.

Ξανθὸς, *Il.* A. 197.

v. 169.

Ἔκιχεν, reperit. v. κιχέω, ημι, *Il.* B. 18. E. 187.

Δολιχὸν πλόον ὁρμαίνοντας, longam navigationem molientes, de longa navigatione deliberantes. δολιχὸς, *Il.* Δ. 533.

Πλόος, *contr.* πλοῦς, ὁ, navigatio, curfus. 2.) expeditio navalis. a πλέω, navigo.

v. 170.

Καθύπερθε, *vel* θεν, *Il.* B. 754.

Χίοιο] κεῖται ἡ νῆσος Χίος μέση τῶν Ψυρῶν καὶ τοῦ Μίμαντος. *Schol.*

Νεοίμεθα, iremus.

Παιπαλόεις, *Il.* M. 168.

v. 171.

Νήσου ἐπὶ Ψυρίης] Ad hunc locum alluditur magna cum venuftate ab Attico fuadente Ciceroni iter tutum ab Antonio capeffere. Vid. Epift. ad Att. XVI. 13. & ibi *S. Bofium*, aut *Clavem Cicer.* in Græcis. ERN.

Αὐτὴν] τὴν Χίον λέγει. *Schol.*

v. 172.

Ὑπένερθε, *vel* θεν, *Il.* B. 150.

Ἠνεμόεις, *Il.* B. 606.

v. 173.

Ἠτέομεν, Rogabamus. ᾔτεεν, *Il.* E. 358.

Φῆναι, oftendere. ἔφηνε, oftendit. *Il.* B. 318. τέρας, fignum. *Il.* B. 324.

v. 174.

Δεῖξε, Oftendit.] Quale fuerit hoc fignum, dici non poteft, nifi divinemus fuiffe *fulmen*, quo fæpe ad res fauftas vel infauftas fignificandas utuntur Dii veterum. Per Deum autem hic *Jovem* intelligo. Aliâs de *unitate Dei* ab Homero expreffa diximus. SPOND. Vide ad *Od.* A. 28.

Ἀνώγω, *Il.* A. 313.

Πέλαγος μέσον] τὴν τούτων μέσην ὁδόν. *Schol.*

Εὔβοιαν] νῆσον, ἐγγὺς Ἀθηνῶν. *Idem.*

v. 175.

Τέμνειν, Secare, Sulcare.] διαπερᾷν. *Schol.*

Ὑπὲκ—

Ὑπὲκ — φύγοιμεν, effugeremus. v. ὑπεκφεύγω, *Il.* Ε. 22.

Κακότητα, infortunium,] τὸν κίνδυνον, τὴν κακίαν. *Schol.* κακότης, ignavia, timiditas, *Il.* Β. 368.

v. 176.

Ὤρτο, Orfus eft, cœpit.

Λιγὺς, *Il.* Α. 248. ἄρος, *ibid.* 479.

Ἀήμεναι, fpirare. *Il.* Ψ. 214. ἄητο, *Il.* Φ. 386. ἄητον, *Il.* Ι. 5. ἄω, *Il.* Ε. 526.

Αἱ δὲ μάλ'] Vide ad *v.* 157.

v. 177.

Ἰχθυόεις, *Il.* Ι. 4.

Ἰχθυόεντα κέλευθα, Pifcofas vias.] τὴν θάλασσαν λέγει. *Schol.*

Γεραιστὸν] Γεραιστὸς, λιμὴν Εὐβοίας. *Idem.*

v. 178.

Ἐννύχιος, *Il.* Λ. 682.

v. 179.

Μηρὰ, *per Metaplafmum* pro μηροί. a μηρὸς, ῦ, ὁ, femur.

Ἐπὶ — ἔθεμεν, impofuimus.

Πέλαγος μέγα μετρήσαντες, pelagus magnum emenfi, cum mare magnum trajeciffemus.

v. 182.

Ἔστασαν, Statuerunt, Conftituerunt.

Ἔχον, curfum tenui. *pro* τὴν ναῦν ἔχον. *Od.* Κ. 91. πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας, omnes tenebant naves remis utrinque agitatas.

Οὐδέ ποτ' ἔσβη Οὖρος, nec unquam defiit Ventus. Οὐδέ ποτ' ἔσβη Πῦρ, *Il.* Ι. 467.

v. 183.

Ἄηναι, flare. ἀήμεναι, *v.* 176. *hujus Libri.*

v. 184.

Φίλε τέκνον, dilecte fili. ita *Od.* Β. 363.] Sunt loca, ubi neceffarium eft, aliud fubftantivum fynonymum intelligere. *Thuc. II.* 47. ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις λεγόμενον &c. ubi in λεγόμενον neceffario ε νόσος intelligendum νόσημα. ERN.

Ἀπευθὴς, ignarus, infcius. ὄλεθρον ἀπευθέα, *v.* 88. *hujus Libri.*

v. 185.

v. 185.

Ἐσάωθεν, servati sint. ἐσάω, servavit. *Il.* Φ. 238. v. σαώζω, *Il.* A. 83.

v. 187.

Πεύθομαι, Audivi,] Hinc potest colligi candor & sinceritas Nestoris in horum relatione. Ea enim, quorum ipse αὐτόπτης fuit, prius narravit; sequentia vero se ex aliorum relatu tenere ingenue profitetur, ut doceat, quid sit Telemacho certo credendum, quid non, nisi ambigua & ancipiti fide. SPOND.

Δαήσεαι, doceberis. ἰδάην, *Il* Γ. 208. δαήμεναι, *Il.* Z. 150.

Κεύσω, celabo. v. κεύθω, *Il.* A. 363.

v. 188.

Ἐλθέμεν, rediisse.

Ἐγχεσίμωρος, *Il.* B. 692.

v. 189.

Ἄγ', duxit.

Ἀχιλλῆος μεγαθύμε Φαίδιμος υἱός,] *Neoptolemus.*

Μεγάθυμος, *Il.* A. 123.

v. 190.

Ἀγλαός, *Il.* A. 23.

v. 192.

Ἀπηύρα, abstulit. ἀπηύρων, *Il.* A. 430.

v. 193.

Νόσφιν ἐόντες, quanquam procul sitis.

v. 194.

Ἐμήσατο, *ei* molitus est. *Il.* Z. 157.

v. 195.

Ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν, graviter punitus est.

Ἐπισμυγερῶς, *adv.* ærumnose. ab ἐπισμυγερός, ρά, ρόν, ærumnosus, miserabilis. 2) tristificus, cor dolore exedens. *quod* ex ἐπὶ & σμυγερός, *idem.*

v. 196.

Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι Ἀνδρός. Adeo bonum, & filium interemti relictum esse Viri;] Ita *Il.* Ξ. 484. Τῷ καί κέ τις εὔχεται ἀνήρ. CLARK. Sensus idem, sed λιπέσθαι diversis videtur modis dici. Nam *Il.* Ξ. 484. accipitur active, *optat sibi relinquere:* at h. l. passive

passive accipiendum, quod *Eustathius* monet, intelligendum ἀγαθὸν παῖδα. Bonum est, filium etiam bonum esse patris boni, qui interfectus sit. Nam alias ultio nulla est. ERN. καλαφθῖσθαι, *Od.* B. 183.

v. 197.

Κεῖνος] *Orestes.* Vide infra *v.* 306. 308.
Ἐτίσατο, ultus est.

v. 198 — 200.

Vide ad *Od.* A. 300 — 302.

v. 203. 204.

In laude olim positum, *injuriam parenti illatam ulcisci.* Telemachus *h. l.* loquens de Oreste, qui ultus erat necem patri ab Ægystho illatam,

Καὶ λίην κεῖνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἱ Ἀχαιοὶ
Οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδήν.
Et abunde ille quidem ultus est, & ei Achivi
Ferent gloriam amplam, & posteris præconium.

Eadem quoque de caussa matrem occiderat; cujus nomine absolutus fuit in Areopago, Palladis judicio, ut est apud *Demosthenem in Aristocr.* Sed & contra *injuria parentum in filiis vindicata est*; quod Agamemnon fecit in Antimachi natis, qui Menelao & Ulyssi cædem proditorie erant moliti.

Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην·
Nunc patris certe luetis indignam injuriam.
Il. A. 138 — 142.

v. 205.

Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν περιθεῖεν,

Utinam tantum mihi facultatis & virium Dii concederent. Vide ad *Il.* H. 132.

v. 206.

Τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς, Ad ulciscendos procos ob injuriam molestam,] τὸ δὲ, ὑπερβασίας ἀλεγεινῆς, ἀντίπτωσίς ἐστι· τὸ γὰρ ὀρθὸν ἦν, Τίσασθαι μνηστῆρων ὑπερβασίαν. *Eustath.* Atqui id multo languidius esset dictum. CLARK. Cur autem non est languidius *v.* 216. βίας ἀποτίσεται. Nihil est hic nisi variatio modi loquendi. In ὑπερβασίης intelligendum ἕνεκα. ERN. τίσασθαι Ἀλεξ. κακότητος, *Il.* Γ. 366.

Ὑπερβα-

Ὑπερβασία, *Il.* Γ. 107. ἀλεγεινός, *Il.* Β. 787.

V. 207.

Οἵτε] *Qui scilicet.*

Ἀτάσθαλος, *Il.* Λ. 694.

Μηχανόωνται, machinantur. μηχανόωντο, *Il.* Θ. 177. Λ. 694.

V. 208.

Ἐπέκλωσαν, destinarunt. ἐπεκλώσαντο, *Il.* Ω. 525. *Od.* Α. 17.

Ὄλβος, ου, ὁ, beatitudo, felicitas.

V. 209.

Τετλάμεν, pati, tolerare. præs. infin. Act. *Jon.* pro τετλάναι, v. τέτλημι, tolero. τέτλαθι, *Il.* Α. 586.

Ἔμπης, *Il.* Α. 562.

V. 211.

Ἀνέμνησας, recordari fecisti. v. ἀναμνάω, ῶ, suggero, admoneo, reminisci facio, in memoriam revoco.

V. 213.

Ἀέκητι σέθεν, te invito. ἀέκητι θεῶν, *Od.* *Δ.* 79.

V. 214.

Ὑποδάμνασαι, vinceris, *vel* victus es. v. ὑποδαμνάω, & ὑποδάμνημι, subjugo, subigo.

V. 215.

Ἐχθαίρω, *Il.* Ι. 452.

Ἐπισπόμενοι Θεοῦ ὀμφῇ, sequentes Dei oraculum.

Ἐπισπόμενοι] ἀκολουθοῦντες καὶ πειθόμενοι. *Schol.*

Ὀμφή, *Il.* Β. 41.

Accidit *nonnunquam*, ut *filii ad successionem* paterni regni *non admitterentur*, utique *ob* aliquod *oraculum*: quod observavit *Eustathius* ad *h. l.* ubi Nestor miratus Telemachum a procis rejectum rogat, num eum odio habeant populi,

— — — ἐπισπόμενοι Θεοῦ ὀμφῇ,

— — — *sequentes Dei vaticinium.*

Idemque repetit Ulysses *Odyss. XVI.* 96. Magnam profecto vim habuerunt apud priscos oracula in constituendo imperio. Sic enim Pythia consulta Medonti Codri filio gavit regnum Athenarum, repulso Neleo fratre, qui arrocum eo de hac dignitate contendebat, ut est apud *Pausaniam in Achaicis*, s. *Lib. VII. C.* 2. & *Ælianum Lib. VIII. Cap. V.* Eadem confirmavit Gygem imperio potitum cæde

cæde Candaulis, teste *Herodoto in Clio*, s. *Lib. I. C.* 13. Jussit etiam utrumque Aristodemi filium Eurysthenem & Proclem reges a Lacedæmoniis agnosci, *Eodem* referente *in Erato*, s. *Lib. VI. C.* 52. Atque hæc caussa, cur Amphinomus censeat consulendam Jovis Dodonæi voluntatem, antequam Telemacho regis filio ac hæredi necem inferant. *Odyss. XVI.* 402. *sqq.* FEITH. *L. II. C. I.* §. *IV.*

V. 216.

Ἔι κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται; an aliquando eorum violentiam ulciscatur?

V. 219.

Περικήδομαι, supra modum curam habeo. ex περὶ & κήδομαι, *Il.* A. 56.

Κυδάλιμος, *Il.* Δ. 100.

V. 221.

Ὧδε, usque adeo.

Ἀναφανδὰ, *idem quod* ἀναφανδὸν, *Il.* Π. 178.

Φιλεῦντας, amantes: φιλοῦντας.

V. 222.

Ὡς, Quemadmodum.

V. 224.

Τῷ κεν, Tum.

Τῷ κέν τις κείνων — Sane unusquisque illorum. *Eustath.* ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ΤΙΣ πολλάκις οὐχ ἕνα δηλοῖ ἁπλῶς, ἀλλὰ πάντας, ληφθὲν ἀντὶ τοῦ ΕΙΣ ἝΚΑΣΤΟΣ.

Ἐκλελάθοιτο, oblivisceretur. ἐκλέλαθον, *Il.* B. 600. ἐκλελαθέσθαι, *Il.* Z. 285.

V. 226.

Ὦ γέρον, οὔπω, O senex, nunquam] Postremæ parti orationis Nestoreæ Telemachus respondet, quæ votum Nestoris ad ultionem procorum complectitur, qua motus videlicet magis fuit juvenis, quod ejus maxime interesset, tanto malo liberari. SPOND.

V. 227.

Λίην γὰρ μέγα εἶπες, Nimis enim magnum dixisti.

Ἄγη μ' ἔχει, *Il.* Φ. 221.

V. 228.

Οὐδ' εἰ Θεοὶ ὣς ἐθέλοιεν,] Impiam esse hanc vocem Telemachi, & a Poëta minime comprobatam, docet sequens

ſequens Minervæ oratio, qua Telemachus erroris arguitur & caſtigatur. SPOND.

v. 231.

Ἐθέλων, ſi quidem voluerit.

Σαώσαι, ſervaverit, ſervare poteſt. v. σαώζω, *Il.* Α. 83.

v. 232.

Βουλοίμην δ' ἂν ἔγωγε — ἰδέσθαι] Senſus eſt: Malim cum multis moleſtiis conflictatus redire domum, ut Ulyſſes, quam facile redux domi fœde perire, ut Agamemnoni accidit. ERN. Præfert Ulyſſis conditionem Agamemnonis ſorti, ut Telemachum magis ac magis ob patris abſentiam conſoletur. Nam Ulyſſem poſſunt Dii domum e longinquis terris revocare (quod ita dictum puto, ut ſpes aliqua ſuperſit, eum rediturum eſſe) ſanum videlicet ac incolumen: cum Agamemnon contrà reditum infelicem ſortitus ſit, utpote ab uxore & adultero Ægiſtho interemtus. Itaque melior eſt Ulyſſis conditio, ut de quo ſpectandum ſit aliquid fauſti, Agamemnon vero jam miſerum ſubiverit exitum. SPOND.

Βουλοίμην — Ἢ, Mallem — Quam.

Μογέω, *Il.* Α. 162.

v. 234.

Ἐφέστιος, propria in domo. *Il.* Β. 125.

v. 235.

Ἄλοχος, *Il.* Α. 114.

v. 236.

Ἀλλ' ἤτοι θάνατον μὲν ὁμοίιον, Verum enimvero mortem omnibus æque gravem] τὸν ὁμοίως ἐπὶ πάντας κατὰ φύσιν ἐρχόμενον. *Schol.* Ἴστέον δὲ, ὅτι ὁ Ποιητὴς πανταχοῦ τὸ Ὁμοίιον ἐπὶ τοῦ φαύλου λαμβάνει. οἷον — Ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίιον· καὶ, Ἀλλ' ἤτοι θάνατον μὲν ὁμοίιον οὐδὲ Θεοί περ Καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν. *Schol. ad Il.* Δ. 315. CLARK. Mortem communem, i. e. naturalem, quæ omnibus ex æquo deſtinata eſt. ERN. Videtur eſſe quædam præcedentium ἐπίπληξις, quaſi nihil certi de his rebus pronunciandum, cum, ſi ipſi Ulyſſi ſtatutus ſit vitæ finis, a Deo ipſo præverti ac impediri non poſſit. Et ita, dum dubitanter loquitur, diſſimulat magis ac magis Minerva, ſe Deam eſſe. Vel etiam hæc verba ad proxi-

miora sunt referenda, nimirum ad id, quod de ipsius Agamemnonis fato dictum est. quasi dicat: Sed ita oportuit illum mori, neque hoc ab ipsis Diis potuit impediri, cum illi hunc exitum fata ipso Numine potentiora, ut alibi Poëta dicit, decreverint. Nihilominus possumus etiam dicere, esse quandam προπαρασκευὴν ad ipsius Ulyssis mortem, quæ illi apud lares proprios continget, ut & ipsi Agamemnoni. SPOND.

Οὐδὲ Θεοί περ καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, neque Dii ipsi Etiam ab amato viro possunt arcere.] Vox ista audax est & nimium periculosa, cum ita nude effertur. Nam Veteres illi intellexerunt fata, quibus jus mortis in homines etiam supra ipsos Deos (ut in præcedenti Annotatione diximus, & alibi) aliud quippiam esse quam Deum: & tamen oportuit aliquid præstantius existimatum illud, quicquid fuit. Nos vero fatum a Deo non sejungimus, sed illud in ejus sanctissima voluntate collocamus, a qua pendet, quicquid in rebus humanis accidit. Jam si dixeris, Deum ipsum non posse mortem ab homine, cum illius momentum jam instat, arcere, impie loqueris, si vis hoc pacto Dei impotentiam arguere. Nam & hoc ipsum esset, non posse, in Deo si contingeret: nam sibi ipsi adversaretur: quæ esset summa in eo imbecillitas. Cum ergo aliquid decrevit, id firmum ac ratum manet: sin contra, Deus non erit Deus, sed monstrum aliquod mobile & incertum. Et ita excusabimus hoc Poëtæ dictum. IDEM.

V. 237.

Ἀλαλκέμεν, arcere. οἱ ἀλαλκέμεναι, *Il.* P. 153. τῷ - ἀλαλκεῖν, *Il.* T. 30.

V. 238.

Vide ad *Od.* B. 100.

V. 240.

Λεγώμεθα, differamus. *Il.* B. 435.
Κηδόμενοί περ, mœsti licet.

V. 242.

Φράσσαντ', Moliti sunt.

V. 244.

Περίοιδε — ἄλλων, novit — præ aliis; præclare intelligit:

Αἴκας,

Δίκας, jura,] δίκαια, καθήκοντα. *Schol.*
Φρόνις, ιος, ἡ, prudentia.

V. 245.

Ἀνάξασθαι, imperasse.

V. 246.

Ὥς τε μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, Adeo mihi immortalibus similis videtur aspectu,] Le propre des Dieux est l'immortalité, & rien ne ressemble tant à l'immortalité qu'une longue vie, & par conséquent un homme d'un grand âge est la plus ressemblante image de Dieu. *Platon* avoit sans doute ce passage en vûë, lorsqu'il a écrit dans son 2 *Liv. des Loix* que nos peres & meres sont les images vivantes de Dieu, & que plus ils sont vieux, plus ils lui ressemblent & plus ils meritent notre culte. DAC.

Ἰνδάλλομαι, *Il.* P. 213, εἰσοράασθαι, *Il.* Ξ. 345.

V. 248.

Εὐρυκρείων, *Il.* A. 102.

V. 250.

Κτάνε, occidit. *Il.* E. 679.

Πολλὸν ἀρείω, se multo præstantiorem. ἀρείω, *pro* ἀρείονα. ab ἀρείων, *Il.* A. 260.

V. 251.

Ἦ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ, Annon in Argo erat Achaïco *Menelaus?*] ἆρα οὐκ ἐν τῷ Ἄργει ἦν τῆς Ἀχαΐας; *Schol.*
Ἀλλά πη ἄλλῃ, — an alicubi alibi —.

V. 252.

Καταπέφνω, *Il.* Γ. 281.

V. 254.

Τοίγαρ, Profecto. τοιγὰρ, *Il.* A. 76.

V. 255.

Οἴεαι, suspiceris. v. οἴομαι, *Il.* A. 78.
Ὡς κεν ἐτύχθη, quemadmodum evenerit.

V. 256.

Ἔτετμεν, deprehendisset. ἔτετμε, *Il.* Δ. 293.

V. 257.

Τροίηθεν, e Troja: ἀπὸ τῆς Τροίας. *Schol.*

v. 258.

Τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι — Sane ei neque mortuo] *Honorem mortuorum* esse *sepulturam*, in *Iliade* satis docuimus, quantique illa a Veteribus æstimata sit. Eam itaque denegari cadaveribus ignominiosum est, itaque argumentum fuit olim scelerati hominis, si quis post mortem jaceret insepultus. Ideo nunc dicit Nestor, Ægistho sepulturam & luctum denegaturum fuisse Menelaum. Quam tyrannis pœnam constitutam ait in hunc locum *Plutarchus in Lib. de Homero.* Cur autem pœna ea dicatur, ratio est, quod insepultorum animæ creditæ sunt vagari sine ulla quiete, quam eis ipsi inferi denegent, ut *aliàs* diximus. SPOND. add. POTT. *Tom. II. p.* 137. *sq.*

Χυτὸς, *Il.* Z. 464.

χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, fusilem terram superfudissent.

v. 259.

Ἄεος]. *Ut cadaveribus insepultis fieri solet.* CLARK.

Οἰωνὸς, *Il. A.* 5.

Κατέδαψαν, comedissent. v. καταδάπτω, *Il.* X. 339.

v. 260.

Ἑκὰς ἄστεος, procul ab urbe.

v. 261.

Κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων, Deplorasset Achivarum,] *Luctus* etiam mortuorum in eodem honore ac *sepultura* fuit. SPOND.

v. 262.

Κεῖθι, illic, (*in Troja.*) *Il.* Γ. 402.

Πολέας τελέοντες ἀέθλους, multa obeuntes certamina.

v. 263.

Εὔκηλος, securus. *Il. A.* 554.

Μυχῷ Ἄργεος, in secessu Argi,] τῷ ἐσωτάτῳ μέρει τοῦ Ἄργους. *Schol.* μυχὸς, *Il.* Z. 152.

Ἄργεος ἱπποβότοιο, Argi equos pascentis. *Il.* B. 287.

Ὁ δ' εὔκηλος μυχῷ Ἄργεος] Ad hunc locum citat ex *Ovidio Spondanus: Quæritur Ægisthus quare sit factus adulter? In promtu causa est, desidiosus erat. Pugnabant alii tardis apud Ilion armis, Quo tulerat vires Græcia tota suas. Sive operam bellis vellet dare, nulla gerebat, Sive foro, vacuum litibus Argos erat. Quod potuit, fecit; ne nil ageretur, amavit.*

amavit. Sic venit ille puer, sic puer ille manet. [*Ovid. de Remed. Amor. v.* 161. 168. Ubi notandum, versus 161. 164. 167. paulo aliter, quam hic citantur, legi.] „Hic „ergo Ægisthus, (inquit idem *Spondanus*) cum ad bel„lum Trojanum non esset profectus, proinde otiosam „vitam viveret, in hoc impium facinus delapsus est; „quod indicat Nestor, cum ait: Nos quidem apud „Trojam variis exercebamur certaminibus & præliis, „quibus omnis libidinum ansa præcidi solet: at hic „Ægisthus nullis negotiis implicitus, facile Clytemnestræ „pudicitiam attentavit.„ Verum, ut opinor, vox εὔκηλος non tam desidiosum *Ægisthum* indicat; sed eam potius habet vim: nempe *Ægistho*, absentibus Atridis, Clytæmnestræ libere & sine metu ambiendæ copiam esse datam. CLARK.

v. 264.

Θέλγεσκ' ἐπέεσσιν, decipiebat verbis. *Vide ad *Od. A.* 57.

v. 265.

Ἀναίνομαι, *Il.* H. 93.

Ἔργον ἀεικὲς, facinus indignum,] τὴν μοιχείαν. *Schol.*

v. 266.

Φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι, mente enim utebatur bona.

v. 267.

Πὰρ γὰρ ἔην καὶ ἀοιδὸς ἀνὴρ, Aderat enim & cantor vir,] συμπαρῆν δὲ αὐτῇ καὶ ἀοιδός· τὸ γὰρ ἀρχαῖον, οἱ ἀοιδοὶ φιλοσόφων τάξιν ἐπεῖχον. Τινὲς δὲ, κακῶς νοήσαντες, τὸν εὐνοῦχον ἀπέδοσαν. *Schol.* Ces Chantres étoient des gens considerables, qui par leur Poësie & par leur Musique enseignoient la vertu & reprimoient les passions qui lui sont opposées. C'étoient les Philosophes de ces temps-là. DAC.

Ἐπιτέλλω, *Il. A.* 295.

v. 268.

Εἰρύσθαι ἄκοιτιν, servare uxorem.

v. 269.

Ἀλλ' ὅτε δή μιν μοῖρα Θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι,

Sed cum jam ipsum (*Ægisthum*) fatum Deorum irretivit, ut domaretur.

Mais quand l'heure marquée par les Destins fut arrivée où ce

 malheu-

malheureux Egisthe devoit triompher de sa chasteté, &c. DAC.

ἐπιδέω, *Il.* Δ. 517.

v. 270.

Ἔρημος, *Il.* Ε. 140.

v. 271.

Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι,] Il ne dit pas qu'il le tua, mais il le fait entendre : car on n'abandonne pas aux oiseaux un homme vivant. Aussi *Athenée*, qui n'a fait qu'abreger le passage de *Strabon*, dit qu'*Egisthe ne put corrompre Clytemnestre qu'aprés avoir tué dans une Isle deserte le Chantre qu'Agamemnon lui avoit laissé* DAC.

Κάλλιπεν, *pro* κατέλιπεν, reliquit.

Ἕλωρ & Κύρμα, *Il.* Ε. 488.

v. 273.

Πολλὰ δὲ μηρί' ἔκηε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,] Voici un mélange bien surprenant de religion & d'impieté! Egisthe, après avoir commis un si grand crime, a l'insolence d'en remercier les Dieux par des offrandes & par des sacrifices, comme si les Dieux l'avoient aidé à commettre ce crime, que sa propre corruption avoit seule imaginé & accompli. DAC.

v. 274.

Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, Multaque donaria suspendit,] Il y a dans le Grec, ἀγάλματα, qui signifie proprement ce que nous disons de *joyaux*. Les Grecs posterieurs à Homere, dit *Eustathe*, ont appellé les statuës ἀγάλματα, mais ce Poëte n'a employé ce terme que pour dire les joyaux, des choses précieuses, en un mot, tout ce dont on aime à se parer. DAC.

Ἄγαλμα, *Il.* Δ. 144.

Ἀνάπτω, ligo, religo, suspendo ad —.

Ὕφασμα, ατος, τὸ, opus a textrice *seu* textore confectum, textile, tela, textura. ab ὑφαίνω, texo, detexo. ὑφάσματα] ἱμάτια ὑφαντά. *Schol.*

v. 276.

Πλέομεν, navigabamus.

v. 277.

Φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν, amice affecti invicem.

v. 278.

v. 278.

*Ἄκρον Ἀθηνῶν, promontorium Athenarum.

*Ἄκρον, ου, τὸ, apex, summum, cacumen, fastigium, culmen.

v. 279.

Κυβερνήτης, *Il.* T. 43.

v. 280.

*Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε, Suis mitibus telis aggrediens occidit,] *Aliàs in Iliade* a nobis observatum est, solere Poëtam repentinas ac maturas mortes virorum *Apollini* tribuere, contrà mulierum *Dianæ*. Prioris exemplum habemus in hoc nauclero, quem *Apollo suis telis suavibus* dicitur *interemisse*, quia nimirum repente & inopinate mortuus est. Nam hic ἀγανὰ βέλη interpretantur dici, quod, qui repente moriuntur, dolorem non sentiant, ἀνεπαίσθητοι γὰρ ὀδύνης οἱ αἰφνῆς θνήσκοντες. Magis dicam, apud hunc Poëtam neminem mori, nisi aut violenta morte, qualis illa, quæ armis contingit, aut divinitus immissa. Nam frugalitas illorum temporum morbis caussas non præbebat, ut posterioribus Seculis accidit: quod *primo Libro Cornelius Celsus* observavit. SPOND.

Ἀγανοῖς ἐπέεσσιν, *Il.* B. 164.

Ἐποίχομαι, *Il.* A. 31.

v. 281.

Πηδάλιον, ου, τὸ, gubernaculum *seu* clavus navis. a πῆδος, ου, ὁ, *vel* πηδὸν, οῦ, τὸ, ligni genus.

v. 282.

Ἐκαίνυτο, vincebat. v. καίνυμαι, vinco. a καίνω, perimo, interficio, occido.

φῦλ᾽ ἀνθρώπων, genus hominum. Φῦλον, *Il.* B. 362.

v. 283.

Νῆα κυβερνῆσαι, In nave gubernanda.

Ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι, quoties ingruebant procellæ. σπέρχω, *Il.* A. 110. ἄελλα, *Il.* B. 293.

v. 284.

Ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, deproperans licet iter, festinabundus licet ad iter.

v. 285.

Ὄφρ᾽ ἕταρον θάπτοι, Ut socium sepeliret,] Adeo fuit religiosum, corpora insepulta relinquere, ut Menelaus hoc officium Phronti mortuo præstare maluerit, quam vento secundo in patriam contendere, cujus desiderio incredibili non secus atque Ulysses noster procul dubio tenebatur. Pietatem videlicet rebus propriis antepofuit. SPOND.

Ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν, inferias ei ferret. Vide ad *Il.* Λ. 455.

v. 289.

Ἐφράσατο, Destinavit.

Λιγὺς, *Il.* *A.* 248.

Ἐπ᾽ αὔτμένα χεῦε, flatum immisit.

Ἀϋτμὴν, ένος, ὁ, *idem quod* ἀϋτμὴ, *Il.* I. 605.

v. 290.

Τροφέεις, *Il.* O. 621. κῦμα τροφόεν, fluctus gravis, moles aquarum. ERN.

Πελώριος, *Il.* Γ. 166.

v. 291.

Ἔνθα διατμήξας, illic disjunctis navibus —. Illic sejungens *Jupiter* classem —.

Τὰς μὲν, has quidem *naves*.

Ἐπέλασσεν, admovit. ἐπέλασσε, *Il.* O. 418.

v. 292.

Ἧχι, *Il.* *A.* 607. ῥέεθρον, *Il.* B. 461.

v. 293.

Λισσὸς, ἡ, ὸν, lævis, glaber.

v. 294.

Ἐσχατιῇ Γόρτυνος, Ad fines Gortynis. ἐσχατιῇ πολέμοιο, *Il.* Λ. 524. ἐσχατιὰ, *Il.* I. 480.

v. 295.

Σκαιὸς, *Il.* *A.* 501. ῥίον, *Il.* Θ. 25.

Ὤθεῖ, pellebat.

v. 296.

Φαιςὸν] ἀκρωτήριον τῆς Γορτύνης. *Schol.*

Ἀποέργει, impedit. v. ἀποέργω, *Il.* Θ. 325.

v. 297.

Σπουδῇ, vix. *Il.* B. 99.

Ἤλυξαν, effugerunt. v. ἀλύσκω, *Il.* Λ. 476.

v. 298.

V. 298.

Σπιλὰς, ἀδος, ἡ, rupes, ſcopulus maris, ſaxum.
Ἔαξαν, fregerunt.

V. 299.

Κυανοπρώρειος, ου, ὁ, ἡ, *idem quod* κυανόπρωρος, ου, *Il.* O. 693.

V. 302.

Ἠλᾶτο, Errabat. V. ἀλάομαι, *Il.* Β. 667.

V. 303.

Τόφρα, Interea.
Οἴκοθι, *Il.* Θ. 513.

V. 304.

Δέδμητο, ſubactus eſt. *Od.* *A.* 426. ædificatus erat.

V. 305.

Ἑπτάετες, Septennio, ἑπταέτης, *vel* ἑπταετὴς, έος, ὁ, ἡ, ſeptennis, qui ſeptem annorum eſt. ex ἑπτὰ & ἔτος.
Ἤνασσε, *cum Genit.* imperavit.
Πολυχρύσος, *Il.* Η. 180.

V. 306.

Τῷ — ὀγδοάτῳ, Octavo anno.
Οἱ — κακὸν ἤλυθε, ei — in perniciem venit; illi malum & *vindex* venit.

V. 309.

Δαίνυ τάφον, dedit cœnam ſepulchralem. *Il.* Ψ. 29. δαίνυ, præbe convivium, *Il.* Ι. 70.

V. 310.

Ἀνάλκις, *Il.* Β. 201.

V. 311.

Αὐτῆμαρ, *Il.* *A.* 81.
Βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, bello ſtrenuus Menelaus.] Vide ad *Il.* Β. 408.

V. 312.

Ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν, quantum *ſcilicet* ei naves onus ferre poterant. ἄχθος, *Il.* Μ. 452.

V. 313.

Φίλος, amice. Vide ad *Il.* Δ. 189.
Ἀλάλησο, erres. ἀλάλησθαι, *Od.* Β. 370.

V. 314.

Προλιπὼν] καταλιπών. *Schol.*

v. 316.

Δασσάμενοι, dividentes. δάσσαντο, *Il. A.* 368.

Σὺ δὲ τηΰσίην ὁδὸν ἔλθῃς, tu vero vanum iter feceris.] Sic infra *Od.* O. 13. σὺ δὲ τηΰσίην ὁδὸν ἔλθῃς. Item *Hymnus in Apollinem*, *v.* 540. ἠέ τι τηΰσιόν γ' ἔπος ἔσσεται, ἠέ τι ἔργον. Et *Theocritus*, *Idyll. XXV.* 229. καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν ἐς κενεῶνα Τηΰσίως· ἐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν. Porro de voce Τηΰσιος ita *Mericus Casaubonus*: „Τηΰσιος „vox Homerica — Grammaticis non parum molestiæ „creavit. Fuerunt qui ἀρχαῖον· alii qui βλαβερὸν, ἢ περιέργον exponerent. *Eustath.* proprie ὑγρὸν significare vult. „Sed omnes tamen in eo consentiunt, pro μάταιον ab „*Homero* usurpari: Ita certe *Od.* Γ. & O. sed & in *Hymno* „quo *Apollinem* celebrat, ubi τηΰσιον opponitur τῷ ἔργῳ. „Et sane hæc est vera & genuina verbi significatio.„ *De nupera Homeri Editione*, *Dissertat. I.* Et *Scholiastes* ad hunc locum τηΰσίην exponit ματαίαν. CLARK.

Τηΰσιος, ία, ιον, inanis, vanus.

v. 317.

Ἐς, *h. l.* ad.

Κέλομαι καὶ ἄνωγα, adhortor & jubeo te.

v. 318.

Ἐλθέμεν, Proficisci.

Εἰλήλουθεν, venit. εἰλήλουθας, *Il. A.* 202.

v. 319.

Ἐκ τῶν ἀνθρώπων, Ex iis hominibus.

v. 320.

Ἐλθέμεν, Se rediturum.

Ἀποσφήλωσιν, de cursu depellant. ἀποσφήλειε, *cum Acc. pers.* & *Genit. rei*, fructu privaret. *Il.* E. 567.

v. 321.

Μέγα τοῖον, tam vastum.

v. 322.

Αὐτόετες, Intra annum, annuo spatio: eodem anno. ab αὐτοετής, έος, ὁ, ἡ, eodem anno, qui ejusdem anni est.

Οἰχνεῦσιν, venire possunt. *Dor.* pro οἰχνοῦσιν. οἰχνέσκον, *Il.* E. 790.

v. 323.

Ἴθι, ito. *Il. A.* 32.

v. 324.

v. 324.

Πεζὸς, terreſtri itinere. *Il* Β. 810.
Πάρος, *Il.* Ε. 603. δίφρος, *Il.* Γ. 262.

v. 325.

Πὰρ, *Il.* Ι. 43.
Πομπεὺς, έως, *Ion.* ῆος, ὁ, qui aliquem deducit, dux. a πομπεύω, transmitto, transveho, deduco.

v. 327. 328.

Vide ad *Od.* Γ. 19. 20.

v. 329.

Vide ad *Il.* Δ. 475.

v. 331.

Κατὰ μοῖραν κατέλεξας, recte dixiſti. κατὰ μοῖραν, *Il.* Α. 286.

v. 332.

Τάμνετε — γλώσσας, ſecate — linguas.
Κεράασθε — οἶνον, miſcete — vinum.

v. 334.

Κοίτοιο μεδώμεθα, lectum curemus. κοίτου μέδηται. *Od.* Β. 358.
Τοῖο γὰρ ὥρη, ejus enim hora *adeſt.*

v. 332 — 334.

Moris fuit, ut, antequam cubitum irent, *Mercurio*, quem *Homerus* in ejus *Hymno* νυκτὸς ὀπωπητῆρα, *noctis præſidem*, & ἡγήτορα ὀνείρων, *ſomniorum auctorem* vocat, *libationem funderent.* Eidemque *linguas* eodem tempore *cremabant*, vel quod is eloquentiæ præſes eſſet, cui in eo membro ſedes eſt: vel quod eum teſtem omnium, quæ in convivio locuti fuiſſent, invocatum vellent: vel quod illa membrorum omnium princeps, ad conciliandum hominum inter ſe amorem & benevolentiam eſſet: vel quod innuerent, ſilentio premenda eſſe, quæ liberius in compotatione dicta erant; vel alias denique ob cauſas, quas reperies apud *Euſtathium in Odyſſ.* Γ. *p.* 131. & *Apollonii Scholiaſtam Argon. I. v.* 516. Mos autem hic præcipue invaluit apud Jonas, Athenienſes, & Megarenſes, & ab *Apollonii Scholiaſte* dicitur a rege quodam Megarenſium invectus, cum lingua leonis, qui fines ſuos vaſtabat, a Pelope ipſi traderetur. Quicquid ſit, veterem

veterem fuiſſe conſuetudinem, ex *Apollonio* conſtat, qui de Argonautis hæc verba habet *Lib. I. v.* 516.

Οὐδ᾽ ἐπιδὴν μετέπειτα κεϱασσάμενοι δὴ λοιβὰς,
Ἧι θέμις ἐςὶ, τ᾽ έως ἐπὶ γλώσσῃσι χέοντο
Αἰθομέναις· ὕπνυ δὲ διὰ κνέφας ἐμνώοντο.

Neque diu poſt libationes miſcuerunt,
Sicut mos eſt, & ſuper linguas fundebant
Ardentes: dein cubitum iverunt.

Idem obſervant Homerici Heroes: (*v.* 341.)

Γλώσσας δ᾽ ἐν πυϱὶ βάλλον, ἀνιςάμενοι δ᾽ ἐπέλειβον.

Linguas in ignem injecerunt, ſuperque iis ſurgentes libarunt.

At ſicut Veteres *Mercurio*, ſic Recentiores Græci *Jovi* Τελείῳ, *Perfecto*, libamina poſt convivium obtulerunt, ut teſtatur *Athenæus Lib. I. principio Cap. XIV.* Nec tamen aut Jupiter, aut Mercurius, ſoli honore illo dignati ſunt: verum omnes alii Dii, & in epulis ſacris is præcipue, cujus opem implorare vellent, particeps factus eſt. Quemadmodum *h. l.* ubi in honorem *Neptuni* epulantur, Minerva aſſumta Mentoris forma hortatur, ut, cum ſacra ceteris Diis, ſed præcipue *Neptuno* fecerint, cubitum irent:

Ἀλλ᾽ ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεϱάασθε δὲ οἶνον,
Ὄφϱα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
Σπείσαντες, κοίτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰϱ ὥϱη.

Sed age, ſcindite linguas, & miſcete vinum,
Ut Neptuno & ceteris immortalibus
Libemus, deinde cubitum eamus; quod jam tempeſtivum eſt.

POTT. *Tom. II. p.* 345. 346. add. RICCII *Diſſ. Hom. Tom. II. p.* 153. FEITH. *L. III. C. V.* §. *IX.* LAKEM. *Antiq. P. III. C. I.* §. *XXII.* aliosque.

v. 335.

Φάος, *Il.* A. 605. ζόφος, *Il.* M. 240.

v. 336.

Θαάσσω, *Il.* I. 194. O. 124.

v. 335. 336.

In epulis ſacrificialibus nefas erat, nimium diu commorari: quod ex *Homero* obſervat *Athenæus*, apud quem Minerva hæc verba profert:

Ἤδη

Ἤδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον· οὐδὲ ἔοικε
Δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
Lux jam tenebras ſubit: nec decet
Diu in epulo Deorum ſedere, ſed domum reverti.

Eodemque loco, ad ſuum uſque tempus lege cautum fuiſſe, narrat idem Auctor, *ut in quibusdam ſacrificiis πρὸ ἡλίου δύνοντος, ante occaſum ſolis, abirent*, Lib. V. Cap. IV. Verum in aliis conviviis compotationes in multam noctem, & aliquando ad auroram uſque protrahebant; quod in ipſius *Platonis ſympoſio* a Socrate & convivis fit. Idemque in heroicis temporibus fieri conſuevit: nam apud *Homerum* tum Penelopes proci, tum Phæaces, & apud *Virgilium* Dido & Æneas, ut cetera exempla taceam, non ante feram noctem diſcedunt. POTT. *Tom. II. p.* 346. FEITH. *L. III. C. V.* §. X.

v. 337.

Ἦ, Dixit, *Il. A.* 219.

Τοὶ δ' ἔκλυον αὐδησάσης, hi vero auſcultarunt locutæ.

v. 340.

Νώμησαν, Diſtribuerunt, *ſcil.* vinum. Vide ad *Il. A.* 471.

v. 341.

Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, Vide ſupra ad *v.* 332—334.

Ἐπέλειβον, libarunt. v. ἐπιλείβω, *Il. A.* 463.

v. 342.

Σπεῖσαν, libarant. v. σπένδω, *Il. Z.* 259.

v. 344.

Ἴεσαν, volebant.

v. 346.

Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε, Jupiter hoc prohibeat,] τὸ ὑμᾶς χωρισθῆναι ἀπ' ἐμοῦ, ὡς πενιχροῦ, ἢ ἀνελευθέρου. *Schol.*

Ἀλεξέω, ῶ, arceo, depello.

v. 347.

Κίοιτε, eatis,] ἀπέλθοιτε. *Schol.*

v. 348.

Ὥστε, Tanquam.

Τευ, *Il.* B. 388. E. 897.

Ὥστε τευ ἢ παρὰ — Tanquam ab aliquo vel] *Duo* ſunt, quæ Neſtorem impediunt, quo minus Telemachum dimittat: *primum*, quod ejus facultates adeo profligatæ non

non ſunt, ut ſatis veſtium & ſtragulorum illi non ſuppetat ad ſternendos lectos, in quibus hoſpites illi recubent. *Deinde*, quod filium tanti herois Ulyſſis honeſte dimittere non poſſit, cui amicitiæ paternæ nomine hoſpitium ſuum pateat: proinde in hac officii parte commiſſurus non ſit, ut ipſe de ſua in eum amicitia (quæ olim etiam fuit hæreditaria) quippiam remiſiſſe videatur. SPOND.

Ἀνείμων, ονος, ὁ, ἡ, veſte carens. ex α pr. & εἷμα, ατος, τὸ, veſtis.

Πενιχρὸς, ρὰ, ρὸν, pauper, pauperculus, inops. a πένης, ητος, ὁ, ἡ, qui labore victum quærit, pauper, inops.

v. 349.

Χλαῖναι, *Il.* B. 183. ῥῆγος, *Il.* I. 657. Ω. 644.

v. 350.

Μαλακῶς, *adv.* molliter, leniter. a μαλακός.

Ἐνεύδω, indormio.

v. 352.

Θὴν, *Il.* B. 276.

v. 353.

Ἐπ' ἰκριόφιν, in tabulatis. ἴκριον, *Il.* O. 676.

Καταλέξεται, cubabit, dormiet.

v. 354.

Ζώω, Vivam, vixero.

Ἔπειτα δὲ παῖδες] Hoſpitalitatis hujus obligationem ad poſteros quoque ſuos derivat Neſtor, quia ſolebat ſanctiſſimum illud jus hæredibus hoſpitum etiam communicari, honeſta & liberali quadam animi propenſione: ut *in Iliade* de Glauco & Diomede exemplum vidimus. SPOND.

v. 355.

Ξείνους ξεινίζειν, Qui hoſpites excipiant. ξεινίζω, *Il.* Γ. 207.

v. 361.

Θαρσύνω, audacem reddo, animum addo, confirmo.

v. 365

Λεξαίμην, cubaverim, cubem, dormiam.

v. 366.

Μετὰ, ad.

v. 367.

v. 367.

Χρεῖός μοι ὀφέλλεται, debitum mihi debetur. χρεῖος, *Il.* Λ. 685.

v. 370.

Ἐλαφρότατοι θείειν, celerrimi currendo. ἐλαφρὸς, *Il.* Ε. 122. Κάρτος ἄριστοι, robore fortissimi.

v. 372.

Φήνῃ εἰδομένη, Aquilæ similis.

Φήνη, ης, ἡ, ossifraga: *avis major, quam aquila.* εἶδος ὀρνέου, ὅμοιον ἀετῷ. *Schol.*

Θάμβος δ' ἕλε, stupor autem cepit] Subita illa metamorphosis attonitos spectatores istos fecit, & suspicari Deam: unde autem Minervam esse intellexerint nescio, nisi hæc prudentissimi Nestoris conjectura fuit. Nam cum Ulyssem a Pallade tam obnixe adamari sciret, potuit & hoc colligere, eandem Deam filio illius adesse. SPOND.

v. 375.

Κακὸν] δειλὸν, ἀσθενές. *Schol.*

Οὐ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι, κ. τ. λ. haud te opinor ignavum & imbellem fore, &c.] C'est un beau sentiment. On doit attendre de grandes choses de ceux qui ont eû de bonne heure un Dieu pour conducteur. DAC.

v. 376.

Εἰ δὴ] *Si revera.* CLARK. Immo *siquidem.* ERN.

v. 377.

Οὐ — τις ἄλλος — ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ] Notanda forma ἄλλος — ἀλλὰ pro ἤ, quam imitatus est *Joseph. Ant. XIX,* 3. 3. τοὺς Θεοὺς οὐκ ἄλλοις συμμαχεῖν, ἀλλὰ τοῖς μετ' ἀρετῆς — τοὺς ἀγῶνας ποιουμένοις. ERN.

v. 379.

Ἐτίμα] *honorare solebat.* Vide ad *Il. A.* 37. & *B.* 221. CLARK. Intelligo: *Cui præter ceteros Argivos favebat.* Nam, *cui inter Argivos favebat*, frigidum fuerit. ERN.

v. 380.

Ἄνασσα, *Il.* Ξ. 326.

Ἴληθι, propitia sis: ἵλεως καὶ εὐμενὴς ἔσο. *Schol.* v. ἵλημι, propitius sum.

Δίδωθι,

Δίδωθι, da,] δίδου, πάρεχε. *Schol.*

v. 381.

'Αιδοῖος, *Il.* Β. 514. παράκοιτις, *Il.* Γ. 53.

v. 382.

'Ρέξω, ſacrificabo.

Ἧνις, *Il.* Ζ. 94.

v. 382 — 384.

Vide ad *Il.* Κ. 292 — 294.

v. 387.

Γαμβρὸς, οῦ, *h. l.* gener.

v. 388.

'Αγακλυτὸς, *Il.* Ζ. 436.

v. 390.

'Ανὰ κρητῆρα κέρασσεν, craterem miſcuit.

v. 392.

'Απὸ κρήδεμνον ἔλυσε, operculum demſit.

Κρήδεμνον] τὸ πῶμα τοῦ πίθου, Μεταφορικῶς. *Schol.*

v. 393.

Κεράσσατο, miſcuit.

v. 394.

'Αποσπένδω, libo, effundo.

v. 396.

Κακκείοντες, lectum petituri. Ita *Od.* *A.* 424.

v. 397.

'Αυτοῦ, illic.

Κοίμησε, cubitum deduxit: decumbere fecit.

v. 399.

"Αιθουσα, *Il.* Ζ. 243. ἐρίδουπος, *Il.* Ω. 323. ἐρίγδουπος, *Il.* Ε. 672.

v. 400.

'Ευμμελίας, *Il.* Δ. 47. ὄρχαμος, *Il.* Β. 837.

v. 401.

'Ηίθεος, *Il.* Δ. 474.

v. 402.

Καθεῦδε, dormivit. Vide ad *Il.* *A.* 610. 611.

v. 403.

Δέσποινα, ης, ἡ, hera, domina, regina. a δεσπόζω, dominor.

Πορσύνω, *Il.* Γ. 411.

v. 406.

v. 406.

Ξεςὸς, *Il.* Z. 243.

v. 408.

Ἀποςίλβω, ſplendeo, niteo, rutilo, illuſtro, ſplendorem emitto.

Ἄλειφαρ, *Il.* Σ. 351.

Ἀποςίλβοντες ἀλείφατος,] λείπει τὸ, ὡς· ἔςι γὰρ, ὡς ἐλαίῳ. *Schol.* Eodemque modo exponit & *Euſtathius.* Ita *Il.* Σ. 595. οἱ δὲ χιτῶνας Εἵατο ἐϋννήτους, ἦκα ςίλβοντας ἐλαίῳ. Vide & infra ad H. 107. CLARK.

v. 406 — 408.

Erant præ foribus domuum Veterum *ſedilia lapidea*, quibus ſoliti conſidere: ut in regia Neſtoris:

— — κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ ξεςοῖσι λίθοισιν,
Οἵ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ὑψηλάων,
Λευκοὶ, ἀποςίλβοντες ἀλείφατος. — —
— — *ſedit ſuper politos lapides,*
Qui illi erant ante fores excelſas,
Albi, reſplendentes unguento. — —

Sic proci Penelopes:

Ἐκ δ' ἦλθον μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς,
Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε θυράων ἑδριόωντο.
Exibantque domo extra magnum murum atrii,
Illic autem ante januas ſederunt.

Odyſſ. XVI. 343. *ſq.* FEITH. *L. III. C. XI.* §. *III.*

v. 409

Ἵζεσκεν] *ſedere ſolebat.* Vide ad *Il.* A. 37. & B. 221. CLARK.

v. 410.

Ἄϊδόσδε βεβήκει, ad inferos deſcenderat.

v. 411.

Ἕζετο, inſidebat.

Οὖρος, *Il.* Θ. 80.

v. 412.

Ἀολλής, *Il.* E. 498. ἠγερέθοντο, *Il.* B. 304.

Sceptrum in manus ſumebant reges, quoties *publico* aliquo *munere erant functuri.* Sic Neſtor *h. l.* mane egreſſus domo conſedit præ foribus σκῆπτρον ἔχων, *ſceptrum gerens,*

circumstantibus undequaque natis, uxore aliisque, cum solenne Palladi sacrificium esset oblaturus. Agamemnon vero etiam populum ad concionem vocaturus,

Εἵλετο σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεί,

Sumsit sceptrum paternum, immortale semper.

Idque Ulysses ab eo sumtum, velut regia potestate insignis, Græcis discedentibus ostendit, atque eos Agamemnonis nomine permanere in castris hortatus est, *Il. II.* 46. & 186. *sqq.* FEITH. *L. II. C. IV. §. V.*

v. 416.

Θεοείκελος, *Il. A.* 131.

Εἷσαν, collocarunt.

v. 418.

Κρηήναιτ' ἐέλδωρ, perficite voluntatem. κρήηνον ἐέλδωρ, *Il. A.* 41.

v. 419.

Ἱλάσσομ', propitiam reddam. v. ἱλάσκομαι, *Il. A.* 100.

v. 420.

Ἐναργής, *Il. Y.* 131.

Δαῖτα θάλειαν, Vide ad *Il.* H. 475.

v. 421.

Ἐπὶ, propter.

v. 422.

Ἐλάσῃ, adducat.

Ἐπιβουκόλος, ου, ὁ, bubulcus. ex ἐπὶ & βουκόλος, *Il.* N. 571.

v. 425.

Χρυσοχόος, ου, ὁ, auri fusor, aurifex. ex χρυσὸς & χέω.

v. 427.

Μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες, manete hic simul omnes.

v. 428.

Δαῖτα πένεσθαι, convivium apparare. πένεσθαι, *Il.* Τ. 200.

v. 429.

Ἀγλαὸν - ὕδωρ, *Il.* B. 307.

Οἰσέμεν, afferre.

Ξύλα τ' ἀμφὶ, καὶ - ὕδωρ] Le bois pour brûler les parties de la victime qui devoient être consumées sur l'autel, & pour rôtir les autres, & l'eau pour laver les mains. DAC.

v. 430.

Ἐποίπνυον, miniſtrabant: ἐνήργουν. *Schol.* Vide ad *Il.* Σ. 421.
Ἄρ] *Ut juſſerat Neſtor.* v. 421. CLARK.

v. 432.

Χαλκεὺς, *Il.* M. 295.

v. 433.

Ὅπλα *hic* inſtrumenta: τὰ ἐργαλεῖα. ita *Il.* Σ. 409.
Χαλκήϊος, ου, ὁ, *Jon.* pro χάλκεος, æreus, æneus, aheneus: fabrilis.
Πείρατα τέχνης, adminiſtra artis, inſtrumenta artis: δι' ὧν ἡ τέχνη συμπεραίνεται. *Schol.* πεῖραρ, *ſive* πεῖρας, *Il.* Z. 143.

v. 434.

Ἄκμων, *Il.* O. 19.
Σφῦρα, ας, ἡ, malleus.
Εὐποίητος, ου, ὁ, ἡ, bene factus, elegans.
Πυράγρη, *Jon.* pro πυράγρα *Il.* Σ. 477.

v. 435.

Οἷσίν τε] *Quibus ſcilicet.*

v. 436.

Ἱρῶν ἀντιόωσα, Sacris adfutura. ἀντιόων, *Od.* A. 25.
Ἱππηλάτα Νέστωρ] Vide ad *Il.* Δ. 175.
Ἱππηλάτης, eques. *Il.* H. 125.

v. 438.

Ἀσκήσας, *Il.* Δ. 110.

v. 432 — 438.

Vide ad *Il.* K. 294. nec non R. CC. *Diſſ Hom. Tom. II. p.* 175. *ſqq. Diſſ. XXXVII De ritu cornua victimæ inaurandi, eorumque honore atque ignominia apud Veteres.*

v. 439.

Hoſtiæ minores, qualis ovis, aut aliud inter minora animalia, ad aram liberæ agebantur; majores vero cornibus ligatæ adducebantur: ut patet ex his verbis Homeri, quibus ſacrificium Neſtoris deſcribitur:

Βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στράτιος καὶ δῖος Ἐχέφρων.

Bovem autem ducebant cornibus Stratius & divus Echephron.

POTT. *Tom. I. p.* 250.

v. 440.

Ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι, in floribus celato lebete] ποικίλῳ, διὰ τὰ ἐντετορνευμένα αὐτῷ ἐπιτερπῆ. *Schol.* Vide ad *Il.* Ψ. 885. B. 467.

Λέβης, *Il.* I. 123.

v. 441.

Οὐλάς, molas. Vide ad *Il.* A. 449.

v. 442.

Κάνεον, *Il.* I. 217. πέλεκυς, *Il.* Γ. 60. μενεπτόλεμος, *Il.* B. 740.

v. 443.

Ἐπικόψων, cæsurus.

v. 444.

Sanguis vase excipiebatur, ἀμνίον, *Atticis* σφάγιον, dicto.

Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε·

Perseus autem vas sanguini recipiendo *tenebat.*

Ubi Scholiorum minorum Auctor: Ἀμνίον· ἐστὶ μὲν τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἡ λέξις· σημαίνει δὲ τὸ ἀγγεῖον, ὅπου τὸ αἷμα τοῦ ἱερείου δέχονται· καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον ἀμένιον, ὅ ἐστι στερητικὸν τοῦ μένους, τουτέστι ψυχῆς. Οἱ Ἀττικοὶ σφάγιον αὐτὸ καλοῦσι. Ἀμνίον *vox est ex earum numero, quæ semel tantum occurrunt. Significat vero vas illud, quo sanguinem excipiunt victimæ. Dictum vero est quasi* ἀμένιον, *sive carens* μένει, i. e. *anima. Attici* σφάγιον *illud vocant.* LAK. *Ant. P. III. C. I.* §. *XVIII.* FEITH. *L. I. C. X.* §. *IV.*

v. 445.

Οὐλοχύτας, molas, *Il.* A. 449.

Κατήρχετο, prælibabat,] Κατάρχεσθαι dicitur de omnibus, quæ in sacrificiis fiunt, antequam cædatur victima, unde & προθύματα dicuntur, *libamina* apud *Virgilium.* Hic τὸ κατάρχεσθαι fit, *primo*, adspersa victimæ aqua lustrali (χέρνιβα) de qua & *Euripides* dixit *Iphig. Taur.* 40. 56. *deinde*, adspersione molæ, de qua inprimis dicitur, ubi *immolare* bene vertitur: *tertio* pilis e capite tauri resectis in ignem conjiciendis. Hæc tironum caussa diximus, qui & adire possunt *Küsterum* ad Aves 960. & quos laudat Cl. *Valkenar.* ad *Eurip.* Phœniss. *v.* 576. ERN.

v. 446.

v. 446.

Ἀπάρχομαι idem quod κατάρχομαι, primitias folvo & decerpo 2.) libamenta facio. 3.) primas partes accipio, primitias occupo.

Pilos nonnullos e fronte hoftiæ evulfos, fimul cum molæ falfæ parte aliqua, in ignem altaris Veteres projiciebant. Græcis hæc προθύματα, Latinis *prima* vocabantur *libamina*. Hoc modo apparata victima, priusquam cæderetur, preces ad illud, cui offerenda erat, fundebant Numen, (nam *victimas cædi fine precatione non videbatur referre*, five *legitimum effe*, ut ait *Plinius Hift. Nat. Lib. XXVIII. C.* 2.) orantes illud, ut velit acceptum fibi effe finere facrificium, calamitates, & mala quævis avertere, ac omnis contra generis bona largiri. Hinc Neftor *h. l.*

— — — — πολλὰ δ' Ἀθήνῃ
Εὔχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
— — — — *multumque Minervæ*
Supplicabat primitias offerens, ex capite pilos in ignem conjiciens.

LAKEM. *P. III. C. I.* §. *XVII.* add. FEITH. *L. I. C. X.* §. *II.* POTT. *Tom. II. p.* 193. &c.

v. 447.

Προβάλοντο, *Il. A.* 458.

v. 448.

Ὑπέρθυμος, *Il.* B. 746.

v. 449.

Ἤλασεν, Feriit.

Τένων, *Il.* Δ. 521.

v. 450.

Αὐχένιος, ου, ὁ, ἡ, ad cervicem pertinens, cervicalis. ab αὐχὴν, ένος, ὁ, cervix.

Ὀλόλυξαν, alta voce precati funt: *font des prieres accompagnées de grands cris,*] J'ai voulu conferver toute la force du mot ὀλόλυξαν, qui fignifie, *prierent avec de grands cris.* Ὀλολύζειν, ὀλολυγμὸς & ὀλολυγὴ fe difent proprement des prieres des femmes, parce qu'elles prient ordinairement avec de grands cris. Ὀλολυγὴ, dit *Hefychius*, Φωνὴ γυναικῶν ἣν ποιοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι. Ὀλολύζειν & ὀλολυγὴ

 λυγὴ

λυγὴ se disent des cris que les femmes font aux sacrifices en priant. Mais il y a plus encore. *Le Scholiaste d'Eschyle* nous apprend que ce mot ne s'employoit proprement que pour les prieres que l'on faisoit à Minerve, καὶ γὰρ μόνῃ τῇ Ἀθηνᾷ δαίμονι οὔσῃ πολεμικῇ ὀλολύζουσι, τοῖς δ' ἄλλοις θεοῖς παιωνίζουσι. Ce qu'il confirme par ce vers *du VI. Livre de l'Iliade*, [*v.* 301.] où les Dames Troyennes *levent les mains vers la Déesse Minerve, priant avec de grands cris :*

Αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.

Et par cet autre passage *de l'Odyssée, Liv. XXII. v.* 411.

Ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε, καὶ ἴσχεο, μηδ' ὀλόλυζε.

DAC.

v. 451.

Νυός, nurus. *Il.* Γ. 49.

v. 452.

Πρέσβα, maxima natu. Vide ad *Il.* Ε. 721.

v. 453.

Ἀνελόντες, tollentes *bovem.* ἀνέλοντο, *Il. A.* 449.

Εὐρυόδειος, spatiosus. *Il.* Π. 635.

v. 454.

Ἔχον, Tenebant.

v. 455.

Ῥύη, fluxit.

v. 456.

Αἶψ' ἄρα] *Statim deinceps.*

Διέχευαν, diviserunt : *ils la dépouillent & la mettent en pieces*] On ne donne d'ordinaire au mot διέχευαν que la derniere signification, qui est celle de partager & de mettre en pieces. *Hesychius & Eustathe* ne marquent que celle là ; mais l'autre y est aussi renfermée ; car on ne mettoit en pieces la victime qu'après l'avoir dépouillée. DAC.

Ἐκ μηρία τάμνον, femora excidebant. Vide ad *Il. A.* 460.

v. 457.

Κατὰ μοῖραν, rite.

Κατά — ἐκάλυψαν, *Il. A.* 460.

Κνίσσῃ,

Κνίσσα, *Il.* Α. 66.

v. 458 — 463.

Vide ad *Il.* Α. 461 — 466.

v. 463.

Ἀκρόπορος, ου, ὁ, ἡ, extrema parte acutus. ex ἄκρος & πείρω, transadigo, transfigo.

v. 464.

Τόφρα, Interea.

v. 465.

Ὁπλοτάτη, minima natu. Vide ad *Il.* Β. 707.

v. 466.

Ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ, unxit pingui oleo. Vide ad *Il.* Κ. 577.

v. 468.

Ἀσάμινθος, lavacrum. *Il.* Κ. 576.

v. 471.

Ἐπὶ — ὄροντο, surgebant.

v. 472.

Ἐνοινοχοέω, ῶ, vinum infundo.

v. 475.

Καλλίτριχος, pulchras jubas habens. *Il.* Ε. 323.

v. 476.

Πρήσσησιν ὁδοῖο, faciat *vel* conficiat iter. πρήσσωμεν ὁδοῖο, *Il.* Ω. 264.

v. 477.

Ἐπίθοντο, *Il.* Γ. 260.

v. 480.

Ὄψον, *Il.* Ι. 485. διοτρεφής, *Il.* Α. 176.

v. 483.

Ἡνίον, *Il.* Γ. 261.

Ἡνία λάζετο χερσὶ, habenas cepit manu. λάζετο μῦθον, cœpit dicere. (*Gall.* prendre la parole,) *Il.* Δ. 357. λαζοίατο ὀδὰξ γαίην, mordicus prehendant terram. *Il.* Β. 418.

 v. 484.

v. 484.

Vide ad *Il.* E. 366.

v. 485.

Λιπέτην, reliquerunt.

v. 486.

Πεπνημένιος, *Il.* *A.* 472.
Σεῖον ζυγὸν, quatiebant jugum.

v. 490.

Vide ad *Od.* Γ. 151.
Πὰρ ξείνια θῆκεν, hoſpitalia appoſuit.

v. 493.

Πρόθυρον, *Il.* Λ. 776.

v. 495.

Πυρηφόρος, *idem quod* πυροφόρος, *Il.* M. 314.

v. 496.

Ἦνον ὁδὸν, Conficiebant, Abſolverunt iter.] ἐνταῦθα δὲ τὸ ἦνον, τὸ ἁπλῶς ἤνυον καὶ ἐτελείων δηλοῖ. *Euſtath.*
Ἄνω, *pro* ἀνύω, perficio, conficio.
Τοῖον, uſque adeo, tam gnaviter.
Ὑπέκφερον — ἵπποι, currebant — equi. ὑπεξέφερεν πολέμοιο, *Il.* E. 318. ὑπεξέφερεν σάκος, *Il.* Θ. 268.

IN

IN Δ. ODYSSEÆ.

v. 2.

Ἀρα] *Ut ipsis propositum erat* —. CLARK.
Ἔλων, agebant: ἤλαυνον. *Schol.*

v. 3.

Δαινύντα γάμον, exhibentem nuptiale epulum.
Ἔτης, *Il.* Z. 239.

v. 5.

Ῥηξήνορα, *Achillis* Epith. *Il.* H. 228.

v. 6.

Vide ad *Il.* *A.* 514.

v. 8.

Τὴν ἄρ] *Hanc utique.*

v. 11.

Τηλύγετος, in senectute natus. *Il.* Γ. 175.

v. 12.

Ἔφαινον, dabant.

v. 13.

Ἐρατεινὸς, *Il.* B. 532.

v. 15.

Ὑψερεφὴς, *Il.* E. 213.

v. 16.

Γείτων, ονος, ὁ, ἡ, vicinus. 2.) adfinis.

v. 17.

Μέλπω, canto, cantu celebro. μέλπομαι, canto, ludo, tripudio & salto ad cantum, cantu persono.

v. 18. 19.

Vide ad *Il.* Σ. 604. 605. Π. 750.

v. 19.

Μολπὴ, *Il.* *A.* 472.
Ἐδίνευον κατὰ μέσσον, saltabant in medio: κυκλόσε ἐστρέφοντο. ὠρχοῦντο. *Schol.* δινεύω, *Il.* Δ. 541.

v. 18. 19.

Duum generum *saltationes* apud Homerum observat *Athenæus*, *Lib I.* Ὀρχήσεις δ' εἰσὶ παρ' Ὁμήρῳ αἱ μέν τινες τῶν Κυβιστητήρων, αἱ δὲ διὰ τῆς σφαίρας· *Saltationes apud Homerum sunt aliæ Cybisterum*, *aliæ cum pila.* Κυβιστῆρες

K 5 eodem

eodem ac petauristæ modo, in caput provolvebantur, corpore in spiram contracto, pedesque ac manus huc illuc diducebant Ut *h. l.*

— — *δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς*
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσον.
— — *duoque saltatores inter eos*
Cantum auspicantes saltabant in medio.

At *διὰ σφαίρας*, *cum pila*, saltasse legitur Nausicaë, *Odyss. VI.* 100. una cum sociis puellis ludens. Eique Agallis Corcyræa inventionem hujus ritus adscribit, teste *Athenæo*, *Lib. I.* Post apud Phæacas *Odyss. VIII.* 377 *sq.* etiam pilæ lusus extitit, subjuncta saltatione. Etsi hanc ab illo discernat *Athenæus*, asserens, Phæacas seorsum alterne junctos saltasse, dum alii erecti starent, ac digitis numeros sonarent. FEITH. *L. IV. C. V. §. III.*

v. 21.

Ἀγλαὸς, *Il. A.* 23.

v. 22.

Στῆσαν, Steterunt. στῆσαν ἵππους consistere jusserunt equos. *Il.* Ω. 350.

Προμολέω, *Il.* Σ. 382.

Ἴδετο, vidit. Κρείων, præstans. *Il. A.* 130.

v. 23.

Ὀτρηρὸς θεράπων, *Il. A.* 321.

v. 25.

Ἀγχοῦ, *Il.* B. 172.

v. 26.

Ξείνω δή τινε τώδε, Hospites jam quidam isti,] *Al.* τώγε. CLARK. Τώγε ter repetitur in Comm. *Eustathii.* Ceterum quo demonstrativo pronomine opus fuerit, quam vim habeat, non video. Etenim famulus nunciat adesse, quod nesciebat in penetralibus epulans Menelaus, nec adeo poterat dicere *hi viri*, sed *hospites duo quidam tibi adsunt &c.* An τῷδε intelligemus pro τῇδε, *hic*? ERN.

v. 27.

Εἴκτον, similes sunt. ἐίκτην, *Il. A.* 104.

v. 29.

Φιλήτῃ, *eos* amice excipiat. v. Φιλέω, *h. l.* amice tracto. ita *Il.* Γ. 207.

v. 30.

V. 30.

Ὀχθέω, *Il.* *A.* 517.

V. 31.

Νήπιος ἦσθα, ſtultus eras.

V. 32

Νήπια βάζεις, puerilia loqueris. βάζω, *Il.* Δ. 355.

V. 33

Νῶϊ — φαγόντε] *ego & tu.* CLARK.

Ξεινήϊον, *Il.* Z. 218.

Ἦ μὲν δὴ νῶϊ, κ. τ. λ.] Homere enſeigne ici que les hommes, qui ont éprouvé des traverſes, & qui ont ſouvent eû beſoin d'être ſecourus, ſont ordinairement plus humains que ceux qui n'ont jamais connu que la proſperité; comme un Medecin eſt meilleur medecin quand il a éprouvé lui-même les maladies qu'il traite. DAC.

V. 34.

Ποθὶ, *Il.* *A.* 128.

V. 35.

Ἐξοπίσω, in poſterum.

Παύσῃ οἰζύος, liberarit ab ærumna. ὀϊζὺς, *Il.* Z. 285.

V. 36.

Θοινάω, ῶ, & θοινάομαι, ῶμαι, epulor, convivor, a θοίνη, ης, ἡ, epulum, convivium.

V. 37.

Διέσσυτο, proruit. *Il.* B. 450.

Κέκλετο, vocabat. *Il.* Z. 287.

V. 40.

Ἵππειος, *Il.* K. 568. κάπη, *Il.* Θ. 434.

V. 41.

Ζειὰ, ᾶς, ἡ, far, hordei genus, avena.

Κρῖ, *Il.* E. 196.

V. 42.

Ἔκλιναν, poſuerunt.

Ἐνώπια, *Il* Θ. 435. παμφανάω, *Il.* B. 458.

Frontiſpicium domus Principis *variis ornamentis* erat *inſigne*, unde ἐνώπια παμφανόωντα, *parietes collucentes*, dixit Hom. *h. l. & alibi.* *Heſychius*, voce Ἐνώπια· τὰ κατ' ἀντικρὺ τοῦ πυλῶνος φαινόμενα μέρη, ἃ καὶ διακόσμου ἕνεκα τῶν παριόν-

παρειόντων. *Anteriores & faciei obversæ atrii partes (frontispicium) quas prætereuntium gratia varie exornarunt.* FEITH. *L. III. C. XI. §. V.*

v. 45.

Αἰγλη, *Il.* Β. 458.

v. 48.

Vide ad *Il.* Κ. 576.

v. 49.

Veteres ingressos *hospites* frequenter soliti *lavare ac ungere.* Ita *h. l.* Telemachum ac Pisistratum apud Menelaum

— — δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,

— — *ancillæ lavarunt, & unxerunt oleo.*

Telemachus quoque a Piræo in ædes introductus, lotus fuit ac unctus ab ancillis, tunicis etiam injectis. *Odyss. XVII.* 88. *sq.* Ita disponebantur ad convivium. FEITH. *L. III. C. XIII. §. VI.* Vide etiam WOLFII *Cur. Phil.* ELSN. *Obs. S.* & alios, *in Luc. VII.* 38.

v. 50.

Αἶψα] *Deinde —. Ut fit —.*

Οὖλος, villosus. *Il.* Κ. 134. Π. 224.

Βάλον, posuerant *ipsis.*

v. 59.

Τὰ καὶ δεικνύμενος, Hos etiam dextra prehendens.] *Eustath.* Ἐν τούτοις δὲ κεῖται, ὡς ἀλλαχοῦ, τὸ δείκνυσθαι ἀντὶ τοῦ δεξιοῦσθαι. CLARK. Scilicet *Il.* Ι. 196. Vid. & *Hesychium* in h. v. Arbitror, significatum habere a δέκω, δείκω, pro δέχομαι. ERN.

v. 60.

Σίτου — ἅπτεσθον, Cibum — capite.

v. 60 — 62.

Qui cultiorem olim vitæ rationem profitebantur, peregrinos omnes humanissime tractabant: unde convivio excipiebant, & res necessarias suppeditabant, antequam nomina ipsorum, vel patriam exquisiverant. Sic enim Menelaus Telemachum sociosque ejus Spartam advenientes alloquitur:

Σίτου θ' ἅπτεσθον, καὶ χαίρετον· αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου πασσαμένω εἰρησόμεθ', οἵ τινές ἐστον
Ἀνδρῶν. ———

Cibum

Cibum gustate, & gaudete: postea autem
Cœna saturati interrogabimus, quinam sitis
Hominum. ——

Idem fit, cum Telemachus excipit Minervam, quæ sumta mortali forma ejus domum adivit. *Od.* *Α.* 170. cum Telemachus a Nestore excipitur, *Od.* Γ. 69. & cum Ulysses ad Eumæum digreditur, *Od.* Ξ. 45. Menelaus Paridem decem dies hospitio excepit, priusquam genus nomenque suum profiteri rogatus est: quin & ἀρχαῖον ἔθος φασὶ τῇ δεκάτῃ ἐρωτᾶσθαι τοὺς ξένους, *priscum morem fuisse referunt, ut non ante decimum diem hospites interrogarent*, ut tradit *Eustathius*, *p.* 491. *in Iliad. VI.* 174. quo loco dicitur Bellerophontes usque ad id tempus non ostendisse symbolum Lyciæ regi a Præto missum. POTT. *Tom. II. p.* 347. 348.

v. 62.

Ου γὰρ σφῶν γε γένος, non enim vestrorum utique genus &c.] σὺν τῷ ι γεγραπτέον, ἤγ᾽ ἤ, σφῶϊν, Δυϊκῶς· οὐ γὰρ ἀφανῶν ἐστὲ γονέων. *Schol.* Sensus est: non degeneravistis ab indole parentum; nam degenerando perit indoles generis, & quodammodo genus ipsum. ERN.

v. 64.

Κακοὶ] δειλοὶ, ἀσθενεῖς. *Schol.* hommes du commun. DAC.

Τέκοιεν, gignere possunt.

v. 66.

Ὀπτὸς, ἡ, ὸν, assus, assatus, tostus. ab ὀπτάω, asso, torreo. *pro* ὀπτητός.

Γέρα, *Il.* Β. 237.] κατὰ τιμήν. *Schol.*

Παρέθεσαν, apposuerant.

v. 71.

Φράζεο, Considera.] νῦν ἀντὶ τοῦ, ὅρα. *Schol.*

Κεχαρισμένος, *Il.* Ε. 243.

v. 72.

Στεροπὴ, *h. l.* splendor. Vide ad *Il.* Λ. 66.

Καδδώματα, *pro* κατὰ δώματα.

Ἠχήεντα] μεγάλα. *Schol.* ἠχήεις, *Il.* *Α.* 157.

Ἤλεκτρον, ου, τὸ, electrum, succinum. 2.) metallum ex auro & argento conflatum. 3.) lapis crystallinus. ab ἠλέκτωρ, ορος, ὁ, sol.

Ἐλέφας

Ἐλέφας, *Il.* Δ. 141.

v. 72. 73.

Domus regia *ipsa* olim splendidissime quoque instructa, ut in hac regia Menelai æris, auri, argenti, electri eborisque splendorem *Poëta* celebrat. Meminit *Plinius Hist. Nat. Lib. XXXIII. Cap. IV. Et electro auctoritas, Homero teste, qui Menelai regiam auro, electro, argento, ebore fulgere tradit.* Ita quoque magnifice ornatæ ædes Alcinoi, regis Phæacum. *Odyss. VII.* 85. *sqq.* FEITH. *L. III. C. XI.* §. *V.*

v. 74.

Ἔνδοθεν, intus.

v. 75.

Ἄσπετος, *Il.* Β. 455.

v. 76.

Ξύνετο, *cum Genit.* intellexit. ξύνες, *Il.* Β. 26.

v. 77.

Φωνήσας, compellans.

v. 78. 79.

— — ἤτοι Ζηνὶ βροτῶν ἐκ ἄν τις ἐρίζοι·
(Ἀθάνατοι γὰρ τῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν.)
— — *sane cum Jove mortalium haud ullus contenderit:*
(*Immortales enim ejus ædes & possessiones sunt.*)

Il n'y a rien en quoi un mortel puisse s'égaler à Jupiter; le Palais qu'il habite & tout ce qu'il possede, sont immortels comme lui. DAC.

v. 81.

Ἦ γάρ πολλὰ] Refertur istud γὰρ non ad id, quod proxime præcessit; sed ad id, quod elegantius reticetur: „*Etiam si mortales omnes divitiis opibusque antecellam, minime* „*mihi de eis gratulandum est; Multa* ENIM &c.„ Vide ad *Il.* E. 22. CLARK.

Ἐπαλαόμαι, ῶμαι, pervagor. ex ἐπὶ & ἀλάομαι, vagor, erro.

v. 82.

Ἠγαγόμην, Adduxi.

v. 85.

Ἵνα, *h. l.* ubi.

Κεραὸς, *Il.* Γ. 24. τελέθω, *Il.* Η. 282.

v. 86.

v. 86.

Τελεσφόρος, *Il.* Τ. 32.

v. 87.

Ἐπιδευὴς, *Il.* Ε. 481.

v. 88.

Τυρὸς, *Il.* Λ. 638. κρειῶν, *ibid.* 550. γλυκερὸς, *Il.* Κ. 4.

v. 89.

Ἐπηετανὸν, per totum annum. ἐπηετανὸς, ὴ, ὸν, annuus, toto anno durans. 2.) copiosus, abundans, largus. ex ἐπὶ & ἔτος, annus.

Γάλα θῆσθαι, lac mulgere.

v. 90.

Ἕως — τείως, *v. sq.* Dum — interea.

v. 91.

Ἠλώμην, Errabam.

v. 92.

Ἀνωϊστὶ, *adv.* clam, ex improviso, inopinato, insperato ab ἀνώϊστος, *Il.* Φ. 39.

Οὐλόμενος, *Il.* Α. 2.

v. 93.

Ὡς οὔτοι χαίρων — Adeo nequaquam gaudens] Hoc ad mortem fratris refert Menelaus, nimirum se adeo moleste tulisse & adhuc ferre, ut nulla cum voluptate tanta bonorum copia, quam Telemachus admirabatur, perfrui possit: adeo nulli fere mortalium sine calamitatum acerbitate aliqua vita transacta est. Et solet Numen sic fausta infaustis temperare, ut norint homines, qualis sit eorum conditio, quæ in media bonorum affluentia malis carere non possit. Dixi autem, non sine caussa de morte fratris hæc Menelaum intelligere, quia alioqui post tot errores non poterat non lætitia perfundi, cum eorum recordatus jam se in tranquillitate collocatum intelligebat Præteritorum enim malorum jucunda solet esse secura recordatio. SPOND.

v. 94.

Πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκουέμεν, ex patribus ista debetis audivisse.

v. 96.

v. 96.

Ευ μάλα ναιετάωντα, Perquam habitantibus commodam.] Vide ad *Il.* Β 648.

Κεχανδώς, continens. *Il.* Ψ. 268. Κεχάνδει, *Il.* Ω. 192.

v. 97.

Ων ὄφελον τριτάτην περ — Ναίειν, Quorum utinam vel tertiam — Habitarem,] Artificiosissime subnectit memoriam eorum, qui apud Trojam perierunt, tum transit ad ipsum Ulyssem, de cujus absentia se maximopere esse sollicitum testatur, adeo ut plus ob eum solum quam ob reliquos omnes dolore afficiatur. Quod autem se tertia bonorum suorum parte privatum optaret pro reliquorum, qui in expeditione Trojana interierunt, vita: docet, quam id ægre tulerit, nec ingratum se ipsorum etiam cineribus exhibere velit, cum illi ejus caussa occubuerint, quin & hæc grata & jucunda videtur mortuorum proli superstiti facta retributio. Τίς ἂν οὖν, inquit *Athenæus*, τῶν ἐκγόνων ἐκείνων τῶν ὑπὲρ τοῦ τοιούτου τεθνηκότων οὐκ ἂν ἀντάξιαν δόξειεν τὴν ἐπὶ τῇ στερήσει τοῦ πατρὸς λύπην τῇ τοῦ πατρὸς εὐχαρίστῳ μνήμῃ διορθουμένην; i. e. *Quisnam est ex posteris eorum, qui hujus gratia* (nimirum *Menelai*) *mortui sunt, non pro retributione censeat, quod eorum dolor de parentis privatione, tam grata & officiosa parentis memoria dirigatur*, h. e. *leniatur & mitigetur?* SPOND.

v. 99.

Ἑκὰς Ἄργεος, *Il.* Ι. 246.

v. 102.

Ἄλλοτε — ἄλλοτε, *Il.* Ε. 595.

Γόῳ φρένα τέρπομαι, luctu mente oblector.

v. 103.

Παύομαι, Quiesco,] Nullus est fere dolor, qui temporis diuturnitate non minuatur & relaxetur: si quis autem intervallum non admittit, is demum est gravissimus. Proinde cum Menelaus dicat, se a ceterorum luctu interdum quiescere, ab Ulyssis vero infortunio deflendo cessare nunquam; facile conjici potest, quanto amicitiæ vinculo illi devinctus sit. Et ita docet, virum bonum erga amicos non æqualiter affici, sed in alios propensiore, in alios remissiore esse benevolentia, quæ in eorum

casibus

casibus lugendis maxime apparet. Quin etiam ego facile existimarim cum *Aristotele*, amicum neminem multis esse posse: adeo quæ amicitiæ exempla proponuntur, ea de duobus tantum meminerunt, ut Orestis & Pyladis. Damonis & Pythiæ, nisi & Euryali, &c. Qui vero multos amicos habent, & omnibus sese familiariter offerunt, ii nemini sunt amici, nisi civiliter, quos ἀρέσκους appellant. Vide *Philosophum Ethicorum Nicomachiorum, Lib IX Cap. X.* Itaque Menelaus cum multis amicus fuerit, tamen uni maxime omnium fuit talis, nimirum Ulyssi, h. e. vere & integre amicus, quod docet, aliorum casus interdum obliviscendo, Ulyssis nunquam. SPOND.

Ἀιψηρὸς, *Il.* Τ. 276. κόρος, *Il.* Ν. 636. κρυερὸς, *ibid* 48.

Ἀιψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο,

Cita nempe satietas molesti luctus.

Car on se lasse bientôt de soupirs & de larmes. DAC.

V. 104.

Τῶν πάντων, Horum omnium *caussa.*

Ἀχνύμενός περ, vexatus licet, tametsi tristis. ἄχνυμαι, *Il.* Α. 103.

V. 105.

Ὡς ἑνὸς, Ut unius *gratia.*

Ἀπεχθαίρω, *h. l.* invisum reddo. *Il.* Γ. 415. odio prosequor.

V. 106.

Μνωομένῳ, Recordanti. μνῶοντ', *Il.* Α. 71.

Μογέω, *Il.* Α. 162.

V. 107.

Ἤρατο, pertulit, toleravit] Τὸ δὲ, ἤρατο, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ὑπέμεινε καὶ ἐβάστασεν οἱ Παλαιοὶ νοοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπολέμησε, περὶ τὸν ἄρην φασιν. *Eustath.* — *Scholiastes* autem exponit simpliciter ὑπέμεινεν. CLARK.

Ἔμελλεν Ἀυτῷ κήδε' ἔσεσθαι, destinatum erat Ipsi dolores ut essent.

V 108

Ἄχος - ἄλαστον, mœror - gravissimus. ἄλαστος, *Il.* Χ. 261.

V. 109.

Κείνου, Ejus *causa.*

Ὅπως, quoniam.

Ἀποίχεται, longe abest.] ἄπεσιν, ἀποδημεῖ. *Schol.*
Ἴδμεν, *Il.* A. 124.

v. 110.

Ζώει — ἦ, Vivat*ne* — an.

v. 111.

Ἐχέφρων, *Penelopes* Epith. *Il.* I. 341.

v. 112.

Νέον γεγαῶτ', recens natum. γεγαῶτας, *Il.* B. 866.

v. 113.

Vide ad *Il.* Ω. 507.

v. 114.

Χαμάδις, *Il.* Γ. 300.
Βάλε, demisit.
(περὶ) Πατρὸς ἀκέσας, de patre audiens.

v. 115.

Ἄντ' ὀφθαλμοῖιν ἀναχὼν, oculis prætendens.

v. 116.

Νόησε δέ μιν, observavit autem ipsum] Ex lacrymis Telemachi suspicatus est Menelaus, eum esse filium Ulyssis, ut dicet *in sqq.* Quod tacite innui etiam per hoc verbum νοησε existimo. SPOND.

v. 117.

Μερμήριξε, Deliberavit.

v. 118.

Ἐάσειε, fineret.
Μνησθῆναι, meminisse. Vide ad *Il.* A. 407.

v. 119.

Ἐξερέοιτο, interrogaret.
Μυθήσαιτο, diceret.

v. 120.

Vide ad *Il.* A. 193.

v. 121.

Θυώδης, εος, ὁ, ἡ, odorus, odorifer. a θύος, εος, τὸ, suffimentum.

v. 123.

Κλισία, *h. l.* sella.
Εὔτυκτος, *pro* εὔτυκτος, *Il.* Γ. 336.

v. 124.

Ἔριον, ε, τὸ, lana. ab εἶρος, εος, τὸ, *idem.*

v. 125.

v. 125.

Τάλαρος, *Il.* Σ. 568.

v. 126.

Δάμαρ, *Il.* Γ. 122.

Ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβῃς, qui habitabat in Thebis,] Θῆβαι πόλις Αἰγύπτου, ἡ νῦν καλουμένη Διὸς πόλις. *Schol.*

v. 128.

Ὃς Μενελάῳ] *Duo* hic notanda esse arbitror. *Primum*, dona a viro offerri, a muliere mulieri. *Deinde* utrique convenientia. Menelao, quæ ad domus ornamenta & sumtus necessarios pertinent. Helenæ, quæ ad lanificium, nimirum colum & talarum. Utraque non vilia, sed aurea & argentea: quod talia etiam dignitati Helenæ maxime congruebant, & donantis etiam magnificentiam cum liberalitate conjunctam testabantur. SPOND.

v. 130.

Χωρὶς, *Il.* H. 470.

Πόρε, dedit. *Il.* A. 72.

Κάλλιμος, ου, ὁ, ἡ, pulcher, elegans. a κάλλος, εος, τὸ, pulchritudo.

v. 131.

Ὑπόκυκλος, ου, ὁ, ἡ, subtus rotundus. 2.) paullum rotundus. ex ὑπὸ & κύκλος, ου, ὁ, circus, orbis, circulus.

Ὄπασσεν, præbuit.

v. 132.

Ἐπὶ — κεκράαντο, immixta, munita, perfecta erant: ἐτετελείωτο. *Schol.* plusq. perf. ind. Pass. *Jon.* & *Poët* pro ἐπεκέκραντο, v. ἐπικραίνω, efficio, perficio. ex ἐπὶ & κραίνω, *idem*.

v. 134.

Ἀσκητὸς, ἡ, ὸν, elaboratus arte, affabre factus. ab ἀσκέω, colo, exerceo.

Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον, Filo elaborato repletum, refertum.

Βύζω, confertim impleo.

v. 135.

Τετάνυστο, extensa erat. v. τανύω, *Il.* Δ. 112.

Ἰοδνεφὴς, ἐος, ὁ, ἡ, violaceus, purpureus. ex ἴον, ου, τὸ, viola: & δνόφος, ου, ὁ, tenebræ, caligo.

 Εἶρος,

Ἔιρος, εος, τὸ, lana.

v. 140.

Vide ad *Il.* Κ. 534.

v. 145.

Κυνῶπις, *Il.* Γ. 180.

v. 146.

Ὑπὸ *h. l.* ad.

Πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες] Πόλεμον δὲ θρασὺν, τὸν ἀναιδῆ λέγει· ἢ ἐκ τῶν θρασυνομένων στρατιωτῶν ὀνομάσας τὸ ἔργον αὐτῶν. *Eustath.* Atqui πόλεμος θρασὺς nihil aliud apud *Homerum* ſonare videtur, quam *bellum atrox*, *aſperumque*. Vide ad *Il.* Ζ. 254. & Κ. 28. CLARK.

v. 148.

Νοέω, exiſtimo.

Ἐίσκεις, conjicis, putas. ἐίσκω, *Il.* Γ. 197.

v. 149.

Κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες,] *Duo* ſunt, ex quibus hunc eſſe Ulyſſis filium arguit Menelaus. *Primum*, corporis habitus ſimilis, quoad pedes, manus, oculorum jactus, caput & comas. *Deinde*, quod ad Ulyſſis mentionem lacrymas profuderit, quod facturus non ſit, niſi ei arctiſſimo ſanguinis vinculo conjunctus. Alium autem non poſſe hunc exiſtimari, quam filium, ex præcedentibus ſignis confirmatur: nam alioqui poterat & alius Ulyſſis conſanguineus in fletum effundi. Utrumque ergo ad certiſſimum argumentum concurrere oportet. SPOND.

v. 150.

Ὀφθαλμῶν - βολαὶ, Oculorum - jactus: τὰ βλέμματα. *Schol.*

Βολὴ, ῆς, ἡ, jactus. a βάλλω.

Ἐφύπερθε, ſuperne. *Il.* Ι. 213.

Χαίτη, *Il.* Α. 529.

v. 151.

Μεμνημένος ἀμφ', recordatus de —.

v. 152.

Μυθεόμην, Loquebar.

Ὀΐζυω, *Il.* Γ. 408.

v. 153.

Ἀμφὶ *h. l.* Pro.

— ὁ πικρὸν

— — ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε,
— — *hic amaram a palpebris lacrymam stillabat.*
Vide ALBERTI *Observ. Philol. in Matth. XXVI.* 75. Καὶ ἐξελθὼν ἔξω, ἔκλαυσε πικρῶς.
Εἴβω, libo: perfundo.

v. 158.

Σαόφρων, modestus. *Il.* Φ. 462.
Νεμεσσᾶται, indignum putat.] ἐντρέπεται, αἰδεῖται. *Schol.*

v. 159.

Ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν, sermones inferre.
Ἐπεσβολία, ας, ἡ, convitium. ab ἐπεσβόλος, ου, ὁ, maledicus, conviciator. ἐπεσβόλον λωβητῆρα, garrulum, *vel* maledicum. *Il.* Β. 275.
Ἀναφαίνω, *Il.* Α. 87.

v. 160.

Ἄντα σέθεν, Coram te. ἄντα, *Il.* Β. 626.

v. 161.

Προέηκε, misit; præmisit. *Od.* Β. 147.

v. 162.

Τῷ ἅμα πομπὸν ἕπεσθαι, Hunc simul comes ut sequerer. πομπὸς, *Il.* Ν. 416.

v. 163.

Ὑποθήσεαι, suggereres. v. ὑποτίθημι, *Od.* *A.* 279.

v. 164.

Ἄλγε' ἔχει, dolores patitur.
Πατρὸς — οἰχομένοιο, ob patrem — absentem.

v. 165.

Ἀοσσητῆρες] ὅ ἐστι, βοηθοὶ σπουδαῖοι, μὴ ἀναμένοντες ὅταν εἰς τὸ βοηθῆσαι. Ἦν γὰρ ἔθος, ἐρωτᾶν τὸ θεῖον. καὶ βοηθεῖν μὲν, εἰ προτρέπειη τις ἡσυχάζειν δὲ, εἰ κωλύεται. *Eustath.* ἀοσσητὴρ, *Il.* Ο. 254.
Ἔασιν, sunt. *Il.* Ι. 140.

v. 166.

Ὣς, Sic *est.*

v. 167.

Ἀλάλκω, depello, arceo, averto.
Κακότης, *h. l.* calamitas, malum.

V. 169.

Ὦ πόποι,] Rursus oblata occasione refricat Menelaus amicitiæ mentionem, qua in Ulyssem affectus est, ut se non levi lætitia perfundi testetur, qui tanti amici filium hospitio exceperit. Quod ut magis confirmet, ea commemorat, quæ Ulyssi, si rediisset, præstiturus fuerat in gratiam tot laborum, quos ipse sui gratia in expeditione Trojana pertulerat. Ubi se pro rege Argi venditat, quod tamen pernegat sacerdos ille Ægyptius apud *Dionem Prusæum*. SPOND.

V. 170.

Ἀέθλους, *Il.* Γ. 126.

V. 171.

Ἔφην, cogitabam.
Ἐλθόντα, *huc* profectum.
Φιλησέμεν, *me* amice excepturum.
Ἔξοχον ἄλλων, præter alios. ἔξοχος, *Il.* Β. 188. ἔξοχος Ἀργείων, *Il.* Γ. 227.

V. 173.

Ἔδωκε, dedisset.

V. 174.

Ἄργεϊ, in Argo.
Νάσσα, condidissem. νάσθη, habitavit. *Il.* Ξ. 119.
Ἔτευξα, ædificassem.

V. 175.

Τέκος, filius. *Il.* Α. 202. filia.

V. 177.

Αἳ, *Earum*, quæ.
Περιναιετάουσι, circum habitantur. Vide ad *Od. B.* 66.
Ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ, imperanturque a me ipso.

V. 178.

Ἐμισγόμεθ', una fuissemus versati.

V. 179.

Διέκρινεν, diremisset. v. διακρίνω. *Il.* Β. 387.

V. 180.

Πρίν γ' ὅτε, Antequam.
Θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν, mortis nigra nebula obtexisset. Vide ad *Il.* Ε. 68.

V. 181.

v. 181.

Τά μέν πυ μέλλεν ἀγάσσεσθαι, hæc quidem futurum erat ut invideret.

v. 182.

Ἀνόστιμος, ὐ, ὁ, ἡ, reditus expers. ex α pr. & νόστος, reditus.

Ἔθηκεν, reddidit.

v. 184.

Ἀργείη Ἑλένη, Vide ad *Il.* Β. 177.

Διὸς ἐκγεγαυῖα, *Il.* Γ. 199.

v. 186.

Ἀδάκρυτος, *Il.* Α. 415.

Ὄσσε, oculos. *Il.* Α. 104.

v. 188.

Ἠοῦς — ἀγλαὸς υἱός,] ὁ Μέμνων. Τιθωνῦ γὰρ καὶ τῆς Ἡμέρας υἱός. *Schol.*

Φαεινὸς, *Il.* Γ. 247. ἀγλαὸς, *Il.* Α. 23.

v. 190.

Περὶ — βροτῶν, ſupra — *alios* mortales.

v. 191.

Φάσχ',] *dicere ſolebat.* Vide ad *Il.* Α. 37. & Β. 221. CLARK.

v. 193.

Εἴ τι πυ ἐστὶ, ſi forte licet.

Πίθοιό μοι, pareas mihi.] Quid? ſenex Menelaus juveni Piſiſtrato monenti auſcultet? Videretur ſane temere ſic loqui Piſiſtratus, qui tantum ſibi arroget, ut ſenem ad ſuam ſententiam trahat, quem ætatis ratione longe prudentiorem fuiſſe conſentaneum eſt. Sed intelligit etiam Poëta, non eſſe animadvertendam in juvene loquente ætatem, ſed ea, quæ dicit, adeo ut ne ſeniores quidem illius monita aſpernari poſſint. Itaque non eſt generale illud, quod eſt infra *Odyſſ. VII.* 294 αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέυσιν, *juvenes ſemper deſipiunt.* Sed aliquando illud *Menandri* quibusdam competit: μὴ τῦτο βλέψης, εἰ νεώτερος λέγω, ἀλλ' εἰ φρονῦντος τὰς ἀνδρὸς λόγυς ἐρῶ. i. e. *ne reſpicias, an junior ætate dicam, ſed an prudentis viri ſermones proferam.* SPOND.

v. 194.

Μεταδόρπιος, inter cœnandum,] *Scholiastes* exponit, μετὰ τὸ δεῖπνον. *Eustathius* autem, ἐπ' αὐτῷ τῷ δόρπῳ. atque ita etiam interpretatur *Hesychius*; eamque veram omnino explicationem contendit *Dupcrtus* in *Gnomologia* ad hunc locum. Observandum autem cœnam peractam memorari supra *v.* 68. CLARK.

Καὶ, & *mox.*

v. 195.

Ἔσσεται, Aderit.

Νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν, moleste quidem neutiquam fero.

v. 196.

Κλαίειν, Deflere *eum.*

v. 197.

Γέρας, *Il.* A. 118. ὀϊζυρὸς, *ibid.* 417.

v. 198.

Κείρασθαί τε κόμην] Quoniam *Myrmidones Patrocli* cadaver comis abscissis obtegere dicantur, *Iliad.* Ψ. 135. *Scholiastes* Poëtam hic morem istum respicere arbitratur. Nempe ad istum locum: Πολλὰς τρίχας (inquit) κατέβαλλον, ὥστε καλύπτειν τὸν νεκρόν. τοῦτο δὲ πρὸς τιμὴν ἐγίγνετο τῷ θνήσκοντι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φησὶ, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. Verum cum prius istud hemistichium a *Scholiaste* citatum, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, hoc in loco non occurrat, vix satis idonea videtur ratio, cur illud Κείρασθαι κόμην de capillis mortuo injiciendis hic accipiatur. CLARK. Vide etiam ad *Il.* Ψ. 46.

Κείρειν, vel κεῖραι, *tondere alterum*; at κείρεσθαι, vel in aor. 1. κείρασθαι, *tondere se*; & κείρασθαι κόμην, *tondere sibi comam.* Plerumque vero κείρασθαι est *curare se tondendum*, vel *præbere se alteri tondendum.* KUSTER. *De Verbis Gr. Med Comment. p.* 6. DRESIG. *Comment. de Verbis Mediis N. T. p.* 14.

v. 197. 198.

Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι,
Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
Hic nimirum & honos solus est miseris mortalibus,
Tondereque sibi comam, profundereque lachrymas a genis.]

Ὀυ-

'Ου - ἁπλῶς εἶπε καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπὸ Θεῶν ἐπικεκλῶσθαι λυπηρὸν βίον, ἀλλὰ τοῖς ἄφροσι καὶ ἀνοήτοις, ὓς δειλαίους καὶ οἰκτροὺς διὰ μοχθηρίαν ὄντας, εἴωθε δειλοὺς καὶ οἰζυροὺς προσαγορεύειν. *Plutarch. de audiendis Poëtis.* Verum (ut opinor) neque vox οἰζυροῖσι ſenſu iſto accipi poteſt; neque, ſi ita accipi poſſit, ullo modo cum ſententia congruet iſta explicatio. CLARK. Vid. Cl. *Krebſium* ad *Plutarchi* libellum, p. 135. ubi ipſum Plutarchum in Conſ. ad Apollon. p. 182 de omnibus hominibus hanc ſententiam (quæ & *Il.* Ω. 525. occurrit) interpretari docet. ERN.

v. 199.

Καὶ γὰρ ἐμὸς] Refertur iſtud γὰρ non ad id, quod proxime præceſſit, ſed ad id, quod elegantius reticetur: „*Neque ipſe hoc inexpertus ſum*; vel, *Neque ipſe lugendi cau-* „*ſa careo*; ETENIM *meus &c.*„ Vide ad *Il.* E. 22. CLARK. Immo: *Nam & meus frater.* ERN.

Οὔτι κάκιστος, neutiquam ignaviſſimus.

v. 200.

Μέλλεις - ἴδμεναι, debes - noſſe.

v. 201.

Ἤντησ', Congreſſus ſum, obviam fui.

Περὶ, *h. l.* ſupra.

v. 204.

Ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα] Probat Menelaus Piſiſtrati conſilium, illudque *Menandri*, quod *antea* memorabamus, ſecutus eſt: tantumque abeſt, ut ob ejus ætatem juvenilem verba ejus aſpernetur, ut ea potius talia eſſe affirmet, qualia & a ſeniore proferri poſſint. Itaque de Piſiſtrato illud *Euripidis* dici poſſit: Νεανίας σοφός θ' ἅμα ταὔτ' εἰς ἕν ἐλθόντ' ἄξι' ἐνθυμήσεως· *Cum juventus & prudentia in unum concurrunt, res eſt admiratione digna.* SPOND.

v. 206.

Τοίου γὰρ καὶ πατρὸς,] Nihil eſt, parentes optimos corpore referre, ſi eos animo non repræſentamus, eorumque virtutes imitamur. Nam ſi ex Therſite optamus Achillem fieri potius, quam ex Achille Therſitem, merito ex Achille Achillem optabimus, & ex Neſtore prudente prudentem Piſiſtratum natum eſſe; laus eſt non

 exigua,

exigua, tum quod per se illud amabile, tum quod etiam rarum est. Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται, ut vidimus supra *Lib. II.* 276. IDEM.

Πεπνυμένα βάζεις, sapienter loqueris. βάζω, *Il.* Δ. 355.

v. 207.

Ἀρίγνωτος, conspicuus. *Il.* N. 72. Κρονίων, *Il.* A. 397.

v. 209.

Διαμπερὲς, *Il.* E. 112.

v. 210.

Λιπαρῶς γηρασκέμεν, molliter senescere.

Λιπαρῶς, *adv.* pinguiter, nitide. 2.) beate, feliciter. εὐδαιμόνως, μεγάλως. *Schol.* a λιπαρὸς, *Il.* B. 44.

Γηράσκω, *Il.* B. 663.

v. 211.

Υἱέας ἂν πινυτούς τε, Filios porro prudentes] Beatum jure Menelaus pronunciat in rebus humanis *duabus* de *caussis. primum*, quod in privatis ædibus senectutem pacate & suaviter transigat: *deinde*, quod filios tum prudentes tum fortes habeat. Prudentes dixit, propter hunc Pisistratum; fortes, propter Antilochum. Est autem non leve parentibus solatium, cum in decrepita jam ætate filiis ejusmodi fruuntur, quales *hic* describit Menelaus. Et hoc *Menander* sic dixit: Οὐκ ἔστι μείζων ἡδονὴ ταύτης πατρὶ, Ἢ σωφρονοῦντα καὶ φρονοῦντ' ἰδεῖν τινα Τῶν ἐξ ἑαυτοῦ. *Non potest ulla major esse patri voluptas, Quam temperantem & prudentem videre aliquem Eorum, qui ex se prognati sunt.* Et *alibi*: Εὐδαιμονία τοῦτ' ἐστιν, υἱὸς νοῦν ἔχων· *Felicitas est filius prudens patri.* Et *Euripides in Jone*: Ἐμοὶ μὲν πλούτου τε πάρος Βασιλικῶν θαλάμων τ' εἶεν Τροφαὶ κήδειος κεδνῶν τέκνων. *Mihi quidem & divitiis præferantur Et regiis thalamis Educationes propriæ inclytorum filiorum. v.* 485. SPOND.

v. 212.

Κλαυθμὸν — ἐάσομεν, fletum — relinquemus.

Ἐτύχθη, incidit.

v. 213.

Δόρπου — μνησώμεθα, Cœnæ — memores simus.

Ἐξαῦτις, rursus, iterum.

Ἐφ' — Χευάντων, infundant.] ἐπιχεέτωσαν. Ἀττικῶς. *Schol.*

v. 215.

v. 215.

Διαειπέμεν ἀλλήλοισιν, ad colloquendum invicem.] διαειπεῖν est *alternis loqui*, διαλέγεσθαι, ut interpretatur *Schol.* ERN.

v. 216.

Ἄρ] *Proinde, ut jusserat Menelaus* —. *v.* 215. CLARK.

v. 221.

Νηπενθής, έος, ὁ, ἡ, luctu & mœrore carens, serenus, lætus: quo luctus tollitur, tristitia liberans, luctui adversus. ex νη priv. & πένθος, εος, τὸ, luctus, mœror.

Ἄχολος, ου, ὁ, ἡ, bile *seu* felle carens: iræ adversus. ex α pr. & χολή, fel, bilis.

Ἐπίληθος, ου, ὁ, ἡ, oblivionem adferens *vel* inducens. ab ἐπιλήθομαι, obliviscor.

Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων] De sententiis Veterum hanc in rem breviter disputat Cl. *Riccius* Dispp. Homer. T. III. p. 46. sqq. qui p. 50. dicit, sibi videri opium, aut quid opii simile, soporiferum & narcoticum medicamentum intelligi, quod ita temperatum esset, ut non statim somnum cieret, sed tamen melancholiam temperaret, & post altum soporem arcesseret, qui curarum oblivionem adferret. Quæ sententia non displicet. ERN.

v. 222.

Καταβρόξειεν, biberit. v. καταβρόχω, sorbeo, *vel* resorbeo. ex κατὰ & *inusit.* βρόχω, sorbeo, deglutio.

v. 223.

Ἐφημέριος, tota die,] ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ ἔπιεν. *Schol.*

Ἐφημέριος, ου, ὁ, ἡ, diurnus. 2.) unius diei.

Βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν, profuderit lacrymas per genas.

v. 226.

Δηώσειεν, trucidarint. v. δηϊόω, *Il.* Δ. 416. Λ. 71.

v. 227.

Φάρμακα μητιόεντα, medicamina efficacia, utilia] περιεκτικὰ, ἢ ὑπὸ συνέσεως εὑρημένα. *Schol.*

v. 229.

Τῇ, ubi.

v. 231.

v. 231.

Ἐπιςάμενος περὶ —, peritus ſupra —. Vide ad *Il.* B. 611.

v. 232.

Ἠ, ſane.

Παιήονος εἰσι γενέθλης, Pæonis ſunt ex generatione, ex proſapia. Ὅθεν ἀργύρȣ ἐςὶ γενέθλη, *Il.* B. 857.

Γενέθλη, ης, ἡ, generatio. 2.) progenies, genus. *Il.* T. 111. a γενεὰ, ᾶς, ἡ, *idem.*

v. 233.

Ἐνέηκε, immiſit.

Οἰνοχοέω, ῶ, vinum fundo.

v. 236. 237.

— — (αὐτὰρ Θεὸς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ
Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ· δύναται γὰρ ἅπαντα.)

— — (*enimvero Deus alias in alium*
Jupiter bonumque malumque dat : poteſt enim omnia.)

v. 239.

Ἐοικότα γὰρ καταλέξω, convenientia enim ordine dicam. *je vous raconterai une hiſtoire qui ne vous déplaira pas.* DAC.

v. 240.

Ὀνομήνω, *Il.* B. 488.

v. 242.

Καρτερὸς, *Il.* A. 178.

v. 244.

Αὐτόν μιν πληγῇσιν —, Se ipſum plagis —] C'eſt donc Ulyſſe qui eſt le premier auteur de ce ſtratageme que pluſieurs grands hommes ont enſuite imité pour ſervir leur patrie, comme un Zopyre, un Megabiſe. Et d'autres pour l'aſſujettir, comme Piſiſtrate qui ſe bleſſa lui même, & ſe mit tout le corps en ſang pour émouvoir le Peuple, & pour le porter à lui donner des gardes contre la violence des ſes ennemis qui l'avoient mis en cet état. Mais Solon, qui connut ce ſtratageme, lui dit : *Fils d'Hippocrate, tu repreſentes mal l'Ulyſſe d'Homere, car tu t'es déchiré le corps pour tromper tes Citoyens, & il ne le fit que pour tromper ſes ennemis.* Plutarque dans la vie de Solon. DAC.

Ἀεικελίῃσι] δαμαςικαῖς, δεινοῖς, χαλεποῖς. *Schol.* ἀεικέλιος, *Il.* Ξ. 84.

v. 245.

v. 245.

Σπεῖρε κακ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, pannos laceros circumjiciens ad humeros.] τὰ δὲ σπεῖρα — πλαχικὰ εἰσιν ἀμφιβλήματα, ἤτοι ῥάκη. *Eustath.*

'Οικεὺς, *Il.* E. 413.

v. 246.

Καλέδυ πόλιν, ingressus est urbem.

'Ευρυάγυιος, *Il.* B. 12.

v. 247.

Καλακρύπλω, occulto, celo, dissimulo.

"Ηϊσκε, assimilabat. v. ἐΐσκω, *Il.* Γ. 197.

v. 248.

Δέκλης, ε, ὁ, mendicus.

Δέκλη] ἐπαίτῃ· ἀπὸ τῦ δέχεσθαι. *Schol.* Fuerunt, qui hoc viri nomen proprium crediderint. Sed minus recte. CLARK.

v. 249.

"Ικελος, *Il.* B. 478.

'Αβακέω, sileo, *scil.* ob ignorantiam. 2.) ignoro, nescio. ex α pr. & βάζω, loquor.

'Αβάκησαν] ἠγνόησαν. *Schol.* Τὸ δὲ, ἀβάκησαν, ἅπαξ μὲν καὶ αὐτὸ ἐῤῥέθη παρὰ τῷ Ποιηλῇ· ἐςὶ δὲ ἀβακεῖν τὸ ἀγνοεῖν. *Eustath.* CLARK. Add. viros doctos, inprimis Cel. *Albertum* ad *Hesych.* in ἀβακεῖν. ERN.

v. 250.

'Ανέγνων, agnovi.

v. 251.

'Ανηρώτων, interrogabam.

Κερδοσύνῃ ἀλέεινεν, prudentia *vel* astutia tergiversabatur. κερδοσύνη, *Il.* X. 247. ἀλεείνω, *Il.* Γ. 32.

v. 252.

'Ελόευν, laveram, lavabam. imperf. ind. Act. *Dor.* pro ἐλόεν, v. λέω, lavo.

v. 253.

'Αμφὶ - εἵμαλα ἕσσα, Vestibus indueram. ἕσσε, *Il.* E. 905. εἵμαλα ἑσσάμενος, *Od.* B. 3.

"Ωμοσα καρλερὸν ὅρκον, juraveram firmum juramentum.

v. 254.

'Αναφῆναι, me prodituram,] μηνύσαι, δεῖξαι. *Schol.*

v. 256.

v. 256.

Καῖέλεξεν, aperuit.

v. 257.

Ταναήκης, *Il.* H. 77.

v. 258.

Καῖα δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν, aſtutiæ famam vero deportavit multam. *il porta aux Grecs toutes les inſtructions qui leur étoient neceſſaires pour l'execution de leur grand deſſein.*] Il eſt ridicule d'expliquer ici le mot φρόνιν, *butin*, comme *Heſychius* l'a fort bien marqué. Ulyſſe n'étoit point entré à Troye en l'état qu'il faut pour en remporter quelque butin, mais pour obſerver l'état de la ville & pour tâcher d'y decouvrir les deſſeins des ennemis. Ainſi φρόνιν ſignifie ici toutes les inſtructions neceſſaires, tout ce que les Grecs vouloient ſavoir pour faire réüſſir le ſtratagême qu'ils meditoient. DAC.

v. 259.

Λίγα, *adv.* ſtridule, argute. *pro* λιγέα, a λιγύς, *Il.* A. 248.
Κωκύω, *Il.* Σ. 37.

v. 260.

Κραδίη τέτραπτο νέεσθαι, cor verſum erat ut redirem. τέτραπτο, *Il.* Ξ. 403.

v. 261.

Ἄτην δὲ μετέστενον, noxam vero deflebam. ἄτη, *Il.* A. 412.
Μεταστένω, ingemiſco, ſuſpiro, *h. l.* deploro.
Ἀφροδίτη, *Il.* B. 820.

v. 262.

Δῶχ', *Il.* E. 266.

v. 263.

Νοσφισσαμένη, ſeparans. v. νοσφίζω, *Il.* B. 81.

v. 264.

Οὔ τευ δευόμενον, Nullius rei indigentem. δεύομαι, *Il.* A. 468.

v. 267.

Ἐδάην, cognovi. *Il.* Γ. 208.

v. 268.

Ἐπελήλυθα, peragravi.

v. 272.

V. 272.

Ἵππῳ ἐνὶ ξεςῷ, Equo in polito.] τῷ δουρείῳ ἵππῳ, καλῶς ἐξεσμένῳ. *Schol.* ξεςὸς, *Il.* Ζ. 243.

Ἵνα, ubi.

Ἐνήμεθα, insidebamus. v. ἐνῆμαι, insideo.

V. 274.

Ἔμελλε, videbatur.

V. 277.

Περίςειξας, circumlustrasti, obiisti. v. περιςείχω, circumeo, *seu* in orbem eo. ex περὶ & ςείχω, ordine eo.

Κοῖλον λόχον, cavas insidias: *de loco insidiarum, equo Trojano.* λόχος, *Il.* Α. 227.

Ἀμφαφάω, *Il.* Χ. 373.

V. 278.

Ὀνομακλήδην, *adv.* nominatim.

V. 279.

Ἴσκω, *Il.* Λ. 798.

Πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν,

Omnium Argivorum vocem assimilans uxoribus.

Grandis de Helena difficultas hic enodanda occurrit, quomodo scilicet voces singularum uxorum Græcorum ducum Helena exprimere tum *sciverit*, tum *voluerit.* Profecto quod *sciverit*, nemini erit incredibile reputanti id, quod vulgo acceptum de ea ferebatur, nimirum, Venerem, ubi Helenam locavit Menelao, hoc illi munus contulisse eo fine, ut, si forte aliam fœminam vir deperiret, posset vocem ejus fœminæ effingendo reum criminis, quin tergiversaretur, evincere, & in flagranti, ut ajunt, culpa deprehendere, atque ob eam rem factum esse, ut Helena appellaretur *Echo.* Ceterum non desunt multorum exempla, quibus hæc adfuit facultas, ut versatiles essent ad vocem cujuscunque imitandam non modo hominis, sed etiam pecudis. Equidem novi quendam in vivis, ut puto, adhuc agentem, qui tam perfecte aliorum voces exprimere valebat, ut audientes facile falleret; alium item, qui felina voce ludicros versus interdum caneret, maxima eorum, qui aderant, voluptate ac stupore affirmantium, felem, si forte canere & loqui posset, non alio sane modo id fore facturum.

rum. Quid de tubicine illo noſtræ urbis, cui nomen Millus? Is Seculo mox transacto vivens, novus veluti Proteus erat, imitatione ita callidus & verſipellis, ut non modo aliorum voces optime ementiretur, ſed oris conformationem totiusque corporis habitum, geſtum, inceſſum exprimeret, ac pene membrorum ſtatum & gradum alium indueret. ——— Quibus exemplis adducti nequaquam abſurdum putemus, ſciviſſe Helenam (amoto etiam Veneris munere, quo erat inſtructa) complurium ſingillatim fœminarum voces probe fingere, adeo ut viri, qui in equo latebant, improviſa atque inopina auditione illa perculſi deciperentur, uxores ſuas foris adeſſe rati. ——— Sed eſto ſciverit; quomodo autem credatur *voluiſſe* Helena hunc dolum maxime exitialem Græcis ſuis ſtruere, ad quos ſuumque Menelaum redire cupiebat, victoriamque ab illis ſtare? Hanc difficultatem de medio tollit Vates, cum ait, Divina vi illuc deductam, ut res Græcorum in diſcrimen venirent, a quo tamen Ulyſſis prudentia deinde ſervarentur. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 43. *ſqq.*

v. 282.

Μενεήναμεν, promti eramus. v. μενεαίνω, *Il.* Γ. 379.
Ὁρμηθέντε, facto impetu. ὁρμηθήτην, *Il.* Ε. 12.

v. 283.

Αἶψα; *Il.* Α. 303.
Ἔνδοθεν - ὑπακοῦσαι, intus reſpondere vocanti, oſtendere auditam eſſe vocem.
Κατέρυκε, prohibuit. v. κατερύκω, *Il.* Ζ. 192.
Ἔσχεθεν, continuit. *Il.* Μ. 184.

v. 284.

Ἀκὴν ἔσαν, tacebant. Vide ad *Il.* Γ. 95.

v. 286.

Ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν, excipere verbis. Vide ad *Il.* Α. 84. & 604.

v. 287.

Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε] Fuerunt, qui *Anticlum* hic ab *Ulyſſe* interemtum crediderint. Verum, (ut recte annotant *Spondanus* & *Dna. Dacier*,) liquet ex *v.* 289. infra,

infra, *Ulyssem* manu ei tantum os constrinxisse. Vide & infra ad Ψ. 76. CLARK.

'Επὶ — πίεζε, comprimebat.

Μάςακα, os,] τὸ ςόμα. *Schol.* Μάςαξ δὲ ὐ μόνον ἡ τροφὴ, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ τὸ ςόμα, ὡς ἐνταῦθα. *Eustath.* Vide ad *Il.* I. 324 & infra ad *Odyss.* Φ. 76. CLARK.

v. 288.

Νωλεμέως, *Il.* Δ. 428. σκάζω, *Il.* A. 83.

v. 289.

τόφρα — ὄφρα, Tamdiu — donec.

Ἔχ', detinuit.

Νόσφι, *vel* ἐν, *Il.* A. 349.

Παλλὰς Ἀθήνη] τελέςιν, ἡ παρά σοι φρόνησις. *Eustath.*

v. 292.

Ἄλγιον, Durius *est.* *Il.* Σ. 278.

Οἱ τι τάγ' ἤρκεσε — ei ista depulerunt &c. Vide ad *Il.* Z. 16.

v. 293.

Κραδίη - σιδηρέη, cor - ferreum. κραδία, *Il.* A. 225.

v. 294.

Ubi jam satis epulati olim erant convivæ, discessionem petebant. *Athenæus Lib. V. Cap.* 4. Διδάσκει δ' ἡμᾶς Ὅμηρος, ὅτι δεῖ καὶ τὰς κεκλημένας ἐφ' ἑςίασιν παρακαλεῖν ἀπανίςασθαι τὰς κεκληκότας· *Homerus etiam nos condocet, debere illos, qui invitati sunt, convivatorem admonere & rogare, sibi ut exsurgere & abire liceat.* Ita compellat *h. l.* Telemachus Menelaum:

Ἀλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τρέπεθ' ἡμέας,

Sed age, ad cubile ducite nos.

Minerva Nestorem, *Odyss. III* 334.

[illegible] — — κοίτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὥρη.

— — *lectum curemus : ejus enim hora adest.*

FEITH. *L. III. C. V. §. IX.*

v. 295.

Γλυκερὸς, *Il.* K. 4.

Κοιμηθέντες, cubantes. Vide ad *Il.* A. 610.

v. 297.

Δέμνιον & Ῥῆγος, *Il.* Ω. 644.

v. 298.

Στρεφέω & ἐφύπερθε, *Il.* I. 213.

v. 299.

Καθύπερθε, *vel* θεν, *Il.* B 754.

Ἕσσαιντο, quibus amicirentur.

v. 300.

Δάϊς, *Il.* Ω. 647.

v. 302.

Πρόδομος, *Il.* I. 469.

v. 304.

Μυχῷ δόμου, in receſſu domus. μυχῷ Ἄργεος, *Od.* Γ. 263.

v. 305.

Τανύπεπλος, *Helenæ* Epith. *Il.* Γ. 228.

Ἐλέξατο, cubuit.

Δῖα γυναικῶν, *Helenæ* Epith. nobiliſſima mulierum.

v. 307.

Βοὴν ἀγαθός, bello ſtrenuus, bellicoſus. *Menelai* Epith. *Il.* B. 408.

v. 311.

Παρῖζεν, aſſidebat.

v. 312.

Τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε; Quænam autem te neceſſitas huc duxit?

v. 314.

Δήμιον, ἢ ἴδιον; Publica res, an privata? Vide ad *Od.* Γ. 82.

v. 317.

Κληηδόνα πατρός, famam de patre.

Κληηδών, όνος, ἡ, fama, rumor.

v. 318.

Ἐσθίεταί μοι οἶκος, Comeditur mihi domus. Vide ad *Od* B. 63. & 237.

Ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα, pereunt [vero pinguia opera.] Πίονα ἔργα occurrunt etiam *Il.* M. 283. ubi res ruſtica intelligitur, bene culta & frugifera. Hoc loco etiam reditus e re ruſtica intelligi poſſunt. ERN.

v. 319.

Πλεῖος, *Il.* B. 226.

v. 320.

Vide ad *Od.* A. 92.

v. 322 — 331.
Vide dicta ad *Od.* Γ. 92 — 101.

v. 333.
Κρατερόφρων, *Il* K. 184.

v. 334.
Εὐνηθῆναι, cubare. v. εὐνάω, *Il.* B. 821.
Ἄναλκις, imbellis. *Il.* B. 201.

v. 335.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ] Vide Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichnissen. *p.* 318. 319.
Ξύλοχος, *Il.* E. 162. Λ. 415.
Ἔλαφος, ἡ, cerva.

v. 336.
Νεβρὸς, *Il.* Δ. 243.
Κοιμήσασα, collocans: dormire faciens.
Νεηγενὴς, έος, ὁ, ἡ, recens natus.
Γαλαθηνοὺς, lactentes,] μικροὺς, ἔτι γάλακτι τρεφομένους. *Schol.*

v. 337.
Κνημοὺς, Juga,] τὰς προβάσεις τῶν ὀρέων. *Schol.* κνημὸς, *Il.* B. 821.
Ἐξερέησι, investiget.
Ἄγκεα, valles,] τοὺς κοίλους τόπους τῶν ὀρέων. *Schol.* ἄγκος, *Il.* Σ. 321. Υ. 490. X. 190.
Ποιήεις, *Il.* B. 503.

v. 338.
Βοσκομένη, Pascens.

v. 339.
Ἐφῆκεν, infert.

v. 341.
Αἰ γὰρ] Refertur istud γὰρ non ad id, quod præcessit; sed ad id, quod elegantius reticetur de *Menelai* Procorum ulciscendorum studio. Vide ad *Il.* E. 22. CLARK. Immo αἰ γαρ est nihil nisi *utinam.* ERN.

v. 343.
Ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστὰς, Contentione cum Philomelide luctatus est insurgens,] Commendat Ulyssem a robore corporis, exemploque id comprobat. Refert enim, ut ille luctatus cum Philomelide, quem,

 Achivos

Achivos ad luctam provocantem, cum magno Græcorum gaudio prostravit. Sed quid sequitur? Unus unum si vicit, ergo plures vincere poterit. Credendum est igitur, tam parvi procos æstimasse Menelaum, ut eos omnes etiam uno forti longe inferiores censuerit. SPOND. παλαίω, *Il.* Ψ. 621.

v. 344.

Ἔβαλε, prostravit.

Κρατερῶς, *adv.* fortiter.

Κεχάροντο, *Il.* Π. 600.

v. 345. 346.

Vide ad *Od.* *A.* 265. 266.

v. 347.

Εἰρωτάω, *pro* ἐρωτάω, interrogo.

v. 348.

Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, Alia præter *verum* dixero declinandi causa.

Παρὲξ εἴποιμι] *Scholiastes* exponit ἔξω παρὰ ταῦτα. *Eustathius* autem, Καὶ ἔστι παρὲξ μὲν εἰπεῖν, τὸ ἔξω μὲν ἀληθείας, ἐγγὺς δὲ ὁμῶς αὐτῆς, τῇ πιθανότητι. Quod & (ut opinor) rectius. CLARK. παρὲξ ἄλα, *Il.* I. 7.

Παρακλιδὸν, *adv.* declinando & deflectendo. a παρακλίνω.

Ἀπατάω, ῶ, fallo, decipio, impono.

v. 349.

Γέρων ἅλιος] θαλάσσιος γέρων, [ὁ Πρωτεύς. *Schol.* ἁλίοιο γέροντος, *Il.* A. 538.

v. 350.

Κρύπτω, abscondo, abdo. 2.) celo.

Ἐπικεύθω, *Il.* E. 816.

v. 351.

Μεμαῶτα, *Il.* A. 590.

v. 352.

Ἔσχον, Detinebant.

Ἐπεὶ οὔ σφιν ἔρεξα] Cum ex Ægypto Menelaus proficisceretur, Diis hecatombas non persolvit, ideo jubebit eum *paulo post* Proteus illuc redire, ut Deos ad navigationem felicem sibi conciliet. Et hæc est Veterum pietas, quanquam cœca, qui nihil prospere agi ac perfici existimarunt, nisi Deos haberent propitios: ac infausti

successus

ſucceſſus cauſam in negligentiam divini cultus referebant, placarique oportebat Numen, quod offenſum a ſe arbitrabantur. SPOND.

Τελήεις, *Il.* Α. 315.

v. 353.

Μεμνῆσθαι ἐφετμέων, *nos* meminiſſe præceptorum.

Ἐφετμή, *Il.* Α. 495.

v. 354.

Πολύκλυςος, ȣ, ὁ, ἡ, *Ponti* Epith. multum ablutus. 2.) qui multis fluctibus abluitur. 3.) undoſus. 4.) undis agitatus. ex πολὺς & κλύζω, abluo, eluo, lavo.

v. 355.

Φάρον] νῆσον Ἀιγύπτȣ, τὴν νῦν Ἀλεξάνδρειαν. *Schol.*

Κικλήσκω, *Il.* Β. 404.

v. 356.

Τόσσον ἄνευθ', ὅσσον τε — Tantum ſemota, quantum &c.

Πανημέριος, *Il.* Α. 472.

v. 357.

Ἤνυσεν, Confecerit. v. ἀνύω, perficio, conficio.

Ἐπιπνείω. adſpiro, adflo.

Ὄπισθεν, *h. l.* a puppi.

v. 358.

Ἐν, In *ea.*

Λιμὴν, *Il.* Α. 432. ἔνορμος, *Il.* Φ. 23.

Ἀπὸ — βάλλȣσιν, deducunt.

v. 359.

Ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ, poſtquam hauſerint nigram aquam.] *Poſtquam aquatæ ſint. Poſtquam aqua ſe recenti referſerint. Spondanus* aliter explicat: „Intelligit, *inquit*, „naves prius expurgari ab aqua quam in portu imbibe-„runt, antequam in altum agantur. Solent autem im-„mota navigia plus aqua impleri, quam ſi moveantur.„ Verum hoc, ut opinor, cum vocis ἀφυσσάμενοι ſignificatione minus congruit. CLARK.

v. 360.

Ἔχον, detinebant.

v. 361.

Ἀλιαέες, marini, in mari flantes. Epith. *ventorum.*] οἱ ἐν τῇ θαλάσσῃ πνέοντες. *Schol.*

Ἁλιαὴς, ἔος, ὁ, ἡ, per mare ſtans. ex ἅλς, mare, & ἄημι, ſto.

v. 363.

Κατέφθιτο, conſumta fuiſſent.

v. 364.

Ὀλοφύρατο, miſerata fuiſſet.

Ἐσάωσε, ſervaſſet.

v. 365.

Ἴφθιμος, *Il.* Α. 3.

v. 366.

Ὄρινα, commovi. v. ὀρίνω, *Il.* Β. 142.

v. 367.

Ἐῤῥόντι, erranti] μετὰ λύπης πορευομένῳ καὶ φθορᾶς. *Schol.* ἔῤῥε, *Il.* Θ. 164.

Συνήντετο, occurrit. *Il.* Φ. 34.

v. 368.

Ἀλώμενοι, errantes.

Ἰχθυάασκον, piſcabantur. *Jon.* pro ἰχθύων, ἰχθύαον. v. ἰχθυάω, ῶ, piſcor. ab ἰχθὺς, ύος, ὁ, piſcis.

v. 369.

Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, Curvis hamis. γναμπτὸς, *Il.* Λ. 668.

Ἄγκιστρον, ου, τὸ, hamus.

Ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός, urgebat autem ventrem fames.] Menelas excuſe ſes compagnons de ce qu'ils pêchoient à la ligne, parce que du tems de la guerre de Troye les gens de guerre ne mangeoient point de poiſſon. Il n'y avoit que la faim qui pût les réduire à cette nourriture. DAC.

v. 371.

Νήπιος, *h. l.* Stultus.

Λίην τόσον, maximopere.

Χαλίφρων, ονος, ὁ, ἡ, cui mens laxata & emota eſt, amens, demens. ex χαλάω, laxo, demitto: flacceo, langueo, langueſco; & φρὴν, mens.

v. 372.

Μεθίεις, ceſſas. v. μεθίημι, *Il.* Κ. 121.

v. 373.

Ὡς δὴ δήθ' —] Quod adeo utique diu —.

Ἐρύκεαι, detineris.

Τέκμωρ,

Τέκμωρ; *h. l.* finis. ita *Il.* H. 30. Vide ad *Il.* A. 526.

v. 374.

Μινύθει, deficit, minuitur. μινύθω, *Il.* O. 492.

v. 377.

Μέλω, *h. l.* videor.] ἔοικα. *Schol.*

v. 378.

Ἀλιτέσθαι, offendisse.

v. 379.

— — (Θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν.)

— — (*Dii etenim omnia sciant.*)

Sic argumentabatur Menelaus: Dii omnia sciunt; Tu autem Edothea Dea es; Fieri itaque non potest, ut nescias, quis mihi Deorum infensus navigationem impedit. Tamen non obtinuit hoc a Dea, ut quod non sit generalis illa propositio, vel quod Homerus hunc quoque Proteum nobis vult esse cognitum, de quo tam miranda *postea* subjicientur. Cum ergo Edothea hoc Menelao non præstiterit, tamen Menelai adeo studiosa fuit, ut ejus gratia patrem suum Proteum illi prodat, a quo ea omnia, quæ exoptat, intelligere possit. Consule *Virgil. IV. Georg. sub finem*, ubi hunc locum Homericum expressit. Vide *Erasmum* in Adag. *Proteo mutabilior.* SPOND. Conf. PORSCHBERG. *Theocrit. Script. S. illustr. p.* 184.

v. 380.

Πεδάα, impedit.] ἐμποδίζει, κατέχει. *Schol.* v. πεδάω, *Il.* N. 435.

Ἔδησε κελεύθου, moratur iter.

v. 381.

Ἰχθυόεις, *Ponti* Epith. *Od.* Γ. 177.

v. 382.

Δῖα θεάων, præstantissima Dearum. *Il.* E. 381.

v. 384.

Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων —, Versatur quidam hic senex —. v. πωλέω, *Il.* A. 490.

v. 386.

Ποσειδάωνος ὑποδμώς, Neptuni satelles, minister. *Protei* Epith.

Ὑποδμώς, ῶος, ὁ, *q. d.* servitute domitus & subjectus, servus. ab ὑποδαμάω, *vel* ὑποδάμνημι, subjugo, subigo.

 v. 387.

v. 387.

Τεκέσθαι, *me* genuisse.

v. 388.

Λοχησάμενος λελαβέσθαι, ex insidiis prendere. λοχάω, *Il.* Σ. 520

Λελαβέσθαι, aor. 2 infin. Med. *Jon.* & *Poët.* pro λαβέσθαι, v. λαμβάνω, *pro* ληβω, capio, prehendo.

v. 392.

Τέτυκται, acciderit.

v. 393.

Οἰχομένοιο σέθεν, Absente te.

Δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε, per longam viam difficilemque. δολιχον, *Il.* K. 52. δολιχὸν πλόον, *Od.* Γ. 169. ἀργαλέος, *Il.* A. 589.

v. 395.

Φράζευ, explica.

Λόχος, *Il.* A. 227.

v. 396.

Προϊδὼν, prævidens.

Προδαεὶς, præsciens, si ante cognoverit. aor. 2. part. Pass. v. προδαίω, prænosco, præscio.

Ἀλέηται, effugiat.

v. 397.

Ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ Θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι.

Difficilis etenim est Deus mortali homini domari.

Vide ad *Il.* A. 589.

v. 400.

Ἦμος — Τῆμος, Cum — Tum.

Ἀμφιβεβήκει, conscenderit. Vide ad *Il.* A. 37.

v. 402.

Μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεὶς, nigra superficie horrescentis maris *vel* nigra procella obtectus. Φρὶξ, *Il.* H. 63.

v. 404.

Φώκη, ης, ἡ, phoca, *vitulus marinus.*

Νέποδες, ων, οἱ, filii, progenies, posteri, nepotes.

Νέποδες, euntes, procedentes, ut pisces. *h. e.* sine pedibus. ex νέω, nato, & πούς.

Ἁλοσύδνη, *Il.* Y. 207.

v. 405.

Ἀθρόαι, Confertæ, Frequentes,] ὁμοῦ πᾶσαι. *Schol.*

Πολιὸς,

Πολιός, *Il.* Λ. 350.
Πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι, e cano mari egressæ.

v. 406.

Πολυβενθής, *maris* Epith. *Il.* Α. 432.
Ὀδμή, *Il.* Ξ. 415.

v. 407.

Ἄμ' ἠοῖ φαινομένηφιν, *Il.* Ι. 678.

v. 408.

Εὐνάσω ἑξείης, Collocabo ex ordine.
Εὖ κρίνασθαι, probe elige. εὖ, *Il.* Γ. 235. κρῖν', *Il.* Β. 362. κρίνω, *Il.* Ε. 501.

v. 410.

Ὀλοφώϊα, artificia callida, astutias,] ὀλέθρια, ἢ ἀπόκρυφα, ἢ δόλια. *Schol.* Ultima significatio est hujus loci. ERN.

Ὀλοφώϊος, ου, ὁ, ἡ, exitialis. 2.) versutus, improbus. ὀλοφώϊα, vaframenta, versutiæ. ex ὄλλυμι & φώς, vir.

v. 411.

Ἔπεισιν, obibit.

v. 412.

Πεμπάσσεται, per quinterniones numerarit.] κατὰ πέντε ἀριθμήσει. *Schol.* v. πεμπάζω, per digitos numero, præsertim quinos. 2.) numero. 3.) cogito, considero. a πεμπάς, αδος, ἡ, quinarius numerus, quinque.

v. 413.

Λέξεται, Cubabit.
Νομεύς, *Il.* Λ. 696.
Πώεσι μήλων, in grege ovium. πῶυ, *Il.* Γ. 198. μῆλον, *Il.* Β. 696.

v. 414.

Κατευνηθέντα, decubuisse. κατεύνασθεν, *Il.* Γ. 448.

v. 416.

Ἔχειν, tenete.
Ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι, nitentem licet elabi.

v. 417

Πειρήσεται, tentabit. πειρήσαι, *Il.* Α. 302.

v. 418.

Ἑρπετὰ, Reptilia, *scil.* θηρία, fera animalia.] κυρίως μὲν, οἱ ὄφεις. καταχρηστικῶς δὲ νῦν, πάντα τὰ θηρία. *Schol.*

 Ἑρπετὸς,

Ἑρπετὸς, ἡ, ὀν, reptilis, beſtia. 2.) ſerpens, *maxime.* ab ἕρπω, ſerpo.

Θεσπιδαὲς πῦρ, *Il.* M. 177.

V. 417. 418.

Πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ θεσπιδαὲς πῦρ.

Omnia vero tentabit ut fiat, quæcunque in terra
Reptilia ſunt, & aqua, & immane ardens ignis.

Car pour vous échaper il ſe metamorphoſera en mille manieres: il prendra la forme de tous les animaux les plus feroces. Il ſe changera auſſi en eau: il deviendra feu; &c. DAC.

Quantum ad *Protei de una in aliam formam verſiones* tam multas ac mirificas, quot qualesque ab *Homero* deſcribuntur, antequam illum Menelaus comprehenderet ſtringeretque, omiſſa *Diodori Siculi* interpretatione, quæ *Daceriæ* viſa eſt frigere, veriſimilius eſt, alluſiſſe Poëtam ad magicas Ægyptiorum artes, quarum execrando uſu admirandos effectus edidiſſe perhibentur non in homines ſolum ac beſtias, ſed & in ipſa mundi elementa. In Ægypto enim detentus Menelaus ab Idothea Protei filia monetur, ut patrem de ſuo reditu conſulat. Profecto Magi Pharaonis (ut ipſæ Sacræ Litteræ teſtantur) nonnulla Moſaicorum prodigiorum æmulari valuerunt, virgam in colubrum, aquam in ſanguinem vertendo, ranisque Ægyptum complendo. Quæ vero extra ſe patrabant μεταμορφώσεων portenta, etiam in ſe ipſis patrare potuiſſe, cum vellent, nemo dubitaverit. Namque e Græcis, qui artem magicam ab Ægyptiis acceperunt, aliqui extitiſſe dicuntur, qui in ſe ipſis mirabiles ſæpe exhibuerunt formæ mutationes, ut de Calliſthene, de quodam Xenophonte, de Scymno Tarentino, de Philippide Syracuſano, de Heraclito Mitylenæo memoriæ proditum eſt. Dicere non omittam, antiquos Scholiaſtas docuiſſe, *phocis*, i. e. marinis Protei monſtris, deſignari ab *Homero* animalia, quibus Magi ad artis ſuæ edenda prodigia utebantur. Cujus ſane artis creberrimus uſus *in Odyſſea* occurrit, adeo ut bona ejus pars ex ea conſtare videatur. Siquidem, ut inquit *Plinius*, (Lib. XXX. Cap. I.) *Protea & Sirenum cantus apud eum non aliter*

aliter intelligi volunt; Circe utique & inferorum evocatione hoc solum agi. RICC. *Diss. Hom. Tom. III. p.* 209 *sq.* Conf. etiam *Hist. Deorum fatidicorum, Vatum, — apud priscos illustrium, p.* 65. *sqq.* BANIERS Götterlehre, *Tom. III. p.* 549. *sqq.* & alios.

V. 419.

Ἀσεμφέως, *pro* ἀσεμφῶς, *adv.* immote, rigide, firmiter. ab ἀσεμφής, *Il.* Β. 344.

Ἐχέμεν, tenete.

Πιέζειν, premite. v. πιέζω, premo, presso, prehendo.

V. 420.

Ἀνείρηται, interrogaverit.

V. 422.

Σχέσθαι τε βίης λῦσαί τε γέροντα, desiste a vi, solveque senem.

V. 423.

Εἴρεσθαι, interroga.

Χαλέπτω, damno afficio, lædo, affligo.

V. 425.

Ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα, pontum subjit fluctuantem.] Poëtice additum est κυμαίνοντα, ut apud *Virgilium alto.* & motum aquarum exprimit e demersione repentina Deæ. Vide *Georg. IV.* 529. ERN. κυμαίνω, *Il.* Ξ. 229.

V. 427.

Ἤια, Ibam. ἤϊε, *Il.* Α. 47.

Πόρφυρε, agitabat.] ἐν βάθει τῆς διανοίας διενοεῖτο, καὶ ἐκινεῖτο, καὶ ἐταράσσετο· ὥσπερ συμβαίνει ἐπὶ τῶν ὑδάτων τὰ ἐκ βάθους κινούμενα μελαίνεσθαι. *Schol.* ita *Il.* Φ. 551. πορφύρῃ πέλαγος, *Il.* Ξ. 16.

V. 429.

Ἀμβροσίη νύξ, divina nox. Vide ad *Il.* Β. 56. | ἀμβρόσιος, *Il.* Α. 529.

V. 430.

Ῥηγμῖν, *Il.* Α. 437.

V. 432.

Θὶν, *Il.* Α. 34.

Εὐρύπορος, *maris* Epith. *Il.* Ο. 381.

V. 433.

Πολλὰ θεοὺς γουνούμενος, multum Diis supplicans. γουνόομαι, ῦμαι, *Il.* Ι. 579.

v. 434.

Πεποίθεα, confidebam. Vide ad *Il.* A. 524.

Πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν, ad omne inceptum : ad omnes conatus, res gerendas.] ἐπὶ πᾶσαν ὁρμὴν καὶ πρᾶξιν. *Schol.* Vide ad *Il.* Z. 79.

v. 435.

Τόφρα, Interea. Ἡ'] *Leucothea.*

Θαλάσσης εὐρέα κόλπον, maris latum sinum.

v. 436.

Ἔνεικε, attulit. ἔνεικαν, *Il.* I. 306.

v. 437.

Νεόδαρτος, ου, ὁ, ἡ, recens excoriatus. νεόδαρτον δέρμα, pellis nuper detracta. ex νέον, *adv.* recens, nuper : & δέρω, excorio, pellem detraho.

Ἐπιμήδομαι, excogito; struo.

v. 438.

Διαγλάψασ', cum cavando parasset. *quasi* a διαγλάφω aut διαγλάπτω, *inusit.*

v. 440.

Εὔνησε, *ea* collocavit.

v. 441.

Αἰνότατος λόχος, molestissimæ insidiæ.

v. 442.

Ἁλιοτρεφὴς, Epith. *Phocarum.* in mari nutritus. ex ἅλς & τρέφω, nutrio.

Φωκάων — ὀλοώτατος ὀδμὴ, Phocarum — teterrimus odor. ὀλοὸς, *Il.* A. 342.

v. 443.

Εἰνάλιος, *pro* ἐνάλιος, ου, marinus. ex ἐν & ἅλς, mare.

Κῆτος. *Il.* N. 27.

Κοιμηθείη, cubare posset.

v. 444.

Ἐφράσσατο, excogitavit.

Ὄνειαρ, remedium. Vide ad *Il.* I. 91.

v. 445.

Ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα, Ambrosiam naribus unicuique suppofuit afferens,] *Eustathe* dit fort bien que cette *ambrosie* fut l'esperance qu'elle leur donna, que par ce moyen ils viendroient à bout de leurs desseins & retour-

retourneroient dans leur patrie. Qu'est-ce que l'esperance ne fait pas supporter ? & y a-t-il une plus douce ambrosie ? DAC.

v. 446.

Ἡδὺ] ἡδέως. *Schol.*

Ὄλεσσε, sustulit, repressit.

v. 447.

Πᾶσαν δ' ἠοίην (*scil.* ὥραν,) μένομεν, Totum autem matutinum *tempus* exspectabamus.

Ἠοῖος, οία, οῖον, matutinus. ab ἠὼς, ἠόος, *contr.* ἠῦς, ἡ, aurora, diluculum.

Τετληότι θυμῷ, patienti animo.

v. 449.

Ἠυνάζοντο, cubabant. v. εὐνάζω, sopio. εὐνάζομαι, sopior ; dormio, quiesco.

v. 450.

Ἔνδιος, *Il.* Λ. 725.

v. 451.

Ζαχρεῖης, *Il.* Η. 223.

Ἀρ] *Ut prædixerat Eidothea*, *v.* 411. CLARK.

Λέκτο δ' ἀριθμὸν, recensuitque numerum.] Vide supra ad *v.* 413. λέκτο, plusq. perf. ind. Pass. *Jon.* pro ἐλέλεκτο, v. λέγω, dico: numero, percenseo. λέγομαι, dicor: numero, percenseo.

v. 452.

Ἐν — λέγε κήτεσιν, recensuit inter cetos.

v. 453.

Ὠΐσθη, Suspicabatur. ὀΐσθείς, *Il.* Ι. 453.

Λέκτο, decubuit. v. λέγομαι, *h. l.* cubo, jaceo, dormio.

v. 454.

Ἰάχοντες, vociferantes. v. ἰάχω, *Il.* Α. 482.

Ἐπεσσύμεθ', irruimus.

v. 455.

Δόλιος, ια, ιον, dolosus. a δόλος, dolus, fraus.

Ἐπελήθετο, oblivifcebatur.

v. 456.

Ἠϋγένειος, magnis jubis : καλὸν ἔχων γένειον. *Schol.* Epith. leonis. *Il.* Ο. 275.

v. 457.

v. 457.

Πάρδαλις, *Il.* N. 103.

v. 458.

Δένδρεον ὑψιπέτηλον, arbor alto vertice comans. *Il.* N. 437.

v. 459.

Ἔχομεν, tenebamus.

v. 460.

Ἀνίαζ', anguſtabatur: ἐστένάζεν. *Schol.* v. ἀνιάζω, *Il.* Σ. 300.

v. 461.

Ἀνειρόμενος, interrogans.

v. 462.

Συμφράσσαιτο βουλὰς, *Il.* A. 537.

v. 463.

Τέο σε χρή; cujusnam rei tibi opus?

v. 465.

Παρεξελθοπέων, decepturus. v. παρεξελθοπέω, a recta via abduco, decipio.

v. 473.

Ἀναβαινέμεν, *naves* conſcendere.

v. 475.

Μοῖρα, fatum *eſt.*

v. 477.

Αἰγύπτοιο] Αἴγυπτος ὁ Νεῖλος πρότερον ἐκαλεῖτο. *Schol.* Contra *Eratoſthenem*, qui *Homero* Nilum & oſtia ejus ignota fuiſſe dicebat, diſputat *Strabo* Lib. I. concedens Nili nomen ei ignotum fuiſſe videri, ſed non flumen ipſum, idque ab eo *Ægyptum* appellatum. Add. *Perizon.* Origg. Ægypt. p. 12. ſq. ubi & de nominis etymologia agit, diſputans & flumen & regionem a nigro colore dictum. ERN.

Διϊπετέος ποταμοῖο] τοῦ ὑπὸ Διὸς πληρουμένου. *Schol.* Homere appelle non ſeulement les torrens, mais generalement tous les fleuves διϊπετέας, *deſcendus de Jupiter*, parce que les pluyes les groſſiſſent. DAC. Διϊπετής, *Il.* Π. 174.

v. 481.

Κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, confractum eſt charum cor.] ἐλυπήθη λίαν. *Schol.*

v. 487.

Ἀπήμων, *Il.* A. 415.

Ἦλθον,

Ἦλθον, redierunt.

v. 489.

Ἀδευκὴς, έος, ὁ, ἡ, amarus. 2.) inopinatus. ex α pr. & δεῦκος, dulcedo.

v. 490.

Vide ad *Od. A.* 238.

v. 492.

Διείρεαι, interrogas. διείρεο, *Il.* Α. 550.

v. 493.

Δαῆναι, scire: explorare. δαήμεναι, *Il.* Ζ. 150.

v. 494.

Ἄκλαυτος, ου, ὁ, ἡ, absque lachrymis, sine fletu. ex α pr. & κλαίω, fleo.

v. 495.

Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνδε δάμεν,] En quel état se trouve Telemaque qui entend tout ceci! & avec quel art Homere par ce recit remplit son cœur tantôt de crainte tantôt d'esperance, & le tient ainsi en suspens sans l'éclaircir du sort de son pere! DAC. δάμεν, *Il.* Θ. 344.

v. 497.

Παρῆσθα, interfuisti. *Æol.* pro παρῆς. v. πάρειμι, adsum, præsens sum, intersum.

v. 499.

Δολιχήρετμος, ου, ὁ, ἡ, qui longis remis utitur, longis remis instructus. ex δολιχὸς, ἡ, ὀν, longus: & ἐρετμὸς, ῦ, ὁ, remus.

v. 500.

Γυρῇσιν — ἐπέλασσε, ad Gyras — admovit. ἐπέλασσε, *Il.* Ο. 418.

v. 501.

Ἐξεσάωσε θαλάσσης, servavit e mari. Vide ad *Il.* Δ. 12.

v. 502.

Ἔκφυγε κῆρα, effugisset mortem.

Καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνῃ, invisus licet Palladi. ἔχθω, odi. ἔχθομαι, sum odio.

v. 503.

Ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, superbum dictum protulisset.

Μέγ' ἀάσθη, graviter offendisset: in magnum incidisset malum. ἐβλάβη. *Schol.* τῇδ' ἄτῃ ἀάσας, *Il.* Θ. 237. ἀασάμην, *Il.* Ι. 116.

v. 504.

v. 504.

Φυγέειν, *se* effugiturum.

Μέγα λαῖτμα θαλάσσης, ingentes fluctus maris. λαῖτμα, *Il.* Τ. 267.

v. 505.

Τῷ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδήσαντος, Hunc autem Neptunus magnifica audivit jactantem : *Neptune, qui entendit cette impieté,*] Il y a dans le texte, *Neptune l'entendit proferer ces grandes choses.* Les Anciens appelloient *grand* tout ce qui est fier, superbe & hautain. Ils avoient raison, car tout ce qui est hautain & superbe, est trop grand pour les hommes qui sont si petits. DAC.

v. 506.

Τρίαινα, *Il.* Μ. 27. στιβαρός, *Il.* Γ. 335.

v. 507.

Ἤλασε, Percussit.

Ἀπὸ — ἔσχισεν, abscidit. v. ἀποσχίζω, abscindo, reseco, fissu avello, abrumpo. ex ἀπὸ & σχίζω, findo, scindo.

v. 508.

Αὐτόθι, *Il.* Ι. 613.

Τρύφος, εος, τὸ, fragmentum, frustum. a θρύπτω, frango, confringo.

v. 509.

Μέγ' ἀάσθη, valde perculsus erat, valde læsus est.

v. 510.

Φορέω, *Il.* Α. 238.

Ἀπείρων, *h. l.* Epith. *Ponti.*] Epith. *Terræ*, *Il.* Η. 446.

v. 511.

Ἁλμυρὸς, ρὰ, ρὸν, salsus. ab ἅλμη, ης, ἡ, salsugo, salsilago. 2.) mare.

Ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ, postquam bibit salsam aquam.] Πίειν ἁλμυρὸν ὕδωρ, *boire l'eau salée*, est une phrase poëtique pour dire *être noyé*, *être enseveli dans les ondes.* DAC.

v. 512.

Ὑπαλύσκω, *Il.* Λ. 451.

v. 513.

Σάωσε δὲ πότνια Ἥρη,] τελέσιν ἀλληγορικῶς ὁ ἀὴρ, εὔκρατον πνέων. *Eustath.* πότνιος, *Il.* Α. 357.

v. 514.

v. 514.

Ἔμελλε — Ἵξεσθαι, erat perventurus, ad —.

Μαλειάων] ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. *Schol.*

v. 515.

Θύελλα, *Il.* Z. 346.

v. 516.

Μεγάλα στενάχοντα, valde ingemiſcentem. Vide ad *Il.* Θ. 334.

v. 520.

Ἄψ — στρέψαν, Retro — verterunt.

v. 521.

Ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης, ingreſſus eſt patriam terram, conſcendit in patriam terram.

v. 522.

Καὶ κύνει ἁπτόμενος ἣν πατρίδα, Et oſculabatur attingens ſuam patriam.] *Patriam terram* Agamemnon *deoſculatur*, ſuperſtitione quadam Veterum, poſt diuturnam peregrinationem domos redeuntium, ni fallor. Mirari hoc quiſpiam poterit, ſed illi non minus *ſolum* illud *deoſculari* voluerunt, quam proprios parentes, cum ſe illi non minus etiam debere, quam parentibus, agnoſcerent. Itaque non minore reverentia eam proſecuti ſunt, quin etiam illam ceteris rebus omnibus communi conſenſu antepoſuerunt. *Porro* generaliter pro Dea eſt habita *Terra*, quæ etiam ab *Homero in Hymnis* Θεῶν μήτηρ appellatur, & οὐρανοῦ ἀστερόεντος ἄλοχος, *cœli ſtellantis conjux.* SPOND.

Κυνέω, oſculor.

v. 523.

Δάκρυα θερμὰ χέοντ', Lachrymæ calidæ effundebantur.

Θερμός, *Il.* H. 426.

Ἀσπασίως, *Il.* H. 118.

v. 524.

Σκοπιή, *Il.* Δ. 275. σκοπός, *Il.* B. 792.

Καθεῖσεν, conſtituerat.

v. 525.

Ὑπὸ — ἔσχετο, promiſit.

v. 527.

Παριών, accedens.

Μνήσαιτο δὲ θούριδος ἀλκῆς, recordareturque ſtrenuæ fortitudinis. Vide ad *Il.* Δ. 234.

v. 529.

Τέχνην, fraudem.

v. 530.

Κρινάμενος, Eligens.

v. 531.

Εἷσε λόχον, Conſtituit inſidias. ita *Il.* Ζ. 189. Vide ad *Il.* Δ. 392.

Ἑτέρωθι, ab altera parte. *Il.* Ε. 351.

Δαῖτα πένεσθαι, convivium apparari. πένομαι, *Il.* Α. 318.

v. 532.

Καλέων, invitans.

v. 533.

Ἀεικέα μερμηρίζων, nefanda animo agitans, indecentia deliberans. ἀεικής, *Il.* Α. 341. μερμηρίζω, *ibid.* 189.

v. 534.

Οὐκ εἰδότ' ὄλεθρον ἀνήγαγε, non fati providentem reduxit, imprudentem ad mortem deduxit.

v. 535.

Δειπνίζω, Convivio excipio, cœnam præbeo.

Ὥς τις κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ, ut ſi quis interfecerit bovem ad præſepe,] *Euſtathe* dit fort bien qu'Homere ne pouvoit ſe ſervir d'une comparaiſon plus noble pour un Roi plein de valeur qui eſt tué à un repas, puiſque même dans *l'Iliade*, qui eſt ſur un ton plus fort, ce Poëte compare ce même Roi au milieu des combattans à un taureau: *tel qu'un fier taureau qui regne ſur les troupeaux d'une prairie, tel parut alors Agamemnon.* DAC. Vide ad *Il.* Β. 480.

v. 537.

Ἔκταθεν, trucidati ſunt. aor. 1. ind. Paſſ. *Bœot.* pro ἐκτάθησαν, v. κτείνω, occido.

v. 541.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην,

At poſtquam flendoque volutandoque *me ipſum* ſaturatus ſum. Vide ad *Il.* Σ. 26. 27.

Ἐκορέσθην, ſatiatus ſum. κορέω, *Il.* Θ. 379. ἐκορέσσατο, *Il.* Λ. 87.

v. 543.

v. 543.

Ἀσκελὲς, *Od. A.* 68.

v. 544.

Ἐπεὶ ἐκ ἄνυσίν τινα δήομεν, quoniam non remedium aliquod inveniemus.] ἐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο, *Il. Ω.* 524.

Ἄνυσις, *Il.* Β. 347. δήω, *Il.* Ι. 418.

v. 545.

Πεῖρα, Tenta.

v. 546.

Κιχήσαι, deprehendes.

v. 547.

Κτεῖνεν ὑποφθάμενος, Occupavit interficere; jam interfecit. ὑποφθὰς πρὶν πειρήσαι μέσον, occupavit transfigere. *Il.* Η. 144.

Τάφω ἀντιβολήσαις, sepulturæ occurreris: cœnæ sepulchrali intereris. Ταφος, *Il.* Ψ. 29. ἀντιβολέω, *Il.* Δ. 342.

v. 548.

Ἀγήνωρ, *Il.* Β. 276.

v. 549.

Αὐτίς ἐνὶ στήθεσσι,] Non est doloris acceptæ injuriæ leve solatium, cum eam esse ultam intelligimus: ideo vix est ut cessemus, donec illud accidat. Itaque ubi audit Menelaus vel spem sibi superesse, interfectum iri Ægisthum parricidam illum nefarium, vel jam Orestis beneficio interiisse, quantumvis mœstus, tamen erigitur & gaudet, inultam fratris sibi carissimi necem non futuram. SPOND.

Ἰαίνω, *Il.* Ο. 103.

v. 556.

Θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα, lachrymas uberes fundentem. θαλερὸς, *Il.* Β. 266.

v. 558.

Ἴσχει, Detinet. ἴσχεο, *Il.* Α. 214.

v. 559.

Πάρα, adsunt. *Il.* Ε. 603.

Ἐπήρετμοι, remigio instructæ.] ἐνταῦθα δὲ νῆες ἐπήρετμοι, ἅς εἰσιν ἐρέτμοί. *Eustath.* Vide ad *Od.* Β. 403.

 v. 561.

v. 561.

Θέσφατόν ἐςι, a fato decretum eſt. Θέσφατος, *Il.* Θ. 477.

v. 562.

Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ, In Argo equos paſcente. Vide ad *Il.* B. 287.

v. 563.

Σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης Ἀθάνατοι πέμψουσιν, κ. τ. λ. te in Elyſium campum & fines terræ Immortales mittent, &c. Conf. LAKEM. *Obſerv. Philol. P. II. Obſ. III. De Campo Elyſio, in Meſſenia ſito.*

Πεῖραρ, *ſive* πεῖρας, *Il.* Z. 143.

v. 565.

Τῇ, Ubi.

Ῥηΐςη βιοτὴ, facillima vivendi ratio.

Ῥηΐςος, ίςη, ιςον, facillimus. a ῥηΐδιος, δία, διον, facilis. *Poët.* pro ῥάδιος.

Βιοτὴ, ῆς, ἡ, vita. 2.) vivendi ratio.

Πέλω, ομαι, *Il.* A. 284.

v. 566.

Νιφετὸς, *Il.* K. 7. ὄμβρος, *Il.* Γ. 4.

v. 567.

Λιγυπνείων, οντος, ὁ, dulce ſpirans, argutum *ſeu* ſtridulum flatu ſonum reddens. ex λιγὺς & πνείω *pro* πνέω, ſpiro.

Ἀήτη, *Il.* Ξ. 254.

v. 568.

Ἀνίησιν, emittit.

Ἀναψύχειν ἀνθρώπους, ad refrigerandum homines. ἀναψύχω, *Il.* E. 795.

v. 569.

Γαμβρὸς, gener.

v. 577.

Πάμπρωτον, inprimis.

Ἐρύσσαμεν, deduximus.

v. 580.

Πολιὴν ἅλα, ſpumoſum mare. πολιὸς; *Il.* A. 350.

Τύπτον ἐρετμοῖς, verberabant remis. ἐρετμὸς, *Il.* A. 435.

v. 584.

Χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, Aggeſſi Agamemnoni tumulum,]

lum,] Hæc etiam inter Veterum superstitiones numeranda est. Solebant enim mortuos parentes aut cognatos hoc honore post fata prosequi, nimirum *sepulchro imaginario* (quem *honorarium tumulum* appellat *Suetonius in Vita Claudii Cæsaris circa initium*,) quod se fratri constituisse dicit Menelaus, ut illius gloriam illustriorem efficeret, videlicet in tam longinqua regione, ubi tanti viri monumentum relinquendum esse arbitratus est, ut post mortem peregrinis & exteris gentibus etiam notus esset. SPOND. χεύω, *Il.* Η. 86. τύμβος, *Il.* Β. 604.

Ἄσβεστον κλέος, sempiterna gloria. ἄσβεστος, *Il.* Α. 599.

v. 587.

Ἐπίμεινον, mane. v. ἐπιμένω, *Il.* Ζ. 340.

v. 588.

Ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε, undecimaque duodecimaque *dies*.

v. 590.

Δίφρον ἐΰξοον, currum bene politum. ἐΰξοος, *Il.* Β. 390.

v. 591.

Σπένδω, *Il.* Ζ. 259.

v. 592.

Ἐμέθεν μεμνημένος, mei memor. ἐμέθεν, *Il.* Α. 525.

v. 595.

Καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν] Refertur istud γὰρ ad id, quod eleganter reticetur: *Non quod tecum vivendi me tædeat; ETENIM vel in annum &c.* Vide ad *Il.* Ε. 22. CLARK.

Ἀνεχοίμην, perdurarem.

v. 598.

Ἀνιάζουσιν, tædio afficiuntur. v. ἀνιάζω, *Il.* Σ. 300.

v. 599.

Χρόνον, *longum* tempus.

v. 600.

Κειμήλιον ἔστω, sit quod recondi possit.] τοῖς ἐν ἀποθέτοις. *Eustath.* κειμήλιον, *Il.* Ζ. 47.

v. 602.

Ἄγαλμα, *Il.* Δ. 144. *Od.* Γ. 274.

v. 603.

Λωτὸς,] εἶδος πόας, καὶ δένδρου. *Schol. Il.* Β. 776.

Κύπειρον, *Il.* Φ. 351.

N 3 v. 604.

v. 604.

Πυρός, *Il.* Θ. 188. ζειά, *v.* 41. *hujus Libri.*

Εὐρυφυὲς κρῖ, late germinans, *vel* luxurians hordeum.

Εὐρυφυής, έος, ὁ, ἡ, late crescens. ex εὐρὺς & φύω.

v. 605.

Δρόμοι εὐρέες, curricula lata.

Λειμὼν, *Il.* Β 461.

v. 606.

Αἰγίβοτος, ε, ὁ, ἡ, Capras pascens, capris pascendis aptus. *Ithaca* Epith.

Μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο, magis grata *solo* equis pascendis apto, *mihi* optabilior equorum pascuo. ἐπήρατος, *Il.* I. 228.

v. 607.

Ἱππήλατος, ε, ὁ, *scil.* τόπος, *locus* equitabilis, per quem equi agi possunt. 2.) spatiosus, amplus, latus. ἱππηλάτης, *Il.* Η. 125.

Εὐλείμων, ονος, ὁ, ἡ, bona prata habens. ex εὖ & λειμὼν, pratum.

v. 608.

Ἀλὶ κεκλίαται, mari circumdatæ sunt. Vide ad *Il.* Π. 68.

Πέρι πασέων,] ὑπὲρ πάσας. *Schol.*

v. 609.

Μειδάω, *vel* μειδέω, *Il.* Α. 595.

v. 610.

Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, *Il.*, Α. 361.

v. 611.

Αἵματος εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, Sanguinis es boni, chare fili,] Quanquam peccatum fuisse a Telemacho videatur, qui oblatum sibi donum ab hospite munifico recusarit, (nam non minor est rusticitas, beneficentiam grati hominis aspernari, quam flagitando nimium esse importunum,) tamen prudenter Menelaus ad responsum Telemachi arridens, ejus animum æqui bonique consuluit, eaque se illi daturum pollicetur non solum, quæ illi in via non essent oneri, sed quæ ille pretiosissima inter suas gazas recondita servat. Fuit autem hoc poculum Menelao a rege Sidoniorum datum, ad quem ille in sua peregrinatione tanquam ab hospite diverterat. Porro

Porro *antea* vidimus de hac egregia hospitum apud Veteres benevolentia. Risit autem Menelaus adolescentis Telemachi simplicitatem, qui horridulam Ithacam ceteris locis anteponebat: quod ab iis fieri solet, qui villas aut taguriola, in quibus assueverunt, longe pluris quam regum palatia faciunt. SPOND.

Ἄιματος] γένος. *Schol.* Conf. SCHIER *Not. in Moschi Idyll. p.* 158.

V. 612.

Ταῦτα, hæc *dona.*

Μεταστήσω, commutabo,] τὸ δὲ, μεταστήσω, ἀντὶ τῦ, μεταλλάξω, μετασταθμήσω, ἢ ἀνταλλάξω, ἀντιδώσω· ἐκ Μεταφορᾶς τῶν διὰ σταθμῦ ἀντικαταλλασσόντων. *Eustath.*

V. 615.

Κρητῆρα τετυγμένον, craterem elaboratum. τετυγμένος, *Il.* Ζ. 243.

V. 616.

Χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντας, auro autem labra munita sunt. ἐπὶ — κεκράαντο, *v.* 132. *huj. Libri.* χεῖλος, *Il.* Μ. 52.

V. 618.

Ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψε - με, ejus domus excepit - me. ἀμφικαλύπτω, *Il.* Β. 262.

V. 619.

Τεῖν, *Il.* Α. 201.

V. 621.

Δαιτυμὼν, όνος, ὁ, qui convivium instruit, convivator. a δαιτὺς, ύος, ἡ, epulum, convivium. Δαιτυμόνες] ἰστέον δὲ ὅτι δαιτυμόνες ἐνταῦθα, κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν, ὐχ οἱ φίλοι, ἀλλ' οἱ τὴν δαῖτα ἑτοιμάζοντες. *Eustath.*

V. 622.

Ἐυήνωρ, ορος, ὁ, virilis. 2.) viriles *seu* strenuos faciens, viris animum addens. ex εὖ & ἀνήρ.

Ἐυήνορα οἶνον,] τὸν ἀνδρείαν παρέχοντα ἐν καιρῷ πινόμενον. *Schol.* Hoc *vini* Epitheto videtur Poëta innuere, vinum moderate sumtum tales habere effectus, ut viros animosiores ac fortiores reddat. Nam alioqui ignaviores fiunt, roburque totum dissolvitur & labascit. De illo etiam videtur intellexisse *Horatius in Epist. V. ad Torquatum, Lib. I.* cum ait:

Quid non ebrietas designat? operta recludit,
Spes jubet esse ratas, ad prælia trudit inertem, &c.
quod postremum est hujus loci. SPOND.

v. 623.

Καλλικρήδεμνος, ου, ὁ, ἡ, pulchram habens vittam. ex κάλλος, & κρήδεμνον, vitta.

Ἔνεικαν, *Il.* I. 306.

v. 624.

Περὶ δεῖπνον — πένοντο, circa cœnam — occupabantur.

v. 625.

Πάροιθεν, *cum Genit.* πάροιθ' αὐλοῖο, *Il.* A. 360.

v. 626.

Vide ad *Il.* B. 774.

v. 627.

Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, In fabrefacto pavimento. τυκτὸν κακὸν, *Il.* E. 831. τυκτῇσι βοεσσι, scutis, *Il.* M. 105.

Δάπεδον, *Il.* Δ. 2.

Ὕβριν ἔχεσκον, insolentiam exercebant,] Vide ad *Il.* A. 37. & B. 221.

v. 628.

Καθῆστο, consederat. *Il.* A. 569.

v. 629.

Ἔξοχα, *Il.* E. 61. ἄριστος, *Il.* A. 69.

v. 633.

Νεῖτ', *pro* νεῖται, redit, redeat.

v. 634.

Ἐμὲ δὲ χρεὼ γίνεται αὐτῆς, mihi vero opus est illa. Vide ad *Il.* I. 75.

v. 635.

Εὐρύχορος, *Elidis* Epith. *Il.* B. 498.

Διαβήμεναι, ut trajiciam.

v. 636.

Θῆλυς, εια, υ, *Il.* B. 767.

Ὑπὸ, subtus.

Ἡμίονος, *Il.* B. 852.

Ταλαεργὸς, *muli* Epith. *Il.* Ψ. 654.

v. 637.

Ἀδμὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, Indomitus, non subactus. ex α pr. & δαμάω, domo.

v. 638.

v. 638.

Ἔφαντο, putabant.

v. 639.

Ἀλλά πυ αὐτοῦ, Ἀγρῶν, ſed alicubi illic In agris.

v. 640.

Συβώτης, ου, ὁ, ſubulcus ex σῦς & βόω, paſco.

v. 643

Ἰθάκης ἐξαίρετοι, ex Ithaca electi. ἐξαίρετος, *Il.* B. 227.

v. 644.

Θῆτες, Mercenarii,] οἱ ἐπὶ μισθῷ δουλεύοντες. *Schol.* Hunc eſſe uſum verbi antiquiſſimum docet, qui bene de h. v. agit, Cl. *Valkenarius* Animadv. ad *Ammon.* p. 98. 99. ERN.

Θὴς, θητὸς, ὁ, *propr.* cives, liberi illi quidem, ſed qui mercede operas faciunt, propter paupertatem. 2.) mercenarius.

Præter ſervos etiam fuerunt Græcis *homines liberi*, *qui mercede operam ſuam aliis elocabant*, θῆτες dicti *Homero*; ſicuti Telemachum *h. l.* egredientem ſequebantur

> Θῆτές τε δμῶές τε, — —
> *Mercenarii mancipiaque.* — —

Sic *Odyſſ. XVIII.* 356. *ſq.* Eurymachus ab Ulyſſe hoſpite petit, an ad ruſtica officia mercede velit locari:

> Ξεῖνε, ἦ ἄρ κ' ἐθέλεις θητευέμεν, εἴ σ' ἀνελοίμην,
> Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς; (μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται.)
> *Hoſpes, numquid vis ſervire, ſi te ſuſcipiam,*
> *Agri in extremitate? (merces autem tibi ſufficiens erit.)*

Et Achilles mavult

> — — ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
> Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, — —
> — — *ruſticus mercede ſervire alii*
> *Viro inopi*, — —

quam omnibus mortuorum umbris imperare. *Odyſſ. XI.* 488. *ſq.* Præſtiterunt hoc Laomedonti Apollo & Neptunus, ille in paſcendis bobus, hic in muro ædificando. *Il. XXI.* 434. *ſqq.* Unde & θητεῖαι Θεῶν παρ' ἀνθρώποις, *ſervitutes Deorum apud homines* in Græcorum Theologia recenſentur a *Dionyſ. Halicarnaſſ. Antiq. Lib. II.* Ita vero etiam *Herodotus in Urania* ſ. *Lib. VIII. C.* 137. narrat, tres fratres a Timeno oriundos, Gavanum, Æropum & Perdic-

Quid non ebrietas designat? operta recludit,
Spes jubet esse ratas, ad prælia trudit inertem, &c.
quod postremum est hujus loci. SPOND.

v. 623.

Καλλικρήδεμνος, ου, ὁ, ἡ, pulchram habens vittam. ex κάλλος, & κρήδεμνον, vitta.
Ἔνεικαν, *Il.* I. 306.

v. 624.

Περὶ δεῖπνον — πένοντο, circa cœnam — occupabantur.

v. 625.

Πάροιθεν, *cum Genit.* πάροιθ' αὐτοῖο, *Il.* A. 360.

v. 626.

Vide ad *Il.* B. 774.

v. 627.

Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, In fabrefacto pavimento. τυκτὸν κακὸν, *Il.* E. 831. τυκτῇσι βόεσσι, scutis, *Il.* M. 105.
Δάπεδον, *Il.* Δ. 2.
Ὕβριν ἔχεσκον, insolentiam exercebant,] Vide ad *Il.* A. 37. & B. 221.

v. 628.

Καθῆστο, consederat. *Il.* A. 569.

v. 629.

Ἔξοχα, *Il.* E. 61. ἄριστος, *Il.* A. 69.

v. 633.

Νεῖτ', *pro* νεῖται, redit, redeat.

v. 634.

Ἐμὲ δὲ χρεὼ γίνεται αὐτῆς, mihi vero opus est illa. Vide ad *Il.* I. 75.

v. 635.

Εὐρύχορος, *Elidis* Epith. *Il.* B. 498.
Διαβήμεναι, ut trajiciam.

v. 636.

Θῆλυς, εια, υ, *Il.* B. 767.
Ὑπὸ, subtus.
Ἡμίονος, *Il.* B. 852.
Ταλαεργὸς, *muli* Epith. *Il.* Ψ. 654.

v. 637.

Ἀδμὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, Indomitus, non subactus. ex α pr. & δαμάω, domo.

v. 638.

v. 638.

Ἔφαντο, putabant.

v. 639.

Ἀλλά πε αὐτοῦ, Ἀγρῶν, sed alicubi illic In agris.

v. 640.

Συβώτης, ου, ὁ, subulcus. ex σῦς & βόω, pasco.

v. 643

Ἰθάκης ἐξαίρετοι, ex Ithaca electi. ἐξαίρετος, *Il.* B. 227.

v. 644.

Θῆτες, Mercenarii,] οἱ ἐπὶ μισθῷ δουλεύοντες. *Schol.* Hunc esse usum verbi antiquissimum docet, qui bene de h. v. agit, Cl. *Valkenarius* Animadv. ad *Ammon.* p. 98. 99. ERN.

Θὴς, θητὸς, ὁ, *propr.* cives, liberi illi quidem, sed qui mercede operas faciunt, propter paupertatem. 2.) mercenarius.

Præter servos etiam fuerunt Græcis *homines liberi, qui mercede operam suam aliis elocabant*, θῆτες dicti *Homero*; sicuti Telemachum *h. l.* egredientem sequebantur

Θῆτές τε δμῶές τε, — —

Mercenarii mancipiaque. — —

Sic *Odyss. XVIII.* 356. *sq.* Eurymachus ab Ulysse hospite petit, an ad rustica officia mercede velit locari:

Ξεῖν', ἦ ἄρ κ' ἐθέλεις θητευέμεν, εἴ σ' ἀνελοίμην,
Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς; (μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται.)
Hospes, numquid vis servire, si te suscipiam,
Agri in extremitate? (merces autem tibi sufficiens erit.)

Et Achilles mavult

— — ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, — —
— — *rusticus mercede servire alii*
Viro inopi, — —

quam omnibus mortuorum umbris imperare. *Odyss. XI.* 488. *sq.* Præstiterunt hoc Laomedonti Apollo & Neptunus, ille in pascendis bobus, hic in muro ædificando. *Il. XXI.* 434. *sqq.* Unde & θητεῖαι θεῶν παρ' ἀνθρώποις, *servitutes Deorum apud homines* in Græcorum Theologia recensentur a *Dionys. Halicarnass. Antiq Lib. II.* Ita vero etiam *Herodotus in Urania* s. *Lib. VIII. C.* 137. narrat, tres fratres a Timeno oriundos, Gavanum, Æropum & Perdic-

Perdiccam, ex Argo in Illyricos, & inde in ſuperiorem Macedoniam ad urbem Lebæam transfugiſſe, ubi ἐθήτευον ἐπὶ μισθῷ, *mercenariam ad operam ſe locaverunt* regi; ac primum equos paviſſe, ſecundum boves, tertium minores pecudes. FEITH. *L. II. C. XX. §. VII.*

Δμῶες] οἱ δοῦλοι, παρὰ τὸ δεδμῆσθαι, ὅ ἐστιν ὑποτετάχθαι. *Schol.*

v. 646.

Ἀπηύρατο, abſtulit. ἀπηύρων, *Il.* Α. 430.

Ἦ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρατο; An tibi vi invito abſtulit.] ὅτι σχῆμα καινὸν τὸ, Ἦ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρατο, ἤτοι ἀφείλετο, νῆα μέλαιναν, ἀντὶ τοῦ ἀέκοντα. *Euſtath.*

v. 647.

Ἠὲ ἑκών οἱ δῶκας; An lubens ei dediſti?

Προσπτύξατο μύθῳ, adortus eſt te *vel* convenerat te ſermone. Vide ad *Od.* Γ. 20. Β. 77.

v. 650.

Μελεδήματα] μερίμνας, παρὰ τὸ μέλη ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν. *Schol.* μελέδημα, *Il.* Ψ. 62.

v. 651.

Ἀλίζω, peto.

Χαλεπόν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη, difficile negare munus foret,] ἀνήνασθαι δόσιν hoc in loco eſt, *recuſare donum dare.* Occurrit autem eadem phraſis infra Σ. 286. ubi *donum oblatum reſpuere* ſignificare videtur. Uti obſervavit *Dutius* in *Gnomologia* ad hunc locum. CLARK.

Ἀνήνασθαι, *Il.* Η. 93. ἀναίνετο, *Il.* Σ. 500.

v. 652.

Ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας, excellunt apud *vel* inter nos. ἀριστεύω, *Il.* Ζ. 208.

v. 654.

Πάντα, omnimodo. *Il.* Ε. 181. ἐῴκει, *Il.* Β. 58.

v. 656.

Χθιζὸν ὑπ' ἠοῖον, Heri ſub aurora.] ὑπὸ τὴν ἕω, ὀρθρινόν. *Schol.* Vide ad *v.* 447. unde patet, hoc verbo exprimi totum antemeridianum tempus. Vidit Mentorem *Noëmon* media luce, ut dubitatio nulla relinqueretur. ERN. χθιζὸς, *Il.* Α. 424.

Ἔμβη νηΐ, conſcendit navem.

v. 657.

v. 657.

Ἀπέβη, *Il.* E. 133.

v. 658.

Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισι,] *Antinoo* & *Eurymacho*; supra v. 628. 630. CLARK.

Ἀγάσσατο, perculsus est.] ἐθαύμασεν, ἐξεπλάγη. *Schol.*

Ἀγήνωρ, *Il.* B. 276.

v. 659.

Ἄμυδις, *Il.* I. 6.

Κάθισαν, consederunt. Vide ad *Il.* B. 191.

Παῦσαν ἀέθλων, quieverunt a certaminibus.

v. 661. 662.

Vide ad *Il.* A. 103. 104.

v. 663.

Ὢ πόποι, Papæ!] Antinous ceteris procis renunciat, quæ a Noëmone de discessu Telemachi intellexit, docetque, quam ipsis sit indecorum, tot viros a juvenculo tam astute delusos, ut ipsis invitis institutum iter suum, de quo nuper in concione egerat, perfecerit. Cum igitur res ad eorum perniciem dispositæ sint, crescenti periculo, antequam adolescat, occurrendum statuit: proinde redeunti Telemacho insidias faciendas, quo sublato, de salute sua optime sperandum sit. Prudenter autem faciunt quidem proci, qui maturo consilio sibi in posterum provident; sed prudentia illa in sceleris subjecto versatur, quo præcedentia cumulant, & se magis ac magis UlyssEæ familiæ odiosos propinant. Adeo difficile est, ubi semel pravam viam insistas, ab ea deflectere. SPOND.

Ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη, *pro* παραδόξως· ὑπερφιάλως, *Od.* A. 227.

v. 666.

Νῆα ἐρυσσάμενος, Navem deducens.] ἑλκύσας, καθαγαγών. *Schol.*

Κρίνας, eligens.] τοὺς κρείττονας ἐκλεξάμενος. Vide ad *Il.* A. 309.

v. 668.

Πρίν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι, antequam nobis malum severit, *vel* molatur. Vide ad *Od.* B. 165.

v. 670.

v. 670.

Λοχήσομαι, insidiis excipiam.

v. 671.

Πορθμὸς, ῦ, ὁ, fretum. 2.) trajectus, trajectio. a πόρος, υ, ὁ, transitus, trajectus. Πορθμῷ] τῷ διὰ περάματος τῷ στενῷ τόπῳ· πορθμὸς γὰρ λέγεται ἡ στενὴ θάλασσα. *Schol.*

Παιπαλόεις, *Sami* Epith. *Od.* Γ. 170.

v. 672.

Ἐπισμυγερῶς, cum sua pernicie,] ἐπὶ κακῷ τῷ ἑαυτῦ, ἐπιπόνως. *Schol.* Vide ad *Od.* Γ. 195.

Ναυτίλλομαι, navigo. a ναυτίλος, υ, ὁ, ἡ, nauticus, navigatorius.

v. 673.

Ἐπῄνεον, laudabant. Vide ad *Il.* Γ. 461.

v. 675.

Ἄπυστος Μύθων, inscia Sermonum. ἄπυστος, *Od.* *A.* 242.

v. 676.

Βυσσοδόμευον, profunde cogitabant,] κατὰ βάθος τῆς διανοίας ἐβυλεύοντο. *Schol.* ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οἰκεῖον τὸ βυσσοδομεύειν, ταῖς ἐπικεκρυμμέναις βυλαῖς. *Eustath.*

Βυσσοδομεύω, profunde cogito, machinor. a βυσσὸς, *pro* βυθὸς, ῦ, ὁ, gurges, profundum: & δομεύω, *pro* δομέω, ædifico.

v. 677.

Ἐπεύθετο, audiebat.

v. 678.

Μῆτιν ὕφαινον, consilium texebant. ita *Il.* Η. 324.

v. 680.

Κατ' ὐδῦ βάντα, per limen venientem. ὐδὸς, *Od.* *A.* 104.

v. 681.

Πρόεσαν, miserunt. πρόες, *Il.* Α. 127. προέτω, *Il.* Λ. 795.

v. 684.

Μὴ μνηστεύσαντες — δειπνήσειαν] Sensus est: *Utinam nec procantes posthæc alibi, nec omnino versantes, nunc postremum hic epularentur!* *Eustathius* autem ait, quosdam duas sententias hic statuisse: primam μὴ μνηστεύσαντες &c. εἶεν. alteram deinde in versu sequente: quod minus concinnum foret. ERN.

Μνηστεύω, nuptias ambio. 2.) nuptias concilio.

v. 685.

v. 685.

Ὕςατα καὶ πύματα, Ultimum & postremum. ὕςατα, *Il.* Α. 232. πύματος, *Il.* Δ. 254.

v. 686.

Βίοτον καταχείρετε, victum absumitis.] καταναλίσκετε, καταδαπανᾶτε. *Schol.* κατακείρω, detondeo. 2.) absumo.

v. 690.

Οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, οὔτε τι εἰπὼν Ἐν δήμῳ, Neque ulli faciens injuriam, neque quicquam tale locutus in populo,] Le beau portrait que Penelope fait ici d'Ulysse! DAC.

Ἐξαίσιος, *Il.* Ο. 598.

v. 691.

Δίκη, mos,] νόμος, ἢ τρόπος. *Schol.*

v. 692.

Ἐχθαίρω, *Il.* Ι. 452.

v. 693.

Ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει, malo quemquam affecit. ἀτάσθαλος, *Il.* Α. 694. Vide etiam ad *Il.* Τ. 328.

v. 695.

— οὐδέ τις ἐςὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων,

— *neque ulla est gratia post beneficia accepta.*]

Huic carmini similia sensu leguntur apud *Menandrum:* ἅμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις, *simul & misertum est, interiitque gratia.* ἐπιλανθάνονται πάντες οἱ παθόντες εὖ, *beneficii memor esse non quisquam solet, &c.* Est autem vitium immensum *ingratitudo*, (sic enim liceat per Latinitatem ἀχαριςίαν interpretari,) adeo ut *homine ingrato terram nihil pejus creare* dixerit ex Menandro *Ausonius.* & hominem ingratum ab ipsis quoque malis culpari, *Plautus in Bacchide:* adeo res est detestabilis, acceptorum beneficiorum se præstare immemorem. Proinde vituperandi sunt maxime Ithacenses, qui Ulyssi etiam absenti, aut illius saltem hæredibus, auxilium in procos non exhibuerint, & tantam calamitatem a benefici & clementis Regis ædibus non arcuerint. SPOND.

Εὐεργέων] ἀντὶ τοῦ εὐεργετῶν, *Eustath.* fol. 1514. lin. 31. Ut sit εὐεργὴς pro εὖ ποιῶν, cum aliàs ponatur pro εὖ ποιηθεὶς, ut *Iliad.* Ε. 585. — εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου. An τῶν εὐεργέων,

principem domus mœrore conflictari, ceteros gaudere, aut earundem lacrymarum non fieri participes. SPOND.

v. 720.

Νέαι ἠδὲ παλαιαὶ, (δμωαὶ,) juvenes atque vetulæ, (ancillæ.)

v. 721.

Ἀδινὸν γοόωσα, vehementer lugens. ἀδινὸν, *Il.* Σ. 124. γοάω, *Il.* Ε. 413.

v. 722.

Ὀλύμπιοι, Cœlites. Vide ad *Il.* Α. 18.

v. 723.

Ὅσσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἠδ' ἐγένοντο, quotquot una mecum nutritæ atque natæ sunt. Vide ad *Il.* Α. 251.

v. 724.

Θυμολέοντα, magnanimum, animosum,] ἀνδρεῖον, λεοντόθυμον. *Schol.* θυμολέων, *Il.* Ε. 639.

v. 725.

Παντοίης ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν, Omnibus virtutibus ornatum inter Danaos. Vid. ad *Il.* Β. 530.

v. 727.

Ἀνηρείψαντο, *Od.* Α. 241. θύελλα, *Od.* Δ. 515.

v. 728.

Ἀκλέα, Inglorium. Vide ad *Il.* Η. 100.

Ὁρμηθέντος ἄκουσα, de abeunte audivi.

v. 729.

Σχέτλιαι, Infelices,] Nunc exprobrat ancillis suis, quod, cum sciverint, (nam eas hoc scivisse omnes existimat, cum tamen unicæ Eurycleæ fuisset ab ipso Telemacho indicatum,) Telemachum profectionem parare, id tamen ipsam celaverint. Nam, *inquit*, aut ego illius iter impediissem, aut ipse me penitus exanimatam reliquisset. Ex quibus conjicere licet prudenter fecisse Telemachum, qui matre inscia discesserit, ideoque non sine causa Pallas, prudentiæ Dea, ipsi adfuisse fingitur. SPOND.

Ἐνὶ φρεσὶ θέσθε, in animum induxistis.

v. 732.

Πυθόμην, intellexissem.

Ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα, hoc iter molientem.

v. 733.

v. 733.

Τῶ κε μάλ᾽, Sane certe.

Ἔμεινε, manſiſſet.

Καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο, quantumvis feſtinans ad iter.

v. 734.

Ἔλειπεν, reliquiſſet.

v. 735.

Ὀτρηρὸς, *Il. A.* 321.] Nonnulli, notante *Scholiaſte*, legunt ὀτρηρῶς. Atque ita habet MS. a *Tho. Bentleio* collatus. CLARK.

Καλέσσει, vocet, accerſat.

v. 737.

Ἔχει, ſervat,] νῦν ἀντὶ τῦ, ἐπιμελεῖται. *Schol*

Πολυδένδρεος, *horti* Epith. arborifer, arboribus abundans *ſeu* frequens.

v. 739.

Εἰ δή πυ — Si fortaſſe —.

Μῆτιν ὑφήνας, conſilium commentus.

v. 741.

Φθῖσαι γόνον, perdere prolem. φθίω, *Il. A.* 251. γόνος, *Il.* E. 635.

v. 742.

Τροφὸς, *Od. B.* 361.

v. 743.

Νύμφα φίλη, Domina chara.

Ἄρ] Non hic ſupervacuum eſt iſtud ἄρ, ſed vim habet in connectenda ſententia cum eo, quod præceſſit *v.* 729. Σχέτλιαι, ὐδ᾽ ὑμεῖς περ &c. CLARK.

v. 744.

Ἔα, ſine.

v. 745.

Ἤδε᾽, Novi. *Il.* Θ. 366.

v. 746.

Μέθυ, *Il.* H. 471.

Ἐμεῦ δ᾽ ἕλετο μέγαν ὅρκον, a me autem exegit magnum juramentum.

v. 747 — 749.

Vide ad *Od. B.* 374 — 376

v. 750.

Ὑδρῄναμαι, lavo, irrigo, aqua perfundo. ab ὕδωρ, aqua.

Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα] Solebant post luctum lavari, ut *antea* vidimus de Menelao & Telemacho, quasi illo corpus fœdaretur. *Deinde* etiam solebant Diis supplicaturi prius lavacro uti, ut *h. l.* Penelope Minervam oratura. Eodem pertinere puto vestes puras, quibus, ni fallor, talem habitum animi quoque indicabant. SPOND. Vide etiam ad *Il.* Z. 266. 267.

v. 751.

Vide ad *Od.* *A.* 362.

v. 752.

Εὔχε', Supplica.

v. 754.

Μηδὲ γέροντα] Habebat in animo Penelope Laërtem accersere, ut sibi desolatæ tutum aliquod consilium adversus procorum petulantiam suggereret. Sed quanto prudentius Euryclea! quæ ad divini auxilii implorationem recurrendum suadet, spreta senis ope, qui annis jam imbecillior factus non videatur hoc negotio onerandus. A Diis ergo pendere certam totius rei procurationem, eos adhuc non oblitos Arcesiadæ, i. e. Laërtis sobolis: quibus verbis afflictum & dejectum Penelopes animum erexit & recreavit. SPOND.

Κάκου κεκακωμένον, afflige afflictum. κεκακωμένοι, *Il.* Λ. 688.

v. 755.

Γονή, *Il.* Ω. 539.

v. 756.

Ἐπέσσεται, supererit.

v. 757.

Ὑψερεφής, *Il.* E. 213.

Ἀπόπροθι, *Il.* Ψ. 832.

v. 758.

Τῆς δ' εὔνησε γόον, hujus autem sedavit luctum. *v.* 440. *hujus Libri*, collocavit.

Σχέθε

Σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, cohibuitque oculos a luctu. Vide ad *Il.* *A.* 219.

v. 761.

Ἠρᾶτο, supplicavit.

v. 762.

Ἀτρυτώνη, *Palladis* vel *Minervæ* Epith. *Il.* B. 157.

v. 766.

Ἀπάλαλκε, averte. ἀπαλάλκοι, *Il.* X. 348.

Ὑπερηνορέω, *Od.* *B.* 266.

v. 767.

Ὀλόλυξε, ejulavit. ὀλόλυξαν, *Od.* Γ. 450.

v. 768.

Vide ad *Od.* *A.* 365.

v. 770.

Πολυμνήστη, multis in matrimonium petita; a multis ambita, cujus multi sunt *aut* fuerunt proci.

v. 771.

Ἀρτύω, apparo, adorno, instruo.

Τέτυκται, *Il.* Γ. 101.

v. 772.

Ἐτέτυκτο, *Il.* E. 75.

v. 774.

Δαιμόνιοι, Improvidi. Vide ad *Il.* A. 561. B. 190. Ω. 194.

Ἀλέασθε, fugite. ἀλέασθαι, *Il.* N. 436.

v. 776.

Σιγῇ τοῖον] μετὰ σιγῆς οὕτω. *Schol.*

v. 777.

Μῦθον, Consilium.

Ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν, in mente placuit nobis. ἀσκήσας ἤραρε, elaboravit, *Il.* Δ. 110. idem, sed sine ἀσκήσας, *Il.* Ψ. 712.

v. 778.

Ἐκρίνατ', elegit.

v. 779.

Βὰν δ' ἰέναι, Perrexerunt autem ire. βὰν, *Il.* Δ. 209. βῆ ἰέναι, *ibid.* 199.

v. 780.

Ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν, maris in altum traxerunt.

v. 781.

Ἐν δ' ἱςὸν ἐτίθεντο] πῶς, τῇ εἰρεσίᾳ χρώμενοι; κόσμε χάριν. *Schol.* At quidni utrisque, & velis & remigio, prout opus, usi fuerint? CLARK.

v. 782.

Ἠρτύναντο δ' ἐρετμά, Aptarunt porro remos. πυκινὴν ἠρτύνετο βελὴν, *Il.* B. 55.

Τροποῖς ἐν δερματίνοισι, *sunt* segmenta coriacea in scalmis, quibus inseruntur remi, cum remigant.

Τροπὸς, ἕ, ὁ, rudens & funis nauticus, lorum, quo remus scalmo alligatur.

v. 783.

Ἀνά — ἐπέτασσαν, expanderunt. ἀνὰ — πέτασσαν, *Il. A.* 480.

v. 784.

Τεύχεα, *Il.* B. 808.

v. 785.

Ὑψῦ, *Il. A.* 486.

Νότιος, *Il.* A. 810.

Ὑψῦ δ' ἐν νοτίῳ, in alto mari.

Ὑψῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν] ὁρμίζειν ὑψῦ ἐν νοτίῳ seu ὑγρῷ est solventium e portu vel a littore, cum navis deducta stat in aqua alta: at ὁρμίζειν ὑψῦ ἐν ξηρῷ est appellentium, cum navis finito cursu subducitur. Vid. *Eustath.* ad h. l. ERN. ὁρμίζω; *Il.* Ξ. 77. *Od.* Γ. 11.

v. 787.

Περίφρων, *Od. A.* 329.

v. 788.

Ἄσιτος, ε, ὁ, ἡ, qui cibum non sumsit, jejunus, impastus.

Ἄπαςος, *Il.* T. 346.

Ἐδητὺς, *Il.* A. 469. ποτῆς, *Il.* A. 779.

v. 789.

Ὁρμαίνεσ', εἰ —, Sollicita, an &c.

v. 791.

Μερμήριξε, cogitat. Vide ad *Od.* B. 93.

v. 792.

v. 792.

Ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι, cum circa ipſum doloſum circulum, *i. e.* rete, ducant : cum ipſum per inſidias circumeant. κύκλος, *Il.* E. 722.

v. 793.

Ἐπέλλαβε νήδυμος ὕπνος, corripuit dulcis ſomnus. ἐπιλαμβάνω *h. l.* opprimo, invado, corripio.

Νήδυμος ὕπνος, *Il.* B. 2.

v. 794.

Εὕδω, *Il.* B. 2.

Ἀνακλινθεῖσα, recumbens.

Λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα, ſolutæque ſunt ei compages omnes. λύθεν, *Il.* Π. 805.

Ἅψος, εος, τὸ, junctura membrorum. 2.) membrum. ἅψεα, articuli. ab ἅπτω, connecto.

v. 796.

Εἴδωλον, *Il.* E. 449. Ψ. 104. εἴδωλα καμόντων ψυχαὶ, *Il* Ψ. 72.

Ἤϊκτο, ſimile erat.

v. 797.

Ἰφθίμη] οὕτως ἐκαλεῖτο κυρίως ἡ ἀδελφὴ τῆς Πηνελόπης. *Schol.*

v. 798.

Ὄπυιε, duxerat. v. ὀπυίω, *Od. B.* 207.

v. 801.

Παύσειε κλαυθμοῖο, Compeſceret a fletu.

Γόοιό τε δακρυόεντος, luctuque lachrymoſo. δακρυόεις, *Il.* E. 737.

v. 802.

Παρὰ κληῖδος ἱμάντα, ad feræ lorum. Vide ad *Od. A.* 442.

v. 804.

Φίλον τετιημένη ἦτορ. *Od. A.* 114.

v. 805.

Οὐ μέν σ' οὐδὲ, Nequaquam te] Vide ad *Il.* K. 299.

Ἐῶσι, ſinunt.

— — Θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,

— — *Dii facile viventes.*

Τῇ περ ἐρίςῃ βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισι. *v. 565. huj. Libri.*

v. 806.

Ἀκαχῆσθαι, triſtem eſſe. *Il.* Τ. 335.

Ἐπεί ῥ'] *Quoniam ſcilicet.*

Νοςιμός ἐςι, rediturus eſt. νόςιμον ἦμαρ, *Od. A.* 9.

v. 807.

Ου μὲν γάρ τι Θεοῖς ἀλιτήμενός ἐςιν, nequaquam enim Diis peccando obnoxius eſt: *il n'a pas encore offenſé les Dieux pour attirer leur vengeance,*] Homere connoiſſoit donc que l'innocence eſt toûjours ſûre de la protection des Dieux, & que leurs vengeances ne tombent que ſur ceux qui les ont offenſez par leurs crimes. DAC.
ἀλίτημαι, *idem quod* ἀλείτω.

v. 809.

Κνώσσουσ', dormiens. v. κνωσσω, profunde dormio. 2.) cubo. 3.) ſterto. ex κενὸς, *i. e.* ἀργὸς, otioſus: & ὄσσε, oculi; *quod oculi in dormiendo quieſcant.*

Ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι, in ſomniorum portis,] ἐν τῷ βάθει τοῦ ὕπνου· διὰ γὰρ τούτου ἔρχεται ὄνειρος. *Schol. dans le Palais des ſonges,*] Le veritable Palais des ſonges c'eſt le ſommeil. DAC.

Ὀνείρειος, εία, ειον, ad ſomnia pertinens. ab ὄνειρος, ου, ὁ, ſomnium.

v. 810.

Κασιγνήτη, *Il.* Δ. 441.

v. 811.

Πωλέ', *pro* πωλεαι, Ventitabas, aderas. πωλεῦνται, *v.* 384. *huj. Libri.*

v. 813.

Ἐρέθω, *Il.* Α. 519.

v. 818.

Νήπιος, Puer, pupillus,] νῦν, ὁ πραγμάτων ἄπειρος, ἢ μικρός. *Schol.*

Οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγορέων, neque laborum probe gnarus, neque commerciorum.

v. 819.

Τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι, ἤπερ ἐκείνου, Hujus cauſa jam ego etiam magis lugeo, quam illius,] Il ne faut pas faire à Penelope des reproches de ce ſentiment, car

car il eſt très-naturel & très-juſte. Cette Princeſſe avoit tout ſujet de croire qu'Ulyſſe étoit mort ; ainſi toutes ſes eſperances, toute ſon amour, étoient réünies dans ce cher fils, dont par conſéquent la perte lui devoit être plus ſenſible. Il ne lui reſtoit rien après lui, & les dernieres reſſources ſont toûjours les plus cheres. DAC.

v. 820.

Τοῦδ' ἀμφιτρομέω καὶ δείδια, Ob hunc undique tremiſco & timeo. ἀμφιτρομέω, ῶ, tremo ab omni parte, omnibus membris.

Δείδια, *Il.* K. 93.

v. 821.

Τῶν, *ab aliquo* illorum.

Ἵνα, quo, ubi : ὅπου. *Schol.*

v. 822.

Δυσμενὴς, *Od.* Γ. 90.

Ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται, in ipſum *mala* machinantur. μηχανόωντο, *Il.* Θ. 177.

v. 824.

Εἴδωλον ἀμαυρὸν, ſimulacrum obſcurum,] τὸ μὴ βλεπόμενον. Οἱ δὲ, τὸ ἅμα ταῖς αὔραις φερόμενον, ἀσθενές. *Schol.* τὸ τοῦ μαίρειν ἐστερημένον εἴδωλον ἀμαυρὸν ἔφη. *Porphyr. Quæſt. Homeric.* 9. *haud longe ab initio.* CLARK.

v. 825.

Δείδιθι, *Il.* E. 827.

v. 826.

Πομπὸς, *Il.* N. 416.

v. 827.

Ἠρήσαντο, optarint. v. ἀράομαι, *Il.* A. 351.

v. 828.

Ἐλεαίρω, *Od.* A. 19.

v. 832.

Εἰ δ' ἄγε] Vide ad *Il.* Z. 376.

Κεῖνον] *Ulyſſem.* Eſt autem rurſus elegans ille modus loquendi pro κατάλεξόν μοι, εἴπου κεῖνος ὀϊζυρὸς ἔτι ζώει, de quo vid. ad *Il.* — ERN.

Quid non ebrietas designat? operta recludit,
Spes jubet esse ratas, ad prælia trudit inertem, &c.
quod postremum est hujus loci. SPOND.

v. 623.

Καλλικρήδεμνος, ου, ὁ, ἡ, pulchram habens vittam. ex κάλλος, & κρήδεμνον, vitta.

Ἔνεικαν, *Il.* I. 306.

v. 624.

Περὶ δεῖπνον — πένοντο, circa cœnam — occupabantur.

v. 625.

Πάροιθεν, cum *Genit.* πάροιθ' αὐλοῖο, *Il.* A. 360.

v. 626.

Vide ad *Il.* B. 774.

v. 627.

Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, In fabrefacto pavimento. τυκτὸν κακὸν, *Il.* E. 831. τυκτῇσι βοέεσσι, scutis, *Il.* M. 105.
Δάπεδον, *Il.* Δ. 2.
Ὕβριν ἔχεσκον, insolentiam exercebant,] Vide ad *Il.* A. 37. & B. 221.

v. 628.

Καθῆστο, consederat. *Il.* A. 569.

v. 629.

Ἔξοχα, *Il.* E. 61. ἄριστος, *Il.* A. 69.

v. 633.

Νεῖτ', pro νεῖται, redit, redeat.

v. 634.

Ἐμὲ δὲ χρεὼ γίνεται αὐτῆς, mihi vero opus est illa. Vide ad *Il.* I. 75.

v. 635.

Εὐρύχορος, *Elidis* Epith. *Il.* B. 498.
Διαβήμεναι, ut trajiciam.

v. 636.

Θῆλυς, εια, υ, *Il.* B. 767.
Ὑπὸ, subtus.
Ἡμίονος, *Il.* B. 852.
Ταλαεργὸς, *muli* Epith. *Il.* Ψ. 654.

v. 637.

Ἀδμὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, Indomitus, non subactus. ex α pr. & δαμάω, domo.

v. 638.

v. 638.

Ἔφαντο, putabant.

v. 639.

Ἀλλά πυ αὐτῦ, Ἀγρῶν, ſed alicubi illic In agris.

v. 640.

Συβώτης, ϰ, ὁ, ſubulcus. ex σῦς & βόω, paſco.

v. 643

Ἰθάκης ἐξαίρετοι, ex Ithaca electi. ἐξαίρετος, *Il.* Β. 227.

v. 644.

Θῆτες, Mercenarii,] οἱ ἐπὶ μισθῷ δυλεύοντες. *Schol.* Hunc eſſe uſum verbi antiquiſſimum docet, qui bene de h. v. agit, Cl. *Valkenarius* Animadv. ad *Ammon.* p. 98. 99. ERN.

Θὴς, Θητὸς, ὁ, *propr.* cives, liberi illi quidem, ſed qui mercede operas faciunt, propter paupertatem. 2.) mercenarius.

Præter ſervos etiam fuerunt Græcis *homines liberi, qui mercede operam ſuam aliis elocabant*, Θῆτες dicti *Homero*; ſicuti Telemachum *h. l.* egredientem ſequebantur

Θῆτές τε δμῶες τε, — —

Mercenarii mancipiaque. — —

Sic *Odyſſ. XVIII.* 356. *ſq.* Eurymachus ab Ulyſſe hoſpite petit, an ad ruſtica officia mercede velit locari:

Ξεῖνε, ἦ ἄρ κ' ἐθέλεις θητευέμεν, εἴ σ' ἀνελοίμην,

Ἀγρῦ ἐπ' ἐσχατιῆς; (μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔςαι.)

Hoſpes, numquid vis ſervire, ſi te ſuſcipiam,

Agri in extremitate? (merces autem tibi ſufficiens erit.)

Et Achilles mavult

— — ἐπάρυρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ

Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, — —

— — *ruſticus mercede ſervire alii*

Viro inopi, — —

quam omnibus mortuorum umbris imperare. *Odyſſ. XI.* 488. *ſq.* Præſtiterunt hoc Laomedonti Apollo & Neptunus, ille in paſcendis bobus, hic in muro ædificando. *Il. XXI.* 434. *ſqq.* Unde & θητεῖαι Θεῶν παρ' ἀνθρώποις, *ſervitutes Deorum apud homines* in Græcorum Theologia recenſentur a *Dionyſ. Halicarnaſſ. Antiq. Lib. II.* Ita vero etiam *Herodotus in Urania* ſ. *Lib. VIII. C.* 137. narrat, tres fratres a Timeno oriundos, Gavanum, Æropum &

 Perdic-

Perdiccam, ex Argo in Illyricos, & inde in superiorem Macedoniam ad urbem Lebæam transfugisse, ubi ἐθήτευον ἐπὶ μισθῷ, *mercenariam ad operam se locaverunt* regi; ac primum equos pavisse, secundum boves, tertium minores pecudes. FEITH. *L. II. C. XX.* §. *VII.*

Δμῶες] οἱ δοῦλοι, παρὰ τὸ δεδμῆσθαι, ὅ ἐστιν ὑποτέτάχθαι. *Schol.*

v. 646.

Ἀπηύρα, abstulit. ἀπηύρων, *Il.* A. 430.

Ἦ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα; An tibi vi invito abstulit] ὅτι σχῆμα καινὸν τὸ, Ἦ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα, ἤτοι ἀφείλετο, νῆα μέλαιναν, ἀντὶ τοῦ ἀέκοντα. *Eustath.*

v. 647.

Ἦε ἑκών οἱ δῶκας; An lubens ei dedisti?

Προσπτύξατο μύθῳ, adortus est te *vel* convenerat te sermone. Vide ad *Od.* Γ. 20. B. 77.

v. 650.

Μελεδήματα] μερίμνας, παρὰ τὸ μέλη ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν. *Schol.* μελέδημα, *Il.* Ψ. 62.

v. 651.

Ἀλτίζω, peto.

Χαλεπόν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη, difficile negare munus foret,] ἀνήνασθαι δόσιν hoc in loco est, *recusare donum dare.* Occurrit autem eadem phrasis infra Σ. 286. ubi *donum oblatum respuere* significare videtur. Uti observavit *Duportus* in *Gnomologia* ad hunc locum. CLARK.

Ἀνήνασθαι, *Il.* H. 93. ἀναίνετο, *Il.* Σ. 500.

v. 652.

Ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας, excellunt apud *vel* inter nos. ἀριστεύω, *Il.* Z. 208.

v. 654.

Πάντα, omnimodo. *Il.* E. 181. ἐῴκει, *Il.* B. 58.

v. 656.

Χθιζὸν ὑπ' ἠοῖον, Heri sub aurora.] ὑπὸ τὴν ἕω, ὀρθρινόν. *Schol.* Vide ad *v.* 447. unde patet, hoc verbo exprimi totum antemeridianum tempus. Vidit Mentorem Noëmon media luce, ut dubitatio nulla relinqueretur. ERN. χθιζός, *Il.* A. 424.

Ἔμβη νηΐ, conscendit navem.

v. 657.

v. 657.

Ἀπέβη, *Il.* E. 133.

v. 658.

Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισι,] *Antinoo* & *Eurymacho*; supra v. 628. 630. CLARK.

Ἀγάσσατο, perculsus est.] ἐθαύμασεν, ἐξεπλάγη. *Schol.*

Ἀγήνωρ, *Il.* B. 276.

v. 659.

Ἄμυδις, *Il.* I. 6.

Κάθισαν, consederunt. Vide ad *Il.* B. 191.

Παῦσαν ἀέθλων, quieverunt a certaminibus.

v. 661. 662.

Vide ad *Il.* A. 103. 104.

v. 663.

Ὢ πόποι, Papæ!] Antinous ceteris procis renunciat, quæ a Noëmone de discessu Telemachi intellexit, docetque, quam ipsis sit indecorum, tot viros a juvenculo tam astute delusos, ut ipsis invitis institutum iter suum, de quo nuper in concione egerat, perfecerit. Cum igitur res ad eorum perniciem dispositæ sint, crescenti periculo, antequam adolescat, occurrendum statuit: proinde redeunti Telemacho insidias faciendas, quo sublato, de salute sua optime sperandum sit. Prudenter autem faciunt quidem proci, qui maturo consilio sibi in posterum provident; sed prudentia illa in sceleris subjecto versatur, quo præcedentia cumulant, & se magis ac magis Ulyssеæ familiæ odiosos propinant. Adeo difficile est, ubi semel pravam viam insistas, ab ea deflectere. SPOND.

Ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη, *pro* παραδόξως· ὑπερφιάλως, *Od. A.* 227.

v. 666.

Νῆα ἐρυσσάμενος, Navem deducens.] ἑλκύσας, καθαγαγών. *Schol.*

Κρίνας, eligens.] τοὺς κρείττονας ἐκλεξάμενος. Vide ad *Il.* A. 309.

v. 668.

Πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι, antequam nobis malum severit, *vel* moliatur. Vide ad *Od. B.* 165.

v. 670.

v. 670.

Λοχήσομαι, insidiis excipiam.

v. 671.

Πορθμὸς, ῦ, ὁ, fretum. 2.) trajectus, trajectio. a πόρος, ȣ, ὁ, transitus, trajectus. Πορθμῷ] τῷ διὰ περάματος τῷ στενῷ τόπῳ· πορθμὸς γὰρ λέγεται ἡ στενὴ θάλασσα. *Schol.*

Παιπαλόεις, *Sami* Epith. *Od.* Γ. 170.

v. 672.

Ἐπισμυγερῶς, cum sua pernicie,] ἐπὶ κακῷ τῷ ἑαυτȣ̃, ἐπιπόνως. *Schol.* Vide ad *Od.* Γ. 195.

Ναυτίλλομαι, navigo. a ναυτίλος, ȣ, ὁ, ἡ, nauticus, navigatorius.

v. 673.

Ἐπῄνεον, laudabant. Vide ad *Il.* Γ. 461.

v. 675.

Ἄπυστοι Μύθων, inscia Sermonum. ἄπυστος, *Od.* *A.* 242.

v. 676.

Βυσσοδόμευον, profunde cogitabant,] κατὰ βάθος τῆς διανοίας ἐβȣλεύοντο. *Schol.* ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οἰκεῖον τὸ βυσσοδομεύειν, ταῖς ἐπικεκρυμμέναις βȣλαῖς. *Eustath.*

Βυσσοδομεύω, profunde cogito, machinor. a βυσσὸς, *pro* βυθὸς, ȣ̃, ὁ, gurges, profundum: & δομεύω, *pro* δομέω, ædifico.

v. 677.

Ἐπεύθετο, audiebat.

v. 678.

Μῆτιν ὕφαινον, consilium texebant. ita *Il.* Η. 324.

v. 680.

Κατ' οὐδȣ̃ βάντα, per limen venientem. οὐδὸς, *Od.* *A.* 104.

v. 681.

Πρόεσαν, miserunt. πρόες, *Il.* A. 127. προΐηκα, *Il.* Λ. 795.

v. 684.

Μὴ μνηστεύσαντες — δειπνήσειαν] Sensus est: *Utinam nec procantes posthac alibi, nec omnino versantes, nunc postremum hic epularentur! Eustathius* autem ait, quosdam duas sententias hic statuisse: primam μὴ μνηστεύσαντες &c. εἶεν: alteram deinde in versu sequente: quod minus concinnum foret. ERN.

Μνηστεύω, nuptias ambio. 2.) nuptias concilio.

v. 685.

v. 685.

Ὕςαλα καὶ πύματα, Ultimum & poſtremum. ὕςατα, *Il.* Λ. 232. πύματος, *Il.* Δ. 254.

v. 686.

Βίοτον καταxείρετε, victum abſumitis.] καταναλίσκετε, καταδαπανᾶτε. *Schol.* κατακείρω, detondeo. 2.) abſumo.

v. 690.

Οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, ὔτε τι εἰπὼν Ἐν δήμῳ, Neque ulli faciens injuriam, neque quicquam tale locutus In populo,] Le beau portrait que Penelope fait ici d'Ulyſſe! DAC.

Ἐξαίσιος, *Il.* O. 598.

v. 691.

Δίκη, mos,] νόμος, ἢ τρόπος. *Schol.*

v. 692.

Ἐχθαίρω, *Il.* I. 452.

v. 693.

Ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει, malo quemquam affecit. ἀτάσθαλος, *Il.* Λ. 694. Vide etiam ad *Il.* T. 328.

v. 695.

— ὐδέ τις ἐςὶ χάρις μετόπισθ' ἐυεργέων,

— *neque ulla eſt gratia poſt beneficia accepta.*]

Huic carmini ſimilia ſenſu leguntur apud *Menandrum:* ἅμ' ηλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις, *ſimul & miſertum eſt, interiitque gratia.* ἐπιλανθάνονται πάντες οἱ παθόντες εὖ, *beneficii memor eſſe non quiſquam ſolet, &c.* Eſt autem vitium immenſum *ingratitudo*, (ſic enim liceat per Latinitatem ἀχαριςίαν interpretari,) adeo ut *homine ingrato terram nihil pejus creare* dixerit ex Menandro *Auſonius.* & hominem ingratum ab ipſis quoque malis culpari, *Plautus in Bacchide:* adeo res eſt deteſtabilis, acceptorum beneficiorum ſe præſtare immemorem. Proinde vituperandi ſunt maxime Ithacenſes, qui Ulyſſi etiam abſenti, aut illius ſaltem hæredibus, auxilium in procos non exhibuerint, & tantam calamitatem a benefici & clementis Regis ædibus non arcuerint. SPOND.

Ἐυεργέων] ἀντὶ τῦ ἐυεργετῶν, *Euſtath.* fol. 1514. lin. 31. Ut ſit ἐυεργὴς pro εὖ ποιῶν, cum aliâs ponatur pro εὖ ποιηθεὶς, ut *Iliad.* E. 585. — ἐυεργέος ἔκπεσε δίφρυ. An τῶν ἐυεργέων,

ἐνεργέων, παρὰ τὰ ἐνεργέα, ut τὸ ἐνεργὲς pro ἐνεργεσία; Ita *Br. Schol.* BARNES.

v. 696.

Πεπνυμένα εἰδώς, *Od.* B. 38 πεπνυμένα μήδεα εἰδώς.

v. 697.

*Αἱ γὰρ] *Ne te hæc tanto afficiant dolore; utinam* ENIM &c. *Al.* Εἰ γὰρ. CLARK.

Βασίλεια, ας, ἡ, regina. a βασιλεύς.

v. 699.

Φράζονται, meditantur.

v. 700.

Τηλέμαχον μεμάασι] Duo narravit Medon Penelopæ, consilium procorum de interimendo Telemacho, & illius discessum ad Pylum & Lacedæmona. Quorum alterum ad consternandam Penelopen sufficiebat: proinde duo illa conjuncta procul dubio matris animum mirifice contristarunt, ut etiam *sequentia* docent, ubi pene exanimata est ad eorum narrationem. Sed hæc illius animi vulnera sanabunt *postea* Euryclea & Pallas. SPOND.

Μεμάασι, cogitant. *Il.* K. 236. μεμάασιν, *ibid.* 208.

Καλακλάμεν, interficere.

v. 701.

Οἴκαδε νεισσόμενον, Domum revertentem. νείσσομαι idem quod νίσσομαι, *Il.* N. 186.

v. 703.

Vide ad *Il.* Φ. 114.

v. 704. 705.

Vide ad *Il.* P. 695. 696.

v. 706.

Ὀψὲ, Tandem.

v. 707.

Χρεὼ, opus *erat.*

v. 708.

Νηῶν — ἐπιβαινέμεν, Naves — conscendere.

Ὠκυπόρος, *navis* Epith. *Il.* A. 421.

Αἵ θ' ἁλὸς ἵπποι Ἀνδράσι γίγνονται, quæ maris equi Hominibus sunt,] La metaphore, comme *Eustathe* l'a remarqué, est très-bonne & très-juste, car les vaisseaux sont sur la mer ce que les chevaux sont sur la terre. Mais

la

la question est de savoir si Penelope dans la douleur où elle est, a dû s'en servir. Il est certain que les figures si recherchées ne conviennent point dans l'affliction. Mais on peut dire que Penelope ajoute cela par une espece d'indignation. La douleur où elle est que les hommes aïent trouvé le moyen de voyager sur la mer comme ils font sur la terre, lui a fourni cette figure qui se presente fort naturellement, & les figures conviennent à la passion. DAC.

V. 709.

Περόωσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν, trajiciuntque immensum humidum.

Περάω, ῶ, transeo: trajicio. a πέραν, *adv.* trans, ultra. Πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν, *Il.* κ. 27.

V. 712.

Ὤρορεν, impulerit. ὄρορε, *Il.* Β. 146.

V. 713.

Ἐφορμήθη, impetum ceperit. v. ἐφορμάω, *Il.* Γ. 165.

Πύθηται, audiat.

V. 716.

Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, Hanc autem dolor circumfudit animum crucians. ἀμφέχυτ', *Il.* Β. 41.

Θυμοφθόρος, *Il.* Ζ. 169.

Ἂρ] *Deinceps.*

V. 717.

Δίφρῳ ἐφέζεσθαι, In sella sedere.

V. 718.

Ἐπ' οὐδῷ ἷζε, super limen sedebat. ἵζω, *Il.* Β. 53.

Πολυκμήτου θαλάμοιο, affabre elaborati thalami.] μετὰ πολλοῦ καμάτου κατασκευασθέντος. *Schol.* πολύκμητος, *Il.* Ζ. 48.

V. 719.

Οἰκτρ' ὀλοφυρομένη, Miserabiliter lamentans.

Οἰκτρὰ, *adv.* miserabiliter. ab οἰκτρὸς, *Il.* Λ. 242.

Μινυρίζω, *Il.* Ε. 889.

Περὶ δὲ δμωαὶ μινύριζον, circum autem ancillæ ejulabant] Laborante capite cetera quoque dolere membra, jactatum est vulgari parœmia. Id docet exemplum totius familiæ Penelopeæ, quæ dominæ casum & luctum in se quoque derivant; quasi consentaneum minime sit, princi-

principem domus mœrore conflictari, ceteros gaudere, aut earundem lacrymarum non fieri participes. SPOND.

v. 720.

Νέαι ἠδὲ παλαιαὶ, (δμωαὶ,) juvenes atque vetulæ, (ancillæ.)

v. 721.

Ἀδινὸν γοόωσα, vehementer lugens. ἀδινὸν, *Il.* Σ. 124. γοάω, *Il.* E. 413.

v. 722.

Ὀλύμπιοι, Cœlites. Vide ad *Il.* A. 18.

v. 723.

Ὅσσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἠδ' ἐγένοντο, quotquot una mecum nutritæ atque natæ sunt. Vide ad *Il.* A. 251.

v. 724.

Θυμολέοντα, magnanimum, animosum,] ἀνδρεῖον, λεοντόθυμον. *Schol.* θυμολέων, *Il.* E. 639.

v. 725.

Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν, Omnibus virtutibus ornatum inter Danaos. Vid. ad *Il.* B. 530.

v. 727.

Ἀνηρείψαντο, *Od.* A. 241. θύελλα, *Od.* Δ. 515.

v. 728.

Ἀκλέα, Inglorium. Vide ad *Il.* H. 100.

Ὁρμηθέντος ἄκουσα, de abeunte audivi.

v. 729.

Σχέτλιαι, Infelices,] Nunc exprobrat ancillis suis, quod, cum sciverint, (nam eas hoc scivisse omnes existimat, cum tamen unicæ Eurycleæ fuisset ab ipso Telemacho indicatum,) Telemachum profectionem parare, id tamen ipsam celaverint. Nam, *inquit*, aut ego illius iter impediissem, aut ipse me penitus exanimatam reliquisset. Ex quibus conjicere licet prudenter fecisse Telemachum, qui matre inscia discesserit, ideoque non sine causa Pallas, prudentiæ Dea, ipsi adfuisse fingitur. SPOND.

Ἐνὶ φρεσὶ θέσθε, in animum induxistis.

v. 732.

Πυθόμην, intellexissem.

Ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα, hoc iter molientem.

v. 733.

v. 733.

Τῶ κε μάλ', Sane certe.

Ἔμεινε, mansisset.

Καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο, quantumvis festinans ad iter.

v. 734.

Ἔλειπεν, reliquisset.

v. 735.

Ὀτρηρὸς, *Il. A.* 321.] Nonnulli, notante *Scholiaste*, legunt ὀτρηρῶς. Atque ita habet MS. a *Tho. Bentleio* collatus. CLARK.

Καλέσειε, vocet, accersat.

v. 737.

Ἔχει, servat,] νῦν ἀντὶ τοῦ, ἐπιμελεῖται. *Schol*

Πολυδένδρεος, *horti* Epith. arborifer, arboribus abundans *seu* frequens.

v. 739.

Εἰ δή πω — Si fortasse —.

Μῆτιν ὑφήνας, consilium commentus.

v. 741.

Φθῖσαι γόνον, perdere prolem. Φθίω, *Il. A.* 251. γόνος, *Il.* E. 635.

v. 742.

Τροφὸς, *Od. B.* 361.

v. 743.

Νύμφα φίλη, Domina chara.

Ἄρ] Non hic supervacuum est istud ἄρ, sed vim habet in connectenda sententia cum eo, quod præcessit *v.* 729. Σχέτλιαι, οὐδ' ὑμεῖς περ &c. CLARK.

v. 744.

Ἔα, sine.

v. 745.

Ἤδε', Novi. *Il.* Θ. 366.

v. 746.

Μέθυ, *Il.* H. 471.

Ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον, a me autem exegit magnum juramentum.

v. 747 — 749.

Vide ad *Od. B.* 374 — 376

v. 750.

Ὑδρήνω, lavo, irrigo, aqua perfundo. ab ὕδωρ, aqua.

Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα] Solebant post luctum lavari, ut *antea* vidimus de Menelao & Telemacho, quasi illo corpus fœdaretur. *Deinde* etiam solebant Diis supplicaturi prius lavacro uti, ut *h. l.* Penelope Minervam oratura. Eodem pertinere puto vestes puras, quibus, ni fallor, talem habitum animi quoque indicabant. SPOND. Vide etiam ad *Il.* Z. 266. 267.

v. 751.

Vide ad *Od.* *A.* 362.

v. 752.

Εὔχε', Supplica.

v. 754.

Μηδὲ γέροντα] Habebat in animo Penelope Laërtem accersere, ut sibi desolatæ tutum aliquod consilium adversus procorum petulantiam suggereret. Sed quanto prudentius Euryclea! quæ ad divini auxilii implorationem recurrendum suadet, spreta senis ope, qui annis jam imbecillior factus non videatur hoc negotio onerandus. A Diis ergo pendere certam totius rei procurationem, eos adhuc non oblitos Arcesiadæ, i. e. Laërtis sobolis: quibus verbis afflictum & dejectum Penelopes animum erexit & recreavit. SPOND.

Κάκου κεκακωμένον, afflige afflictum. κεκακωμένοι, *Il.* Λ. 688.

v. 755.

Γονή, *Il.* Ω. 539.

v. 756.

Ἐπέσσεται, supererit.

v. 757.

Ὑψερεφής, *Il.* E. 213.

Ἀπόπροθι, *Il.* Ψ. 832.

v. 758.

Τῆς δ' εὔνησε γόον, hujus autem sedavit luctum. *v.* 440. *hujus Libri*, collocavit.

Σχέθε

Σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, cohibuitque oculos a luctu. Vide ad *Il.* *A.* 219.

v. 761.

Ἠρᾶτο, supplicavit.

v. 762.

Ἀτρυτώνη, *Palladis* vel *Minervæ* Epith. *Il.* B. 157.

v. 766.

Ἀπάλαλκε, averte. ἀπαλάλκοι, *Il.* X. 348.

Ὑπερηνορέω, *Od.* *B.* 266.

v. 767.

Ὀλόλυξε, ejulavit. ὀλόλυξαν, *Od.* Γ. 450.

v. 768.

Vide ad *Od.* *A.* 365.

v. 770.

Πολυμνήστη, multis in matrimonium petita; a multis ambita, cujus multi sunt *aut* fuerunt proci.

v. 771.

Ἀρτύω, apparo, adorno, instruo.

Τέτυκται, *Il.* Γ. 101.

v. 772.

Ἐτέτυκτο, *Il.* E. 75.

v. 774.

Δαιμόνιοι, Improvidi. Vide ad *Il.* A. 561. B. 190. Ω. 194.

Ἀλέασθε, fugite. ἀλέασθαι, *Il.* N. 436.

v. 776.

Σιγῇ τοῖον] μετὰ σιγῆς ἔστω. *Schol.*

v. 777.

Μῦθον, Consilium.

Ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν, in mente placuit nobis. ἀσκήσας ἤραρε, elaboravit, *Il.* Δ. 110. idem, sed sine ἀσκήσας, *Il.* Ψ. 712.

v. 778.

Ἐκρίνατ', elegit.

v. 779.

Βὰν δ' ἰέναι, Perrexerunt autem ire. βὰν, *Il.* Δ. 209. βῆ ἰέναι, *ibid.* 199.

v. 780.

Ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν, maris in altum traxerunt.

v. 781.

Ἐν δ' ἱςὸν ἐτίθεντο] πῶς, τῇ εἰρεσίᾳ χρώμενοι; κόσμου χάριν. *Schol.* At quidni utrisque, & velis & remigio, prout opus, usi fuerint? CLARK.

v. 782.

Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ, Aptarunt porro remos. *πυκινὴν ἠρτύνετο βουλὴν, Il.* Β. 55.

Τροποῖς ἐν δερματίνοισι, *sunt* segmenta coriacea in scalmis, quibus inseruntur remi, cum remigant.

Τροπὸς, οῦ, ὁ, rudens & funis nauticus, lorum, quo remus scalmo alligatur.

v. 783.

Ἀνά — ἐπέτασσαν, expanderunt. *ἀνὰ — πέτασσαν, Il. A.* 480.

v. 784.

Τεύχεα, *Il.* Β. 808.

v. 785.

Ὕψου, *Il. A.* 486.

Νότιος, *Il.* Λ. 810.

Ὕψου δ' ἐν νοτίῳ, in alto mari.

Ὕψου δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν] ὁρμίζειν ὕψου ἐν νοτίῳ seu ὑγρῷ est solventium e portu vel a littore, cum navis deducta stat in aqua alta: at ὁρμίζειν ὕψου ἐν ξηρῷ est appellentium, cum navis finito cursu subducitur. Vid. *Eustath.* ad h. l. ERN. *ὁρμίζω; Il.* Ξ. 77. *Od.* Γ. 11.

v. 787.

Περίφρων, *Od. A.* 329.

v. 788.

Ἄσιτος, ου, ὁ, ἡ, qui cibum non sumsit, jejunus, impastus.

Ἄπαςος, *Il.* Τ. 346.

Ἐδητὺς, *Il.* Α. 469. *ποτῆς, Il.* Λ. 779.

v. 789.

Ὁρμαίνουσ', εἰ —, Sollicita, an &c.

v. 791.

Μερμήριξε, cogitat. Vide ad *Od. B.* 93.

v. 792.

v. 792.

Ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι, cum circa ipſum doloſum circulum, *i. e.* rete, ducant : cum ipſum per inſidias circumeant. κύκλος, *Il.* E. 722.

v. 793.

Ἐπέλλαβε νήδυμος ὕπνος, corripuit dulcis ſomnus. ἐπιλαμβάνω *h. l.* opprimo, invado, corripio.

Νήδυμος ὕπνος, *Il.* B. 2.

v. 794.

Εὗδω, *Il.* B. 2.

Ἀνακλινθεῖσα, recumbens.

Λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα, ſolutæque ſunt ei compages omnes. λύθεν, *Il.* Π. 805.

Ἅψος, εος, τὸ, junctura membrorum. 2.) membrum. ἅψεα, articuli. ab ἅπτω, connecto.

v. 796.

Εἴδωλον, *Il.* E. 449. Ψ. 104. εἴδωλα καμόντων ψυχαὶ, *Il* Ψ. 72.

Ἤϊκτο, ſimile erat.

v. 797.

Ἰφθίμη] οὕτως ἐκαλεῖτο κυρίως ἡ ἀδελφὴ τῆς Πηνελόπης. *Schol.*

v. 798.

Ὄπυιε, duxerat. v. ὀπυίω, *Od. B.* 207.

v. 801.

Παύσειε κλαυθμοῖο, Compeſceret a fletu.

Γόοιό τε δακρυόεντος, luctuque lachrymoſo. δακρυόεις, *Il.* E. 737.

v. 802.

Παρὰ κληῖδος ἱμάντα, ad feræ lorum. Vide ad *Od. A.* 442.

v. 804.

Φίλον τετιημένη ἦτορ. *Od. A.* 114.

v. 805.

Οὐ μέν σ' οὐδὲ, Nequaquam te] Vide ad *Il.* K. 299.

Ἐῶσι, ſinunt.

— — Θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,

— — *Dii facile viventes.*

Τῇ περ ἐνίσπῃ βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισι. v. 565. *huj. Libri.*

v. 806.

Ἀκαχῆσθαι, triftem effe. *Il.* Τ. 335.

Ἐπεὶ ῥ'] *Quoniam fcilicet.*

Νόςιμός ἐςι, rediturus eft. νόςιμον ἦμαρ, *Od. A.* 9.

v. 807.

Ου μὲν γάρ τι Θεοῖς ἀλιτήμενός ἐςιν, nequaquam enim Diis peccando obnoxius eft : *il n'a pas encore offenfé les Dieux pour attirer leur vengeance*,] Homere connoiffoit donc que l'innocence eft toûjours fûre de la protection des Dieux, & que leurs vengeances ne tombent que fur ceux qui les ont offenfez par leurs crimes. DAC. ἀλίτημαι, *idem quod* ἀλείτω.

v. 809.

Κνώσσεσ', dormiens. v. κνώσσω, profunde dormio. 2.) cubo. 3.) fterto. ex κενὸς, *i. e.* ἀεργὸς, otiofus : & ὄσσε, oculi ; *quod oculi in dormiendo quiefcant.*

Ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι, in fomniorum portis,] ἐν τῷ βάθει τῦ ὕπνυ· διὰ γὰρ τύτυ ἔρχεται ὄνειρος. *Schol. dans le Palais des fonges*,] Le veritable Palais des fonges c'eft le fommeil. DAC.

Ὀνείρειος, εία, ειον, ad fomnia pertinens. ab ὄνειρος, ȣ, ὁ, fomnium.

v. 810.

Κασιγνήτη, *Il.* Δ. 441.

v. 811.

Πωλέ', *pro* πώλεαι, Ventitabas, aderas. πωλεῖται, *v.* 384. *huj. Libri.*

v. 813.

Ἐρέθω, *Il.* A. 519.

v. 818.

Νήπιος, Puer, pupillus,] νῦν, ὁ πραγμάτων ἄπειρος, ἢ μικρός. *Schol.*

Οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγοράων, neque laborum probe gnarus, neque commerciorum.

v. 819.

Τῦ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι, ἤπερ ἐκείνυ, Hujus caufa jam ego etiam magis lugeo, quam illius,] Il ne faut pas faire à Penelope des reproches de ce fentiment,

car

car il eſt très-naturel & très-juſte. Cette Princeſſe avoit tout ſujet de croire qu'Ulyſſe étoit mort ; ainſi toutes ſes eſperances, toute ſon amour, étoient réünies dans ce cher fils, dont par conſéquent la perte lui devoit être plus ſenſible. Il ne lui reſtoit rien après lui, & les dernieres reſſources ſont toûjours les plus cheres. DAC.

v. 820.

Τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δείδια, Ob hunc undique tremiſco & timeo. ἀμφιτρομέω, ῶ, tremo ab omni parte, omnibus membris.

Δείδια, *Il.* K. 93.

v. 821.

Τῶν, *ab aliquo* illorum.

Ἵνα, quo, ubi: ὅπου. *Schol.*

v. 822.

Δυσμενὴς, *Od.* Γ. 90.

Ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται, in ipſum *mala* machinantur. μηχανόωντο, *Il.* Θ. 177.

v. 824.

Εἴδωλον ἀμαυρὸν, ſimulacrum obſcurum,] τὸ μὴ βλεπόμενον. Οἱ δὲ, τὸ ἅμα ταῖς αὔραις φερόμενον, ἀσθενές. *Schol.* τὸ τοῦ μαίρειν ἐςερημένον εἴδωλον ἀμαυρὸν ἔφη. *Porphyr. Quæſt. Homeric.* 9. *haud longe ab initio.* CLARK.

v. 825.

Δείδιθι, *Il.* E. 827.

v. 826.

Πομπὸς, *Il.* N. 416.

v. 827.

Ἠρήσαντο, optarint. v. ἀράομαι, *Il.* A. 351.

v. 828.

Ἐλεαίρω, *Od.* A. 19.

v. 832.

Εἰ δ' ἄγε] Vide ad *Il.* Z. 376.

Κεῖνον] *Ulyſſem.* Eſt autem rurſus elegans ille modus loquendi pro καλόν ἐστί μοι, εἰπε κεῖνος ὀϊζυρὸς ἔτι ζώει, de quo vid. ad *Il.* — ERN.

Ὀϊζυρὸς, *Il.* Α. 417.

v. 834.

Ἀΐδαο, Plutonis, orci, inferni. *Æol.* pro ἀΐδου, ab ἀΐδης, orcus.

v. 836.

Διηνεκέως, *adv.* continua & perpetua ferie, jugi & continuo tenore, continuo, perpetuo. a διηνεκὴς, *Il.* Η. 321.

v. 837.

— — κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν,
— — *malum nempe vana loqui.*

Vide ad *Il.* Δ. 355.

v. 838.

Σταθμοῖο παρὰ κληῖδα, januæ apud feram.
Λιάσθη, evanuit. v. λιάζω, *Il.* Α. 349.

v. 840.

Ἰαίνω, *Il.* Ο. 103.

v. 841.

Ἐναργὲς ὄνειρον, evidens fomnium. ἐναργὴς, *Od.* Γ. 420.
Ἐπέσσυτο, fupervenerat, ingruerat.
Νυκτὸς ἀμολγῷ, noctis in conticinio. ἀμολγὸς, *Il.* Λ. 173.

v. 839 — 841.

Tempus, quo vera fomnia exfpectabantur, erat νυκτὸς ἀμολγὸς, ideoque Homerus *h. l.* tradit, Penelopen, vifo aufpicato fomnio de filio Telemacho, qui follicite quærebat patrem Ulyffem, magis lætatam fuiffe, quia tunc temporis oftenfum eft fibi.

— — ἡ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρουσε
Κούρη Ἰκαρίοιο, φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
Ὥς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ.
— — *ipfa vero ex fomno excitata eft*
Filia Icarii, amicum autem illi pectus refloruit,
Quando ipfi evidens fomnium apparuiffet nocte liquida.

Quodnam tempus fuerit, non convenit inter Grammaticos. Nonnulli illam vocem deducunt (ait *Euftathius*) ex particula privandi α & verbo μολέω, *ambulo*; aut μογέω, *laboro*; quafi effet ἄμολος vel ἄμογος, & per Epenthefin

thesin ἀμολγὸς, tanquam denotaret *concubiam noctem*, per quam homines nec operantur nec obambulant. Alii putant, ea significari posse *mediam* aut *profundam noctem*, sed aliam ob caussam; quippe ἀμολγὸς secundum illos idem est ac πυκνὸς, *densus* vel *compactus*: & *Hesiodus* istud vocabulum hoc sensu usurpavit, quando ait *Oper.* & *Dieb.* v. 588.

> Μάζα τ' ἀμολγαίη. —
> *Libumque lacteum.* —

Quod est, juxta *Athenæi* interpretationem, ποιμενικὴ ἀμμιαία, spissa placenta, qualis in cibum pastorum & aratorum. Alii admittunt eundem significatum, sed tertiam ob rationem, nimirum ἀμολγὸς apud Achæos, secundum Glossographos, idem est ac ἀκμὴ, quod denotat *medium* vel *summum alicujus rei*, ut ἀκμὴ θέρους, tempus illud æstatis, quo calores sunt fervidi, solstitium æstivum; hominesque dicuntur esse ἐν ἀκμῇ, quando ætate & viribus valent: quapropter ἀμολγὸς, vel ἀκμὴ νυκτὸς, debet esse *profunda* aut *media nox*. Verum ista interpretatio nihil ad rem nostram. Nullibi enim legimus, somnia aliquanto majorem auctoritatem habuisse, quando nocte concubia contingebant. Itaque ἀμολγὸς in alium sensum usurpabatur, scil. pro tempore, quo pecora mulgere consueverant, deduciturque a verbo ἀμέλγω, *mulgeo*: tumque ἀμολγὸς νυκτὸς significabit *matutinum mulgendi tempus*, contraoppositum ἡμέρας ἀμολγῷ, seu *vespertino mulgendi tempori*. Quod autem hoc sensu acciperetur, patet ex Homeri *Iliad.* X. 26. ubi ait, caniculam (quæ oritur paullo ante solem) lucere ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ. POTT. *Tom.* I. *p.* 331. *sq.*

v. 842.

Vide ad *Il.* A. 312. *Od.* Γ. 71.

v. 843.

Φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὁρμαίνοντες, cædem gravem in mente meditantes. χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες, *Od.* Γ. 151.

v. 844.

Πετρήεις, *Il.* B. 496.

v. 845.

Μεσσηγὺς, *Il.* Ε. 41.

Παιπαλόεις, *Sami* Epith. *Od.* Γ. 170.

v. 846.

Ἀστερὶς] ὄνομα νήσου κειμένης μέσον Ἰθάκης καὶ Σάμου. *Schol.*

Λιμένες — ναύλοχοι, portus — navibus apti,] ἐν οἷς αἱ νῆες λοχῶσαι καὶ ἐνεδρεύουσαι λαθεῖν δύνανται, ἢ οἱ τὰς ναῦς ὑποδεχόμενοι τόποι. *Schol.*

Ναύλοχος, ου, ὁ, ἡ, cui naves insidere possunt, navium stationi commodus. *Substant.* locus tranquillus & stationi navium commodus, ubi naves velut requiescunt, statio navium, portus. ex ναῦς & λόχος, ου, ὁ, cohors, agmen. 2.) insidiæ.

v. 847.

Ἀμφίδυμοι, Ab utroque latere introitum habentes. ἀμφίδυμος, ου, ὁ, ἡ, quod utrinque potest subiri, geminos aditus habens. ex ἀμφὶ & δύω, subeo.

Τῇ, ibi: ἐκεῖ.

Μένον, exspectabant.

Λοχόωντες, insidiantes: ἐνεδρεύοντες.

Ἀχαιοί] οἱ μνηστῆρες. *Schol.*

IN

IN E. ODYSSEÆ.

v. 3.

'Οι δὲ Θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, Dii vero in concilium conſidebant : ob dignitatem enim ſedebant in concilio. Θεῶν δ' ἐξίκεὶο θώκυς, ad Deorum venit ſedes : ad concilium Deorum. *Il.* Θ. 439. Ἕζεὶο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, ſedit in ſella patris, Telemachus, ut hæres regni. *Od. B.* 14. 'Ουδέ ποθ' ἡ μετέρη ἀγορὴ γένετ', ὐδὲ θόωκος, nunquam noſtrum concilium in foro factum eſt, neque conſeſſus *vel* conventus. nam θόωκος in ſpecie eſt conſeſſus τῶν γερόντων, principum & ſenatorum, ἀγορὴ vero populi. *ibid.* 26.

Καθιζανω, conſideo. (ad concilium habendum.) notat *hîc* τὸ ἐκκλησιάζειν. ex καὶὰ & ἰζάνω, ſedere facio: ſedeo.

v. 4.

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Jupiter in alto tonans. Alia *Jovis* Epitheta vide apud MORELL. *in Theſ. Gr. Poëſ. ſub v.* Ζεύς.

— — ὗ τε κράτος ἐςὶ μέγισον,
— — *cujus pŏtentia eſt maxima.*

v. 5.

Λέγε, recenſebat.

v. 8 — 12.

Vide ad *Od. B.* 230 — 234.

v. 13 — 17.

Vide ad *Od.* Δ. 557 — 560.

v. 19.

Μετὰ πατρὸς ἀκυὴν, ut de patre aliquid audiat.

v. 19. 20.

Vide ad *Od.* Δ. 701. 702. B. 308.

v. 24.

'Αποτίσεται, *Od. A.* 268.

v. 25.

Πέμψον ἐπισαμένως, deduc & comitare accurate. μίςυλλον ἐπισαμένως, in fruſta diſſecuerunt parva ſcite. *Il.* H. 317.

v. 26.

'Ασκηθὴς, *Il.* K. 212.

v. 27.

v. 27.

Μνηστῆρες δ' ἐν νηῒ παλιμπετὲς ἀπονέωνται, & proci cum navi sua retro cedentes revertantur domum. Ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετὲς αὐτὰς, retro ad castra græca compulit retrorsum eos: excludens eos a receptu ad urbem; *Il.* Π. 395. & est vel pro παλιμπετέας, *contr.* παλιμπετεῖς, extruso vel α vel ι: vel est neutrum adverbialiter. sed prius est verius. sic enim solet Poëta. e. c. ἐπιληδὲς pro ἐπιληδεῖς, ἀκλεὲς pro ἀκλεεῖς, &c. Ita *h. l.* παλιμπετὲς pro παλιμπετεῖς, & id pro παλιμπετέες. πάλιν *est* retro, ὀπίσω: & nomen habet Metaphoram ἐκ τῶν πεσσῶν, ab aleæ ludo. Recentiores ponunt παλιμπετὴς pro homine suam sententiam mutante in contrarium, ὁ ἑαυτῷ μαχόμενος, καὶ ἐναντιούμενος οἷς εἶπεν ἢ ἔπραξεν, contrarius iis rebus, quas dixit vel fecit.

Ἀπονέομαι, *Il.* Β. 113.

v. 29.

Αὖτε (καλὰ) τά τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσσι, etiam in aliis nuncius es.

v. 30.

Ἐυπλόκαμος, νημερτέα βουλὴν, *Od.* Α. 86.

Ἐιπεῖν, dicito.

v. 32.

Οὔτε Θεῶν πομπῇ, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων, ut neque Dii neque homines eum comitantes deducant: sed ut ipse sibi jam sit deductor solus; nullo alio comite, sed solus. *coll.* 37. nam in Scheria demum invenit certam πομπήν. Αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε Θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ, Et ille profectus est in Lyciam sub egregia Deorum deductione, comitantibus eum Diis. *Il.* Ζ. 171.

v. 33.

Σχεδία, ας, ἡ, ponitur Substantive, & subintelligitur ναῦς, navigium ex tempore & loco factum urgente necessitate; & opponitur navi a naupegis accuratius factæ: ein Fahrzeug, das zur Zeit der Noth gemacht ist, so gut es vor der Hand werden können; ein Boot, das jemand selber, so gut er kan, verfertiget. Differt ergo a πλοίῳ magnitudine & artificio: nam σχέδιος, ια, ιον, notat &, quod fit, sicut in præsentiarum habemus facultatem faciendi.

ciendi. eſt enim a χέδιος, aut a χεδὸν, *i. e.* ἐγγὺς, καὶ ὅιον αὐθωρὸν, διὰ τὸ συμπεπῆχθαι αὐτὴν αὐτοχεδίως, καὶ μὴ ἀναβεβλημένως. ἐπὶ χεδίης πολυδέσμου, nam erat compoſitum navigium ex multis trabibus & aſſeribus.

Πολύδεσμος, ου, ὁ, ἡ, multis vinculis & clavis compactus, ex multis partibus compoſitus in unum. ἐπὶ χεδίης πολυδέσμου, in navigio compacto. & opponitur ſcaphæ ex una aliqua arbore exciſæ. Eſt ergo Epitheton *navigii non nimis magni.*

V. 34.

Σχερίην, ad Scheriam] Σχερία ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ἐκλήθη Κερκύρα· τὸ δὲ ἀρχαιότατον ἐκαλεῖτο Δρεπάνη. *Schol.*

Ἐρίβωλος, ου, ὁ, ἡ, bonæ glebæ terra: ubi bona eſt agricultura, & glebæ pingues. Eſt Epith. *terræ fertilis. Il.* I. 329.

V. 35.

Ἀγχίθεος, ου, ὁ, ἡ, qui Deos propius contingit, cui Dii ſunt prope. *item* Deum valde imitans, Deo ſimilis. Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἱ ἀγχίθεοι γεγάασι, Phæacum ad terram, qui propinqui Diis ſunt. Maxime autem ob φιλοξενίαν & humanitatem ſic dicti: & erat quaſi ἀνδρείκελον Διὸς ὁ Ἀλκίνοος καὶ οἱ κατ᾽ αὐτὸν ἀγαθοὶ ἄνδρες. Beneficiis enim dandis prope accedimus ad Deum. ex ἄγχι, prope, & Θεός.

Γεγάασι, *i. e.* εἰσὶ, ſunt. Nam hoc præt. Med. *Jonicum* ſæpe pro εἰμὶ ponitur. *Il.* Δ. 325.

V. 36.

Περὶ κῆρι, *Il.* Δ. 46.

V. 38.

Ἄλις, *Il.* B. 90.

V. 39.

Ἐξήρατ᾽, *i. e.* ἐξαίρετα ἔλαβεν, ſelecta accepit. vel & ſimpliciter, exportavit. ſimul ea notio obverſatur animo auditoris, quaſi ex ἄρεος (*i. e.* πολέμου) ἔχειν, im Kriege erbeutet hat. v. ἐξαιρέω, extraho, educo: ſeligo ut præſtantius.

V. 40.

Λαχὼν, ſortitus, nactus per ſortem: κληρωσάμενος.

Λαχὼν

Λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν, portionem debitam ex præda consecutus. Vide ad *Il.* Σ. 327.

v. 41.

Μοῖῤ ἐστι, fato constitutum est. *Od.* Δ. 475.

v. 42.

Ὑψόροφος, *Od. B.* 337.

v. 43.

Ἀπίθησε, *Il.* A. 220.

Διάκτορος Ἀργειφόντης, Alia *Mercurii* Epitheta vide apud MORELL. *sub v.* Ἑρμῆς.

v. 44 — 46.

Vide ad *Od.* A. 96 — 98.

v. 46.

Ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, super terram non determinandam, quam lata sit. ἀπείρων, *Il.* H 446. interminatus, infinitus: cujus terminus saltem definiri certo nequit. Ponitur de spatio & de numero.

v. 47.

Εἵλετο, *Il.* B. 46

Θέλγει, *i. e.* κοιμίζει, & quidem in malo sensu, nam notat στέρησιν τοῦ νήφειν: eripit iis consilium utile & vigilantiam sanam. μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει αἰεὶ, ut notet ἡδονὴν ἀπατηλήν. *Od. A.* 56. 57. αὐτὴν θέλγεσκεν (*Jon.* pro ἔθελγεν) ἐπέεσσιν, er nahm sie, zu ihrem Schaden, ganz ein mit seinen Worten. *Od.* Γ. 264.

v. 48.

Ὑπνώω, *Il.* Ω. 344.

v. 47. 48.

Postquam in concilio Deorum, Ulyssis caussam agente Minerva, placuit Jovi, ut ipsa ad excitandum Telemachum iret; rursus post quinque dies de Ulyssis reditu consultantibus Diis, statuit idem Jupiter, ablegandum esse *Mercurium* ad nympham Calypsonem, ut ejus verbis nunciaret Deæ, oportere tandem detento Ulyssi permitti abeundi facultatem. Ubi vero ad iter se parantem Mercurium Vates describit, refert inter alia, *quod virgam accepit.*

Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

Cepit

Cepit etiam virgam, qua virorum oculos demulcet,
Quorumcunque vult, rursusque dormientes excitat.

Homeri versiculos (qui etiam leguntur *Il.* Ω. 343. 344.) paulo latius ad hunc modum explicavit *Maro*, (*Æneid. IV.* 242. *sqq.*)

Tum virgam capit; hac animas ille evocat Orco
Pallentes: alias sub tristia Tartara mittit;
Dat somnos, adimitque, & lumina morte resignat.

Nec video, cur adeo laboraverint nonnulli in hujus *virgæ virtute* interpretanda. Nonne animarum dux erat Mercurius? Nonne in eas imperium exercebat? Nonne id aperte innuunt ostenduntque *Homerus* & *Virgilius?* Quid ultra inquirendum? Nisi quis forte velit claram lucem esse solis probare, tempusque in supervacaneis observationibus incassum absumere. RICC. *Diss. Hom. Tom. III. p.* 56.

v. 49.

Κρατὺς Ἀργειφόντης, *Il.* Π. 181.

v. 50.

Πιερίην] Πιερία, ὄρος Μακεδονίας, ἱερὸν Μουσῶν. *Schol.*
Αἰθὴρ, *Il.* B. 412.

v. 51.

Σεύατ᾽ - ἐπὶ κῦμα, Festinabat - super fluctus. σεύατο ἀνὰ ἄστυ, movebat se celeriter per urbem, ὥρμησεν. nam Heroës omnia, quæ faciunt, cum insigni alacritate faciunt. *Il.* Z. 505.

Λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς] Vide Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p.* 35. *sq.* τὴν ὁρμὴν, οὐ τὸ σῶμα. Λάρος δὲ ὄρνεον θαλάσσιον. *Schol.*

Λάρος, ου, ὁ, avis marina, alba, nans, valde vorax & valde cacans, a quo postremo etiam nomen esse videtur. a λα *intensivo*, & ῥέω, fluo. Mercurius, per mare iens, comparatur *h. l.* huic avi.

v. 52.

Κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς, per ingentes & periculosos sinus maris, durch die fürchterlichen Tieffen des Meers. Vide ad *Od.* Δ. 435. *Il.* B. 560.

Ἀτρύγετος, *Od. A.* 72.

v. 53.

v. 53.

Ἰχθῦς ἀγρώσσων, piſcans. ἀγρώσσω, *idem quod* ἀγρέω, capto, venor.

Πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ, denſas plumis alas humectat ſalſugine. de ave marina piſcante. δεύω, *Il.* Β. 471.

Ἅλμη, ης, ἡ, ſalſugo: das bittere fettig-ſalzige Meerwaſſer, und was ſich davon anleget.

v. 54.

Ἴκελος, *Od.* Δ. 249.

Ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς, vectus eſt in fluctibus Mercurius, ſicut larus natare ſolet: er ward auf den Wellen getragen. οἱ δὲ ἵπποι ἀλεγεινοὶ ὀχέεσθαι ἄλλῳ ἢ Ἀχιλλῆϊ, iſti enim equi ſunt difficiles ad onus & ſeſſorem ferendum alium quam Achillem: ubi eſt Paſſive, pro ἡνιοχηθῆναι, currui jungi & regi ſub curru. *Il.* Κ. 403. ſic & *Il.* Ρ. 77. geritten oder vor den Wagen geſpannet zu werden. Poſſis & in ſignificatu verbi Medii aptius intelligere: difficiles ſunt præbere ſe ad portandum aut vehendum alteri alicui quam Achilli; & iſta expoſitio eſt verior. αἳ δή νηυσὶν ὀχήσονται, quæ (uxores Trojanæ) ſane navibus avehentur: ubi manifeſtus eſt ſenſus Paſſivus. *Il.* Ω. 731.

v. 56.

Βάς, aſcendens.

Ἰοειδής, *ponti* Epith. *Il.* Λ. 298.

Ἤπειρόνδε, ad littus, ad continentem: εἰς τὴν γῆν. *Schol.* ἤπειρος, *Od.* *Α.* 162.

v. 57.

Ἤιεν, Ibat. ἤια, *Od.* Δ. 427.

Ὄφρα, donec.

Σπέος, *Il.* Δ. 279.

Τῷ ἔνι] ἐν ᾧ. *Schol.*

v. 58.

Τέτμεν, invenit. ἔτετμε, *Il.* Δ. 293.

v. 59.

Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφι μέγα καίετο, Ignis quidem ſuper foco ingente ardebat. ὅσαι ἐσχάραι πυρὸς Τρώων, ſo viel Feuerſtellen, *i. e.* ὅσοι οἰκήτορες Τροίας, *Il.* Κ, 418. nam eo loco intelliguntur cives Trojani, in oppoſito ad auxilia

auxilia aliunde accita. & hi Trojani, eo tempore una cum auxiliis peregrinis castra in campo habentes, agebant excubias nocturnas diligenter, cum auxiliares copiæ dormirent. Hinc speculatores Græci non ad Trojicas castrorum partes, sed ad auxiliares vadunt. Posset igitur sensus *h. l.* esse, ὅσαι ἐπὶ ἐσχάραι πυρὸς in castris, αὗται ἐπὶ Τρώων ἐσχάραι, non vero sociorum: **die Feuerstellen, die du von ferne im feindlichen Lager siehest, sind der Trojaner ihre.**

Τηλόθι, *Od. A.* 22.

v. 60.

Κέδρος, ου, ἡ, Cedrus: arbor suaveolens & ἄσηπτος. est a κεάσαι ῥᾷον, *i. e.* σχίσαι ῥᾷον, inserto δ euphonico: & hanc etymologiam innuit ipse Poëta, ut solet. κέδρου εὐκεάτοιο, cedri facile fissilis, **Cedern-Holz, das leicht spaltet.**

Εὐκέατος, ου, ὁ, ἡ, quod facile finditur & scinditur, vel & fissum scissumque est. ὀδμὴ κέδρου εὐκεάτοιο, *coll. Od.* Υ. 161. odor cedri bene fissæ, ut commode incendi posset. ex εὖ & κεάζω, findo, propr. ligna: κόπτω καὶ σχίζω ξύλα. deinde & de aliis ponitur.

Θύον, ου, τὸ, est δένδρον εὐῶδες, maxime si ligna ejus uruntur. ὀδμὴ κέδρου τε θύου τε ἀνὰ νῆσον ὀδώδει δαιομένων, ita insula describitur, ubi Nympha Calypso habitabat, quæ in focis suis talia ligna urebat. Eadem arbor dicitur ἡ θύα, & θυΐα, unde adjectivum est θύϊνος & θυΐος. Latinis est thya arbor.

Ὀδώδει, olebat, redolebat. plusq. Med. v. ὄζω, & ὀζέω, oleo, exhalo odorem. Vox facta ex sono halitus, quem emittimus, vel ex sono narium, quando odorem attrahimus: estque cum Germanorum **othem** ejusdem originis. fut. 2. ὀδῶ. aor. 2. ὤδον. perf. Med. ὦδα, *Attice* ὄδωδα, per reduplicationem prioris syllabæ. hinc plusq. perf. ὀδώδειν. scribitur idem & ὤδωδα, ὠδώδειν. Ista præterita Medii autem sæpe in notione præsentis & imperfecti ponuntur.

v. 61.

Δαιομένων, Ardentium, incensorum.

Ἔνδον, in domo.

'Αοιδιάω, cano.

'Αοιδιάεσ' ἐπὶ καλῇ, canens pulcra voce. ὅ↓. *Il.* A. 604.

v. 62.

'Ιςὸν ἐποιχομένη, Telam obiens: de Calypſo; nam ἱςὸν ἐποίχεσθαι καὶ ἀείδειν, ἐκ ἀγεννὲς ἐνδόξοις γυναιξίν. ſic *Il.* A. 31. de Chryſeide.

χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν, aureo radio texebat. ſcil. Calypſo: nam fœminæ etiam nobiliſſimæ texebant ſtudioſe apud vetuſtos. χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκὶς, ſcil. Andromachæ texenti, cum audiret luctum. *Il.* X. 448.

v. 63.

'Αμφιφύω, circa naſcor, circa enaſci facio. ὕλη σπέος ἀμφιπεφύκει, ſylva ſpecum circumcreverat. Quanquam fortaſſe rectius ſeparatur præpoſitio a verbo, & refertur ad ſolum nomen.

"Υλη — τηλεθόωσα, *Il.* Z. 148. Metaph. Παῖδας — τηλεθάοντας, *Il.* X. 423. χαίτην — τηλεθόωσαν, *Il.* Ψ. 141. 142.

v. 64.

Κλήθρη, ης, ἡ, alnus: eine Elſe. arbor, quæ ſubbarbare dicitur ἡ κλήθρη. Eſt ſic dicta, quia vectis inſtar recta in altum ſurgere ſolet.

"Αιγειρος, *Il.* Δ. 482. Pappelweide. Eſt dicta ab ἀείρειν, nam alte tollit ramos ſuos; vel, ſi placet, ab ἄγαν αἴρεσθαι.

'Ευώδης κυπάρισσος, bene odorata cypreſſus. ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι, in conclavi bene olenti ex incenſis odoribus; ut ergo per poſterius Epitheton explicetur prius: in dem wohldurchräucherten Zimmer. Antiqui enim amabant odores ſuaves. *Il.* Γ. 382. εὐώδες ἔλαιον, *Od.* *B.* 339.

Κυπάρισσος, ȣ, ἡ, Cypreſſus arbor. Dicta, quia παρίσους κύει ἀκρέμονας, ramos in altum pariter erectos gignit.

v. 65.

"Ορνιθες τανυσίπτεροι, aves alas expandentes. τανύπτερος & τανυσίπτερος ſunt communia *avibus* Epitheta: propr. tamen de magnis volucribus ponitur, quæ alas late expandunt volando. Ceterum in genere πτηνὰ πετόμενα τανύει τὰ πτερά. ex τανύω, pando, & πτερὸν, ala

'Ευνάζοντο, cubilia habebant. εὐνάζω ἕξεις, collocabo in cubili. *Od.* Δ. 408.

v. 66.

v. 66.

Σκὼψ, ωπὸς, ὁ, avis inauſpicata, ex genere noctuarum. Dicitur vel παρὰ τὸ σκαιὰν ὄπα ἔχειν, ſiniſtram abominabilem vocem; κακόφωνος γάρ: vel παρὰ τὸ ἐν σκιᾶ, i. e. νυκτὶ ἀφιέναι ὄπα. & videntur σκῶπες eſſe, ἃς Ῥωμαῖοι κυκύβας φασὶν, cucubæ, arum; a quibus eſt verbum *cucubo*, i. e. clamo velut noctua aliqua.

Ἴρηξ, *Il.* N. 62. accipitris ſpecies, ein Falke: avis celerrima volatu, cujus decem ſpecies numerant antiqui, inter quas & eſt ὁ κίρκος. Eſt ab ἵεσθαι, moveri. θάσσονας ἱρήκων ἵππυς, celeriores equos accipitribus. *Il.* N. 819. ὑπ' ἵρηκος, ab accipitre agitata columba *Il.* Φ. 494.

Τανύγλωσσοι κορῶναι, cornices linguam extendentes. τανύγλωσσος, ε, ὁ, ἡ, linguam longam habens. ex τανύω & γλῶσσα, ης, ἡ, lingua.

Κορώνη, ης, ἡ, *propr.* cornix, eine Krähe. ζῶον illud, cujus variæ ſunt ſpecies. & eſt a κραω, ſono durius, quaſi κρώνη. Deinde omne ἐπικεκαμμένον, curvum vel rotundum, dicitur κορώνη; unde & Latinorum *corona* eſt. χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην, de arcu faciendo, *Il.* Δ. 111. ubi ſingularis eſt pro duali, & notat τὸ τῦ τόξυ ἄκρον, εἰς ὃ ἐνίσἱαι ἡ νευρά. & quia hoc in fine totius operæ faciendi arcus dicitur a Poëta: hinc natum eſt proverbium, ut ὁ ἀγαθὸν τέλος τοῖς φθάσασιν (antegreſſis operis) ἐπιθεὶς, dicatur χρυσέην ἢ καλὴν ἐπιθεῖναι τῷ παντὶ κορώνην.

v. 67.

Εἰνάλιαι κορῶναι, cornices ad mare ſpatiantes. ἐνάλιον κῆτος, in mari verſans aut exiſtens cetus, (eſt circumlocutio φώκης,) *Od.* Δ. 443.

Τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν, *Il.* B. 614. ἐ σφισι θαλάσσια ἔργα μεμήλει, res maritimæ illis curæ non erant.

v. 68.

Αὐτῦ, ibi.

Τετάνυστο περὶ σπείυς — ἡμερὶς, extenſa erat circa ſpeluncam — vitis. ἐπὶ τῷ ταλάρῳ ἠλακάτη τετάνυστο, colus ſuper corbe extenſa erat, ut jaceret ἀπὸ χείλυς εἰς χεῖλος διήκυσα, ut notetur longitudo ejus: der Spinnrocken lag geſtreckt auf dem Korbe, in quo erant glomi. & fortaſſe deinde colus illa non ſtabat ſua aliqua baſi ante Helenam,

 ſed

ſed ipſa eam in gremio ſuo firmabat aliquo modo. *Od.* Δ. 135. ὑπὸ κράτεσφι τάπης τέτανυστο, tapes ſub capite expanſus & extentus erat in terra. *Il.* K. 156.

Περὶ σπεῖος (*Jon.* pro σπέεος) γλαφυροῖο, circa antrum excavatum & capax. Alibi hoc ſpatioſum antrum in plurali nominat, ſicut τὰ μέγαρα ponit de magna domo.

v. 69.

Ἡμερίς, ἴδος, ἡ, notat τὴν ἥμερον ἄμπελον, vitis hortenſis & ab hominibus culta, ad differentiam ſylveſtris, τῆς ἀγριάδος. Alii τὴν ἡμερίδα volunt eſſe εἶδος λεπτοφλοίου δρυὸς, cujus fructus quoque dicatur σταφυλὴ, ex quo fiat ὁ ἰξός, ſpecies quercus tenuiori cortice, & frugifera: & *Euſtathius* non negat, ſua ætate circa Thraciam ſpeciem quandam τῶν δρυῶν dictam fuiſſe ἡμερίδας. At id nihil valet de ævo Homeri, & de hoc loco. Ceterum *h. l.* eſt alta, non humilis.

Ἡμερὶς ἡβώωσα, vitis in optimo flore. pro ἡβάουσα, *contr.* ἡβῶσα, diſtracto circumflexo ἡβόωσα, & ob metrum producte ἡβώωσα. ὅπποτ' ἂν ἡβήσῃ τε, quando pubuerit: wann er mannbar ſeyn wird. *Od.* A. 41. ἀνὴρ οὐδὲ μάλα ἡβῶν, ne vir quidem, valde in flore juventutis & in florido robore conſtitutus; nedum ergo major ætate. *Il.* M. 382. & id μάλα definit virum in plena jam & prorſus vegeta pubertate conſtitutum. αἲ γὰρ ἡβῷμι, utinam pubeſcerem. *Il.* H. 133.

Τεθήλει δὲ σταφυλῇσι, & luxuriabat uvis, læta & obſita erat uvis. plusq. perf. Med. intranſitive. συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, porci ſaginati tergum florens & læte obſitum pinguedine. *Il.* I. 208.

Σταφυλὴ, *Il.* Σ. 561.

v. 70.

Κρήνη, *Il.* B. 305. πίσυρες, *Il.* O. 680.

Ῥέον ὕδατι λευκῷ, fluebant aqua puriſſima: ſcil. in alto fonte aqua apparet nigra; hauſta vero & in vaſe non nimis excavato viſitur color ille limpidus.

v. 71.

Τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη, converſi fluxu ſuo aliorſum alius. πρόσσω τετραμμένος αἰεὶ, facie ad hoſtem ſemper converſus, *Il.* P. 598. ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, mortuus, verſus

versus pedibus ad ostium, efferendus deinde ad sepulturam. *Il.* Τ. 212. ἐπὶ ὁι τετραμμένον, conversum facie ad se. *Il.* Ν. 542. τετραμμένοι — vultu ad hostes verso cedite retro. *Il.* Ε. 605.

Ἄλλυδις, *Il.* Λ. 486. τοῦ κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλη, mutatur color timidi nunc sic nunc aliter: ἄλλοτε ἄλλως. *Il.* Ν. 279.

v. 72.

Λειμὼν, *Od.* Δ. 605.

Ἴον, ου, τὸ, violæ species: ein Veilchen.

Σέλινον, *Il.* Β. 776.

Ἀμφὶ δὲ (τὰς κρήνας, fontes & rivos) λειμῶνες μαλακοὶ ἴου, ἠδὲ σελίνου, θήλεον, prata mollia & aquosa violis & apio virebant, florebant.

v. 73.

Θήλεον, *pro* ἐθήλεον, læte virebant. v. θηλέω, *Jon.* pro θαλέω, vel θαλλέω.

Καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν θηήσαιτο ἰδὼν, etiam vel immortalis si accessisset, admiratus esset intuens,] L'admiration que les Dieux mêmes auroient pour ce beau lieu, nous ne saurions nous empécher de l'avoir pour la belle description qu'Homere en a faite. DAC.

v. 74.

Θηήσαιτο, Θηεῦντο, *Od.* *B.* 13. (ἐθαύμαζον) quia per annos viginti nulla solennis ἀγορὰ convocata erat; & quia post tantum intervallum adolescens Telemachus regiam dignitatem sibi vindicabat. Θηήσαντο, *Il.* Ο. 682. Χ. 370.

Τερφθείη φρεσὶν ᾗσιν, oblectaretur mente sua, oblectatus esset animo suo.

v. 75.

Θηεῖτο, mirabatur. Θειοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν, *Il.* Ω. 418.

v. 77.

Οὐδέ μιν ἄντην Ἠγνοίησεν ἰδοῦσα, neque eum coram videns ignoravit, quis esset & quid vellet: probe eum noscebat, quis esset, cum videret eum. Θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην, Deo similis adspectu. *Od.* *B.* 5. Δ. 310. μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην, an klugem Rath gegen ihn sich zu vergleichen. *Od.* Γ. 120.

v. 78.

Ἀγνοιέω, *Il.* A. 537.

Δῖα θεάων, ob insignem benevolentiam & præstantiam. *Od. A.* 14.

v. 79.

Ἀγνὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, incognitus.

v. 80.

Ἀπόπροθι, *Od.* Δ. 757. ἀπόπροθι ἀγρῦς, in certo intervallo agros ab urbe remotos.

v. 79. 80.

(Οὐ γάρ τ' ἀγνῶτες Θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
Ἀθάνατοι, ὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει.)
Non enim Dii sibi invicem sunt ignoti [sed probe agnoscunt se invicem]
Immortales; neque si quis longe procul hinc habitat.

v. 82.

Ἀλὴ, *Il.* B. 395.

v. 83.

Στοναχὴ, *Il.* B. 39. Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε, *ibid.* 356. & 590. ubi prior vox est Passiva, impetus in eam factos violentos a Paride, & gemitus Helenæ rapaciter detentæ.

Θυμὸν ἐρέχθων, animum conficiens, cor frangens *quasi.* νῆα ἐρεχθομένην ἀνέμοισι, navem quassatam graviter, & contundendam a ventis, nisi adesset ars gubernatoris: lacessitam a ventis. nam ἐρέχθεσθαι est & ἐρεθίζεσθαι. *Il.* Ψ. 317.

v. 84.

Ἀτρύγετος, *Ponti* Epith. *Od. A.* 72.

Δερκέσκετο, prospiciebat. *Jon.* pro ἐδέρκετο. v. δέρκομαι; *Il.* A. 88.

Δάκρυα λείβων, *Il.* N. 658. δάκρυα λεῖβον, *ibid.* 88.

v. 86.

Ἱδρύω, *Od.* Γ. 37. Φαεινὸς, *Od.* Δ. 188. σιγαλόεις, *Il.* E. 226.

v. 87.

Χρυσόῤῥαπις, ιος, ὁ, Epith. *Mercurii*, qui auream virgam habet: der den güldenen Stab hat. ex ῥάπις, ἡ, virga, & χρύσεος, aureus. pro χρυσεόῤῥαπις vel χρυσεόῤῥαβδος.

δος. & ob hunc aureum baculum Recentiores dedere Mercurio τὰ κηρύκειον.

v. 88.

Αἰδοῖος, Venerandus. *Il.* Β. 514.

Θαμίζεις, *Il.* Σ. 386.

v. 89.

Αὔδα, ὅ, τι φρονέεις, Eloquere, quod in animo habes. ita *Il.* Ξ. 195.

v. 90.

Εἰ τετελεσμένον ἐστίν, *Ibid.* 196.

v. 91.

Ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω, *pro* παραθείω, quæ jam erant cibus & potus; deinde & alia dona κειμήλια, in memoriam hospitii. ita *Il.* Σ. 387. ὁ δὲ τοῖς πὰρ ξείνια θῆκεν, *pro* παρέθηκεν, apposuit. *Od.* Γ. 490.

v. 93.

Ἀμβροσίης (*scil.* τροφῆς) πλήσασα τράπεζαν, cùm opplevisset mensam ambrosia. ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα. *Od.* Δ. 445.

Κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν, infudit in poculum nectar rubrum,] νῦν ἐνέχεεν, ἀπὸ τῆς ἀρχαίας συνηθείας· εἰς κέρας γὰρ ἐγχέοντες ἔπινον. *Schol.* κεράασθε δὲ οἶνον, infundite autem vinum. *Od.* Γ. 332. κρητῆρα κεράσσατο, infundebat magnum poculum. *ibid* 393. ὅτε οἶνον ἐν κρητῆρσι κέρωνται, quando vinum poculis infundere solent. *i. e.* quando vinum bibere solent: posito antecedente pro consequente. *Il.* Δ. 260.

v. 95.

Ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, refecit se cibo. ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν, quod sane omnibus nobis placuit: was uns nach unserem Sinne war. ὁ θυμήρες ἡμῖν. *Od.* Δ. 777. & ὃ *h. l.* non est neutrum, sed masculinum, pro ὅς, scil. μῦθος.

v. 98.

Νημερτέως, *adv. cum terminatione Jonica*, Vere: ἀληθῶς. a νημερτής, *Il.* Α. 514. Γ. 204.

Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω, vere sequentem sermonem dicam.

Κέλεαι, jubes.

v. 100.

Τίς δ' ἂν ἑκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ; Quis enim lubens percurreret tantum mare? ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ, *i. e.* postquam periit in mari. *Od.* Δ. 511.

v. 101.

Ἄσπετον ὕδωρ, Immensa aqua. Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά; *Od.* Δ. 75. ἄσπετον ὕλην, immensam sylvam. *Il.* B. 455. ἄσπετον ἤρατο κῦδος, ineffabilem retulisset gloriam. *Il.* Σ. 165.

v. 102.

Ἐξαίτας ἑκατόμβας, electas (auserlesene) *seu* præstantes hecatombes. ἐξαίτους ἐρέτας, electos remiges. *Od.* B. 307.

v. 103.

Μάλ' ὕπως ἐστὶ, nullo modo *fas* est.

v. 104.

Παρὲξ ἐλθεῖν, vel paullulum excedere: μεγικῶς παρεξβῆναι. ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, alia dixero declinando vel paullulum a vero, per verisimilia. *Od.* Δ. 348. παρὲξ Ἀχιλῆα, præter Achillem. *Il.* Ω. 434.

Ἁλιῶσαι, inefficacem reddere & irritam. οὐδ' ἁλίωσε βέλος, non vanus fuit jactus. *Il.* Π. 737.

v. 103. 104.

Ἀλλὰ μάλ' ὕπως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
Οὔτε παρὲξ ἐλθεῖν ἄλλον Θεὸν, οὐθ' ἁλιῶσαι.

Sed nullo modo *fas* est Jovis mentem Ægiochi
Neque prætergredi alium Deum, neque irritam facere.

Mais il n'est pas permis à aucun Dieu d'enfraindre ou de negliger les ordres de Jupiter,] Cela est fort adroit, en parlant pour lui il parle aussi pour Calypso: car il lui donne par là un conseil plein de sagesse, qui est d'obeïr aux ordres de Jupiter. C'est une insinuation délicate, plus efficace qu'un conseil direct. Calypso le sent fort bien; car elle va bien-tôt repeter les mêmes termes. DAC.

v. 105.

Ὀϊζυρὸς, *Il.* A. 417.

v. 107.

Ἐνιάτες, *Od.* Γ. 118.

Πέρσαντες, depopulati. πέρσας, *Il.* B. 660. πέρθω, *ibid.* 374.

v. 108.

v. 108.

'Αθηναίην ἀλίτοντο, graviter peccaverant contra Minervam. 'Αθανάτους ἀλιτέσθαι, contra Deos peccasse graviter, eosque offendisse errore meo malo. *Od.* Δ. 378. ἐξηπάτησέ με καὶ ἤλιτεν, inquit iratus Achilles de Agamemnone: decepit me, & peccavit gravissime in me; nam hoc verbum regit accusativum personæ, quæ quasi in fraudem & errorem aliquem conjicitur a peccante. *Il.* I. 375. μή ἀλίτωμαι ἐφετμὰς Διός, ne peccem contra præcepta Jovis. *Il.* Ω. 570. ὅςις σφὲ (dualis accusativus, pro plurali, αὐτοὺς, τοὺς Θεοὺς) ἀλίτηται ὀμόσσας, quicunque contra eos peccaverit jurando. *Il.* T. 265. Verbi ἀλείτω, fut. 2. ἀλιτῶ. aor. 2. ἤλιτον. pecco graviter. Est ab ἀλάω, erro, aberro. ἡ ἄλη, aberratio. nam omne peccatum aberrat a justo.

v. 109.

Ἧ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμον, Quæ contra eos excitavit ventum. Κύματα μακρὰ, *i. e.* τὰ εἰς ὕψος κορυφούμενα, *Il.* B. 144.

v. 110.

'Απέφθιθον, peribant. v. ἀποφθίθω, *forma Jonica*, pro ἀποφθίνομαι, pereo.

Πέλασσεν, appulit. τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασσεν, appropinquare eas naves fecit ad Cretam. ἱςὸν ἱςοδόκῃ πέλασαν; malum admoverunt receptaculo suo, *i. e.* in eum locum, ubi malus demissus jacere solet in navi. *Il.* A. 434. αὐτοὺς Αἰθίκεσσι πέλασσεν, ad Æthicas eos appropinquare fecit. & sermo est de Centauris, *i. e.* incolis quibusdam montanarum regionum Pelii montis, qui non sunt prorsus deleti, sed in aliam regionem fugati. *Il.* B. 744. κακῇς ὀδύνῃσι πελάζειν αὐτὸν, miseris doloribus admovere eum: ihn in Herzeleid zusetzen, *Il.* E. 766.

v. 112.

'Αποπεμπέμεν, dimittere. ἀπόπεμψον, *Od.* B. 113. ἀπὸ μητέρα πέμψω, *pro* ἀποπέμψω, matrem emisero e domo. *ibid.* 133.

Ὅ, τι τάχιςα, quam celerrime: aufs bäldeste. *Il.* Δ. 193. O. 146. Ψ. 71.

v. 113.

Τῇδ', hic: ἐνθάδε.

Ἄισα, fatale eſt, ἐπεί σοι ἄισα μίνυνθά περ, ὄτι μάλα δὴν, ſiquidem fatum tibi eſt, paullulum admodum, non valde diu, *ſcil.* eſſe & vivere. *Il.* Α. 416. ἐπεί με κατ᾽ ἄισαν ἐνείκεσας, ὀυδ᾽ ὑπὲρ ἄισαν, ſiquidem me ex merito reprehendis, non præter meritum; δικαίως, κατὰ καθῆκον, ſic ut convenit in me. atque ibi eſt ingenua confeſſio Paridis, fatentis ſe accipere per eam reprehenſionem fratris majoris, quæ meritus ſit. *Il.* Γ. 59. κατ᾽ ἄισαν, *i. e.* κατὰ τὸ ἀληθὲς, ut convenit rei ipſi: wie ſichs gehöret. *Il.* Κ. 445. ut decet, *Il.* Ρ. 716. ὀυ γάρ τίς με ὑπὲρ ἄισαν ἀνὴρ ἄϊδι προϊάψει, nam nemo me præter fatum mihi deſtinatum morti dabit. *Il.* Ζ. 487.

Φίλων ἄπο νόσφιν, procul a ſuis. φίλων ἄπο, remotus procul a ſuis. *Od.* *Α.* 49.

v. 116.

Ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ, expavit vero Calypſo: timens, ne vir ſuus a Jove interficeretur. Præterea juſtum & æquum eſſe crediderat, eum, quem ipſa ſervaſſet, apud ſe manere. Nunc ſubito aliter ei mandabatur a Jove, quem ideo injuſtum putabat. ῥίγησεν δ᾽ ὁ γέρων, *Il.* Γ. 259.

v. 118.

Σχέτλιοί ἐστε, Θεοὶ, duri eſtis & patientes, o Dii! multa poteſtis pati ut fiant. ſic Apollo in concilio Deorum, *Il.* Ω. 33. σχέτλιος poteſt in genere eſſe, durus, non cedens votis meis, ὁ σφοδρὸς εἰς τὸ ποιῆσαί τι, ſæpe & τὸ ὀυκ ἀγαθόν. ſic de Jove *Od.* Γ. 161. qui tenet firmiter iram ſuam. σχέτλιαι, improbæ, duræ, inhumanæ, crudeles. *Od.* Δ. 729.

Ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων, nimium quantum invidi in alios. ζηλήμων, ονος, ὁ, ἡ, invidus, zelotypus, a zelo ictus, *jaloux.* a ζηλέω, quod notat & εἶδος ὀυκ ἐλλόγου θυμοῦ. Alii ſcribebant δηλήμονες, a δηλέω, *i. e.* βλαπτικοί. perperam.

Ἔξοχον ἄλλων, ſupra modum. ἔφην αὐτὸν φιλήσειν ἔξοχον ἄλλων Ἀργείων, ſtatuebam, me amaturum eſſe eum magis quam omnes alios Argivos. *Od.* Δ. 171. ἀρετῇ δ᾽ ἔσαν ἔξοχ᾽ ἄριστοι, virtute autem erant longe optimi. *ibid.* 629. ἔξοχον ἀνδρα, virum dignitate eminentem & conſpicuum. *Il.* Β. 188.

v. 119.

v. 119.

Θεοὶ ἀγάασθε (pro ἀγᾶσθε, & id contractum ex ἀγάεσθε) invidetis & succensetis Deabus: putatis, quasi eæ nimium quantum audeant, & indigna conentur. v. ἀγάω quod tria significat: θαυμάζειν, admirari, honorare, valde probare; φθονεῖν, invidere; μισεῖν, odisse, indignari, übel nehmen.

Παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, apud homines viros cubare.

v. 120.

Ἀμφαδίην, Aperte. *scil.* κατὰ φανερὰν εὐνήν. ut ergo hic Accusativus ponatur adverbialiter, per Ellipsin. εὔχεσθε σιγῇ ἐφ' ὑμῶν, ἠὲ καὶ ἀμφαδίην, Διΐ, vota facite Jovi silentio apud vos, vel & clara voce. *pro* κατὰ ἀμφαδίην εὐχήν, in euerem Herzen, oder auch offentlich und laut. *Il.* H. 196. Sic ἀμφαδίην, *scil.* κατὰ μάχην, *Il.* N. 356. cui opponitur λάθρῃ, 357. & notat, ἐν φανερᾷ μάχῃ. nam quidam Codices legunt ἀμφαδίῃ. Sic κρύφα & φανερῶς opponuntur.

Ἥν τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην, si qua charum faciet sibi maritum. μέγα κλέος αὐτῇ ποιεῖτ', (ποιεῖται) *Attice*, pro ποιεῖ, sibi ipsi acquirit magnam famam. *Od.* B. 126.

Ἀκοίτης, ου, ὁ, maritus, socius thori conjugalis. ab α *copulativo*, & ὁ κοῖτος. ὁ ὁμοκοίτης. ὅς τοι ἀκοίτης, *Il.* O. 91.

v. 121.

Ὠρίωνα ἕλετο - Ἠὼς, *i. e.* ἐξείλετο, προέκρινεν, Orionem elegerat sibi amasium.

v. 122.

Τόφρα οἱ (pro αὐτῇ) ἠγάασθε (pro ἠγᾶσθε) Tamdiu ei invidebatis & indignabamini: ἐφθονεῖτε, ἐμέμφεσθε, verdachtet es ihr, aus Mißgunst. Nam quæ mares sibi indulgent, ea intoleranda censent in altero sexu.

Θεοὶ ῥεῖα ζώοντες, *i. e.* ἀπόνως, οὐχ ὑποδυσκόλως, ἀλλὰ κατὰ ἔμφρονα ῥᾳστώνην, ohne Mühe und Unlust. sic *Il.* Z. 138. *Od.* Δ. 805.

v. 123.

Ὀρτυγίῃ] τῇ Δήλῳ· νῆσος δὲ ἡ Δῆλος ἐστὶν ἀνὰ μέσον τῶν Κυκλάδων. *Schol.*

Χρυσόθρονος, *h. l.* Epith. *Dianæ*. Alia *ejus* Epith. vide apud MORELL. *v.* Ἄρτεμις.

Ἁγνὸς,

Ἁγνὸς, ἡ, ὀν, purus, non pollutus. Ἄρτεμις ἁγνὴ, nam fingitur pura ab omni Venere, & virgo intemerata.

Ἄρτεμις ἁγνὴ Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν] Nous avons vû dans *l'Iliade* que les *morts subites des hommes* étoient attribuées à *Apollon*, & *celles des femmes* à *Diane*. Cependant voici *Diane*, qui tuë *un homme* avec ses fleches. Cela a rendu ce vers suspect à quelques anciens Critiques, qui n'ont pas compris la raison de ce changement. La mort d'*Orion* est justement attribuée à *Diane*, parce qu'étant une Déesse chaste, c'est à elle plûtôt qu'à Apollon à punir un crime commis contre la chasteté. Au reste, le sens caché sous cette fable de l'amour de l'Aurore pour Orion est sensible. Orion étoit un chasseur, l'Aurore est favorable aux chasseurs, & Diane leur est contraire, parce que comme ils couchent souvent à la belle étoile, la plûpart perissent par des maladies, que leur causent l'humidité & la fraîcheur des nuits. DAC.

Quia subita morte nihil esse potest lenius, nullo prævio morbo: hinc ejusmodi mortes, quibus placide obdormiunt homines sine sensu dolorum, vocantur ἀγανὰ βέλεα Ἀπόλλωνος, si sunt viri, ἢ Ἀρτέμιδος, si sunt fœminæ. Κεῖσαι, τῷ ἴκελος, ὅντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν, inquit Helena de Hectoris corpore mortuo: & adjuncta est notio palloris succulenti; unde & in tali re Apollo non χρυσότοξος, sed ἀργυρότοξος appellatur. *Il.* Ω. 759. Κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων οἷς ἀγανοῖς — κατέπεφνε. *i. e.* ἀποπληξίᾳ celeriter mortuus est. *Od.* Γ. 280. Sed Orionem pulcherrimum in juventa sua occidisse *h. l.* dicitur χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἁγνὴ οἷς βελέεσσιν ἐποιχομένη, nam in venatione mortuus erat subito: Diana vero est venatrix.

V. 125.

Ὁππότ' Ἰασίωνι ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ,] Voici le sens caché sous cette fable: Cerès est la même que la Terre, Jasion étoit un laboureur. Comme le laboureur jette son grain dans le sein de la Terre, on a feint que la Terre étoit amoureuse de lui. Et comme les excessives chaleurs sont contraires aux semences, on a feint sur cela que Jupiter avec ses foudres avoit puni ces amours & ruiné

ruiné ce commerce. Et une marque sûre que c'est là le mystere caché sous cette enveloppe, c'est ce qu'Homere ajoute : νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, *dans une gueret labouré qui a eu trois façons.* DAC.

Ἐϋπλόκαμος, bene ornata comis intortis. *h. l.* Epith. *Cereris.* Poëta solet partem ornatus & formæ nominare, ut intelligatur tota formositas & elegantiæ amabilitas. Alia *ejus* Epith. vid. apud MORELL. *sub v.* Δημήτηρ. Δημήτηρ, *Il.* Β. 696.

V. 126.

Ὣι θυμῷ εἴξασα, cupiditati suæ cedens, *i. e.* amore correpta, amori obtemperans : τῇ ἰδίᾳ ἐπιθυμίᾳ εἴξασα, nam sermo est de Cerere, concumbente cum pulcro Ἰασίωνι. εἴξας ᾧ θυμῷ, cedens iræ suæ, *i. e.* ab ira sua recedens ; ut ergo *h. l.* non, obtemperans, sed, decedens, significet : nisi potius est, obtemperans suæ voluntati citra acceptionem donorum ; freywillig. *Il.* Ι. 594. εἴξαντος ἐμεῖο, me cedente ; quasi solus sit defensor, &, se cedente, ruitura sint omnia. εἶξαν δὲ γέροντες, cesserunt loco, honoris causa. *Od. B.* 14.

Μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ, congressa erat cum eo. ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι γυναικὶ νέῃ, ut miscearis in amore mulieri juvenculæ novæ. *Il.* Β. 232. ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ, miscebar, ego cum Helena. *Il.* Γ. 445. ἄλοχοι δὲ μιγεῖεν ἄλλοις, *pro* μιγείησαν, uxores misceantur cum aliis : quæ est imprecatio in hostes. *ibid.* 301. εὐνῇ δὲ οὔποτ' ἔμικτο, *pro* ἐμέμικτο, concubitu nunquam mixtus est cum ea. *scil.* cum hac pulchra ancilla sua, a se amata. *Od. A.* 433. Et est hoc verbum, de congressu quovis poni solitum, circumlocutio σεμνή. Ποσειδάωνι μιγεῖσα, *ibid.* 73.

V. 127.

Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, In novali jam tertiato. (νειοῖο βαθείης, *Il.* Κ. 353. ἐν νειῷ βόε, *Il.* Ν. 703.) τῇ τρίτον ἐστραμμένῃ. & *h. l.* notatur consequentia hujus ternæ arationis : seges stans alte, im hohen Korne, auf dem Saat-Acker. νειὸν μαλακὴν, τρίπολον, *Il.* Σ. 541. 542.

Οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος Ζεύς, neque Jupiter diu id ignoravit. οἴχετο ἄϊστος, ἄπυστος, abiit & abest ut talis, de quo nemo scit, nemo audivit : von dem nichts gewußt noch gehört

gehört wird. *Od.* *A.* 242. Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος μύθων, nec Penelope diu erat talis, quæ nihil refciſceret & audiret de verbis & conſiliis procorum. *Od.* Δ. 675.

V. 128.

Βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ, percutiens albo & celerrimo fulmine. ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνὸν, *Il.* Θ. 133. βῆ δὲ καλυψαμένη (induta Helena) ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ, peplo candido ſplendente. *Il.* Γ. 419.

V. 129.

Ἄγαθε, invidetis.] *Alii* ἀγᾶσθε.

V. 130.

Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα, Hunc quidem ego ſervavi equitantem in tigno illo, & ſic nantem.

Τρόπις, ιος, ἡ, carina, der Keil-Balke unten im See-Schiff: tignum, ex quo ſurgunt omnia alia tigna laterum navis.

Περὶ τρόπιος βεβαῶτα, qui in carina ſedebat: τὸν περιβάδην ἐποχούμενον τῇ τρόπει δίκην κέλητος, der auf dem Kiele des geſcheiterten Schiffes ritte, und ihn ſchwimmend zwiſchen den Beinen hatte. hic ergo verbum maxime proprie poſitum. v. περιβαίνω, quod idem fere eſt, quod ἀμφιβαίνω. divaricatis cruribus ſuper aliquo ſtare, ut feræ ſolent catulos infirmos defenſantes. Hinc eſt &, defendo, ante aliquem conſiſto, propugno: ὑπερμαχέω στὰς περί τινα. οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο, *Il.* E. 21.

V. 132.

Ἔλσας, *pro* ἐλάσας, *per Sync.* ἔλσαι, *Il.* Λ. 409. ἔλσαν, *Il.* Λ. 413.

Ἐπεί οἱ νῆα κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσεν ἐνὶ πόντῳ, quoniam ei navem fulmine Jupiter percutiens diffidit in ponto. κέασσε, *Il.* Π. 347. κεάσθη, *ibid.* 412.

Οἴνοψ, *ponti* Epith. *Od.* A. 183.

V. 136.

Θήσειν, *Me* facturam *eum.*

Ἀγήραος, *Il.* B. 447. ubi de clypeo divino ſermo eſt. *Il.* Θ. 539. ἀγήρως, *Il.* M. 323.

V. 137.

Ἀλλ' ἐπεὶ οὔπως ἐστὶ] Vide ſupra ad *v.* 103. 104.

V. 139.

v. 139.

Ἐῤῥέτω, Abeat. *i. e.* ὀλλύσθω, φθειρέσθω. *Il.* I. 377. ἔῤῥε, *Il.* Θ. 164. ἔῤῥ' οὕτως, *Il.* X. 498. ubi puer dives & felix loquens inducitur ad alium puerum humilem jam, quem manu extrudit ex conventu nobilium puerorum eorumque convivio, nulla parte ei data.

v. 140.

Πέμψω δέ μιν οὔπη ἔγωγε,] Non, *dimittam ipſum nusquam ego.* Immo dimiſſura erat: ſed, *nusquam eum deducere, proſequi potero*, ut mox *v.* 142. & alibi. ERN.

Ὄυπη, nusquam, nullo modo. *Il.* N. 191.

v. 141. 142.

Vide ad *v.* 16. 17. *huj. Libri.*

v. 143

Πρόφρων ὑποθήσομαι, lubens & promto animo conſilia ſuggeram. πυκινῶς ὑποθήσομαι, prudenter ſuadebo. *Od.* A. 279. ὑποθήσομαι, *Od.* B. 194. ἄλλα δὲ καὶ Δαίμων ὑποθήσεται, alia & Numen conſulet & monebit. *Od.* Γ. 27. ὄφρα οἱ ὑποθήσεαι — ut ei ſubjicias &c. daß du ihm an Hand geben möchteſt. *Od.* Δ. 163.

Ἐπικεύσω, *Od.* Δ. 350. & 744.

v. 144.

Ἀσκηθὴς, *v.* 26. *huj. Libri.* probe curatus, cum cura ſervatus, incolumis: τεθεραπευμένος, ἀβλαβὴς, ὑγιής. nam eſt ab ἀσκέω, curo accurate, cum cura elaboro, ſtudioſe tracto: ἐπιμελείας ἀξιόω.

v. 146.

Ἀπόπεμπε, dimitte *eum.* ἀποπεμπέμεν, *v.* 112. *huj. Libri.*

Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν, Jovis autem reverere iram. ἐποπίζομαι, idem quod ſimplex ὀπίζομαι, reſpecto ſecuturam, revereor, vereor vindictam divinam ſecuturam. & in genere, curo, revereor: ich kehre mich woran, ſcheue mich wofür. Vide ad *Il.* Σ. 216. X. 332.

v. 147.

Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ, ne forte tibi poſtea iraſcens malum inferat, ne tibi deinde iratus moleſtias creet. μετόπισθεν, *Il.* A. 82. κοτέω, *ibid.* 181. *Od.* A. 101. χαλεπαίνω, *Il.* B. 378. *Od.* E. 189.

v. 148.

v. 148.

Κρατὺς Ἀργειφόντης, v. 49. *huj. Libri.*

v. 150.

Ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων, postquam audivit mandata a Jove. πάντ' αἶνον ἐπέκλυε, *Il.* Ψ. 652.

v. 151.

"Αρ] Non hic supervacuum est istud ἄρ· sententiam enim connectit cum eo, quod præcessit, v. 82. Ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε &c. CLARK.

Οὐδέ ποτ' ὄσσε Δακρυόφιν τέρσοντο, neque oculi unquam ficci erant a lacrimis. ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα, vulnus siccabatur, & sanguis fluere desinebat. *Il.* Λ. 267. & 847.

v. 152.

Κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν Νόστον ὀδυρομένῳ, defluebat (es verlief) dulcis vita Ob reditum mœrenti. τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις. pro κατείβεις. *Il.* Π. 11.

Αἰὼν μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν ἔπλετο, brevis autem ei ætas fuit. *Il.* Δ. 478. ἔπειτά με καὶ λίποι αἰών. i. e. ἡ ζωή. im übrigen will ich gerne sterben; de cetero, deserat sane me vita: moriar, si ita visum Superis. *Il.* Ε. 685. ἐκ δ' αἰὼν πέφαται, *Il.* Τ. 27. αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς, & ipse vita tua priveris. *Il.* Χ. 58. ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, juvenis perdidisti vitam tuam. *Il.* Ω. 725.

v. 154.

Ἰαύεσκεν, dormiebat. *Jon.* pro ἴαυεν, v. ἰαύω, *Il.* Ι. 325. Σ. 259. Τ. 71.

Ἀνάγκῃ, non sponte, sed ex necessitate: βίᾳ, ἀκούσως, ἄκων.

v. 156.

Ἠιὼν, *Il.* Β. 92.

v. 160.

Κάμμορος, *Od.* Β. 351.

Μηδέ τοι αἰὼν φθινέτω, neque tibi vita abbrevietur, *vel* absumatur; nam ζωὴ φθίνει τοῖς μακροῖς θρήνοις: härme dich nicht ab, friß dir dein Leben nicht ab. v. φθίνω, pereo, absumor. Nam intransitive ponitur maxime hæc forma.

v. 161

v. 161.

Πρόφασσα, libens & promta. *Il.* K. 290.

v. 162.

Δόρατα μακρὰ ταμὼν, ligna longa cædens. δόρυ, *Il.* B. 135.

Ἁρμόζεο — σχεδίην, compinge navigium, conſtrue. θώρηξ ἤρμοσεν αὐτῷ, thorax conveniebat corpori ejus: der Harniſch war ihm recht. *Il.* Γ. 333 Ἔκτορι δ' ἤρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροὶ, arma conveniebant corpori ejus: die Waffen paſſeten ihm am Leibe, ſie waren weder zu klein noch zu groß. *Il.* P. 210.

v. 163.

Σχεδία, *v.* 33. *huj. Libri.*

Ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ, tabulata fige in ea (navi.) ἴκρίον, *Od.* Γ. 353. πῆξαι eſt aor. 1. imper. Med.

v. 164.

Ὑψοῦ, Superne: oben dran. Putant tamen quidam, poſt ἐπ' αὐτῇ ponendum eſſe comme, & ὑψοῦ jungendum cum ὥς σε φέρῃσιν. ut te portet in altam aquam: ſed vix probant. Vide ad *Od.* Δ. 785.

Ἠεροειδέα πόντον, *Od.* B. 263.

v. 166.

Ἐνθήσω, Imponam (in navem tuam)

Μενοεικὴς, appetitui conveniens. a τὸ μένος, impetus, & εἴκω, ſimilis ſum, convenio. παρέθηκε μενοεικέα δαῖτα, appoſuit cœnam appetitui & edendi cupiditati ſimilem. *Il.* I. 90. ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ, *Il.* Ψ. 29. μενοεικέα νήεον ὕλην, ſufficientia accumularunt ligna, ad comburendum mortuum. *Il.* Ψ. 139. σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν, Dii tibi dent pro his gratiam largam: ut ergo notetur hac voce συμμετρία τις ἢ καλὰ τὸ ἀρκοῦν, daran man ſich begnügen laſſen kan. *ibid.* 650.

v. 170.

Οἵ (Θεοί) μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῖναί τε, qui me meliores ſunt in intelligendo & judicando. φέρτερος, *Il.* A. 169. & 186.

v. 171.

Ῥίγησεν δὲ — Ὀδυσσεύς, exhorruit autem — Ulyſſes longum & periculoſum iter per mare, cum hiems ſubeſſet.

nam autumno vergente hæc ſunt acta, ut ignes apud Calypſonem, Phæacas, Eumæum, Penelopen oſtendunt, & folia ab arboribus decidua, & uvæ in vitibus maturæ, &c. ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ, *v.* 116. *huj. Libri.*

Πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς, *Il.* Θ. 97. quia valde actuoſus & in periculis intrepidus erat, ſemperque ſui compos.

v. 173.

Τόδε μήδεαι, per hoc machinaris.

Οὐδέ τι πομπὴν, non vero dimiſſionem meam. Vide ad *v.* 32. *huj. Libri.*

v. 174.

Σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης, extemporario navigio tranſire magnas undas maris. περόωσι (pro περάωσι, *contr.* περῶσι) δὲ πολὺν ἐφ' ὑγρὴν, ſie gehen über das groſſe Waſſer. *i. e.* mare. *Od.* Δ. 709.

Μέγα λαῖτμα θαλάσσης, *Od.* Δ. 504.

v. 175.

Νῆες ἐῖσαι] Vide ad *Od.* Γ. 10.

v. 176.

Ὠκυπόροι, *Od.* Δ. 708.

Περόωσιν, *ibid.* 709.

Ἀγαλλόμεναι (νῆες) Διὸς οὔρῳ, (*Poëtice*, quaſi de viventibus,) delectantes & cum voluptate & elatione animi fruentes vento ſecundo. nam οὖρος Διὸς eſt οὖρος αἴριος, & hic eſt navibus quaſi ἄγαλμα, *i. e.* res egregie delectans & in honore habita. Vide ad *Il.* Β. 462.

v. 178.

Εἰ μή μοι τλαίης γε — ὀμόσσαι, Niſi placere tibi poſſit, mihi — jurare; Niſi recipias id in te, mihi — jurare.

v. 179.

Μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν, *pro* βουλεύσειν, nullum mihi malum te ſtructuram eſſe.

v. 180. 181.

Vide ad *Od.* Δ. 609. 610.

v. 182.

Ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσὶ, Calypſo blandiens & jocabunda ſic loquitur ad Ulyſſem, & ſenſus loci totius eſt: ἤλιτες, καὶ οὐκ εἶπας τὸ ἀληθὲς, καὶ ταῦτα μὴ ἀπαίδευτος ὤν, errare facis me, nec veritatem dicis, & quidem tu probe

probe doctus astutias ingeniosas. Ut ergo hoc nomen non semper sceleratum, sed astutum & deceptorem in sensu molliori notet. αἰὲν ἀλιτρὸς ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς, *Il.* Θ. 361. ubi irata Minerva (i. e. irati in animo Græci contra providentiam fatorum) sic loquitur de Jove; ut ergo appareat, cum hæc in sensu decentissimo sint interpretanda, ἀλιτρὸν & esse, qui facit, ut aliquis alius aberret a proposito sibi scopo, iniquus contra aliquem bonum, qui peccat contra aliquem bonum. Δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρὸς, contra Deos esse sceleratus, *vel* in Deorum oculis apparere detestabilis peccator. *Il.* Ψ. 595.

Ἀποφώλιος, ου, ὁ, ἡ, ineptus, indoctus: ἀπαίδευτος καὶ ἀδίδακτος, ungezogen: & in genere, ἀδόκιμος, non probatus: unächt. ex ἀπὸ & φωλεός, οῦ, ὁ, propr. latibulum animalium ἑρπετῶν, deinde vero & aliarum bestiarum in cavernis aut nidis habitantium. Ab Jonibus etiam τὰ παιδευτήρια, scholæ puerorum, dicebantur φωλεοί. — ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς, certe improbus es, (du bist doch ein Schalk, quod blandiente vultu dicitur familiariter,) nec es aliquis ἀπαίδευτος; du bist ein loser Vogel: man siehet wohl, du bist in die Schule gegangen: & loquitur Calypso blande ad Ulyssem.

v. 183.

Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι; qualem tandem istum sermonem induxisti in animum proloqui? commentus es? ὡς ἐπιφρασσαίατο βουλήν, ut intelligerent & cognoscerent voluntatem & consilium regis. *Il.* Β. 282. ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι, ibi enim illis dixi, ut congregarentur. *Il.* Κ. 127.

v. 184.

Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς κ. τ. λ. in jurejurando. Sciat nunc hoc Terra & Cœlum &c. Vide ad *Il.* Ο. 36. Τ. 258.

v. 185. 186.

Vide ad *Il.* Ο. 37. 38. Ξ. 271.

v. 188.

Τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅσσ' ἂν ἐμοί περ αὐτῇ μηδοίμην, ea in mente habeo, & consulere soleo, immo & consulam tibi, quæ sane mihi ipsi consulta velim.

v. 189.

Ὅτε με χρειὼ τόσον ἵκοι, si me necessitas tantopere urgeret: si mihi ita opus esset. Vide ad *Od.* Δ. 312.

v. 190.

Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, Etenim mihi mens est justa, & æqua, & humana. Vide ad *Od.* B. 122. & 159.

v. 191.

Θυμὸς - σιδήρεος, Animus-ferreus, *i. e.* immitis, crudelis. σιδήρεα δέσματα, ferrea vincula, *i. e.* robustissima, firmissima. *Od.* A. 204. κραδίη - σιδηρέη, cor fortissimum, *Od.* Δ. 293.

Ἐλεήμων, ονος, ὁ, ἡ, misericors.

v. 193.

Vide ad *Od.* B. 406.

v. 201.

Τάρπησαν, *Od.* Γ. 70.

v. 202.

Τοῖς - μύθων ἦρχε, (*pro* ἐν τοῖς) Inter hos, *vel in Dat.* his, ad hos, erga hos, cœpit loqui. ἤρχετο μύθων, *Od.* A. 367.

v. 204.

Οὕτω δὴ οἶκόνδε] *Siccine revera domum &c.* Conf. PALAIR. *ad Matth. XXVI.* 40. Οὕτως οὐκ ἰσχύσατε;

v. 205.

Σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης, tu vero bene vale omnino.] τὸ ἔμπης, ὁ καὶ ἔμπα λέγεται, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ὅμως σημαίνει. *Schol.* MSS. apud *Barnesium*. Quæ si vera sit interpretatio, sententia erit: *Quamvis discedere & me linquere paras, opto tibi nihilominus omnia bene cedant.* Vide ad *Il.* Ξ. 174. CLARK.

v. 206.

Εἰδείης, scires.

Αἶσα, fatale *esset*, destinatum *sit.*

v. 207.

Κήδε' ἀναπλῆσαι, Molestias exhaurire, ærumnas exantlare. αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλά, *Il* O. 132. πότμον ἀναπλήσαντες, fato suo expleto, morte functi: τελευτὴν θανάτου ἰδόντες, da sie ihr Schicksal erfüllet, ihre Tage vollendet. ut ἀναπλῆσαι sæpe sit τελευτῆσαι, τελειῶσαι, πληρῶσαι,

ρῶσαι, *Il.* Λ. 263. μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο, deſtinatam tibi portionem vitæ adimpleveris. *Il.* Δ. 170.

V. 209.

Ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι σὴν ἄλοχον, quantumvis cupidus ſis videndi Tuam uxorem. ἧς ἱμείρεται αἴης, deſiderat patriam ſuam. *Od.* Α. 41. θανέειν ἱμείρεται, mori cupit, *ſcil.* ſi ſemel modo vidiſſet procul patriam. *ibid.* 58. 59.

V. 210.

Τῆς αἰὲν ἐέλδεαι, nach deren du dich ſehneſt, cujus usque deſiderio teneris. ἐελδόμενος, *Od.* Α. 409. ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι, deſiderabat enim te videre. *Od.* Δ. 162.

V. 211.

Οὐ μέν θην κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι, Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, inquit Calypſo, comparans ſe cum Penelope. Sic Rex de Chryſeide, in comparatione cum regina: οὐκ αὐτῆς ἐστὶ χερείων οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτε φρένας, οὔτε ἔργα, non ea eſt inferior corporis proportione & habitudine, non ſtatura, non pectore, non artificiis. *Il.* Α. 114. 115. nam τὸ δέμας eſt plena membrorum figura, wohl bey Leibe. φυὴ vero apta ſtatura.

V. 215.

Μή μοι τόδε χώεο, ne iraſcere mihi ob hoc.

V. 216.

Περίφρων, *Od.* Α. 329.

V. 217.

Εἶδος σεῖο (σοῦ) ἀκιδνοτέρη, facie & forma multo deterior te, multo inferior. ἀκιδνός, ή, όν, vilis, non ſpecioſus, miſere habitus: ſchlecht, unanſehnlich, übel beſchaffen und zugerichtet. propr. hæc vox de aſpectu non ſatis honeſto aut pulcro ponitur.

Εἰς ἄντα ἰδέσθαι, *pro* εἰσιδέσθαι, adſpici coram. ἄντα παρειάων σχομένη — da ſie vor die Wangen gezogen hatte. — *Od.* Α. 334.

V. 218.

Ἀγήρως, *contr.* pro ἀγήραος, *v.* 136. *huj. Libri.*

V. 220.

Νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι, reditus diem videre: *Diem videre* ex uſu phraſeos græcæ eſt, *diem* ſeu *tempus aliquod vivendo attingere.* KYPKE *Obſ. S. Tom. I. in Joh. VIII.* 56.

Ἠγαλλιάσατο, ἵνα ἴδῃ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμήν. Νόστιμον ἦμαρ, *Od.* A. 9.

V. 221.

Εἰ - τις ῥαίησι Θεῶν ἐνὶ - πόντῳ, *fcil.* τὴν νῆα ἐμὴν, Si quis Deorum frangeret mihi navem in mari. ἀμφὶ καυλὸν ἐῤῥαίσθη φάσγανον, ad capulum frangebatur gladius. *Il.* Π. 339.

V. 222.

Ταλαπενθέα θυμὸν, animum adfuetum malis. ταλαπενθὴς, έος, ὁ, ἡ, qui luctum fuffert, & fufferre poteft. ex ταλάω, fero: & πένθος, luctus.

V. 225.

Vide ad *Od.* Γ. 329.

V. 226.

(ἐν) Μυχῷ σπέιος, in interiore parte fpeluncæ. Vide ad *Od.* Δ. 304.

V. 227.

Τερπέσθην φιλότητι, honefta circumlocutio concubitus.

Παρ' ἀλλήλοισι μένοντε, *pro* μένοντε παρὰ ἀλλήλοις, pernoctantes una ambo, Ulyffes & Calypfo.

V. 230.

Ἀργύφεον φᾶρος, candidam ftolam. ἀργύφεον σπέος, *Il.* Σ. 50. ubi fic vocatur domus fubmarina Nereidum, quæ ut alba & refplendens intus a Poëta fiftitur, ὡς φωσφόρον καὶ λευκὸν φαινόμενον.

V. 231.

Λεπτὸν, καὶ χαρίεν, (φᾶρος) Tenuem, & venuftam, (ftolam) λεπτὸς. *Il.* I. 657. K. 226. χαρίεις, *Od.* Γ. 58.

Περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξύϊ Καλὴν, zonamque circumpofuit lumbis Pulchram.

Ἰξὺς, ύος, ἡ, lumbus.

V. 232.

Καλύπτρην, *Il.* X. 406.

V. 233.

Μήδετο πομπὴν, curabat dimiffionem & auxilium, quo abiret.

V. 234.

Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν κ. τ. λ. ad ligna cædenda & navem ædificandam. πέλεκυς, *Il.* Ψ. 60.

Ἄρμε-

Ἄρμενον ἐν παλάμῃσι, securim aptam dedit ei manibus tractandam. ita *Il.* Σ. 600. τροχὸν ἄρμενον, *pro* ἀρόμενον, rotam aptam & accurate factam, & additum ἐν παλάμῃσι, quod potest trahi ad sequens πειρήσεται, tentabit figulus rotam suam manibus. Potest & ad ἄρμενον, aptatam manibus, ut commode manibus tractari possit.

Παλάμη, *Od. B.* 10.

v. 235.

Ἀμφοτέρωθεν, *Il.* E. 726.

Ἀκαχμένον, acie munitam. Vide ad *Od.* Α. 99.

v. 236.

Στειλειὸν, ῦ, τὸ, Manubrium: der Stiel am Biel oder Axt. a στέλλω, apto, instruo.

Ἐλάϊνος, *Il.* N. 612.

Εὖ ἐναρηρὸς, bene insertum in bipennem: da er den Stiel an die Axt eingefüget. Alii legunt ἐπαρηρὸς. & est præt. part. Med. Passive. v. ἐνάρω, apte insero *vel* adjungo.

v. 237.

Σκέπαρνον, ῦ, τὸ, ascia, ein Handbeil. & differt a τῷ πελέκει, ut minus a majori. a σκάπτω, fodio: excavo.

Εὔξοος, Vide ad *Od.* Δ. 590.

Ἦρχε δ' ὁδοῖο, præibat.

v. 238.

Νήσυ ἐπ' ἐσχατιῆς, in extrema parte insulæ: ἐπὶ ἐσχάτων μερῶν τῆς νήσυ.

Ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει, ubi proceræ arbores alte excreverant: wo hohe Bäume stuhnden.

v. 239.

Κλήθρη, αἴγειρος, *v.* 64. *huj. Libri.*

Ἐλάτη - ὐρανομήκης, abies - usque in cœlum procera. ἐλάτη, *Il.* E. 560. eine Tanne, dicta ab ἐλάω, quia in altum protruditur, weil sie hoch in die Höhe treibet, & quia ejus lignum ad remos faciendos aptum: hinc & notat *remus*, ein Ruder; ad quam notionem ipsum etiam Etymon multum confert; nam remus ἐλάει *vel* ἐλαύνει τὴν νῆα, protrudit navem.

Υ̓ρανομήκης, εος, ὁ, ἡ, altus & procerus valde: sehr hoch in die Luft reichend oder sich erstreckend. ex ὐρανὸς & μῆκος, εος, τὸ, longitudo.

v. 240.

"Αυος, *Il.* M. 137.

"Αυα πάλαι, (δένδρεα,) jam dudum ficcæ & emortuæ. (arbores)

Περίκηλος, ε, ὁ, ἡ, totum aridus & facile ardens. δένδρεα περίκηλα, i. e. ἄγαν ἐπιτήδεια εἰς τὸ κᾶαι, περισσῶς κατεσκληκότα, quæ admodum bona ad ardendum ligna præbere poffent: & hinc etiam commoda ad afferes fecandos, & ad trabes, ut navis inde ædificetur.

Τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς, quæ ei natarent leviter. de lignis ad navem faciendam adhibendis. πλῶον, *pro* ἔπλωον, *Il.* Φ. 302.

Ἐλαφρῶς, *adv.* agiliter, celeriter. ab ἐλαφρός, levis, velox.

v. 242. *fqq.*

De fabrica navis Ulyffeæ & navigatione lege Cl. *Riccii* Difp. Homer. XLIX. ERN.

Τάμνετο δοῦρα, cædebat ligna, arbores.

Θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον, celeriter vero ei perficiebatur opus. θοῶς, *Il* Γ. 325.

"Ηνυτο, *per Sync.* pro ἠνύετο. ὅσον ἤνυσε νηῦς, quantum viæ conficere folet navis, fo viel ein Schiff zuenden pflegt. *Od.* Δ. 357. οὐκ ἀνύω φθονέουσα, nihil proficio invidendo. ich komme nicht zum Ende, da ich hin will. *Il.* Δ. 56.

v. 244.

"Εικοσι δ' ἔκβαλε πάντα, Viginti autem dejecit *arbores* (δένδρεα) omnes,] *Arbores non minus viginti dejecit.* Vel, ut reddit *Barnefius: Viginti arbores ipfas.* Vide ad *Il.* H. 161. Σ. 373. & 470. CLARK. in allem zwanzig Stück hat er gefället, ad navem ædificandam.

Πελεκάω, & *Æol.* ac *Poët.* πελεκκάω, fecuri cædo. πελέκκησε (*pro* ἐπελέκησε) δ' ἄρα χαλκῷ. Præcefferant tres phrafes, notantes dejectionem arborum: ut ergo appareat, πελεκᾶν effe, materiam cæfam aptare incipere ex arte tectonica, befchlagen. & hoc verbum propr. de lignis, quæ præparat faber ad ædificandum. πελεκίζω vero ponitur de animatis, quæ fecuri feriuntur.

v. 245.

v. 245.

Ξέσσε (*pro* ἔξεσε) δ' ἐπισαμένως, Levigavitque artificiose, trabes *scil.* & tabulas, ad ædificandum navigium. v. ξέω, rado, polio, plano: quod faciunt maxime fabri lignarii.

Ἐπισαμένως, v. 25. *huj. Libri.*

Σλάθμη, *Il.* O. 410.

Ἐπὶ σάθμην ἴθυνε, ad normam direxit: er machte es gerade nach der Schnur.

v. 246.

Ἔνεικε, attulit. ἐνείκῃ, *Od. B.* 329.

Τέρετρον, ϐ, τὸ, terebra, ein Bohrer. a τερέω, *i. e.* τρυπάω. quod a τρέω, verto, torqueo.

v. 247.

Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, (in navigio faciendo,) Terebravit vero deinceps, *vel* ut oportebat, omnia ad eam ædificationem pertinentia ligna. v. τετραίνω, terebro, exascio scienter, opus facio τῷ τερέτρῳ.

Ἥρμοσεν ἀλλήλοισι, *scil.* τὰ ξύλα, conjunxit arcte & firmiter ligna, ut fieret navigium. ἁρμόζεο - χεδίην, *v.* 162. *huj. Libri.*

v. 248.

Γόμφος, ϐ, ὁ, Clavus paullo crassior.

Γόμφοισιν - τὴν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν, clavis & commissuris firmavit navigium, ut cohærerent partes ejus. Θεοὶ εἰσιν ἐπίσκοποι καὶ μάρτυρες ἁρμονιάων, *pro* ἁρμονιῶν, Dii sunt testes & inspectores pactorum. *Il.* X. 255. *coll.* 261.

v. 249.

Ὅσσον τις — Τόσσον ἐπ', *i. e.* ἐφ' ὅσον διάσημα χρόνϐ — Ἐπὶ τόσον, per quod spatium temporis aliquis — Per tantum temporis &c.

Ἔδαφος νηὸς, imus fundus navis. ἔδαφος, εος, τὸ, solum, fundus, der Boden.

Τορνόω, rotundum fabrico. item in genere, circumdescribo, περιγράφω.

Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ φορτίδος εὐρείης; Quanto temporis spatio aliquis cavum faciet ventrem imum Navis onerariæ capacis: κατασκευάσει τορνοειδὲς, *i. e.* στρογγύλον, καὶ ϐ κατὰ τὰς ἰδίως λεγομένας μακρὰς ναῦς,

Q 5 navem

navem non similem longis navibus sic dictis ad usus bellicos; sed magis rotundam. Et comparatio Poëtæ hoc vult: quantum temporis alius naupegus impendit ad imum fundum navis onerariæ faciendum: tantum temporis Ulysses impendebat ad totam navem suam absolvendam; ut strenuitas heroica in ædificando ostendatur. Verbum ipsum *h. l.* est metaphoricum, ut elaborationem in genere denotet artificiosam. Magis proprie est *Il.* Ψ. 255. τορνώσαντο δὲ σῆμα, monumenti sepulcralis tumulum designarunt circulo: ut notetur τὸ κυκλοτερῶς διαγράψαι.

V. 250.

Φορτὶς, ίδος, ἡ, navis oneraria, ein Fracht-Schiff. ἡ πρὸς ἐμπορικὸν φόρτον ναυπηγηθεῖσα.

Τεκτοσύνη, ης, ἡ, fabricatio, ars fabricandi. Est nomen generis, ex contextu determinandum. ἀνὴρ εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων, vir peritus structurarum. & *h. l.* τὴν ναυπηγικὴν τέχνην notat.

V. 252.

Ἴκρια δὲ στήσας, Tabulata vero constituens, tabulas autem stare faciens. Vide ad *v.* 163. *huj. Libri.*

Ἀρἀρὼν θαμέσι σταμίνεσσι, adaptans eas (tabulas) dense stantibus statuminibus. θαμὴς, *Il.* K. 264.

Σταμὶν, ῖνος, ἡ, statumen, lignum erectum in navis latere, cui affiguntur asseres, & cui incumbit tabulatum: ein Seitenbalke im Schiffe.

V. 253.

Ἐπηγκενὶς, ίδος, ἡ, asser longus, tabula longa perpetua: & in re naupegica sunt tabulæ, quæ a prora ad puppim in latere navigii non nimis magni pertingunt, & latus navigii claudunt. μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα. Sermo de navigio, quod ipse sibi Ulysses ædificabat, & quod tabulis longis affigendis tandem ad perfectionem perducebat. Possunt & esse tabulæ, quibus superne consternitur navigium.

V. 254.

Ἐν δ' ἱστὸν ποίει, Elaborabat malum in navi habendum.

Ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ, antennam aptam ad eum. ἐπίκριον,

κριον, ε, τὸ, antenna: τὸ κέρας τε̃ ἰςε̃, τὸ ἐπὶ τῷ ἰκρίῳ (malo) ὂν, quod vulgo κεραλάριον vocatur.

v. 255.

Πρὸς δ', Et insuper: noch dazu: über dem. πρὸς sæpe *Adverbialiter*, sine casu, ponitur. ita *Il.* E. 307. N. 678. X. 59.

Πηδάλιον, *Od.* Γ. 281.

v. 256.

Φρὰξε (*pro* ἔφραξε) δέ μιν (αὐτὴν τὴν σχεδίαν) ῥίπεσσι, Obsepsit id navigium virgultis, ut eo minus humor posset penetrare. Φράσσω, *Il.* M. 263. N. 130. P. 268.

Ῥὶψ, ῥιπὸς, ἡ, vimen flexile & facile vergens, quo manus vel ventus vult, ramus salignus. Hagen, Ruthe von Bachweiden. a ῥίπτω, vel ῥέπω.

Διαμπερὲς, totam (naviculam.)

Οἰσυΐνος, η, ον, ex salice. ab οἰσύα, ας, ἡ, salix: eine Wiede, Hagen.

v. 257.

Κύματος εἶλαρ ἔμεν, Ut esset munimentum contra undam & fluctum, ein Schutz wider die Wellen: πρὸς τὸ ἀπείργειν τὸ κῦμα. Πύργυς ὑψηλὺς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν, muros altos, propugnaculum & defensionem navium & ipsorum. *Il.* H. 338.

Πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην, multam superstravit materiam, ligna. de navigio per Ulyssem ædificato, quo solus proficisceretur ex ea insula. Ballast: ad gravitatem addendam navigio, nullis mercibus aut aliis rebus onusto, ut tutius transire mare posset. ὕλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα, *v.* 63. *huj. Libri*, ubi de subterranea habitatione commoda Calypsus sermo est.

v. 258.

Φάρεα *h. l.* vela, *i. e.* σπεῖρα, καὶ λίνα, ὧν χρεία τοῖς πλέυσιν, ὑφάσματα, ἐξ ὧν ἀπαρτισθείη ἂν ἱςίον, Tücher zu Segeln.

v. 259.

Ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά, ille autem apte elaborabat & ista (vela.) ταῦτα δ' αὐτὸς ἐγὼν τεχνήσομαι ἠδὲ νοήσω, will ich meisterlich zu machen wissen und zu bedenken. *Il.* Ψ. 415. τεχνάω, artificiose fabricor & conficio.

v. 260.

v. 260.

Ὑπέρα, ας, ἡ, funis ille nauticus, quo antenna circumagitur & regitur. nam is funis eſt ſupra vela, ad cornua antennæ.

Ὑπέρας] Sunt funes, quibus antennæ ad malum adligantur; vel, ut *Cæſar* loquitur, B. G. III. 14. deſtinantur. ERN.

Κάλος, ου, ὁ, funis nauticus, *in ſpecie* quo velum ad antennam vel attrahitur vel demittitur.

Πόδες *h. l* duo funes dependentes ab extremo velo utrinque, quibus velum vento impletum infra alligatur; & prout ventus declinat ad latus, laxatur paululum is alter funis. ERN. funes, quibus anguli extremi velorum verſus puppim ducuntur.

v. 261.

Μοχλὸς, οῦ, ὁ, vectis, lignum longum quo quid molimur & movemus, ein Hebebaum. *item*, obex grandior, quo admoto vel remoto claudimus vel reſeramus fores, ein Riegel.

Καθερύω, detraho, deduco.

Ἅλα δῖαν] Vide ad *Od.* Γ. 153.

Nautæ olim naves in mare impellebant, eas humeris ſuffulcientes. — Aliquando id peragebant phalangis vectibusque ligneis, ſuper quos naves provolutæ in altum immittebantur; iſti vectes vocati φάλαγγες, φαλάγγια, *Heſychio*, *Polluci*, & juxta *Homerum*

Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε καθείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν,

Vectibus ſane hanc deduxit in mare vaſtum.

Verum, magnis incommodis ac difficultatibus, quæ inde oriebantur, diminuendis, Archimedes Syracuſanus de ſuis popularibus bene meritus eſt pro adinventa artificioſa machina dicta *helice*, qua naves e littore facillime deducebantur, juxta *Plutarchum in Marcello* & *Athenæum*, idque dicebant τὴν πρύμναν κινεῖν, ſeu καθερύειν εἰς ἅλα. POTT. *Tom. II. p.* 122.

v. 262.

Τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.

Quartus dies erat, *quum* illi omnia abſoluta eſſent. Conf. KYPKE *Obſ. S. Tom. I. p.* 311. PALAIR. *Obſerv. p.* 211.

Nonne

Nonne vero, inquiet aliquis, *absurdum*, *indecorum*, *incredibile* habeatur, quod *de Ulysse ratem construente* Homerus narrat? *Absurdum*; unde enim artem illam calleret? *Indecorum*; nam virum, regni sceptro pollentem, sordidæ artis exercitatio dedecuisse videtur. *Incredibile*; quatuor siquidem diebus & arbores cæcidisse & dissecuisse, & ratem fabrefecisse perhibetur. Ne igitur *tria* hæc fucum faciant adolescentibus, Antiquitatis rudibus, breviter refellam. Πολυμήχανον passim Homerus appellat Ulyssem, quod non solum *versipellem* significat, *vafrumque*, sed *multa* etiam *scientem*, *quæ labore manuum peragantur*. Quid igitur *mirum*, si artem fabrefaciendi ligna calleret, cum præsertim adeo navigationi conducat? Præclarissimus Ruthenorum Imperator *Petrus* cognomine *Magnus*, cum in Batavia versaretur, (nam mores hominum multorum vidit & urbes, Ulyssis exemplo) hujusmodi artem addiscere, & in ea solertissime exerceri, non minus gloriosum quam utile sibi putavit. Potuit igitur hic sapientissimus Princeps recentissimo Seculo luxu superbiaque diffluente studium ejus artis sibi turpe non ducere: Ulyssi vero *turpe* fuerit atque *indecorum*, qui triginta ferme abhinc Seculis vixit, quibus luxus ac superbia morum simplicitatem nondum corruperat? *Iliados Libro V.* inclytis belli gloria viris, ipsisque Heroibus, accensere Phereclum, qui insignis erat faber lignarius, non dubitavit Vates, eique illustre nomen tribuere, &, quo genere ortus esset, referre. Nihil siquidem sordidum atque inglorium subesse utilibus artibus arbitrabantur Veteres, solique otio imperitiæque rerum vitæ conducibilium *turpitudinis* notam aspergebant. *Nec fidem superat* opus quarto die absolutum. Historia (ut animadvertit *Daceria*) exempla nobis suppeditat rerum longe difficiliorum, ad quas brevi tempore perficiendas per se solos, omni prorsus auxilio destitutos, multos impulit necessitas. Quod si quis ex Recentiorum artificum ignavia inertiaque Veterum solertiam metiri volet, errabit quam maxime: in hac siquidem Veteres Recentioribus longe mirumque in modum præstitisse certum est. Tam vero subtiliter, tantaque vocum proprietate, artisque peritia descriptionem

hanc

hanc concinnatam dedit Vates, ut nullus in ea arte exercitatiſſimus homo ratem melius potuerit extruere, quam extruentem inducit Ulyſſem. Cum autem conſtructa navis egeret velo, lintea, quibus conficeret, dedit Calypſo, ſimulque veſtes, cibum potumque, navigationis viatica benigne præbuit. RICC. *Tom. III. p.* 59. *ſqq.*

v. 264.

Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, Veſtibusque induens odoratis. θυώδης, *Od.* Δ. 121. ubi diæta reginæ magnificæ deſcribitur, fragrans fortaſſe ob aſſeres cedrinos, quibus pavimentum aut parietes erant inducti; vel quia aſſidue odores ibi ſpargebantur & urebantur.

v. 265.

Ἀσκὸς, *Il.* Γ. 247.

Οἶνος μέλας, *i. e.* ἐρυθρός. *coll.* 165. *huj. Libri.* μέλας ἕσπερος, *Od.* Α. 423. μέλανος θανάτοιο, *Il.* Β. 834.

v. 266.

Ἐν δὲ καὶ ἤϊα κωρύκῳ, & viatica in pera. ἄλφιτα, Meel oder Brodt im Sacke.

v. 267.

Κώρυκος, ὁ, ὁ, pera, ein lederner Sack, ein Ranzen. a χωρεῖν, capere, recipere. *Jonice* mutato χ.

Ὄψα — μενοεικέα πολλὰ, multa obſonia appetitui convenientia. præcedunt ἤϊα, viatica, ut genus amplum, cujus ſpecies ſunt τὰ ὄψα. ὄψον, *Od.* Γ. 480. μενοεικής, *v.* 166. *huj. Libri.*

v. 268.

Οὖρον — ἀπήμονά τε λιαρόν τε, Ventum — innocuum & tepidum: qui fortaſſe erat ὁ Νότος, nam ex meridionalibus navigandum jam erat. ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε, *Il.* Ξ. 164.

Λιαρὸς, *Il.* Λ. 477.

v. 269.

Γηθόσυνος, *Il.* Δ. 272.

v. 270.

Ἰθύνετο, dirigebat. *Attice* pro ἴθυνε.

Τεχνηέντως, *adv.* artificioſe, ſcienter: Kunſtmäßig. a τεχνήεις, artificioſus.

v. 271.

Ὀυδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε, neque ei somnus palpebris incidebat.

v. 272.

Βοώτης; est astrum magnum, quod dicitur ὀψὲ δύων, quia diu post occasum aliorum siderum secum orientium, totum occidit.

v. 273.

Ἄρκτος, *Il.* Σ. 487. ἅμαξα, *Il.* Η. 426.

(κατὰ) Ἐπίκλησιν, cognomento. *Il.* Η. 138. Π. 177. Χ. 29. & 506.

v. 274.

Ἀυτῦ, ibidem.

Δοκεύει, spectat intento oculo, ὡς θηρίον τὸν κυνηγέτην, κατά τι δέος. δοκεύω, *Il.* Θ. 340.

v. 275.

Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο, *Il.* Λ. 489. λοετρὸν. *Il.* Ξ. 6.

v. 277.

Ποντοπορευέμεναι, *pro* ειν, Navigare. v. ποντοπορεύω, mare transeo.

Ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα, ad sinistram manum habentem.

v. 278.

Ἑπτακαιδεκα, Septendecim. *pro* ἑπτακαίδεκα, *interserto* δε.

v. 268 — 278.

Quinto die, postquam navim extruere cœpit Ulysses, solvit a littore; ac sinistrorsum in mari tendens, ut Dea monuerat, totis septendecim diebus prospera usus est navigatione, nam secundum ferentemque ventum Calypso immiserat. Sed ecce *gemina difficultas* negotium iterum facessit lectori, quomodo posset Ulysses ratem tamdiu gubernare se solo, & a somno toto illo tempore abstinere? id enim de illo affirmavit Poëta. Nequaquam abhorret a verisimilitudine hujusmodi miraculum, & omnino consimile ex vera historia refert *Eustathius*. Vir quidam e Pamphylia a piratis captus, & in captivorum ordinem coactus Tanim Ægypti abductus fuit, atque ibi complu-

complures annos commoratus. Sed aliquando patriæ amore vehementer accensus, ut voti fieret compos, piscatoriæ artis se finxit peritum. Itaque herus naviculam ad piscandum tradidit. Cumque in ea re utilissime hero deserviret, integra sibi permissa est facultas, ut in solo piscatu se exerceret. Tum ille comparato velo, aliisque tam longo itineri necessariis, tranquillitatem secundumque ventum nactus, remum agere & naviculam regere solus incepit, & immensum illum pelagi tractum emensus feliciter domum suam reversus est. Ob facinus tam insigne nomen illi permutatum; nam deinceps *Mononautes* appellatus est, *nauta* scilicet *solitarius*. Quod cognomentum ad perennem rei memoriam mox transiit in familiam, quæ adhuc *Eustathii* ætate supererat, & *Mononautæ* vocabatur. Quid amplius postulandum ad verisimilitudinem Homericæ narrationis comprobandam? — Quantum vero ad somni abstinentiam, auctoritas *Lycophronis* suffragatur; *nauticen* siquidem ἄυπνον τέχνην, *artem insomnem* nuncupavit; quod tamen ita accipi velim, ut non credamus, prorsus insomnem illos dies Ulyssem perdurasse, sed eorum plerosque, ceteris vero identidem levissimum ac brevissimum delibasse somnum: adeo ut sermonis excessu usus sane ultra fidem, sed non ultra modum, nunquam somnum oculis suis illum vidisse dierum illorum spatio, Poëta dixerit. RICC. *Diss. Hom. Tom. III. p.* 61. *sq.*

V. 279.

Ὀκτωκαιδεκάτῃ, *scil.* ἡμέρα, Decimo octavo *die*.

Ὄρεα σκιόεντα, montes opaci: qui procul apparent nanti per mare. Vide ad *Il.* Α. 157.

V. 280.

Ἄγχιστον, neutr. sing. adverbialiter. idem quod ἄγχιστα, *Il.* Β. 58.

Ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ, ubi proximum erat illi: wo es ihm am nächsten war. *i. e.* non nimis procul.

V. 281.

Εἴσατο δ', ὡς ὅτε ῥινόν — Videbatur (terra procul) sicut scutum, cujus umbilicus est elatus. & *v.* 283. εἴσατο γάρ οἱ, visus est enim Ulysses ab eo, Neptuno. Dubium

Dubium eſt, an *v.* 281. ſequi debeat ῥινὸς, an ῥινόν. Si prius, εἴσατο eſt ἐφάνη: ſi poſterius, εἴσατο eſt *Active* pro ἐνόμισεν, putabat ſic quaſi ſcutum, ut Accuſativus ῥινὸν locum habeat. Accuratiores præferunt prius, & legunt ῥινός. Ceterum notat ῥινὸς, ἀσπίδα ἐκ ῥινῶν πεποιημένην. Si pro Accuſativo tendas, ſtatuenda eſt Ellipſis, ὡς ὅτε ῥινὸν, *ſcil.* ἴδοι, conſpiceret. ——— Similem putabat terram procul viſam, ac ſi ſcutum videret. Sed οἱ Ἰλλύριοι τὴν ῥινὸν dicunt pro τὴν ἀχλὺν, humidam nebulam, nubem. ut ergo *h. l.* eſſe poſſet: apparebat ei ἡ γῆ ὡς ἀχλὺς, wie eine am Horizont liegende Wolke.

Ῥινὸς, *Od. A.* 108.

v. 282.

Ἀνιὼν, reverſus.

Κρείων Ἐνοσίχθων, potens Neptunus.

v. 283.

Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων] Σόλυμα ὄρη τῆς Πισιδίας. *Schol.* Sunt hi populi inter Lyciam, & Pamphyliam. Aliis Piſidæ dicti poſtea feruntur. *Benedict. Annotat in Pindar. Olymp. Ode XIII. v.* 129. Vide *Strabonem, Geograph. Lib. I.* item *Herodotum, Lib. I. Cap.* 173. CLARK.

v. 284.

Ἐχώσατο κηρόθι, iratus eſt in animo. κηρόθι, *Il.* I. 300.

v. 285.

Κινήσας δὲ κάρη, Quaſſansque caput: quod eſt θυμοῦ ἐνδεικτικὸν, ſchüttelte den Kopf. κάρη, *Il.* B. 259.

v. 286.

Μεταβουλεύω, aliud conſilium capio: beſchlieſſe nachher anders.

v. 287.

Ἀμφὶ, *cum Dat.* De.

v. 288.

Φαιήκων γαίης σχεδὸν, prope eſt apud terram Phæacum.

v. 289.

Ἐκφυγέειν μέγα πεῖρας οἰζύος, effugere magnum terminum ærumnæ: an das groſſe und weit entlegen geweſene Ende des Jammers zu kommen.

v. 290.

Ἀλλ' ἔτι μέν μιν φημὶ ἅδην ἐλάαν κακότητος, *i. e.* κατακό-

ρεις κακῶσαι αὐτὸν, sed statuo, me eum adhuc satis superque agitaturum esse in miseriis. φημὶ *h. l.* idem notat ac βούλομαι: ich denke, ich bin willens, ihn noch genug im Unglück zu exercieren und zu plagen. πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο, antequam Trojanos satis agitavero pugnando. *Il.* Τ. 423.

v. 291.

Ὣς εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας,] Cette description d'une affreuse tempête ne porte aucune marque de la vieillesse d'Homere; il y a au contraire une force de Poësie dont rien ne peut approcher. Si Homere étoit vieux quand il composa ce Livre, il faut dire que sa vieillesse est plus jeune que la jeunesse des autres Poëtes. DAC. Vid. etiam Hrn. Bodmers Betracht. über die Poetischen Gemählde der Dichter, *p.* 241. *sqq.*

v. 292.

Ὀροθύνω, *Il.* Κ. 332.

v. 294.

Ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νὺξ, *i. e.* ἐξ αἰθέρος, nam νὺξ *h. l.* est σκότωσις ἡ ἐκ τῶν νεφῶν. es wurde die Luft sehr dunkel.

v. 295.

Εὖρος, Νότος, Ζέφυρος, *Il.* Β. 145. & 147.

Δυσαὴς, stürmisch. Epith. *Zephyri.* *Il.* Ε. 865.

v. 296.

Βορέης, *Il.* Ε. 524.

Αἰθρηγενέτης, Epith. *Boreæ*, idem quod αἰθρηγενὴς, *Il.* Ο. 171. a γενέτης, ου, ὁ, genitor, & αἶθρος, ου, ὁ. ὁ αἶθρον (*i. e.* ψύχος) ποιῶν, καὶ ὁ αἰθρίας (*i. e.* εὐδίας) αἴτιος.

v. 297.

Ὀδυσσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ, Ulyssis soluta sunt genua & charum cor. *i. e.* præ timore vires eum deficiebant. ita *Il.* Φ. 114. *Od.* Δ. 703. λύθη ψυχή τε, μένος τε, vita & robur exsolvebatur. de morte. *Il.* Ε. 296. Hinc & Recentiores τὸ λυθῆναι absolute ponunt pro *mori.* λύθεν (*pro* ἐλύθησαν) δέ οἱ ἅψεα πάντα, de somno dulci. *Od.* Δ. 794.

v. 298.

Ὀχθήσας, Suspirans & ingemiscens, λυπηθείς. Cohæret plerumque & notio indignationis alicujus, aut iræ. ὀχθέω. *Od.* Δ. 30.

V. 299.

Ὦ μοι ἐγὼ δειλός, Heu me miserum! δειλός, *Il.* A. 293. Τί νύ μοι μήκιστα γένηται; μήκιστα, neutrum plurale Adverbialiter; sicut Germani: wie wird es doch mit mir in die Länge werden! τίνα μοι κακὰ μείζω γένηται; quæ mala mihi majora nascentur? τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον ἄνδρα, hunc sane procerissimum & robustissimum virum. *Il.* H. 155.

V. 302.

Ἄλγε' ἀναπλήσειν, Me iterum plene accepturum esse ærumnas. *i. e.* ἐντελῶς καὶ πληρέστατα παθεῖν πάλιν. recht völlig wieder auszustehen haben werde. κήδε' ἀναπλῆσαι, *v.* 207. *huj. Libri.*

V. 303.

Οἵοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν Ζεύς, Qualibus nubibus totum opplet cœlum latum Jupiter! περιστέφω, circa cingo, circa impleo.

V. 304.

Ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι Παντοίων ἀνέμων, incitant vero se & irruunt procellæ Variorum ventorum. *intransitive.* Ἀντίλοχος πολὺ μᾶλλον ἐλαυνε, κέντρῳ ἐπισπέρχων, *scil.* τοὺς ἵππους, Antilochus multo magis agebat, stimulo valde urgens, & ad progrediendum incitans. *Il.* Ψ. 430.

V. 305.

Νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, nunc præsens mihi & parata est pernicies, nunc plenum mihi adest exitium, nunc mihi totus & plenus est interitus gravis: das bittere Verderben ist für mich vollkommen da. ' Vide ad *Il.* N. 773.

V. 306.

Τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, Ter beati Danai & quater,] Beatos illos prædicat, qui apud Trojam perierunt, quod cum laude & gloria fortitudinis ac sepulchri honore (τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων) saltem perierint: ipse vero nunc sibi inglorium paratum exitium in mari videat. De hoc autem versu observandum est, quod etiam *Giphanius in Scholiis suis* meminit, quod apud *Plutarchum, Sympofiac. Lib. IX. Probl. I.* narratur, in excidio Corinthi Mommium, cum ingenuos pueros, qui litteras nossent, jussisset se inspectante scribere, & puer quidam captivus

 hunc

hunc versum scripsisset, Τρὶς μάκαρες &c. ita commotum fuisse, ut lacrymas profunderet, omnibusque, qui puerum genere contingebant, libertatem concederet. SPOND.

v. 307.

Χάριν Ἀτρείδησι φέροντες, Atridis gratificantes. χάριν δ' ἄνδρεσσι φέροντες, gratificantes hominibus. *Il.* Ε. 874. hinc est accusativus ellipticus. ex. gr. σοῦ χάριν ποιῶ τοῦτο, *i. e.* διὰ σὴν χάριν, ἵνα σοὶ χαρίσωμαι. dir zu gefallen. gratificans tibi: & notat plus quam ἕνεκα, involvit enim gratificationem, non vero causam solam. φέρων χάριν, *Il.* Ε. 211. τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν; *Il.* Φ. 458.

v. 308.

Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, Utinam ego mortuus fuissem, & fatum obiissem!

v. 309.

Ἤματι τῷ, ὅτε — *Il.* Γ. 189.

Χαλκήρεα δοῦρα, æratas hastas, ex ære aut ferro apte constructas hastas. ἰοὺς χαλκήρεας, sagittas ferratas. *Od.* Α. 262.

v. 310.

Ἐπέῤῥιψαν ἐμοὶ, adversus me conjecerunt. ἐπιῤῥίπτω, injicio, contra jacio.

v. 311.

Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, Tunc sane nactus essem supremos honores mortuus.

Καί μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοὶ, & gloriam meam celebrassent Achæi, cantibus solennibus. (Conf. *Il.* Χ. 392.) ut ergo ἄγειν in specie & fit, choros laudatorios & triumphales ducere: celebrare honorem alicujus.

v. 312.

Λευγαλέῳ θανάτῳ] *Fœda morte:* quia in undis imminet & in naufragio; quod genus mortis timuisse veteres vulgo notum est. ERN. morte misera; de morte in aqua. De morte in pugna, *Il.* Φ. 281. λευγαλέοι ἐσόμεσθα, igitur & denique erimus morti traditi, sine forti defensione propria: erimus traditi εἰς τὸ λέγεσθαι (*i. e.* κοιμᾶσθαι) νήγρετον, ut decumbamus somno inexcitabili. *Od.* Β. 61. Εἵμαρτο, *Il.* Φ. 281. ἁλῶναι, *ibid.*

v. 313.

v. 313.

Ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης] κατὰ κεφαλῆς· ἢ ἀντὶ τοῦ ὅλον. καὶ γὰρ, κατ' ἄκρας πόλιν ἑλεῖν, φαμέν. *Schol.* Vide ad *Il.* Π. 548. CLARK. Huc respexit *Virgil. Æn. I.* 118. *ingens* a vertice *pontus in puppim ferit.* μέγα κῦμα est *ingens pontus*, κατ' ἄκρης *a vertice*, & ἔλασε *ferit* : unde Grammatici interdum ἐλάσαι interpretantur πλῆξαι ERN. ingens unda pepulit eum in suprema ejus parte, schlug ihm über den Kopf, ἔπληξεν αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς. Vel potes hæc verba κατ' ἄκρης *adverbialiter* intelligere, extremo gradu, plenarie : aufs äusserste. κατ' ἄκρης. *Il.* O. 557. X. 411.

v. 314.

Δεινὸν (*i. e.* δεινῶς) ἐπεσσύμενον (κῦμα,) Horribiliter advolvens se & irruens.

Περὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξεν, omnem contremiscere fecit ratem, imo & circumvertit. περιελελίσσω, circum motito, circum verto.

v. 318.

Σπεῖρον – ἔμπεσε πόντῳ, velum incidit in mare. αἴκεν ἄτερ σπείρου κεῖται, si jaceat corpus mortui sine involucro digno. *Od.* B. 102. ubi sermo est de heroe Laërte, & de veste, quam Penelope texebat, ut in ea aliquando mortuus ille contegeretur. ut ergo non vile quid, sed πολυτελὲς ἱμάτιον per hoc generale nomen indicetur. σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, *Od.* Δ. 245. ubi per Epitheton determinantur vilia velamina. πτωχικὰ ἀμφιβλήματα, ῥάκη. Est ergo per se nomen generis, ut textum velamen quodvis notet.

Ἐπίκριον, *v.* 254. *huj. Libri.*

v. 319.

Τὸν δ' ἄρ ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, Ipsum igitur submersum diu fecit unda. de Ulysse, qui ex fracto navigio in mare prociderat. ὑπόβρυχα, neutr. plurale, adverbialiter. ab ὑπόβρυχος, ου, ὁ, ἡ, ab aquis sonantibus submersus. ab ὑποβρύχω, cum sono aliquo operio aquis largis.

Οὐδὲ δυνάσθη Αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν, neque poterat Nimis cito emergere.

v. 320.

Ἀνχεθέειν (*pro* ἀναχεθεῖν, aor. 2. infinit.) emergere. *i. e.* ἀναδῦναι, ἀνελθεῖν, & quasi ἀναΐξαι, wieder in die Höhe kommen unter der Welle heraus. erigere se ex aqua, qua mersus erat. ἀνέχεθε σκῆπτρον πᾶσι Θεοῖς, tollebat sceptrum versus Deos: in signum, se facere eos testes. *Il.* H. 412. coll. *Il.* K. 321. & 461. αὐτὰ (spolia exuta cæso) ἀνέχεθε ὑψόσε χειρὶ Ἀθηναίῃ, in signum, se dicare ea Minervæ, *coll.* 465. qui erat ritus dedicandi Diis rem mobilem.

Μεγάλε ὑπὸ κύματος ὁρμῆς, ex impetu magnæ undæ, ex immersione in fluctum magnum & ex vi altæ undæ.

v. 321.

Εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, Vestes enim gravabant natantem.

v. 322.

Ὀψὲ δὲ δή ῥ' ἀνέδυ, Sero autem emersit ex unda: kam wieder in die Höhe. ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, *Il.* A. 359. ἀνεδύσατο κῦμα — *ibid.* 496.

Στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην, ex ore exspuebat salsam maris aquam. ἅλμη, *v.* 53. *huj. Libri.*

v. 323.

Κρὰς, *Il.* A. 530.

Ἣ (ἅλμη) οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν, Quæ largiter ex capite ejus defluebat. κελαρύζω, *Il.* Λ. 812. Φ. 261.

v. 325

Μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς, persequens in undis carinam, apprehendit eam: da er hurtig darhinter her war. μεθορμηθεὶς —— persequens te in illam urbem, quam deinde diripui. *Il.* Υ. 192.

v. 326.

Τέλος θανάτε ἀλεείνων, mortem completam devitans.

v. 327.

Κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα, secundum fluxum undarum in mari huc & illuc: quo ventis agitur unda. ῥόος. *Il.* Λ. 725.

v. 328.

Ὀπωρινὸς Βορέης, autumnalis Boreas. ὀπωρινὸς ἀστὴρ, *Il.* E. 5.

Ἀκάνθα, ης, ἡ, spina.

v. 329.

v. 329.

'Αμπέδιον, *Il.* E. 87.

Πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται, *i. e.* συνέχονται ἀλλήλαις, densæ autem invicem cohærent.

v. 330

'Αμπέλαγος, *pro* ἀνὰ πέλαγος, per mare.

v. 331.

Νότος Βορέῃ προβάλεσκε (*Jon.* pro προέβαλε) φέρεσθαι, Notus Boreæ objecit *vel* prodidit ferendum. προβάλοντο οὐλοχύτας, effundebant corbes repletos mola salsa, *Od.* Γ. 447. *Il.* A. 458. *collato* 449. ἀνέλοντο, elevabant: huben in die Höhe. quo gestu quasi consecrabantur istæ molæ. sic *Il.* B. 421. κακὴν ἔριδα προβαλόντες, *Il.* Λ. 529. στῦο νοήματί κεν προβαλοίμην, *Il.* T. 218. θεμείλιά τε προβάλοντο ἀμφὶ πυρήν. *Il.* Ψ. 255. ubi id verbum maxime proprie positum: nam fundamenta sunt omnium primum. ut ergo πρὸ prioritatem aliquam in agendo indicet, & ea proprietas & in οὐλοχύτας προβάλοντο locum habere potest, nam οὐλοχύται sunt προθύματα quædam: prius projiciebant.

v. 332.

Εὖρος Ζεφύρῳ εἴξασκε (*Jon.* pro εἶξε) διώκειν, Eurus Zephyro cessit, concessit, ut persequeretur.

v. 333.

Καλλίσφυρος 'Ινὼ, pulchris talis prædita; *i. e.* pulchris pedibus Ino. καλλίσφυρος Epith. *mulierum formosarum*, a parte ad totum. *Il.* I. 553.

v. 334.

Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα, die vormals ein Mensch wie andre war. Alii scribunt οὐδήεσσα, *i. e.* ἐπίγειος, in terra habitans. Sed hæc scriptio dudum est explosa. Ceterum Leucothea jam erat Dea maris: cujus fabulam & *Ovidius* habet.

'Αυδήεις, qui humano modo & humana dialecto loquitur, & est Epitheton *hominum in genere*, quia loquela est propria homini, nec communis ei cum aliis animalibus. αὐδὴ est λογικῆ ζώου φωνή. hinc, cum equo per miraculum datur, ut loquatur, dicitur de eo: αὐδήεντα δ' ἔθηκε Θεά, loquentem articulate & humano sermone fecit Dea. *Il.* T. 407.

v. 335.

Ἁλὸς ἐν πελάγεσσι, πελάγει ἐν ποντίῳ, in æquore marino.

Θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς, præcipue nacta est honorem divinum. Dea facta est maris. ἐκμείρομαι, præcipua pars tribuitur mihi, præcipue particeps fio.

v. 336.

Ἐλέησεν ἀλώμενον, miserata est huc illuc jactatum & nantem in mari.

v. 337.

Αἴθυια, ας, ἡ, mergus, magno impetu aquas subiens & rursus emergens.

Εἰκυῖα, similem faciens se.

Ποτή, ῆς, ἡ, volatus, profectio celerrima. a ποτάω, volo, accelero. αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα, ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης, & mergo similis Dea illa marina, celerrima emersione emersit ex aqua. Alii, elegantius fortasse, legunt & distinguunt εἰκυῖα ποτήν, similis quod volatum & emersionem subitam attinet. Nam qui adjectivum ποτὸς, ἡ, ὸν, fingunt, & ποτῇ trahunt ad αἰθυίῃ, mergo volucri; audiendi ii non sunt. Conf ARNAUD *Lect. Græc. p.* 116. *sq.*

Ἀνεδύσατο λίμνης, emersit se e gurgite, e mari, ex undis. ἀνέδυ, *v.* 322. *huj. Libri.*

v 339.

Κάμμορος, *v.* 160. *huj. Libri.*

Τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων - Ὠδύσατ' ἐκπάγλως; cur tandem tibi sic Neptunus — Irascitur terribiliter? cur te sic vehementer odit Neptunus?

v. 340.

Ὠδύσατο, *Il.* Σ. 292. τί οἱ τόσον ὠδύσαο, (pro ὠδύσασο, quod Attici contrahunt in ὠδύσω,) Ζεῦ, inquit Pallas ad Jovem de Ulysse. *Od. A.* 62. & id pene ἀςείως. nam quia Ὀδυσσεὺς nomen suum ab hoc verbo habet, id videri potest Pallas dicere: Vere Ὀδυσσεὺς hoc suum nomen gerit, siquidem tu, o Jupiter! tantopere ὀδύσσῃ αὐτῷ. & *h. l.* positum Active; succenses, odium foves dolorificum, adversus eum.

Ἐκπάγλως, vehementer, terribiliter. ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν αὐτοὺς, stupenda fortitudine perdiderunt eos Centauros. *Il.* A. 268. τῷ δὲ Ἀχαιοὶ ἐκπάγλως κοτέοντο, sed principes

cipes odio habebant eum mirum quantum, sie hasseten ihn überaus sehr. *Il.* B. 223. εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἶκόνδε νέεσθαι, si quis vehementius cupit domum redire. *ibid.* 357.

Ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει, quod tibi mala multa struat. τοῖσδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει, i. e. ἐπιμελῶς κατεργάζεται. *Od.* B. 165. πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι, antequam is nobis malum serat. *Od.* Δ. 668.

v. 341.

Οὐ μὲν δή σε καταφθίσει, Non tamen te disperdet.

Μάλα περ μενεαίνων, quanquam valde id cupiens irato animo.

v. 342.

Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, Sed omnino sic facere, *scil.* hortor te.

Δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν, non videris mihi stupidus aut imprudens esse. κῆρ ἀπινύσσων, non mentis compos, nihil sentiens mente. *Il.* O. 10. & ponitur ibi de viro, deliquium animi passo, der ohnmächtig ist.

v. 343.

Εἵματα ταῦτ' ἀποδὺς, Vestes has tibi exuens.

v. 344.

Κάλλιπ', pro κάλλιπε, *idque* pro κατάλιπε, Relinque, permitte.

Χείρεσσι νέων, manibus natans & promovens te in mari. οἱ δ' ἀλαλητῷ ἔννεον (pro ἔνεον, ob metrum) ἔνθα καὶ ἔνθα, i. e. ἐκολύμβων, natabant. *Il.* Φ. 11. & sermo est de fugientibus & in flumen compulsis hostibus.

Ἐπιμαίεο νόστου Γαίης Φαιήκων,] *Quære*, *expete accessum terræ Phæacum*, seu *ad terram Phæacum*: non *reditum.* ERN. Tenta quærere reditum ex mari in terram. *i. e.* ζήτει, ἐπιθύμει, ἐπιμελοῦ. μάστιγι ἐπεμαίετο ἵππους. *i. e.* ἱμάσσιζεν αὐτούς. *Il.* E. 748. μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς, appetebat animus tuus magna dona. i. e. σὺ ζηλωτικῶς ἐπεθύμεις. *Il.* K. 401.

v. 345.

Ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι, ubi tibi fatis constitutum est effugere omnes miserias & pericula: davon zu kommen, allem Uebel zu entrinnen.

v. 346.

Τῆ, Accipe: da hast du, da nimm. *Il.* Ξ. 219. Υ. 618. Ω. 287.

Κρήδεμνον, *Od.* Α. 334. Γ. 392.

Τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσαι, (pro ὑποτάνυσαι, aor. 1. imper. Med.) hanc vittam sub pectore substerne tibi. *Il.* Α. 486. ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν, phalangas longas subjecerunt subductis in littus navibus: ne carina navis læderetur humore terræ

v. 347.

Ἄμβροτον κρήδεμνον, vitta Deæ. ἄμβροτος, *Il.* Ε. 339.

Οὐδέ τοι παθέειν δέος, nullus metus tibi esto, te passurum quid exitiale.

v. 348.

Ἐφάψεαι (fut. 1. Med.) ἠπείροιο, tanges terram: ἐπὶ χέρσου ἴσῃ, du am festen Lande seyn wirst im schwimmen. Τρώεσσι δὲ κήδεα ἐφῆπται, Trojanis ærumnæ injunctæ sunt. *Il.* Β. 15. ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, interitus fines impositi sunt. *Il.* Μ. 79.

v. 349.

Ἀποδυσάμενος, exuens tibi eam vittam, *vel* id cingulum.

Βαλέειν εἰς — πόντον, projice in — pontum.

v. 350.

Αὐτὸς δ' ἀπὸ νόσφι τραπέσθαι, tu autem te aliorsum averte. infin. pro imperat. wende dein Gesicht davon weg. ἔμπαλιν βλέπε, specta in aversam ab eo partem.

v. 352.

Ἐς πόντον ἐδύσατο, sub mare subiit. ὑπὸ πόντον ἐδύσατο, *Od.* Δ. 425. & 570.

v. 354.

Μερμήριξε, curis distinebatur.

Πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς, *v.* 171. *huj. Libri.*

v. 356.

Μή τις μοι ὑφαίνῃσιν (ὑφαίνῃ) δόλον ἄλλον, *scil.* δείδω, metuo, ne quis mihi struat alium dolum.

v. 357.

Σχεδίης ἀποβῆναι, a rate discedere.

v. 358.

Πείσομ', parebo.

v. 359.

v. 359.

Ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι, ubi mihi dicebat effugium esse. φύξιμον, neutrum absolute positum vim substantivi habet. φύξιμος, η, ον, ubi suffugium est, & effugium reperitur. *pro* φεύξιμος.

v. 361.

Ὄφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ, Quousque ligna & asseres firmiter cohærebunt inter se. Vide ad *v.* 248. *huj. Libri.*

v. 363.

Ἐπὴν δή μοι σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ, quando mihi unda ratem prorsus disruperit: ganz in Stücken wird aufgelöset haben. διατινάσσω, disturbo, disjicio, disrumpo.

v. 364.

Νήξομ', Natabo. v. νήχω, *fut.* νήξω, nato. a νέω *vel* νάω, nato. *per paragogen.*

Ἐπεὶ οὐ μέν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον, quandoquidem nihil melius ad prævidendum in promtu est: da nichts besseres vorher zu sehen und zu beschliessen vorhanden ist. πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν, prius altero animadvertere solet alter, ὁ, *i. e.* ἕτερος, προενόησε τοῦ, *scil.* ἑτέρου. *Il.* Κ. 224. δόλον δ' οὔτι προνόησαν. *Il.* Σ. 526.

v. 365.

Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, *Od.* Δ. 120.

v. 366.

Ὦρσε δ' ἐπὶ, *v.* 109. *huj. Libri*, ἐπῶρσε.

v. 367.

Κῦμα κατηρεφὲς, fluctus non solum τὸ ὑψηλὸν, sed & τὸ καλύπτον δίκην ὀρόφου, contegens, more cameræ. ἤτοι ἐοικὸς ὀρόφῳ, τὸ καλύψαν τήνδε σχεδίαν, navigium, καὶ τὸν ἄνδρα, eine Gewölbe-förmige Welle. κατηρεφέας σηκοὺς, stabula pecorum concamerata. *Il.* Σ. 589.

Ἤλασε δ' αὐτὸν, impulit autem eum. Vide ad *v.* 313. *huj. Libri.*

v. 368.

Ἄνεμος ζαὴς, *Il.* Μ. 157.

Ἤϊα, τὰ, *h. l.* paleæ.

Θημὼν, ῶνος, ὁ, acervus frumentorum aut seminum: etiam, quivis alius acervus rerum levium, *e. c.* palearum.

Τινάξῃ,

τινάξῃ, disjicit, discutit.

v. 369.

Καρφαλέος, *Il.* N. 409.

Τὰ μὲν (ἤια καρφαλέα, stipulas) διεσκέδασ', disturbare & dispergere solet. διασκεδάζω, dispergo.

Ἄλλυδις ἄλλῃ, *v.* 71. *hujus Libri.*

v. 370.

Ὣς τῆς (*pro* ἔτως τῆς νηὸς) δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'; Sic ejus (navis) trabes, asseres longos dissolvit & disjecit, διεσκόρπισε.

v. 371.

Ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, er schritt über einen schwimmenden Balken, und nahm den zwischen die Beine. & hic significatus hujus verbi omnium primus.

Κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων, quasi equitaret: insidebat malo, & pedibus eum promovebat per aquas, quasi insideret equo. sic equitabat ille per undas.

Κέλης, ητος, ὁ, equus ad currendum cum sessore suo adhiberi solitus; equus, cui sessor insidet, qui eum impellit ad currendum. ein Reit-Pferd. à κέλω, appello, promoveo cum hortatu & impetu. quod a κέλω, propr. ad currendum vel strenue agendum hortor: τρέχειν ποιῶ.

v. 372.

Εἵματα δ' ἐξαπέδυνε, Vestes omnes exuebat sibi, naturus. ἐξαποδύνω, & δύω, exuo prorsus.

v. 374.

Αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἁλὶ κάππεσε, Ipse autem pronus in mare procidit. πρηνὴς, *Il.* B. 414. κάππεσον, *Il.* A. 593.

Χεῖρε πετάσσας, expandens manus, ad natandum.

v. 375.

Νηχέμεναι (*pro* νήχειν) μεμαώς, Natare conans.

v. 376.

Κινήσας δὲ κάρη] Vide supra ad *v.* 284. 285. Sed ibi erat *irati*, h. l. est *irridentis*: cui concutere caput bene convenit. Vid. *Matth.* XXVII. 39. ERN.

v. 377.

Ἀλόω κατὰ πόντον, erra per mare. ἀλόω est praes. imperat. pro ἀλάε, contr. ἀλῶ, & distracto rursus circumflexo per ο insertum.

v. 378.

v. 378.

Εἰσόκεν (*Il.* B. 332.) ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγείης, Donec hominibus nobilibus immiſcearis, donec ad homines Jovis alumnos venias. Neptunus ſic vocat Phæacum principes, quibus Ulyſſes erat interfuturus; & reſpicit vel characterem eorum moralem, vel peculiare præſidium Jovis, & præſtantiam terræ illius, abundantis omni genere donorum divinorum.

v. 379.

Ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος, Sed ne ſic quidem opinor te vilipenſurum eſſe calamitatem tuam. quod facete quaſi dictum: ſed ne ſic quidem, ut ſpero, pœnitebit te mali, quaſi ſit parum. & genitivus eſt per Ellipſin ἕνεκα. notat ergo *h. l.* ἐξευτελίσαι τὴν κάκωσιν, non nimiam putare, ἐκφαυλίσαι, quaſi ſit parva. οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, nemo tibi iſtam ſententiam reprehendet, vituperabit. *Il.* I. 55. νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, nunc autem omnino pœnitet me pectoris tui, valde vitupero ſententiam tuam, omnino deſidero pectus tuum cordatum alias. *Il.* Ξ. 95. & P. 173. ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών, tum vero nemo adveveniens & præſens vituperaret rem geſtam. *Il.* Δ. 539. ſic & *Il.* N. 127. P. 399. πομπὸν ὀνοσσάμενος, contemnens deductorem tuum. *Il.* Ω. 439.

v. 380.

Ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους, loro percuſſit pulcros jubis equos. ita *Il.* E. 589. Ζεὺς γαῖαν ἱμάσσει, Jupiter ferit terram fulminibus. *Il.* B. 782.

Καλλίτριχος, & καλλίθριξ, τριχος, *Od.* Γ. 475.

v. 381.

Αἰγάς] πόλιν τῆς Ἀχαΐας· Οἱ δὲ νῆσον πρὸ τῆς Εὐβοίας, ἱερὰν Ποσειδῶνος. *Schol.*

v. 383.

Τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους, aliorum ventorum vias obſtruxit; vias aliorum ventorum, & adventus eorum, alligavit quaſi, ne progredi poſſent.

v. 384.

Παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας, Ceſſareque juſſit & ad quietem deduci omnes (ventos.) er ließ alle Winde ſich legen. v. 385.

v. 385.

Κραιπνὸν Βορέην, vehementem, rapidum Boream. κραιπνοῖσι ποσὶ πεποιθὼς, *Il.* Z. 505.

Πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν, pro προέαξεν, *i. e.* κύματα ab aliis ante ventis excitata fregit: vel potius, ante se actos: die er vor sich hin jagte. v. προάγω, ante me frango: proactum frango.

v. 386.

Φιλήρετμος, remigandi & navigandi studiosus. *Od.* A. 181.

Ἕως ὅγε Φαιήκεσσι — μιγείη, Ut ad Phæaces — perveniret.

v. 388.

Κῦμα πηγὸν, unda εὐτραφὴς, τροφόεσσα, εὐπαγὴς, eine starke dicke Welle. πηγοὶ ἵπποι, equi validi & torosi, εὐπαγεῖς καὶ στερεοὶ, starke Pferde, die wohl bey Leibe sind. *Il.* I. 124.

v. 389.

Πλάζετο, Jactabatur natans.

Πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον, sæpe vero cor prævidebat & augurabatur sibi mortem. ἦ σ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι, inquit moribundus Hector ad Achillem: certe, te probe noscens, conspicio animo: ich kenne dich, und kan dich mir völlig nach deiner Beschaffenheit vorstellen. ich kan mir das auch zum voraus vorstellen, wie du es mit meinem Cörper machen wirst. *Il.* X. 356. & hæc prævisio posterior, quomodo Achilles corpus mortuum Hectoris tractaturus sit, est maxime id, quod Hector in animo habet, & cujus causa monitum addit *v.* 358.

v. 390.

Ἐϋπλόκαμος, *h. l.* Epith. *Auroræ.* Alia *ejus* Epith. vide apud MORELL. *sub v.* Ἠώς. ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ, *v.* 125. *huj. Libri.*

Ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ — τέλεσ' ἠὼς, ἡ Ἠὼς ut Dea μυθικὴ σωματικῶς intelligenda, cujus ἀποτέλεσμα (effectus, Würkung) est ἡ ἡμέρα, quam adducit. hat den dritten Tag hervor gebracht. τέλεσ' est pro ἐτέλεσε.

v. 391.

Γαλήνη, ης, ἡ, tranquillitas cœli & maris: Ruhe und

Heiter-

Heiterkeit der Luft und des Meers. Est a τὸ γάλα. hinc & λευκὴ dicitur, sicut τὸ γάλα λευκόν.

v. 392.

Νηνεμία, ας, Jon. ίη, ης, Il. E. 523.

Γαλήνη ἔπλε]ο νηνεμίη, serenitas erat tranquilla. ex h l. apparere videtur, esse adjectivum: nisi est appositio. masculinum tamen νηνέμιος est inauditum.

v. 393.

Ὀξὺ μάλα προϊδὼν, Acutum valde ante se videns in longum, acute admodum prospiciens: ut ergo ὀξυωπίαν attribuat Ulyssi.

Μεγάλα ὑπὸ κύμα]ος ἀρθεὶς, magno a fluctu in altum levatus. ἀρθεὶς, Il. N. 63. de accipitre.

v. 394.

Ὡς δ' ὅταν ἀσπάσιος βίο]ος παίδεσσι φανείη Πα]ρὸς, Ut autem cum jucunda incolumitas liberis apparet Patris: cum vita patris ex morbo gravi resurgentis accepta & jucunda est liberis ejus. ἀσπασίη ἐπήλυθε νὺξ αὐ]οῖς, Il. Θ. 488.

Φανείη] Quam jucundum est liberis, cum vident patri vitam servari, patrem convalescere: quam læti vident, vivere posse patrem. ERN. Vid. Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. p. 77. sqq.

v. 395.

Ἐν νούσῳ κεῖται, in morbo decumbit.

Ὃς — κεῖται] Temporum ratio videtur postulare κεῖτο, pro ἔκει]ο, (ut infra v. 456.) ut post ἔχεσκε. Nec tamen necessarium est sic corrigi. Nam vitæ spes certa esse potest, cum quis adhuc jacet, nondum recreatus nec receptis viribus. At ἔχεσκε ad initia morbi referri potest. Ita κακότης erit morbus vigens, ἀκμάζων, cum adhuc periculum subest. Conf. v. 414. ubi est pro periculo. ERN.

v. 396.

Δηρὸν τηκόμενος, Paullatim contabescens. τὸ κλαίουσα τέ]ηκα, igitur flendo tabesco, deßhalb weine ich mich ganz ab, diffluo lacrymis. Il. Γ. 176.

Σ]υγερὸς δέ οἱ ἔχρεσκε Δαίμων, gravis & mortem gelidam minitans & horrorem faciens ingruit contra eum Deus aliquis: eine fürchterliche Gottheit misbandelt ihn: odio-

odiosum ei incubuit infortunium: ἐπέβαρησε. τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν; cur tuus filius, Vulcanus, meum fluentum adortus est infestare? hat sich drüber her gemacht zu beschädigen, *Il.* Φ. 369.

Χραίω, ingruo contra aliquem, adorior & invado aliquem violenter, ich falle hart an, mache mich über einen her, bin heftig wieder einen.

v. 397.

Ἀσπάσιον δ' ἄρα τόν γε Θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, Cum gratulatione vero excipiendum eum (patrem) Dii ex malo liberarunt.

v. 398.

Ἀσπαστὸς, ὴ, ὸν, idem quod ἀσπάσιος.

Ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη, Sic dulce quid Ulyssi visum est terra & sylva.

v. 399.

Νῆχε, *pro* ἔνηχε, Natabat.

Ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι, omni contentione; *scil.* ad id connitebatur vehementer, ut pedibus terram conscendere posset: festinans, ut pedibus terram contingeret, Land zu betretten.

v. 400.

Ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, Quum tantum abesset, per quantum spatium clamans audiri & intelligi posset. γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε, ad clamandum versus utraque cornua castrorum sic, ut audiri possit, *Il.* Θ. 223. ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν, sed non licebat ei clamanti sic clamare, ut exaudiretur procul: nam strepitus erat nimius pugnantium. *Il.* Μ. 337.

v. 401.

Δοῦπον ἄκουσε — θαλάσσης, fremitum audivit — undarum ad littus allisarum. ὑδάτων δοῦπον, strepitum aquarum de montibus decurrentium vi multa, *Il.* Δ. 455. ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων, iens in pugnam, *Il.* Υ. 451.

Δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης, strepitum maris audiebat ad saxa littoralia. νῆας ἔαξαν κύματα ποτὶ σπιλάδεσσιν, *Od.* Γ. 298.

v. 402.

Ῥόχθει (*pro* ἐρόχθει) γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο, Strepebat enim magna unda ad siccum terræ.

Ῥοχθέω,

Ῥοχθέω, ſonum aſperum edo gutture, ich röchele. & verbum quoque ad ſonum illum inarticulatum factum; ſub ῥήσσω tamen pertinens. Ponitur & de fluctibus eliſis.

Ῥόχθει κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο, Murmurabat fluctus ad littoralem tractum continentis.

Ξερὸς, οῦ, ὁ, & ξερὸν, οῦ, τὸ, idem quod χερὸς, οῦ, & χερὸν, οῦ, ſeries, cohærentia, propr. littoris: das feſte Geſtade. a χέω, habeo, cohæreo. Sed ξηρὸς, ρα, ρὸν eſt, ſiccus, aridus. a ξέω, rado: nam arida facile poſſunt radi & poliri.

v. 403.

Δεινὸν ἐρευγόμενον (κῦμα) Horrendum ructans quaſi (unda.) ἐρευγόμεναι φόνον αἵματος, de lupis: eructantes cruorem ſanguinis, & hoc facto inficientes aquam, ex qua biberunt. *Il.* Π. 162. ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω, ructante mari exteriore, *Il.* Ρ. 265. ubi ſermo eſt de oſtio fluvii rapidi, cujus influxus in mare, & contra luctans motus maris, ſonum aſperum facit. Dicitur ergo ὡς ἐπὶ στόματος θαλάττης, tropice. ταῦρος ἤρυγεν, ex arteria dura ſonum edere ſolet taurus. *Il.* Υ. 403. 404.

Ἐρεύγω, ructo, eructo cum ſono duro. hinc Latinorum *rugire* factum. ipſum verbum eſt fictum ex ſono ructantium & vomentium. pertinet tamen ſub ῥάω. In genere exprimit ſonum durum e gutture emiſſum.

Εἴλυτο δὲ πάνθ' ἁλὸς ἄχνῃ, operta vero erant omnia maris aſpergine. vel, ſi legatur ἄχνη, operuit omnia maris aſpergo. αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισιν, ipſum involvam arenis, *Il.* Φ. 318. 319. νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους, eingehüllet, umgeben, *Il.* Ε. 186. ἵζοντο εἰλυμένοι χαλκῷ, conſederunt tecti ære, *Il.* Σ. 522. αἵματι καὶ κονίῃσιν ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο ἐς πόδας, obtectus erat, *Il.* Π. 640 ἄλλα δὲ πάντα εἰλύαται, obtecta ſunt, *Il.* Μ. 286. βοέῃς εἰλυμένω ὤμους, clypeis tecti ambo humeros ſuos, *Il.* Ρ. 492.

Ἄχνη, *Il.* Δ. 426. Ε. 499

v. 404.

Ὄχος, ου, ὁ, qui habet & tuetur aliquid, cubile tutum. ab ἔχω, habeo.

Λιμένες, νηῶν ὄχοι, portus, qui tueri poſſent & tuto recipere naves.

Ἐπιωγὴ, ῆς, ἡ, locus, ubi quis a vento tegitur: τόπος ἀνέμου σκέπην ἔχων, ἔνθα πνοὴ ἄγνυται μὴ δυναμένη προϊέναι, Schutz vor dem gehenden Winde. ex ἐπὶ & ἰωγὴ, ῆς, quod ulteriorem progressum impedit.

Λιμένες, ἐπιωγαὶ, Buchten, die vor den Winden gesichert sind.

v. 405.

Ἀκτὴ, *v.* 82. *huj. Libri.*

Ἀκταὶ προβλῆτες, littora ardua & dura, prominentia: rauhe Ufer, die steil und gefährlich sind. προβλῆτι σκοπέλῳ, saxo ad mare sito. *Il.* B. 396.

Πάγος, ου, ὁ, saxum majus & eminens, eine Klippe.

v. 406.

Καὶ τότ' Ὀδυσσῆος λύτο γοῦνα] Vide ad *v.* 297. *hujus Libri.*

v. 407.

Ὀχθήσας, Vide ad *v.* 298. *huj. Libri.*

v. 408.

Ἀελπής, έος, ὁ, ἡ, quod præter spem est. Et hoc adjectivum immediate a verbo ἀέλπω, despero, non credo, factum. Nam adjectiva ab ἡ ἐλπὶς formata, hoc modo fiunt: εὔελπις, δύσελπις, &c.

Γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι Ζεὺς, terram, de qua desperaveram jam, dedit mihi videre Deus.

v. 409.

Τόδε λαῖτμα διαλμήξας ἐπέρησα, hoc vastum mare persulcans nando transii. σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης, *v.* 174. *huj. Libri.* ἔνθα διατμήξας, ibi postquam eos dispersisset. *Il.* Φ. 3. Sic de navibus, *Od.* Γ. 291. τὰς μὲν ... βουλεύσαντε διέτμαγεν, diversi abierunt, *Il.* A. 531. ἄρνες ἐν ὄρεσι διέτμαγεν, agni in montibus dispersi sunt. *Il.* Π. 354.

v. 410.

Ἔκβασις, εως, ἡ, egressus, exitus. ἔκβασις — ἁλὸς, locus, ubi nans ex mari exscendere possit.

Οὔπῃ, *Il.* N. 191.

Ἁλὸς — θύραζε, ex mari. ἐκ μηροῦ δόρυ ὦσε θύραζε, ex femore hastam expulit foras. *Il.* E. 694. ubi medica manus adhibebatur vulnerato, & cui hastæ ferrum insidebat adhuc

adhuc in femore. τὺς ἐξῆγε θύραζε, *Il.* Φ. 29. οἴκοιο — ἄλλο θύραζε, *Il.* Ω. 572.

V. 411.

Ἔκλοθεν, *Il.* H. 341.

V. 412.

Ῥόθιος, ια, ιον, ſtrepens, fremens, murmurans. accurrens, accidens. a ῥόθος, ε, ὁ, ſtrepitus, fremitus, raucum murmur, maxime undarum: das Rauſchen der Wellen, das Brauſen.

Βέβρυχεν ῥόθιον κῦμα, unda advoluta cum murmure ſtrepit. βέβρυχε κῦμα ποτὶ ῥόον, *Il.* P. 264. ubi ſermo eſt de oſtio fluminis, cui in mare influenti occurrit unda maris, & ſonum ex colliſione facit. βεβρυχὼς, *Il* N. 393. de Heroë moriente ex vulnere, qui cum ſono & fremitu indignante moritur.

Λισση δ' αναδέδρομε πέτρη, lævisque & ardua adſcenſu in altum eminet, *vel* ſurſum erecta eſt, *vel* in altum elata erat petra.

Λισσὸς, *Od.* Γ. 293.

Ἀναδρέμω, ſurſum vel retro curro. ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω, currebat retro, *Il.* E. 599. *coll.* 600. ἀνεχάζετο, quod eſt idem. ἐγκέφαλος ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς, cerebrum exſiliit ex vulnere, *Il.* P. 297. υἱὸς ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος, filius ſuccrevit ſimilis oleæ novellæ; ut notetur τὸ ταχὺ καὶ μέγα τῆς αὐξήσεως, *Il.* Σ. 56. σμώδιγγες ἀνέδραμον, vibices exortæ ſunt: es lieſen Schwielen auf, *Il.* Ψ. 717 *coll.* B. 267. ex ἀνὰ & δρέμω, circumverto me ad currendum vel fugiendum, curro. a τρέω, a quo & eſt τρέχω.

V. 413.

Ἀγχιβαθὴς, έος, ὁ, ἡ, quod prope profundum eſt: was nahe tief iſt. ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, mare ſtatim profundum: ὁ βαθὺς αἰγιαλὸς, καὶ μὴ λιμὴν ἢ ἀκτὴ, ἀλλὰ ἄγχι βαθὺς ὢν, ὡς μὴ δύνασθαί τινα ἐν κινδύνοις πόδεσσι στῆναι ἀμφοτέροις καὶ σωθῆναι. ergo *h. l.* τὸ ἀγχιβαθὲς ἐκ ἐπαινετόν. ſed λιμὴν ἀγχιβαθὴς laudatur, portus qui ſatis altitudinis ſtatim ad oram ſuam habet.

Οὔπως ἐστὶ, non licet, impoſſibile eſt.

V. 414.

Ἐκφυγέειν κακότητα, effugere malum.

v. 415.

Λίθαξ, ακος, ὁ, ἡ, quod habet lapideos angulos & eminentias. λίθακι - πέτρῃ, i. e. πέτρῃ ἐχούσῃ προβολὰς ὀξείας πολλὰς, grandi ſaxo ex multis quaſi ſaxis compoſito; qualia πάγους ὀξέας dicimus.

v. 416.

Μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμή, inefficax vero mihi erit conatus meus, fruſtranea mihi erit inceptio.

Μέλεος, *Il.* Κ. 480. οὔ σε χρὴ ἑστάναι μέλεον σὺν τεύχεσι, non te oportet nihil efficientem ſtare in armis. Ubi vides ſignificatum primum: te minantem quidem egregia, ſed nihil agentem. *Il.* Ψ. 795. οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος, non a te ſine pretio dicta erit hæc laudatio mei. *Il.* Π. 336. ἤμβροτον ἀλλήλων, (aberrarunt a ſe invicem jaculando,) μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω. ubi neutrum eſt adverbialiter, & utraque phraſis eſt eadem: ſie ſchoſſen beyde fehl. *Il.* Φ. 473. μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας; ubi μέλεον (neutrum adverbialiter) pertinet ad ἔδωκας: inaniter & nullo tuo contrario conatu concedis ei victoriam de te? laſſeſt ihme den Sieg umſonſt?

v. 417.

Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, Si autem adhuc ulterius præter hanc regionem natabo ad aliam, hanc oram legens natando. παρανήχω, præternato. ex παρὰ & νήχω, nato.

v. 418.

Ἠϊόνας τε παραπλῆγας, λιμένας τε θαλάσσης, Littoraque depreſſa, *vel* quæ ex obliquo feriuntur a mari, portusque tranquilliores maris: einige Buchten, in welchen die Seitenufer nur geſtreifet werden von den vorbeygehenden Wellen, nicht aber geſchlagen werden. ergo παραπλὴξ hoc ſenſu eſt, quem præterit pulſus aliquis, nec directe ferit eum.

Παραπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ, qui præter rationem percutit & ſollicitat chordam, in re Muſica: der falſch greifet im Inſtrument-ſpielen. & hinc in genere ſic dicitur ὁ ἀπαίδευτος καὶ παράμουσος, ἐξ ὁμοιότητος τῶν ἀτέχνως πληττομένων χορδῶν. Nam & Paſſive intelligitur hoc ſenſu, pulſus præter rationem & harmoniam factus. Sed in ſignifi-

ſignificatu primo & vero *Paſſivo* eſt, qui ex obliquo feritur & a latere, non a fronte.

v. 421.

Ἦ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ, Aut jam contra me etiam cetum concitet.

v. 423.

Οἶδα γὰρ, ὥς μοι ὀδώδυσαι – Ἐννοσίγαιος, Novi enim, quam me odio proſequatur — Neptunus. & hoc præteritum Paſſivum Deponentialiter poſitum, cum reduplicatione Attica primæ ſyllabæ, pro ὤδυσαι. Vide ad v. 340. *huj. Libri.*

v. 425.

Τρηχὺς, *Il.* Β. 683.

Τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτὴν, ad durum & petroſum littus.

v. 426.

Ἔνθ' ἀπὸ ῥινός τε δρύφθη. *pro* ἀπεδρύφθη, Ibi omnino deſtrictaque ei fuiſſet cutis: ad ſaxa aſpera. ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων, ne ei cutem laceraret tractando, *Il.* Ψ. 187. & ſermo eſt de Hectore tracto.

Σὺν δ' ὀστέ' ἀράχθη, *pro* συνηράχθη, confractaque fuiſſent ei omnia oſſa. συνήραξε δὲ ἄμυδις ὀστέα πάντα κεφαλῆς, confregit ſimul omnia oſſa capitis, *Il.* Μ. 384. συναράξω ὀστέα, *Il.* Ψ. 673.

v. 427.

Ἐπὶ φρεσὶ θῆκε, in mentem indidiſſet.

v. 428.

Ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης, celeriter accedens prehendit ſaxum.

v. 429.

Τῆς (πέτρης) ἔχετο στενάχων, Huic (petræ) adhærebat gemens: hielte ſich feſt daran.

v. 430.

Καὶ τὸ μὲν (κῦμα) ὣς ὑπάλυξε, und dieſer Welle entkam er ſo.

Παλιῤῥόθιος, -ου, ὁ, ἡ, retro ruens, παλίῤῥοος, refluus cum impetu cohærente. παλιῤῥόθιον κῦμα *h. l.* eſt, retro a terra refluens unda. ex πάλιν & ῥόθιος, v. 412. *huj. Libri.*

v. 431.

Ἐπεσσύμενον (κῦμα) advolvens ſe vehementer (fluctus.)

Τῆλε δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ, procul rejecit eum in mare.

V. 432.

Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος,] Vide Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p.* 37. 38.

Πουλυπους, οδος, ὁ, *Attice* πώλυπος, polypus, *animal ἀμφίβιον.* præcise est ὀκτάπους, octipes. Sed ponitur sæpius numerus certus pro incerto.

Πουλύποδος, θαλάμης ἐξελκομένοιο, polypi, extracti ex cubili suo. Parabola de eo explicat tantum τὸ στερεὸν τῆς ἀντοχῆς, das feste anhalten: nam, sicut polypus firmiter tenet lapillos, quibus in cubili suo adhæserat; sic Ulysses firmiter tenuit petram.

Θαλάμη, ης, ἡ, locus *vel* fovea, ubi bestia habitat.

V. 433.

Κοτυληδὼν, ονος, ἡ, *idem quod* κοτύλη, ης, cavitas, cavum. in specie autem, contractio pedum bestiæ.

Πουλύποδος πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται, ad polypodis cavos & contractos pedes crebri lapilli adhærescunt.

Λάϊγξ, ϊγγος, ἡ, lapis parvus, lapillus respectu grandium. πυκιναὶ λάϊγγες, crebri calculi.

V. 434.

Θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, von den dreist angreiffenden und arbeitenden Händen. Vide ad *Il.* Λ. 552. Ψ. 714.

V. 435.

Ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν, *pro* ἀπεδρύφθησαν, Cutis lacerando detracta erat. ἐνθ' ἀπὸ ῥινός τε δρύφθη, *v.* 426. *huj. Libri.*

V. 436.

Ἔνθα κε δὴ δύστηνος ὑπὲρ μόρον ὤλετ' Ὀδυσσεὺς, da wäre dann freylich der arme Ulysses wider sein ihm zugetheiltes Schicksal doch umgekommen. δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει, miserum lamentantem detinet. *Od.* Α. 55. Θεὸς κεῖνον δύστηνον ἀνόστιμον ἔθηκεν, Deus illum infelicem reditu domum privavit. *Od.* Δ. 182.

Ὑπὲρ μόρον ὤλετο, periisset, cum fato suo id ei nondum esset sic destinatum. ὑπὲρ μόρον, præter fatum, contra quam attributum est & destinatum fatis. Sic de hominibus, ὑπὲρ μόρον, *Od.* Α. 34. quod repetitur emphatice de Ægistho, 35. i. e. ὑπὲρ τὴν μοῖραν. nam quædam accidunt

dunt ex fato divino: multa vero præter fatum culpa & errore hominum.

v. 437.

Ἐπιφροσύνη, ης, ἡ, prudens cura & cogitatio & advertentia animi.

Εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε Ἀθήνη, Nisi advertentiam indidisset animo ejus Minerva. *i. e.* nisi ipse prudenter animadvertisset, quid esset cavendum & faciendum: eine in Achtnehmung und Vorsicht.

v. 438.

Κύματος ἐξαναδὺς, A fluctu emergens. ἁλὸς ἐξαναδῦσαι, ex mari emergentes. *Od.* Δ. 405.

Κύματα ἐρεύγεται ἠπειρόνδε, motus undarum ructant quasi versus littus, & subsiliunt cum sono. δεινὸν ἐρευγόμενον κῦμα. *v.* 403. *huj. Libri.*

v. 439.

Νῆχε παρὲξ, Natabat prope, nec tamen nimis prope insulam. παρὲξ ἐλθεῖν, *v.* 104. *huj. Libri.*

v. 440.

Ἠϊόνας τε παραπλῆγας,] Vide ad *v.* 418. *huj. Libri.*

v. 441.

Ποταμοῖο κατὰ στόμα — Ἷξε νέων, ad fluvii ostium — Venit natans. ἠϊόνος στόμα μακρὸν, littoris magnum & longum os, *Il.* Ξ. 36. quasi littus esset ἔμψυχόν τι, & est locus, ubi mare ἀποπτύει (evomit) συνήθως ἄχνην. ποταμῶν στόματα, fluviorum ostia, *Il.* M. 24 i. e. faciebat, ut fluvii retro currerent; & στόμα ibi est locus, ubi fluvius se exonerat in mare: δι' ὃ ἐκβάλλειν καὶ ἐρεύγεσθαι ποταμὸς εἰς θάλασσαν dicitur. Ab hac Metaphora vocis στόμα sunt & τὰ στόμια ποταμῶν, & αἱ ἐκβολαὶ, & ἐρεύγεσθαι ποταμὸς εἰς θάλασσαν, eructare.

Καλλιῤῥόος, *Il.* B. 752.

v. 442.

Τῷ δή οἱ εἴσατο χῶρος ἄριστος, ibi sane ei visus est locus optimus.

v. 443.

Λεῖος πετράων (*pro* πετρῶν,) Lævis & liber a saxis: in opposito ad ἀκτὴν τραχεῖαν. αἴγειρος λείη, populus lævis,

in cujus cortice & trunco non sunt nodi & rami, sed in qua summa tantum rami sunt. *Il.* Λ. 484.

Σκέπας & σκέπα, *per Apocopen* ex σκέπασμα, ατος, τὸ, tegumentum, præsidium. Hinc hoc apocopatum nomen est indeclinabile.

Ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, *pro* ἐπῆν, prope erat præsidium a vento: eine Bedeckung vor dem Winde. & precatur tali loco Ulysses, ne venti preces dissiparent.

v. 444.

Ἔγνω δὲ προρέοντα, Cognovitque, viditque profluentem. *i. e.* ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ῥέοντα.

v. 445.

Πολύλλιστον δέ σ' ἱκάνω] Vulgati habent πολύλλιστος, vertuntque, *valde supplex autem ad te venio.* *Barnesius* autem ex Scholiis MS. *Aloysii* edidit πολύλλιστον, redditque, *exoptatissimum enim ad te venio.* Quod & (ut opinor) rectius. Isto enim sensu plane usurpatur vox τρίλλιστος, *Il.* Θ, 488 — αὐτὰρ Ἀχαιοῖς Ἀσπασίη, τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή. Eodemque sensu vocem πολύλλιστος hoc in loco accepisse videntur Scholia vulgata, quæ exponunt πολυλιτάνευτος. CLARK. *Eustathius* & alii veteres hanc lectionem vel agnoscunt, vel commemorant. ERN.

Πολύλιστος, (& ob metrum πολύλλιστος,) ὁ, ὁ, ἡ, qui valde rogat & supplicat. πολύλλιστος δέ σε ἱκάνω, inquit Ulysses enatans ad Præsidem fluminis in insula, quam natando tandem attigerat. Alibi notat & Passive.

v. 446.

Φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς, Qui effugi ex ponto minas Neptuni: ἐνιπὴ *h. l.* in sensu durissimo; bin entgangen den Drohungen. αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο, reveritus objurgationem lenem regis venerandi. *Il.* Δ. 402. κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπήν, *scil.* σὲ χρή, oportet te deponere potentem increpationem. *Il.* Ε. 492. nam refertur, ut oppositum, ad λίσσεσθαι. tu debes supplicare auxiliantibus tibi principibus, ut fortiter pugnent; non vero pro imperio inclamare eos, quasi minus fortiter pugnent. Simul respicit ostentationem & gloriationem, *v.* 473. μάλα πάρ με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ ἀργαλέῃ, valde sane mihi tetigisti animum gravi accusatione & castigatione, *Il.* Ξ. 104.

v. 447.

v. 447.

'Αιδοῖος *h. l.* Venerabilis:

v. 448.

"Ικηται, ſupplex venit.

v. 447. 448.

'Αιδοῖος μέν τ' ἐςὶ καὶ ἀθανάτοισι Θεοῖσιν,
'Ανδρῶν ὅςις ἵκηται ἀλώμενος, —
Reverentia & commiſeratione dignus quidem eſt etiam immortalibus Diis,
Ex hominibus quicunque venit oberrans & jactatus caſibus.

L'expreſſion eſt hardie, mais pourtant vraye. Dieu reſpecte en quelque façon la miſere & l'affliction des gens de bien, car il ne les perd pas de vûë, & il les en délivre enfin. Quelqu'un a fort bien dit: *res eſt ſacra miſer.* „un malheureux eſt une choſe ſacrée.„ DAC.

v. 449.

Σόν τε ῥόον, σά τε γούναθ' ἱκάνω, Ad tuum fluentum, tuaque genua ſupplex accedo. τὰ σὰ γούναθ' ἱκανομαι. *Od.* Γ. 92. & Δ. 322.

v. 450.

'Ικέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι, ſupplicem enim tibi me eſſe profiteor. ἱκέταο — αἰδοίοιο. *Il.* Φ. 75.

v. 451.

'Ο δ' αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, fluvius ſtatim compeſcuit & lene fecit fluentum ſuum: quietum & placidum fecit.

"Εσχε δὲ κῦμα, & cohibebat fluctum, conſiſtere placidum fecit.

v. 452.

Πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, Et ante eum, *i. e.* in commodum ejus, fecit tranquillitatem undarum. γαλήνη, *v.* 391. *huj. Libri.*

v. 453.

'Ες ποταμοῦ προχοὰς, Ad fluvii oſtia. Præſes fluvii hic diſtinguitur ab aquis ſuis. ἐπὶ προχοῇσι ποταμοῖο, *Il.* Ρ. 263.

'Ο δ' ἄρ' ἄμφω γοῦνατ' ἔκαμψε, χεῖράς τε ςιβαράς, Ulyſſes, cum ex mari, in quo per aliquot dies nataverat, in littus exiret, ut membra ex diutina contentione redirent ad flexibilitatem ſuam, nec obrigeſcerent: ſimulque jacebat aliquamdiu, requieſcens.

v. 454.

'Αλλ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ, mari enim afflictum erat cor ejus, ipse afflictus erat quod attinet cor. δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ, domitus & subjectus erat populus sub eo. *Od.* Γ. 304.

v. 455.

"Ωιδεε δὲ (καλὰ) χρόα πάντα, Tumebat enim toto corpore. v. οἰδέω, tumeo, ich bin geschwollen. a particula οἰ, qua vel dolorem vel admirationem significamus.

Κηκίω, largiter eo & venio. Est factum ex κίω, per reduplicationem.

Θάλασσα δὲ κήκιε (*pro* ἐκήκιε) πολλὴ 'Αν (*pro* ἀνὰ) στόμα τε, ῥῖνάς τε, marina aqua autem multa ibat copiose ex oreque, naribusque ejus: nataverat enim diu. lief ihm aus dem Munde und der Nase.

v. 456.

"Απνευστος, ε, ὁ, ἡ, non spirans.

"Ανανδος, ε, ὁ, ἡ, sine loquela & voce humana. sprachlos. qui nihil loquitur.

Ὁ δ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος Κεῖτ', ille vero sine spiritu & loquela Jacebat. De Ulysse in extrema defatigatione aliquamdiu jacente.

v. 457.

'Ολιγηπελέων, exanimis. *Il.* Ο. 24.

Κάματος δέ μιν αἰνὸς ἵκανεν, lassitudo eum gravis ceperat.

v. 458.

"Οτε δή ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, Quum jam respirasset, & in pectore animus rursus collectus esset. ita *Il.* 475. ἀμπνύνθη, *Il.* Ε. 697.

v. 460.

'Αλιμυρήεις, Epith. fluvii in mare cum strepitu se effundentis, *Il.* Φ. 190.

Τὸ μὲν ἐς ποταμὸν — μεθῆκεν, id κρήδεμνον (vittam) in fluvium — immisit, übergab es dem Strohme, ut in mare efferretur.

v. 462.

'Εκ ποταμοῖο λιασθεὶς, ex & a fluvio secedens. ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς Φεῦγ', subducens se ei & proripiens Fugiebat, *Il.* Φ. 255. λιάσθη 'Εις πνοιὰς ἀνέμων, celeriter subduxit

duxit se visui in ventos. *i. e.* disparuit Dea, quæ apparuerat Penelopæ, *Od.* Δ. 838.

v. 463.

Σχοῖνος, ου, ὁ & ἡ, juncus, Binsen.

Ὑποκλίνω, sub flecto, depono.

Σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, in juncis decubuit, proclinatus est; in junceto se reclinabat, adoraturus.

Κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν, osculatusque est almam terram.

Itinera suscipiebantur implorato Deorum auxilio: & peregre abeuntes patriam ejusque Deos salutabant. *Ovid. Metam. XIII.* 420.

— — *dant oscula terræ*

Troades, & patriæ fumantia tecta relinquunt.

Eo ritu loci Genio valedicentes. Et in quamcunque terram applicuerunt, ejus Genium & τοὺς ἐπιχωρίους Θεοὺς venerabantur. Sic Ulysses, cum evasisset in Phæaciam:

— κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν.

Et apud *Ovidium, Metam. Lib. III.* 24.

Cadmus agit grates, peregrinæque oscula terræ

Figit: & ignotos montes, agrosque salutat,

cum in Bœotiam venisset. POTT. *Tom. II. p.* 355. vide etiam dicta ad *Od.* Δ. 522. nec non LOMEIERI *Dierum Genialium Dec. I. Dissert. X. de Osculis. p.* 346. *sq.*

v. 465.

Τί νύ μοι μήκιστα γένηται;] Vide ad *v.* 299. *huj. Libri.*

v. 466.

Δυσκηδὴς, έος, ὁ, ἡ, male procurans. & Passive, male procuratus. *item*, sollicitus, plenus laborum & curarum ærumnosarum.

Εἰ — ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω, *i. e.* τὴν δυσφύλακτον καὶ δυσφρόντιδα. in opp. τῆς ἀναπαυσίμου νυκτός. Si — ad *vel* apud fluvium (am Flusse) sollicitam *per* noctem vigilavero, noctem egero.

v. 467.

Μὴ, *Timeo*, ne.

Ἄμυδις, simul, eodem tempore, conjunctis viribus.

Στίβη, ης, ἡ, pruina, der Reiffe.

Θῆλυς ἐέρση, ros fœcundus: ἡ θρεπτικὴ τῶν φυτῶν. & est ex metaphora ab animantibus, ubi fœmellæ nutriunt ubere

ubere ſuo recens nata. Ros enim nutrit quam maxime plantas & ſegetes noctu in regionibus calidis. vides igitur, hoc adjectivo in genere reſpici ad *uber* vel *mammam*, qua nutriuntur nata. ergo *h. l.* der ſäugende Thau, & perſonificatur quaſi, velut nutrix.

Ἑέρσῃ, *Il.* Λ. 53. Ξ. 351. Ψ. 598.

v. 468.

Ὀλιγηπελίη, ης, ἡ, infirmitas, paucum virium reliquum. ἐξ ὀλιγηπελίης, præ imbecillitate, languore.

Κεκαφηότα θυμὸν, fractum animo. ita *Il.* E. 698. πνοιὴ Βορέαο ἐζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα (*pro* κεκαφηκότα) θυμὸν, ſpiritus boreæ adflans recreabat male agentem animam. nam θυμὸς eſt ψυχὴ, ut ergo ſit *pro* κακὰ ψυχὴν, & κεκαφηὼς eſt δυσπνοήσας ὡς μικρῦ καὶ ἐκπνεῦσαι. Ejus oppoſitum eſt ἀμπνύνθη, 697. *i. e.* αὖθις ἀνέπνευσε, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πνεῖν. v. καφέω, ſpiro difficulter & quaſi animam agens. eſt verbum factum ex præt. κέκαφα, v. κάπω, (pro quo uſus dixit κάπτω,) aperio os ad captandum áërem; ſpiro cum aliquo niſu, & reſpiro.

Δαμάσῃ κεκαφηότα θυμὸν, conficiat afflictum animo. *vel* opprimat vitam jam demerſam ex imbecillitate virium.

v. 469.

Αὔρα, ας, *Jon.* αὔρη, ης, ἡ, aër leniter motus, ſpiratio aëris. gelind bewegte Luft. Scribitur & ἡ ἄυρα. ab ἄω & ἄυω.

Αὔρη δ' ἐκ ποταμῦ ψυχρὴ πνέει, die Luft wird kalt vom Strohme.

Ἠῶθι πρὸ, *adverbialiter*, ante auroram, vor Anbruch des Tages. ita *Il.* Λ. 50.

v. 470.

Ἐς κλιτὺν ἀναβὰς, in acclivitatem conſcendens: τὴν ὑψηλὴν πρόσβασιν τῦ ὄρυς. *Schol.* Vide ad *Il.* Π. 390.

Δάσκιος ὕλη, denſa ſylva, *Il.* O. 273.

v. 471.

Θάμνος, *Il.* Λ. 156. P. 677. X. 191.

Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδραθῶ, inter denſa arbuſta dormiero. præſ. ſubjunct. ſi obdormiam ibi: wenn ich da einſchlafe. v. καταδαρθάνω, indormio, obdormio.

Ἐς

Ἔι με μεθείη Ῥίγος καὶ κάματος, si me relaxet Frigus & lassitudo, ut in somnum delabar; si me resolvat in somnum: si me sinat dormire Frigus & defatigatio; nam nimia lassitudo cum doloribus membrorum impedit sæpe somnum.

v. 473.

Μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι, ne feris captura & præda fiam. κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. *Od.* Γ. 271.

v. 474.

Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, Sic autem ei cogitanti videbatur satius esse. δοάζω, & ομαι, *Il.* N. 458.

v. 476.

Ἐν περιφαινομένῳ, *scil.* τόπῳ, in *loco* conspicuo & elato, ex quo longe circa conspici potest, ἐν περιόπτῳ τόπῳ. Hinc fit ὁ, ἡ περιφανής, circum conspicuus. ὄρεος κορυφὴ ἔκαθεν περιφαινομένη, cacumen montis ex longinquo se clare ostendentis, *Il.* N. 179.

Δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους, duos autem deinde subiit frutices: ὑπέδυ, er kroch unter die Sträuche. frutices densissimos, ventis non penetrabiles, non pluviis, non sole; & sermo est de Ulysse, qui enataverat, & cubile tutum per noctem in terra ignota quærebat. & hi θάμνοι tegebant struem foliorum aridorum, quæ prioribus autumnis deciderant, sic tamen, ut ea folia, ob densitatem fruticis, nec pluviis putruissent, nec a sole nimis aruissent, nec ventis disjecta essent. Hinc ea descriptio addita, ut pateret, commodum eum lectum fesso fuisse: maxime cum vel tribus hominibus spatio suffecisset. — ὑπήλυθε γυῖα τρόμος ἕκαστον, tremor subiit quemque quod attinet artus, κατὰ γυῖα. das Zittern fuhr einem jeden in die Glieder. *Il.* Υ. 44. sic *Il.* Η, 215.

v. 477.

Ἐξομόθεν, *adv.* simul & junctim ex eodem loco. δοιοὺς θάμνους, ἐξομόθεν πεφυῶτας, duo arbusta, ex eodem loco junctim enata, zwey Gesträuche, die neben einander aufgewachsen waren. ὁμόθεν ἐκπεφυῶτας; *i. e.* φύντας ἐκ γῆς.

φυλίαν,

Φυλία, ας, species ἀγρίας ἐλαίας, ἐχούσης φύλλα ὅμοια μυῤῥίνῃ, eine Art von wildem Oehlbaum.

Δοιοὺς θάμνους, ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης, duo fruticeta, alterum oleastri, alterum oleæ. ἐλαία, *Il.* P. 53.

v. 478.

Διάω, & διάημι, perflo.

Μένος ἀνέμων ὑγρὸν (neutrum adverbialiter) ἀέντων, vis & robur ventorum cum multa pluvia spirantium. ἄημι, *Il.* I. 5. vide etiam ad *Od.* Γ. 176. & 183.

v. 479.

Ἠέλιος φαέθων, sol clare lucens & splendens. *Il.* Λ. 734.

Οὐδέποτ' ἠέλιος — ἀκτῖσιν ἔβαλλεν, Neque unquam sol — radiis feriebat. ἐοικότες ἀκτίνεσσιν ἠελίοιο, *Il.* K. 547. de equis, ob præstantem eorum albedinem: similes radiis solis.

v. 480.

Οὔτ' ὄμβρος περάασκε (*Jonica paragoge* pro ἐπέρα) διαμπερὲς, Nec imber penetrabat per illud arbustum penitus usque ad terram.

Ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν, adeo igitur densa inter se invicem creverant *vel* nata erant.

v. 481.

Φῦμι, *idem quod* φύω, nascor, cresco.

Ἐπαμοιβαδὶς, *adv.* unum super & juxta aliud: einer in den andern. πυκνοὶ θάμνοι ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδὶς, arbusta densa inter se creverant contigue, καὶ ἐπιπεπλεγμένοι ἀλλήλοις, in und neben einander gewachsen. & hoc adverbium ostendit quoque propriam vim verbi.

v. 482.

Ἐπαμάω, colligo: ich raffe zusammen.

Εὐνὴν ἐπαμήσατο (*pro* ἐπημήσατο) χερσὶ φίλῃσιν Εὐρεῖαν, cubile congessit manibus suis Latum. hîc maxime proprie posita vox, συνῆγεν, συνέλεξεν. nam est: δραχὶ συνάγειν, curvata manu colligere & comprehendere, Hände voll zusammen fassen. sic &: κόνιν ἐπαμᾶσθαι.

v. 483.

Φύλλων χύσις ἤλιθα πολλὴ,] *Schol.* interpretantur, ἀθρόως, δαψιλῶς, quibus consentit *Etym. M.* in ἤλιθα πολλή. *Hesychius* eodem modo, addit tamen οἱ δὲ μάτην, quo sensu

ſenſu eſt apud *Callim.* in L. P. Mihi poſterius magis placet. nam ibi *temere*, caſu, erat magna copia foliorum, quæ ex arboribus defluxerant. ERN.

Χύσις, εως, ἡ, effuſio, effuſa multitudo.

Ἤλιθα. ληίδα ἤλιθα πολλήν, prædam valde multam, abunde. *Il.* Λ. 676.

v. 484.

Ὅσσον τ' ἠὲ δύω, ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι, quod ſufficeret ad duos, vel tres viros tutandos & tegendos. *pro* ἐρύεσθαι, ad defendendos a frigore.

v. 485.

Ὥρῃ χειμερίῃ, Tempore hiberno. χειμέριος, *Il.* Β. 294.

Εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι, *ſcil.* ὥρη χειμερίη, etſi vel maxime grave & durum ſit id, & quaſi irate agat adverſus homines. de hieme quaſi de ἐμψύχῳ.

v. 486.

Γηθέω, *Il.* Α. 255.

v. 487.

Ἐν — μέσσῃ (*ſcil.* χύσει φύλλων, *vel* εὐνῇ ἐκείνῃ) λέκτο, *i. e.* εὐνάσθη, componebat ſe dormitum. λέκτο δ' ἀριθμόν, recenſebatque numerum. *Od.* 451. ſed 453. ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός, deinde autem componebat & ipſe ſe dormitum. *coll.* 452. λέγε, recenſebat, numerabat.

Χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων, copiamque foliorum ſuper inſtravit ſibi cubanti.

v. 488.

Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν] Vide Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p.* 379. *ſqq.*

Ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε, ſi quis torrem abſcondit cinere; ut ſequente die mane ignem ex eo accendere poſſit. ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι, injiciat ardentem torrem navibus, *Il.* Ν. 320.

Σποδιά, ᾶς, ἡ, cumulus *vel* acervus cineris.

Ἐγκρύπτω, occulo in —.

v. 489.

Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, In remota parte agri: an dem einen Ende des Landes. νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, *v.* 238. *huj. Libri.*

Αἰ

Ὧι μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι, cui non adſunt vicini alii. Sermo eſt de homine ruſticano, in villa habitante, ubi alii ruſticani longe ab eo diſſiti ſunt. γείτονες, ἠδὲ ἔται Μενελάου, die benachbarten Edlen und Freunde Menelai, *Od.* Δ. 16.

v. 490.

Σπέρμα, ατος, τὸ, ſemen: id, ex quo quid trahit originem.

Σπέρμα πυρὸς σώζων, conſervans ſcintillam ſub cinere. *coll.* 488.

Ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι, ne ex alio loco ignem peteret.

v. 491.

Φύλλοισι καλύψατο] Notandus hic primarius & maxime proprius Vocis *Mediæ* Uſus: *Foliis ſe ipſe cooperuit.* Sic ſupra *v.* 487. χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων, *Foliorum acervum ſibi ipſe ingeſſit.* Similiter, τιμήσομαι, *bonorabilem me præſtabo*; μισήσομαι, *odioſum me reddam*; κόψομαι, *cædam me ipſe*, &c. Vide infra ad I. 296. item ad *Il.* Γ. 141. CLARK.

v. 492.

Ὕπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ', Somnum in oculis fudit.

Ἵνα μιν παύσειε τάχιστα — καμάτοιο, ut eum recrearet citiſſime — a defatigatione.

v. 493.

Δυσπονὴς, έος, ὁ, ἡ, difficilis, moleſtus.

Ἵνα μιν παύσειε — Δυσπονέος καμάτοιο, ut eum quieſcere faceret a difficili labore & defatigatione.

Φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας, *i. e.* κάλυμμα τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ βλέφαρα θέμενος, da er ſeine Augenlieder geſchloſſen. *coll.* 492.

IN

IN Z. ODYSSEÆ.

v. 2.

Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος, Somno & laſſitudine confectus *ſeu* gravatus. κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος γήραϊ λυγρῷ, jacet domi confectus ſenectute miſera, *Il.* Σ. 435.

v. 4.

Ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ, in ſpatioſa Hyperea,] Inſulam vicinam Siciliæ littori orientali, aut Siciliæ partem. Quæ fuerit, incertum eſt. *Cluver* Sicil. Ant. II. 16. Melitam inſulam fuiſſe diſputat. Vid. & *Quirini* Primordia Corcyræ. C. IV. ERN. Ἦλιδ' ἐς εὐρύχορον, *Od.* Δ. 635.

v. 5.

Ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων, Prope Cyclopas, viros ſupra omnes viros elatos ſtatura & viribus, & hinc vicinos prementes.] ὑπερεχόντων τῇ ἠνορέῃ, ὅ ἐστι τῇ ἀνδρείᾳ, καὶ διὰ τοῦτο ὑπερηφάνων. *Schol.*

v. 6.

Οἵ σφεας σινέσκοντο, Qui eos vexabant, & male habebant incurſionibus. *Jon.* pro ἐσίνοντο. Ergo iſti Κύκλωπες erant σίνται vel σίντιες, quæ eſt appellatio & λῃστῶν & κλεπτῶν. Αἰδὼς ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι, pudor viros multum labefactat & juvat; prout res eſt, cujus pudore afficitur vir. *Il.* Ω. 44. 45.

Βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν, nam viribus erant ſuperiores. *h. l.* eſt ſimpliciter loco ſuperlativi, non vero cujus comparative.

v. 7.

Ἀναστήσας] ἀνακομίσας, ἀποικίαν στειλάμενος. *Schol.* CLARK. Eſt verbum proprium in traductione populorum ex uno loco in alium, coloniarum &c. *migrare juſſit*, *ſuaſit*, *ſublatis rebus ſuis.* ERN.

Ἔνθεν ἀναστήσας (αὐτοὺς) ἄγε Ναυσίθοος, de populo in aliam terram transducto. *i. e.* ἐπαναστήσας, μετοικίσας, cum ſurgere feciſſet eos ex illa terra, duxit eos aliorſum.

v. 8.

Σχερίῃ,] ἡ τῶν Φαιάκων πόλις. *Schol.* Corcyram intelligendam, multis locis *Homeri* perſpicuum eſt, ut Η. 8.

feu

seu Θ. 3. ubi vid. *Eustath.* inprimis Ξ. 314. *sq.* Nec id impediunt loca, in quibus *Homerus* ita de Scheria loquitur, tanquam extra orbem, in oceano fuerit, qui ἐκτοπισμὸς *Eustathio* dicitur, ut hoc ipso in versu, infra 204. &c. quæ a Poëta veritati historicæ addita sunt poëtico more, delectandi causa, ut *Strabo* recte judicat. ERN.

Ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων, procul ab aliis hominibus. Nam Poëta ἐκτοπίζει hanc insulam, & procul a reliquo orbe habitato esse sitam fingit. Ζεὺς δίδωσιν ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ, Jupiter dat hominibus, cuique prout ipsi Jovi visum est. *Od.* Α. 348. 349.

Ἀλφηστής, inventor. Sic Poëta in genere vocat *homines* διὰ τὴν περὶ τὰ πρακτέα εὑρετικὴν μέθοδον, καὶ τὴν κατὰ τέχνας καὶ ἐπιστήμας εὕρεσιν: soli enim inter animantia homines sunt ἐφευρετικοὶ καὶ ἐπινοητικοὶ τεχνῶν τε καὶ μηχανῶν καὶ βελτιμάτων.

V. 9.

Ἀμφὶ δὲ τεῖχος] Duobus versibus omnia complectitur, quæ urbem habitandam spectant. *Primum* muris cingitur, *deinde* domus continendis civibus ædificantur, *tertio* Deorum templa, tum *denique* dividuntur agri a civibus possidendi. Duo *priora* securitatem & commoditatem spectant, duo *posteriora* pietatem & justitiam distributivam. In hac postrema observamus Respublicas Homericas longe a *Socratis* alienas, quæ confusam bonorum communionem admittunt. Homericis convenientem unam instituit *Plato*, *Lib. V. de Legibus*, ubi dicit: Νειμάσθων μὲν δὴ πρῶτον γῆν τε καὶ οἰκίας, καὶ μὴ κοινῇ γεωργούντων, i. e. *Primum igitur agros domosque partiantur, neque agros colant communiter.* SPOND

Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε (ἤλασε) πόλει, Ducebat vero murum circa urbem.

Ἐδείματο οἴκους, ædificavit domos.

V. 10.

Νηοὺς ποίησε θεῶν, templa fecit Deorum.

Ἐδάσσατ' ἀρούρας, divisit agros inter suos.

V. 11.

Κηρὶ δαμεὶς ἀϊδόσδε βεβήκει, a morte victus ad orcum ivit. ita *Od.* Γ. 410. *Il.* Π. 856.

V. 12.

Θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς, a Diis consilia doctus.

V. 14.

Νόστον Ὀδυσσῆϊ — μητιόωσα, Reditum Ulyssi — moliens.

V. 15.

Θάλαμον πολυδαίδαλον, thalamum multa arte factum. πολυδαίδαλος, *Il.* Γ. 358.

V. 16.

Ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη, de Nausicaa. Immortalibus statura & vultu similis. Vide ad *Od.* Ε. 211. *Il.* Χ. 370.

V. 18.

Ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι, ancillæ, a Gratiis pulchritudinem habentes. *i. e.* καλαὶ λίαν, καὶ οὐ δὲ λοπρεπεῖς. πέπλον, ὅν οἱ Χάριτες κάμον αὐταὶ, quem ipsæ Gratiæ elaborarant ei, *i. e.* venustissimum. *Il.* Ε. 338. nam hæ sunt ὀπαδοὶ καὶ ὑπουργοὶ τῆς Ἀφροδίτης, quæ & ipsæ ὑφαίνουσι, ex more priscarum fœminarum & Dearum. *Hesiodus* numerum earum in tres coarctavit; sed de hoc numero determinato *Homerus* longe antiquior nihil novit. κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, *i. e.* τοῖαι, οἵας ἔχοιεν αἱ Χάριτες, *Il.* Ρ. 51.

V. 19.

Σταθμοῖιν ἑκάτερθε, ab utraque parte postium. σταθμοῖο παρὰ κληῖδα, juxta claustrum postis, ubi janua occluditur sera. *Od.* Δ. 838.

Θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί, *i. e.* κεκλεισμέναι ἦσαν, fores vero clausæ erant splendidæ. κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη, dura necessitas & coactio incumbet tibi. *Il.* Ζ. 458.

V. 20.

Ἐπέσσυτο δέμνια κούρης, accedebat subito ad spondam puellæ, accessit subito ad lectum virginis.

V. 22.

Ναυσικλειτός, οῦ, ὁ, ἡ, navibus & navigandi peritia celeber.

V. 23.

Ἣ οἱ ὁμηλικίη μὲν ἔην, Quæ ei æqualis quidem erat. ὁμηλικίην ἐκέκαστο, *Od.* Β. 158. ὁμηλικίη δ' ἐμοὶ αὐτῷ, est autem ejusdem atque ego ætatis, *Od.* Γ. 49.

 Κιχά-

Κεχάριστο δὲ θυμῷ, & grata facta erat animo ejus: ἐφιλεῖτο αὐτῇ.

v. 24.

Τῇ εἰσαμένη, Huic se assimilans, Minerva. sic τῷ εἰσάμενος, huic se similem faciens, *Il.* B. 22. τῇ εἰσαμένη Ἀφροδίτη, *Il.* Γ. 389.

v. 25.

Τί νύ σ' ὧδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ; i. e. ἀμελοῦσαν τῶν τοῦ οἴκου, quid te sic negligentem peperit mater? μεθήμων, *Il.* B. 241.

v. 26.

Εἵματα μέν τοι κεῖται ἀκηδέα, Vestes etenim jacent tibi incuratæ: die Kleidungsstücke ligen, und es wird nicht für sie von dir gesorget. ἰχθύες αἷμα ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες, pisces tibi sanguinem delambent, in fluvio jacenti mortuo, ἀφραδέες καὶ ἄφοβοι, securi & audaces, *Il.* Φ. 123. αὐτοὶ δέ (Θεοί) ἀκηδέες εἰσί, ipsi securum agunt ævum, sine sollicitudine & labore, *Il.* Ω. 526. Σιγαλόεις, *Od.* E. 86.

v. 27.

Σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, Tibi vero nuptiæ instant. Ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν Ἕννυσθαι, ubi oportet pulchras quidem vestes te ipsam Indui.

v. 28.

Τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν, οἵ κέ σ' ἄγωνται, alia vero (munda vestimenta) iis præbere, qui te ad nuptias deducent. inquit Minerva ad virginem nubilem, hortans eam, ut omnia vestimenta lota recens ad manus habeat. ad quem locum notavit *Eustathius*: Ἔθος γάρ, φασιν, ἦν, τὰς νύμφας τοῖς τοῦ νυμφίου ἐσθῆτας ἐν τῷ τοῦ γάμου καιρῷ χαρίζεσθαι. *Mos erat, ut dicunt, quod sponsæ amicis sponsi nuptiarum tempore vestimenta dono dederint.* Conf. ALTMANNI *Melet. Philol.-Crit. Tom. I. de Veste Nuptiali, in Matth. XXII.* 11-13. §. II.

v. 29.

Φάτις, ιος, ἡ, fama, rumor.

Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει Ἐσθλή, Etenim ex his fama nobilis pervadit homines: i. e. ἀνὰ τοὺς ἀνθρώπους βαίνει, fama per ora virum vagatur.

v. 31.

'Αλλ' ἴομεν (*Jon.* pro ἴωμεν) πλυνέουσαι (pro πλυνοῦσαι, partic. futuri, diſtracto circumflexo,) Sed eamus lavaturæ. ὅθι εἵματα πλύνεσκον (*Jon.* pro ἔπλυνον) Τρώων ἄλοχοι καλαί τε θύγατρες, *Il.* X. 155.
'Αμ' ἠοῖ φαινομένηφι, *Od.* Δ. 407.

v. 32.

Συνέριθος, ου, ὁ, ἡ, qui *vel* quæ lanificium ſimul exercet, ſocius *vel* ſocia in lanificio. 2.) ſocius in aliquo opere, ſocius laboris. ex σὺν & ἔριθος, *Il.* Σ. 550.

v. 33.

'Εντύνεαι, Expedias & appares omnia. pro ἐντύνεσαι; quod Attici contrahunt in ἐντύνῃ. δαῖτ' ἐντυνόμενοι, *Od.* Γ. 33.

v. 34.

"Ηδη γάρ σε μνῶνται ἀριςῆες κατὰ δῆμον, Jam enim te ambiunt & in memoria ſua infixam habent præſtantiſſimi & nobiliſſimi in civitate, *vel* principes populi. μνῶνται, *Od.* A. 248. ἀριςεὺς, *Il.* A. 227.

v. 35.

"Οθι τοι γένος ἐςὶ καὶ αὐτῇ, ubi & tibi ipſi genus eſt. *i. e.* ex quibus & ipſa es.

v. 36.

'Επότρυνον πατέρα, patrem tuum roga & incita.
'Ηῶθι πρὸ, *Od.* E. 469.

v. 37.

'Ημιόνους καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι, mulos & currum apparare. ἡμίονος, *Od.* Δ. 636. ἄμαξα, *Od.* E. 273. ἐφοπλίζω, *Od.* B. 295.

v. 38.

Ζῶςρον, ου, τὸ, cingulum. τὰ πρὸς τὴν ζώνην ἐπιτήδεια, οἷς ἐςι ζώσασθαι.
'Ρήγεα σιγαλόεντα, pallia admirabilia.

v. 40.

Πολλὸν γὰρ ἄπο πλυνοί εἰσι πόληος, loca enim lavandi multum abſunt ab urbe. πλυνὸς, *Il.* X. 153.

V. 42.

Θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς, Deorum ſedes firma & tuta. ὁ δὲ ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων, ille enim ſaliens ſemper firmiter & ſine lapſu aut aberratione, *Il.* Ο. 683.

V. 43.

(Ὄυλυμπος) ἐκ ἀνέμοις τινάσσεται, (Olympus) non ventis perſtringitur, wird von Winden nicht beſtrichen und beunruhiget: venti eo ſe non intendunt.

Οὔτε πότ' ὄμβρῳ δεύεται, neque unquam imbre Madidus fit. οὔτε πότ' ὄμβρος, infeſtat ſedem beatorum, *Od.* Δ. 566.

V. 44.

Οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, neque nix eo pertingit. ἐ γὰρ ἐπ' ὕδει πίλναται, *pro* ἐπιπίλναται ὕδει, non tangit terram: *Il.* Τ. 93.

Αἴθρη, *Il.* Ρ. 646.

V. 45.

Αἴθρη πέπταται ἀννέφελος, ſerenitas cœli Expanſa eſt ſine ulla nube. πέπταται eſt pro πεπέταται, *per Sync.* a πετάω. fut. άσω. perf. Paſſ. πεπέταμαι.

Ἀνέφελος, ε, ὁ, ἡ, ſine nubibus: nicht bewolket.

Λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη, albusque ſuper inductus eſt ſplendor. De cœlo prorſus ſereno ceu ſede Deorum: purusque circumfuſus eſt ſplendor. ἐπιδρέμω, ſuper accurro, contra accurro.

V. 46.

Τῷ ἔνι (ἐν τῷ Ὀλύμπῳ) τέρπονται μάκαρες Θεοὶ ἤματα πάντα, In quo fruuntur oblectatione beati Dii diebus omnibus.

V. 47.

Ἐπεὶ διαπέφραδε κέρῃ, poſtquam virgini locuta eſt. v. διαφράζω, indico & narro clare. διεπέφραδε, *Il.* Σ. 9.

V. 48.

Ἦ μιν ἔγειρε Ναυσικάαν] μιν cum ſubſtantivo jungi, inſolens eſt. An ſcr. μὲν. ER[illegible]

V. 49.

Ναυσικάαν εὔπεπλον, Nauſicaam venuſte veſtitam. εὔπεπλος, Epith. *bellarum mulierum.* Vide ad *Il.* Ε. 424.

Ἄφαρ

Ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον, sie bewunderte alsobald den Traum. ἀποθαυμάζω, demiror.

v. 52.

Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἧστο, Illa quidem ad focum sedebat. πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, *Od.* E. 59.

v. 53.

Ἠλάκατα, ων, τὰ, sunt τὰ περὶ τὴν ἠλακάτην ἔρια, lanæ circa colum pendentes.

Ἠλάκατα στρωφῶν, pensa versare nendo. καλὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι, *Il.* I. 459.

Ἁλιπόρφυρος, ου, ὁ, ἡ, marina purpura tinctus, von ächter Purpurfarbe. ab ἡ ἅλς, mare. & ἡ πορφύρα, concha illa marina. simul notatur color subnigricans. ἠλάκατα ἁλιπόρφυρα, pensa purpurea.

Ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα, lanas purpureas ad colum appensas torquens, *i. e.* nens.

Τῷ δὲ θύραζε Ἐρχομένῳ, ei autem e domo Exeunti.

v. 54.

Ξύμβλητο, obvia fiebat. ὕπνῳ ξύμβλητο, somno occurrebat, *Il.* Ξ. 231. ξύμβληντο, obvii fiebant, *ibid.* 27.

Μετὰ, *h. l.* ad. βασιλῆας, principes.

v. 55.

Ἐς βουλὴν, In senatum.

Ἵνα μιν κάλεον, quo eum vocabant. ἵνα notat *h. l.* motum ad locum: nisi malis de tempore intelligi, quando eum vocabant.

Φαίηκες ἀγαυοί, Phæaces nobiles: nam cum plebe eorum nihil ei negotii fuit.

v. 57.

Πάππα φίλ', (*pro* φίλε,) Pater chare! inquit Nausicaa ad patrem suum: quæ est allocutio ἀφελὴς, simplex & ingenua.

Οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην; an non sane mihi instrueres currum? wolltest du mir wohl nicht einen Wagen anspannen lassen?

Ἀπήνη, ης, ἡ, est pro ἀγήνη, ab ἄγω. notat idem quod ἡ ἅμαξα, vehiculum, plaustrum: & trahitur ab

 equis

equis vel mulis. ἅρμα, τὸ, autem eſt ſolorum equorum. ἀπήνη ad onera portanda adhibetur. ἅρμα eſt hominum proficiſcentium aut pugnantium. Vid. ad *Il.* Ω. 275.

v. 58.

Ἐύκυκλος ἀπήνη, currus bene rotis inſtructus. ἀσπὶς ἐύκυκλος, clypeus bene rotundus, *Il.* E. 453.

v. 59.

Ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, (*pro* πλυνοῦσα,) Ad fluvium lotura. Vide ad *v.* 31. *huj. Libri.*

Τά (εἵματα) μοι ῥερυπωμένα κεῖται, quæ (veſtes) mihi ſordidatæ jacent. Atticus diceret: ἐῤῥυπωμένα. v. ῥυπόω, ſum ſordidus & vilis.

v. 61.

Βουλὰς βουλεύειν, *Il.* K. 147.

v. 62.

Γεγάασιν, nati ſunt, *i. e.* exiſtunt. ita *Od.* E. 35.

v. 63.

Οἱ δύ' ὀπυίοντες, Quorum duo ſunt mariti, & habent uxores.

Τρεῖς δ' ἠΐθεοι θαλέθοντες, tres autem ſunt cœlibes juvenes florentes. ὅς οἱ ἔτι ἠΐθεος παίδων ἦν, qui ei adhuc cœlebs erat ex filijs, *Od.* Γ. 401.

Θαλέθω, *Il.* I. 463.

v. 64.

Νεόπλυτος, ου, ὁ, ἡ, recens lotus.

v. 65.

Ἐς χορὸν ἔρχεσθαι, Ire ad cœtum ſaltantium & canentium. De filiis regis Alcinoi. χορὸν δε, *Il.* Γ. 393.] Car les jeux, les danſes & tous les plaiſirs, étoient l'unique occupation des Pheaciens, comme nous le verrons dans la ſuite. DAC.

Μέμηλεν, *Od.* E. 67.] C'étoit à la fille aînée de la maiſon d'avoir ſoin de toute cette ſorte de menage. EAD.

v. 66.

Αἴδετο, verebatur honorifice.

Θαλερὸς

Θαλερὸς γάμος, lætæ nuptiæ: nam tunc lætantur maxime homines.

Θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι, promiſſas ſibi nuptias indicare nomine. ἐξονομήνης, *Il.* Γ. 166.

v. 67.

Ὁ δὲ πάντα νόει, *pro* ἐνόει, ille vero omnia intelligebat, er merkte das alles wohl, und verſtuhnde, was ſie weiter ſagen woll:. μή μοι ταῦτα νόει (in imperat.) φρεσί, ne tu ſic ſentias & conſilium capias, ſey nicht ſo geſinnet. & μοὶ eleganter abundat in ſermone amici. *Il.* I. 596.

v. 68.

Οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, Non invideo & denego tibi uſum mulorum. τί ἄρα φθονέεις, ἀοιδὸν τέρπειν ὅππη οἱ νόος ὄρνυται; cur igitur inique fers, cantorem oblectare nos, quomodocunque animus fert eum? warum ſiheſt du es ungern? biſt übel drauf zu ſprechen? *Od.* A. 346. *ſq.*

v. 69.

Ἔρχευ, I eo, & quidem in curru.

v. 70.

Ὑπερτερίη ἀραρυῖαν, (ἀπήνην,) inſtructum ſuperpoſito rotis receptaculo firmo, (currum.)

Ὑπερτερίη, ας, *Jon.* ιη, ης, ſuperior pars in curru, & eſt eadem quæ ἡ πείρινς. Nimirum axis cum rotis & temone eſt inferior pars currus: id quod ſuperjacet axi, facit ὑπερτερίαν, e. c. der Wagenkorb.

v. 72.

Ἀῤ] *Proinde, ut juſſi erant* —.

Ἐκτὸς ἄμαξαν — Ὅπλεον, foris currum — Inſtruebant.

Εὔτροχος, bonis rotis inſtructus, bene currens rotis. Epith. *currus.* *Il.* Θ. 438.

Ἡμιόνειος, ειη, ειον, ad mulum pertinens, mularis. *Il.* Ω. 189. & 268. ζυγὸν — ἡμιόνειον, jugum — mulorum.

v. 73.

Ὅπλεον (*Jon.* ſine augm.) ἄμαξαν, currum inſtruxerunt inſtrumentis debitis v. ὁπλέω, inſtrumentis ſuis inſtruo & orno: ich rüſte mit dem gehörigen Geräthe aus.

Ἡμιόνους θ' ὕπαγον, *i. e.* ὑπῆγον ὑπὸ ζυγόν. ὕπαγε (ὑπῆγε) Ζεὺς Ἕκτορα ἐκ βελέων, *Il.* Λ. 163. ὕπαγεν ἵππους ζυγὸν, *i. e.* ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἦγε, *Il.* Π. 148. ὕπαγον ζυγὸν, *Il.* Ω. 279.

v. 75.

Ἐϋξέστῳ ἐπ' ἀπήνῃ, bene polito in curru. ἀσαμίνθους ἐϋξέστας, *Od.* Δ. 48.

v. 76.

Κίστη, ης, ἡ, cista, eine Kiste, ein Kasten. Apud Atticos in specie est ἡ ἐδεσματοθήκη, corbis, in quo edulia portantur: ein Speise-Korbe. dicta est ab ἐγκεῖσθαί τι ἐν αὐτῇ. ergo a κέω, κεῖμαι.

Μενοεικέ' ἐδωδὴν, sufficientem cibum. ἐδωδὴ notat hic ποικιλίαν ἄρτων, καὶ τοιούτων τινῶν, allerley gebakenes: nam differt ab ὄψοις, nisi ὄψα sunt explicatio vocis ἐδωδή.

Μενοεικὴς, *Od.* E. 166. & 267.

v. 77.

Ὄψα, allerley gebratenes.

v. 78.

Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, (οἶνον,) Utre in caprino. (vinum.) Vide ad *Od.* E. 265.

v. 79.

Λήκυθος, ου, ἡ, est ἀγγεῖον ἐλαιοδόχον, ampulla olearia. Est a τὸ, ἔλαιον κεύθειν, quasi ἐλαιόκυθος. Idem vas dicebatur ἡ ὄλπη, ab ἔλαιον πεπάσθαι, *i. e.* κεκτῆσθαι. & fiebant ista vasa plerumque ex pretiosa materia.

Δῶκε δὲ χρυσείῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον, Deditque regina filiæ suæ rus proficiscenti oleum in aureo vasculo.

v. 80.

Χυτλόω, ungo oleo post lavationem, inungo, perungo oleo. a χύτλον, ου, τὸ, unctio post lavationem, oleum quo loti in balneo ungebantur. quod a χεύω, fundo.

Εἵως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι, ut ungere se posset cum famulis. Nam re vera ἕως, *Jon.* & *Poët.* εἵως, sæpe est pro ὡς, *ut.* ita *Od.* E. 386.

v. 81.

Ἡ δ' ἔλαβεν μάστιγα] Scr. ἔλαβε, ut alibi in hac ipsa forma reperitur in bonis libris. Ceterum Nausicaam aurigantem

gantem pictura olim expressam ab artificibus tradunt Veteres. Loca collegit *Quirinus* in Primord. Corcyræ, p. 123. ERN.

Μάςιξ, *Il.* E. 226.

Ἡνία σιγαλόεντα, habenæ adeo τεχνικῶς καὶ ἐν κάλλει εἰργασμένα, artificiose & pulcre factæ, ut contra eas nemo dicere possit aliquid, sed potius stet mutus, & cum silentio quasi religioso miretur eas. ita *Il.* E. 226.

v. 82.

Μάςιξεν δ' ἐλάαν, Scutica percussit, ad agendum & concitandum, equos nimirum: scuticam adhibuit ad agendum alacriter equos currui junctos. ἐλάαν est pro ἐλάειν, *contr.* ἐλᾶν, distracto circumflexo per novum α. jota potest subscribi, potest omitti. ita *Od.* Γ. 484. & 494. βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματα, de Neptuno, cum veheretur curru super mare, *Il.* N. 27. Vide etiam ad *Il.* Υ. 334. v. ἐλάω, adigo, induco, ago, abigo, percutio.

Καναχὴ δ' ἦν ἡμιονοιϊν, sonitus autem erat currentium mulorum. πήληξ βαλλομένη (galea icta) καναχὴν ἔχε, *Il.* Π. 105.

v. 83.

Αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο, muli trahentes currum extendebant se & contendebant, ἐντόνως ἐκινοῦντο, contentis viribus movebant se: sie streckten ihre Kräfte dran, griffen sich an.

Ἄμοτος. Ἔρις, ἄμοτον μεμαυῖα, Discordia, indefinenter, inexplebiliter cupiens contendere. *Il.* Δ. 440. Ἔκτορι ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο, cupidi sic, ut studio eorum addi nihil posset. *Il.* N. 40. Vide etiam ad *Il.* T. 300.

v. 86.

Πλυνοὶ, v. 40. *huj. Libri.*

Πλυνοὶ — ἐπηετανοὶ, loca ad lavandum perennia, semper durantia, semper bona & idonea: Die sich nie verschlammeten oder zufielen. Antiquissimi vero ex aqua frigida lavabant vestes suas. παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, præbent perpetuum lac ad mulgendum, *Od.* Δ. 89. & sermo est de ovibus in Libya.

v. 87.

v. 87.

Ὑπεκπρορέω, sub profluo.

Μάλα περ ῥυπόωντα (*scil.* εἵματα) καθῆραι, ad vestes valde sordidatas purgandas, ad valde sordida abluenda. ῥυπόωντα, pro ῥυπάοντα, *contr.* ῥυπῶντα, & distracto circumflexo per insertum ο. v. ῥυπάω, sum sordidus & vilis. a ῥύπος, ου, ὁ, & ῥύπον, ου, τὸ, inquinatio, sordes.

v. 88.

Ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης, solverunt a curru.

v. 89.

Σεῦαν (*pro* ἔσευσαν) παρὰ ποταμὸν, egerunt ad fluvium. Δινήεις, wirblend. Epith. *fluvii alti. Il.* Β. 877.

v. 90.

Τρώγω, comedo, voro. Nam maxime de brutis ponitur, sicut ἐσθίειν proprie de hominibus.

Ἄγρωστις, ιος, ἡ, herbæ species, qua pecora libenter vescuntur, quæ communiter dicitur ἡ ἀγρία: & est γλυκεῖα καὶ διυρητική.

Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα, ut vescerentur gramine dulci. μελιηδὴς, *Od.* Γ. 46.

v. 91.

Εἰσφορέω, idem quod εἰσφέρω, infero, intro fero.

Ἐσφόρεον (*pro* εἰσεφόρεον) ὕδωρ, potest esse, ἔφερον τὰ εἵματα εἰς ὕδωρ ἔσω τῶν πλυνῶν, ferebant vestes in aquam, quæ erat in scrobibus & labris illis. Potest & esse, ἔφερον ὕδωρ εἰς τοὺς πλυνοὺς ἐκ τοῦ ποταμοῦ, ferebant aquam ex fluvio in scrobes: nam isti πλυνοὶ erant βόθροι, in quibus non semper aqua, saltem pura. & hoc posterius præstare videtur.

Μέλαν ὕδωρ, ita *Od.* Δ. 359. Significat τὸ μέλαν etiam τὸ βαθύ: & quo purior simulque profundior est aqua, eo magis videtur nigricans.

v. 92.

Στεῖβον (*pro* ἔστειβον) δ' ἐν βόθροισι, de lavantibus vestimenta: ἐπάτουν, ἔτριβον τοῖς ποσίν. sie stauchten das Zeug in Löchern der Erde, die voll Wasser waren. *collato* 86. ἵπποι, στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, calcantes cursu suo

ſuo cadavera & ſcuta jacentia, *Il.* Λ. 534. ϛεῖβον, *Il.* Υ. 499.

Βόθρος, *Il.* Ρ. 58.

Ἔριδα προφέρουσαι, æmulationem oſtendentes ancillæ, quænam poſſit aptius & ſtrenuius opus facere lavando veſtes.

V. 93.

Ἐπεὶ πλῦνάν (*pro* ἔπλυναν) τε κάθηράν (*pro* ἐκάθηράν) τε ῥύπα πάντα, poſtquam laverant & depurgaverant omnes ſordes de veſtibus. poſterius eſt explicatio prioris.

Ῥύπος, ου, ὁ, & ῥύπον, ου, τὸ, inquinatio, ſordes.

V. 94.

Ἑξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἁλὸς, Ordine expanderunt veſtes lotas in littore maris, ut ſiccarentur ſole.

Ἧχι, *Od.* Γ. 87. ubi & qua ratione: wo und wie.

V. 95.

Λάϊγξ, *Od.* Ε. 433. χέρσος, *Il.* Δ. 425.

Ἀποπλύνω, abluo veſtimentum: deinde in genere, abluo, lavo.

Ἧχι μάλιστα λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε (*pro* ἀπέπλυνε) θάλασσα, ubi potiſſimum Lapides ad littus abluebat mare. Poëta hoc verbum de mari ponit, quaſi id faciebat lapidibus, quod fœminæ ſolent veſtibus.

V. 96.

Αἱ δὲ λοεσσάμεναι, cum hæ lavaſſent, *ſcil.* ipſæ ſe: da ſie ſich im Fluß gebadet.

Χρισσάμεναι λίπ' ἐλαίῳ, cum unxiſſent, *ſcil.* ipſæ ſe, pingui oleo.

V. 97.

Δεῖπνον — εἵλοντο, Prandium — ſumſerunt.

Παρ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο, apud ripas fluvii. ὄχθη, *Il.* Γ. 187.

V. 98.

Εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ, Veſtes autem exſpectabant, dum poſt lotionem ſplendore ſolis ſiccarentur. οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι δύναται, non poteſt mihi ſanguinis fluxus ſiſti, *Il.* Π. 519.

V. 99.

v. 99.

Ἐπεὶ σίτου τάρφθεν, (*pro* ἐτάρφθησαν) poſtquam cibo delectatæ ſunt.

v. 100.

Σφαῖρα, ας, ἡ, pila, ein Ball.

Σφαίρῃ ταί τ' ἄρ' ἔπαιζον, regia *ſcil.* virgo cum ſuis puellis nobilibus: pilâ illæ igitur ludebant.

Ἄρ] *deinde.*

Ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι, deponentes redimicula capitis miniſtræ illæ virginis regiæ: ne iſta impedirent luſum, & ne fœdarentur.

v. 101.

Λευκώλενος, Epith. *Nauſicaæ.*

Τῇσι — ἤρχετο μολπῆς, Illis — præibat cantu & ſaltatione, & ancillæ ſuæ imitabantur eam.

v. 102.

Οἵη δ' Ἄρτεμις] Virgini Dianæ virginem Nauſicaam non inepte comparat: ſed præcipuus illius finis eſt ad Nauſicaæ ſupereminentiam (ut ita loquar) & proceritatem, qua ancillas ſuas excellebat, ſignificandam. Itaque tota vis comparationis in eo eſt verſu, Πασάων δ' ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα, (*v.* 107.) *Porro* locus iſte olim a Grammaticis commendatus eſt etiam ſupra *Virgilium*, qui illum æmulatus eſt. Vide *Gellium*, *Lib. IX. Cap. IX. Scaligerum*, qui pro *Virgilio* tanquam pro aris & focis pugnat, *Poëtices Lib. V.* qui & *Criticus* appellatur. SPOND.

v. 103.

Κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, per montem illum Taygetum valde altum,] ὄρος τῆς Λακωνικῆς. *Schol.* περιμήκετος, *Il.* Ξ. 287.

Ἐρύμανθον,] ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ποταμός· ἔνθα ὁ Ἐρυμάνθιος κάπρος. ἐν τούτοις δὲ λέων οὐ γίνεται. *Schol.*

v. 104.

Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς (*pro* ὠκείαις) ἐλάφοισι. Oblectans ſe (Diana) apris & cervis velocibus venandis.

v. 106.

V. 106.

'Αγρονόμος, ου, ὁ, ἡ, in agris versans, in agro pascens. ex ἀγρὸς & νομὸς, ῦ, ὁ, locus, ubi pascuntur pecora.

Γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ, gaudet vero mente Latona, cernens Dianam egregiam.

V. 107.

Πασάων δ' ὕπερ ἥγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα, de statura Dianæ inter Nymphas suas eminentis: Supra omnes illa caput tollit & frontem, ist eines ganzen Kopfes länger, als alle ihre Nymphen. *elle les surpasse toutes en majesté & en belle taille,*] Le Grec dit qu'elle avoit au dessus d'elles, κάρη ἠδὲ μέτωπα, c'est à dire les épaules en haut, comme l'Ecriture dit de Saül, *ab humero & sursum eminebat super omnem populum.* 1. Rois IX. 2. Car c'est cette grande taille qui fait la majesté, & c'est pourquoi les Peuples d'Orient la recherchoient sur-tout pour leurs Rois. DAC.

V. 108.

'Ρεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, Valdeque conspicua est. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, nam facile valde cognoscibilis est proles viri: est insignis, *Od.* Δ. 207. ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ, nam Dii valde sunt agnoscibiles, *Il.* N. 72. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκή, nam Jovis robur facile valde cognoscibile est hominibus: auxilium divinum facile apparet, *Il.* O. 490.] 'Αριγνώτη *h. l.* & *v.* 300. est simpliciter *quæ agnosci potest*, sine vi τοῦ ἀρι, alias tautologia existeret: ut ἀρίδηλον interdum est nihil nisi φανερὸν, ut etiam Glossaria interpretantur. ERN.

V. 109.

Ὣς ἥγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος, Sic illa inter ancillas excellebat & conspicua erat virgo: sicut luna plena inter stellas alias. ταῦρος βουσὶ μεταπρέπει, *Il* B. 481. *coll.* 483. nam est & verbum ἐκπρέπω ejusdem notionis. ἵπποισι μετέπρεπον ἡμετέροισι, *Il.* Λ. 719. ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν ἔγχεϊ μάρνασθαι, hatte einen Vorzug, *Il.* Π. 194. Vide etiam ad *Il.* Π. 596.

Παρθένος ἀδμὴς, virgo indomita,] Male versum: *virgo indomita.* Immo *intacta*, seu *innupta.* ERN. ἡμίονοι ἀδμῆτες, muli nondum exerciti sub jugo, *Od.* Δ. 637.

V. 110.

v. 110.

Ἄῤ] *ut par erat.*

Ἔμελλε παλιν οἰκόνδε νέεσθαι, erat domum reditura.

v. 111.

Πλύξασά τε εἵματα καλὰ, complicansque & componens veſtes lotas. ἡ μὲν τὸν πλύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, complicans & componens apte tunicam Telemachi, *Od.* A. 439. ἔγχεα δ' ἐπλύσσοντο, haſtæ curvabant & quaſi duplicabant ſe, *Il.* N. 134.

v. 113.

Ὡς Ὀδυσεὺς ἔγροιτο, Ut Ulyſſes excitaretur e ſomno, & ſurgeret.

Εὐῶπις, ιδος, ἡ, formoſa, pulcro vultu & pulcris oculis prædita. ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην, de Nauſicaa, filia adoleſcentula regis Phæacum.

v. 114.

Ἥ οἱ — (πρὸς) πόλιν ἡγήσαιτο, Quæ ei — *ad* urbem dux eſſet.

v. 115.

Σφαῖραν ἔπειτ' ἔῤῥιψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια, die Prinzeßin warf den Ball nach ihrer Dienerin.

v. 116.

Ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, Miniſtram ſuam non contigit pila conjecta, ſie verfehlete dieſe aber. ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτὸς, prudens aberravit a viro haſta ſua conjecta, volens eum non contigit; er traf ihn mit Fleiß nicht, *Il.* K. 372. ὄ τι φίλων ἡμάρτανε δώρων, nequaquam a gratis nobis donis disjunxit ſeſe. inquit Jupiter de Hectore religioſo & rerum divinarum ſtudioſo, *Il.* Ω. 68. τοῦ μὲν ἄμαρτε, ab eo aberravit, eum non attigit in jaculando, er traf ihn nicht, *Il.* Δ. 491.

Βαθείῃ δ' ἔμπεσε δίνῃ, und der Ball fiel ins tieffe Waſſer. profundum autem incidit in vorticem fluminis.

v. 117.

Ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν, *pro* ἐπήϋσαν, inclamabant, ut longe & late ſonaret: ſie erhuben ein laut Geſchrey.

Ὁ δ'

'Ο δ' ἔγρετο δῖος 'Οδυσσεὺς, experrectus autem est nobilis Ulysses: und davon erwachete er. Hunc locum ab 112. sqq. mirantur Antiqui, quod tam brevi narratione expergefieri faciat Poëta Ulyssem.

V. 119.

Τέων (*pro* τίνων) αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω; quorum nunc iterum hominum in terram venio?

V. 120.

Ἦ ῥ' οἵγ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι; An sunt illi insolentes & feri, & non justi & humani moris amantes?

V. 121.

Φιλόξενος, & φιλόξεινος, ου, ὁ, ἡ, qui hospites benigne tractat. φιλόξεινοι, hospitum amantes, & benigne habentes eos.

Θεουδὴς, έος, ὁ, ἡ, est contractum ex θεοειδὴς, extruso jota: hoc tamen discrimine, ut non ab εἶδος, sed ab εἰδέω descendat, notetque eum, qui Deum novit, qui Dei memor est, qui Dei reverentiam ob oculos ponit, pius: non exclusa tamen ea notione, qua similitudo moralis innuitur.

Ἠὲ φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδὴς; An vero hospitales, & illis mens est Deum noscens, & exemplo divino respondens? Divinum enim quam maxime est, bene facere indigis & opem rogantibus.

V. 122.

Κουράων ἀμφήλυθε με ἀϋτὴ, puellarum clamor circumit me. ἀμφέρχομαι, circumeo.

'Αμφήλυθε] Constabit hoc quidem in loco Temporum ratio, sive vox ἀμφήλυθε ex *Perfecto* ἀμφήλυθα, sive ex *Aoristo* ἀμφήλυθον deducta intelligatur. Perinde enim est, sive dicat *Ulysses*, clamorem aures sibi *pulsare*; sive *jamjam pulsasse*. CLARK.

Θῆλυς ἀϋτή] Ut θῆλυς ἐέρση. Ceterum non bene vertitur *fœmineus clamor*. Nam e modo clamoris judicabat esse fœmineum & virgineum. Verte: *mollis clamor*. ERN.

v. 123. 124.

Νυμφάων, αἳ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.
Nympharum, quæ habitant montium alta cacumina,
Et fontes fluviorum, & prata irrigua herbosa.

v. 123.

Κάρηνον. κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, *Il.* A. 44. ἵππων ξανθὰ κάρηνα, *i. e.* ἵπποι ξανθοί, *Il.* I. 407. βοῶν κάρηνα, *i. e.* βόες, *Il.* Υ. 260. sic & Germani, ein Haupt Vieh. πολίων κάρηνα, *Il.* B. 117.

Αἰπεινὸς, altus, arduus. *Il.* B. 573.

v. 124.

Πίσεα, pro πίσεα, a πῖσος, *Il.* Υ. 9.

Ποιήεις, *Il.* B. 503. ποιήεντα Ἁλίαρτον, urbs optima pascua habens. *Od.* Δ. 337. ἄγκεα ποιήεντα, valles herbosas. πίσεα ποιήεντα, prata graminosa.

v. 125.

Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδηέντων. Vides αὐδήεις commune *hominum* Epitheton, & est idem, ac si dicat: non erro in aliquo vasto ac deserto solo, sed sum in habitata ab hominibus terra. Vide ad *Od.* E. 334.

v. 127.

Ὑποδύσομαι, subeo, succedo. θάμνων ὑπεδύσετο, *i. e.* ὑπεξῆλθεν ἐκ τῶν θάμνων, ex arbustis egrediebatur, evigilans tandem. *v. sq.* hi θάμνοι vocantur πυκινὴ ὕλη, utpote a θαμὰ, *i. e.* πυκνῶς, derivati. θάμνος, *Od.* E. 471.

v. 128.

Πτόρθος, ου, ὁ, ramus, ein Ast, ein grosser Zweig mit vielen Sprossen, κλάδος πλατὺς τε καὶ ἐπιμήκης.

v. 129.

Ὡς ῥύσαιτο περὶ χροῒ μήδεα φωτὸς, ut is ramulus cohiberet & contegeret pudenda viri.

v. 130.

Βῆ δ' ἴμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος] Fuerunt qui *Ulyssem* hoc in loco, viribus defectum procellaque pene enecatum,

tum, Leoni fero parum apte comparari crediderint. *Eustathius* vim similitudinis in eo consistere existimat, quod *Ulysses* puellis, *Nausicaæ* comitibus, haud minus quam Leo, terribilis apparuerit. — *Dna Dacier* Leoni eum ideo comparari arbitratur, quia audito puellarum strepitu, hominibusne mitibus an crudelibus occursurus esset ignarus, ex arbusto nudus animoque intrepido egrederetur. — Mihi in eo potius consistere videtur comparationis vis, tum quod *Ulysses* mari tumidus, totusque spuma fœdatus, Leoni agresti ventis procellisque afflicto; Ὅς τ' εἶσ' ὑόμενος καὶ ἀήμενος, similis dicatur; tum quod necessitate coactus, (*v.* 136.) ex arbusto puellis timidis sese nec opinato ostenderit: ipsisque (uti observat *Eustathius*) fugam & terrorem haud minorem, quam Leo ferus ovibus aut hinnulis imbecillibus, incusserit. CLARK. Vide etiam Hrn. Breitingers Abhandlung von Gleichn. *p.* 319. *sqq.*

Λέων ὀρεσίτροφος, Leo ferus: ἐν ὄρεσι τραφείς, *Il.* M. 299. Ἀλκὶ πεποιθὼς, robore fretus & fidens, *Il.* E. 299. ἦσι προθυμίῃσι πεποιθὼς, *Il.* B. 588. ποδωκείῃσι πεποιθὼς, *ibid.* 792.

V. 131.

Ὑόμενος καὶ ἀήμενος, (λέων,) pluvia madefactus & vento frigidus, pluviis & ventis subactus. (leo.) beregnet und durchgewehet. ὕε δ' ἄρα Ζεὺς συνεχὲς, *Il.* M. 25.

Ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται, in capite autem ei oculi Ardent: de leone. die Augen funkeln ihm im Kopf.

V. 132.

Βουσὶν ἐπέρχεται, ἢ οἴεσσιν, boves invadit, aut oves.

V. 133.

Ἠὲ μετ' (ἔρχεται) ἀγροτέρας ἐλάφους, Aut sectatur agrestiores cervas.

Κέλεται δέ ἑ γαστὴρ, ventriculus enim imperat ita ei. γαστὴρ hîc ut dominus pingitur. hinc dictum: δέσποιναν ἐπίστασθαι τοῖς ζώοις τὴν γαστέρα, animalibus præesse dominam alvum.

v. 134.

Μήλων πειρήσοντα, Ad oves tranfiturum, & impetum in eas facturum leonem. *Il.* M. 301.

Ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν, in aulam paftoralem probe circumfeptam ire. *ibid.*

v. 135.

κούρησιν — ἔμελλε Μίξεσθαι, venturus erat ad virgines, acceffurus ad conventum earum.

v. 136.

χρειὼ γὰρ ἵκανε, *fcil.* αὐτὸν, neceffitas enim urgebat eum.

v. 137.

Σμερδαλέος, *Il.* B. 309.

Κεκακωμένος ἅλμῃ, turpatus falfugine; deformatus illa aqua, in qua tamdiu nataverat, & quæ fuperficiem corporis induxerat fordibus. ἅλμη, *Od.* E. 53.

Κακόω: ἐκάκωσεν ἡμᾶς βίη Ἡρακληείη, adflixerat nos Hercules, *Il.* A. 689. & 688. κεκακωμένοι ἦμεν, adflicti & ad paucos redacti eramus. μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον, neque fenem adflige adflictum & male habitum, *Od.* Δ. 754.

v. 138.

Τρέω, *Il.* E. 256. τρέσσε, *Il.* A. 545. τρέσσαι, *Il.* N. 515. ἀνδρῶν τρεσσάντων, *Il* Ξ. 522.

Τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη, Diffugerunt autem alia aliorfum, eine hiehin die andre dorthin. Vide ad *Od.* E. 71. & 369.

Ἐπ' ἠϊόνας προὐχούσας, per ripas prominentes. Sunt hic oræ littoris altiores, poft quas latere quis paullum poteft, τὰς προκειμένας. πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι, *Il.* X. 97. τὸν προὔχοντα δοκεύειν, prægredientem confequi ftudere, *Il.* Ψ. 325. ἐφράσατο ἵππον προὔχοντα, *ibid.* 453.

v. 139.

Τῇ γὰρ Ἀθήνη θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, ipfi enim Pallas audaciam animo infpiravit. εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, nifi animo infpiraffet (fc. confilium aliquod) Dea cæfia Minerva, *Od.* E. 427. Conf. KYPKE *Obf. S. Tom. II. in Act. XIX.* 21. ἔθετο ὁ Παῦλος ἐν τῷ πνεύματι.

V. 140.

Ἐκ δέος εἵλετο γυίων, & timorem exemit corpori.

V. 141.

Ἀντισχέω & ἀντισχέω, contra teneo.

Στῆ δ' ἀντισχομένη, Stetit enim contra directa, nec fugiens, sed obverso vultu ad advenientem: contra tenens ipsa se: stetit facie contra virum directa.

V. 142.

Ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν, An tangens genua supplex oraret.

Εὐώπιδα κούρην, v. 113. huj. Libri.

V. 143.

Ἢ αὔτως — λίσσοιτ', An sic, sicut remotus procul erat, verbis supplicaret, nec nimis prope accederet.

Ἀποσταδὰ, idem quod ἀποσταδὸν, stando & consistendo procul, Il. O. 556.

Ἐπέεσσιν — μειλιχίοισι, Il. Δ. 256.

V. 145.

Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, Od. E. 474.

V. 148.

Κερδαλέον φάτο μῦθον, utilem sibi & callidam habuit orationem, qua sibi multum proderat: nam adulans utebatur verbis laudum amplissimarum plenis, modeste tamen & dextre: eine geschickte kluge Anrede. κερδαλέη βουλὴ, consilium utile, Il. K. 44.

V. 149.

Γουνοῦμαί σε, Il. Φ. 74. Vide etiam ad Il. I. 579.

V. 152.

Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ', (Ἀρτέμιδί σε) ἄγχιστα ἐΐσκω, de Nausicaa: forma, & magnitudine, & statura, (Dianæ te) assimilo, vel quam simillimam te existimo. Vide de eadem ad v. 16. huj. Libri. ἄγχιστα, Il. B. 58.

V. 153.

Ναιετάω, Il. B. 539.

v. 154.

Τρίσμακαρ, αρος, ὁ, ἡ, valde beatus.
Τρισμάκαρες] Vide ad *Od.* E. 3[illegible]

v. 155

Μάλα πȣ́ σφισι θυμὸς Αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται, εἵνεκα σεῖο, inquit Ulyſſes ad regiam virginem de parentibus & fratribus ejus: valde certe illis animus Perpetuo lætitiis floret *vel* exhilaratur, tui cauſſa, **ſie erfreuen ſich allezeit an dir.**

v. 157.

Λευσσόντων τοιόνδε θάλος, Conſpicientibus tale & tam admirabile germen. Pro contextu deberet eſſe λεύσσȣσιν ad σφίσι, *v.* 155. ſed hæc figura frequens in Poëta, ut obliqui caſus inter ſe permutentur: nec eſt id σόλοικον, ſed καινοπρεπὲς, novitas decens in conſtructione, ad ſenſum poſita, maxime ſi animus adfectu aliquo captus loqui inducitur. λεύσσω, *Il.* A. 120.

Θάλος, εος, τὸ, germen, frons, βλάστημα. propr. eſt, primum germen, ex planta protruſum. ȣ̃ σε κλαύσομαι, φίλον θάλος, *Il.* X. 87. ubi Metaphorice de filio primogenito. Sic & puella egregii corporis & lætæ ſtaturæ *h. l.* τοιόνδε θάλος, quaſi ἐπὶ φυτȣ̃ dictum, **ein ſolches Gewächſe.** Et hæc vox elicit ſimile de φοίνικι in ſequentibus, nam θάλος & ἔρνος ſunt idem. θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ, de puerulo nobili: impletus deliciis lætis, læte creſcere facientibus, *Il.* X. 504.

Ἐισοιχνέω, introeo. ex ἐις & οἰχνέω, vado, eo.

τοιόνδε θάλος χορὸν ἐισοιχνεῦσαν, de regia virgine: unde participium eſt in fœminino ad ſenſum, non ad neutrum θάλος: tale germen, intrantem chorum, *i. e.* τοιήνδε θαλερὰν κόρην χορεύȣσαν, **wann ein ſo munteres edles Gewächſe, als du biſt, danzet;** nam erat valde juvencula, & egregio corpore. Ceterum eſt pro ἐισοιχνȣ̃σαν: & Syntaxis illa eſt Attica, quando non ad genus vocis ſed rei reſpicitur.

v. 158.

Περὶ κῆρι μακάρτατος, animo feliciſſimus] Non *animo feliciſſimus*: quis ſic loquitur? Sed *longe feliciſſimus.* Περὶ

κῆρι

κῆρι est *valde*, *maxime*, ut alio loco jam dictum. Hinc *Eustath.* tres ἐπιτάσεις hic esse dicit: Τὸ περὶ κῆρι, τὸ μακάρτατος, καὶ τὸ ἔξοχον, πρὸς ἔνδειξιν πάνυ πολλῆς μακαριότητος. ERN.

v. 159.

Ἔεδνα, *Od.* A. 277.

Ἐέδνοισι βρίσας, sponsaliis præponderans,] Non probem. Mihi huic loco aptior videtur significatio copiæ, quæ isti verbo inest. Βρίθειν est γέμειν deinde, a copia gravem esse passive & active. Ita sensus: *quicunque donis largior*, aut *munerum copia*. ERN. Donis sponsalibus præponderans præ aliis procis, der Uebergewicht hat an Gaben, νικήσας τοὺς ἄλλους μνηστῆρας ἕδνων πλήθει, διὰ τὸ δηλαδὴ τῆς κόρης περιμάχητον, weil die Freier sich um sie reissen, und einer dem andern mit Brautgeschenken es zuvor thun will. Et est Metaphora ἐκ τῶν σταθμιζομένων ῥοπῶν, quando lanx altera pondere est gravior. ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοὶ, sic enim invaluerunt Lyciorum duces, *Il.* M. 346. οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν, recta in Danaos, gravem impetum facientes gradiebantur, mit aller Macht ansetzend, *Il.* P. 233. τῇδε γὰρ ἔβρισαν κατὰ πτόλεμον, hac parte gravem impressionem faciebant pugnando, *ibid.* 512. σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν, *Il.* Σ. 561. βριθομένη, *Il.* Θ. 307. ὑπὸ λαίλαπι βέβριθε χθών, *Il.* Π. 384. Θεοῖς ἐνέπεσε ἔρις βεβριθυῖα, *Il.* Φ. 385.

Ὅς κε σ' — οἰκόνδ' ἀγάγηται, Qui te — domum duxerit uxorem suam.

v. 161.

Σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα, admiratione magna moveor intuens te, *Od.* Γ. 123.

v. 163.

Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα, Palmæ recens germen succrescens vidi. *collato* 157. nam est idem quod τὸ θάλος: εὐθαλὲς φυτὸν, ein frischer schöner junger Stamm.

Φοῖνιξ, ικος, ὁ, arbor, quæ palma dicitur, ein Palmbaum: etiam fructus ejus arboris, palmula, die Dattel. Deinde notat & colorem rubrum; unde & Adjective hoc nomen ponitur pro, ruber, rutilus. ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ, sicut, quando aliqua mulier

 ebur

ebur rubro colore tingat, *Il.* Δ. 141. ζωστῆρ φοίνικι φαεινὸν, cingulum rubro colore lucidum, *Il.* Z. 219. ἵππος, τὸ μὲν ἄλλο τόσον, φοῖνιξ ἦν, equus, cetera quidem omnia, rufus erat, *Il.* Ψ. 454.

Ἔρνος, *Il.* P. 53. Σ. 56.

v. 165.

Τὴν ὁδὸν, ᾗ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι,] Ita vulgati. Sed legendum potius crediderim, ἦ δή· ut sit, *in ea profectione, qua demum erant mihi mali casus futuri.* CLARK. Iter, quod futurum mihi erat magna ærumna.

v. 166.

Ἐτεθήπεα θυμῷ, obstupui animo. plusq. perf. Med. *Jon.* pro ἐτεθήπειν. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν, attonitus exsiliit, *Il.* I. 193. Ψ. 101. τίφθ' (τί ποτε) οὕτως ἕστητε τεθηπότες; cur tandem sic statis attoniti? *Il.* Δ. 243.

v. 167.

Ἐπεὶ οὔπω ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης, quandoquidem nunquam tale succrevit lignum e terra. inquit Ulysses ad regiam virginem, quam comparat rectæ & tereti arbori, ein so gerad aufgeschoßner junger Baum.

v. 168.

Ἄγαμαι, admiror.
Τέθηπα, stupeo.

v. 169.

Χαλεπὸν δέ με πένθος ἱκάνει, gravis autem me dolor occupat: grave malum premit me.

v. 170.

Χθιζὸς ἐεικοστῷ φύγον ἤματι πόντον, Heri effugi pontum, & is dies erat vigesimus, ex quo in mari fui.

v. 171.

Κραιπναί τε θύελλαι, rapidæque procellæ. κραιπνὸν Βορέην, *Od.* E. 385.

v. 172.

Νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων, nunc me huc deposuit fortuna.

v. 174.

v. 174.

'Αλλ' ἔτι πολλὰ Θεοὶ τελέουσι πάροιθεν, sed ulterius multa Dii facturi sunt ante, & statuturi adversus me, decreto suo.

v. 176.

'Ες πρώτην ἱκόμην, Primam accessi.

v. 178.

Δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, da vilem pannum, ut induam eum; da mihi vilem & vetulam aliquam vestem, ad me circumcingendum.

'Ράκος, εος, τὸ, propr. vestis lacera, τὸ διεῤῥωγὸς ἱμάτιον. Deinde &, vestis vilis & crassa. a ῥήσσω. fut. 2. ῥαγῶ, mutato γ in κ. Æoles τὸ ῥάκος vocant βράκος, & est idem quod τὸ σπεῖρον, ein grober Lumpe.

v. 179.

Εἴλυμα, ατος, τὸ, obvolucrum, eine Hülle, κάλυμμα. Σπεῖρον, Od. Β. 102. Ε. 318.

Εἴ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχεις, Si forte vestimenti quid ex vilibus linteis habes: si forte quod involucrum ex textis habes. σπεῖρα notant genus, velamina; εἴλυμα vero speciem, vel usum, ad quem ea velamina adhibebantur jam, sc. ad involvendas meliores vestes. ein oder ander Lacken zum einwickeln, vel eine Decke von schlechtem Zeuge. Supplex enim & nudus Ulysses non petit vestem elegantiorem & apparatam, sed velamen tantum tegendæ nuditati suæ.

v. 180.

Σοὶ δὲ Θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, Tibi vero Dii tanta dent, quanta animo tuo concupiscis.

v. 181.

'Ομοφροσύνη, ης, ἡ, unanimitas.

'Ομοφροσύνην ὀπάσειαν (Θεοί σοι) 'Εσθλήν, unanimitatem præbeant Bonam. i. e. τὸ τὰ αὐτὰ βουλεύεσθαι, von gleicher Gesinnung zum Guten.

v. 182.

Οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον, nihil enim sane est

est fortius hac re, & præstantius: & sermo est de concordia conjugali.

v. 183.

Ὁμοφρονέω, eadem & concorditer sentio.
Ἧ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή,
Quam cum ambo concordes consiliis domi vivunt Vir & uxor.

v. 184.

Πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι, malevolis suis exhibent concordes mariti multos dolores ex invidia orientes: multi dolores inde existunt inimicis.

v. 185.

Χάρμα, *Il.* Γ. 51.
Εὐμενέτης, idem quod εὐμενής, benevolus, amicus: der es gut mit uns meinet.) (δυσμενὴς, malevolus, inimicus: der es bös meinet.
Χάρματα δ' εὐμενέτῃσι, Gaudent vero benevoli de concorditer viventibus conjugibus. (multum dolent inimici.)
Μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί. Hic maxime Passive positum verbum: & maxime inclyti ipsi fieri solent. ἐξάκουστοι ἐγένοντο, celebres fama sunt ubique. Τῆς πρὸς ἀλλήλους εὐνοίας αἰσθάνονται καὶ ἀπολαύουσι. *Schol.*

v. 188.

Νέμω, *Il.* Γ. 274.
Ὄλβον, *i. e.* εὐδαιμονίαν. *Od.* Γ. 208.

v. 189.

Ἐσθλοὶ sunt honesti & nobiles, κακοὶ vero viles & humiles homines.

v. 188. 189.

Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
Ἐσθλοῖς, ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ.

v. 190.

Σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης, te autem oportet perferre omnino, *Od.* Γ. 209.

v. 192.

Οὖν] *Ut petiisti.*

Ἐσθῆτος

Ἐσθῆτος δευήσεαι, vestis indigebis.

v. 193.

Ἐπέοιχ', pro ἐπέοικε, par est.

Ἱκέτης, Od. E. 450.

Ταλαπείριος, ὁ, ὁ, ἡ, qui multum suffert in conando & tentando. a ταλάω, suffero, & ἡ πεῖρα, periculum, tentamen: der sich viel versuchet, und dabey viel erduldet hat.

Ἱκέτην ταλαπείριον, supplicem accedentem, multaque molestia conflictatum in transeundo huc.

Ταλαπείριον] τὸν πόῤῥωθεν ἐληλυθότα· ἢ τὸν ταλαίπωρον. *Schol.* Priorem interpretationem amplectitur *Dna. Dacier.* At posteriori sensu usurpari videtur hæc vox infra H. 24. alioqui enim ibi ταυτολογον erit proxime sequens, τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. CLARK.

Ἀντιάσαντα] Editio *Wetsteniana*, quacum facit & *Barnesius*, vertit *occurrentem.* Ego hoc in loco potius vertendum crediderim *compotem factum.* Vide ad *Il.* M. 356. & N. 215. CLARK. Ἀντιάσαντα est pro ἀντιάσαι, quod est *potiri*. Verbum ἔοικε amat participia pro infinitivis. ERN.

Ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα, quorum participem fieri & frui hospitem miserum decet. ἀντιόων (pro ἀντιῶν, ex ἀντιάων, partic. præsens, quod pro *futuro* sæpe ponitur,) ἑκατόμβης, accedens, *i. e.* adfuturus, magno sacrificio, tanquam conviva; præsens futurus & fruiturus, *Od.* A. 25. ἱρῶν (pro ἱερῶν) ἀντιόωσα (pro ἀντιῶσα, ex ἀντιάουσα,) sacrificiorum particeps & conviva futura, *Od.* Γ. 436.

v. 197.

Τοῦ δ' (αὐτοῦ) ἐκ Φαιήκων ἔχεται (*pro* ἐξέχεται) κάρτος τε, βίη τε, ejus potentia supereminet super alios Phæacenses principes. Possis & construere: κάρτος τε, βίη τε Φαιήκων ἐξέχεται αὐτοῦ, pendet ab eo omnis potentia Phæacum, ἤρτηται: quæ est descriptio supremi Regis.

Ἐξέχω, eminere facio, extra habeo, extra adnecto.

v. 199.

Στῆτέ μοι, Consistite mihi, bleibet mir stehen.
Ποσε φεύγετε; quo (wohin) fugitis? πόσε, *Il.* Π. 422.

v. 200.

Ἦ μήπε τινὰ δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν; Num forte aliquem hostium putatis esse eum?

v. 201.

Διερὸς, ρὰ, ρὸν, qui humorem habet, qui rigatus est, feucht, benetzt. Et quia terra satis rigata plantas omnes reddit vegetas & vividas: hinc *Metaphorice* διερὸς est, vegetus, vividus, alacer, vivus, frisch, munter, lebhaft: & opponitur arido & exsucco. a διαίνω, rigo, humecto. a quo est δίημι & δίεμαι.

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, Non est ille homo inter vivos: ut sit ὁ ζῶν καὶ ἐῤῥωμένος. τὴν μὲν γὰρ ζωὴν ὑγρότης καὶ θερμότης συνέχει, τὸν δὲ θάνατον τὰ ἐναντία ποιεῖ. Hinc νεκροὶ dicuntur ἀλίβαντες, οἱ ζωτικῆς λιβάδος (vitalis humoris) ἄμοιροι.

v. 203.

Δυσμενέα φέρων, Hostilitatem inferens terræ: ad differentiam aliorum navigantium & ad terram eam accedentium. δηϊότης, *Il.* Γ. 20.

v. 204.

Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε, Habitamus longe ab aliis hominibus.

Πολυκλυςος, multis & strepentibus fluctibus. Epith. *maris moti. Od.* Δ. 354. & mare circa ostia Nili vere est tale. Alia *ejus* Epitheta vide apud MORELL. *sub v.* Θάλασσα & Πόντος.

v. 205.

Ἔσχατοι, Extremi, extra orbem reliquum. ἔσχατοι ἀνδρῶν, extremi hominum, ultra quos nulli alii homines ad ortum & occasum, *Od.* Α. 23. ἔσχατοι ἄλλων in castris Trojanis recens adducti Thraces cubabant, ganz am Ende des Lagers, *Il.* Κ. 434.

Οὐδέ

Οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος, nemo mortalium alius venit ad nos, & versatur nobiscum. ἂψ ἐπιμισγομένων, *scil.* τῶν πολεμίων, cum fugientes antea, retro converterentur, & manus consererent cum hostibus, *Il.* E. 505.

V. 206.

Δύστηνος, *Od.* E. 436.

V. 207.

Τὸν νῦν χρὴ κομέειν, Hunc jam oportet curari. κομείτων, *Il.* Θ. 109. κομείτην, *ibid.* 113.

— — πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες
Ξεῖνοί τε, πτωχοί τε. — —
— — *a Jove enim sunt omnes*
Hospitesque & egeni. — —

Les Payens dans tous les tems ont senti cette verité, que les étrangers & les pauvres viennent de Dieu, qui les adresse aux hommes pour exercer leur charité. Il semble qu'ils eussent vû dans les Livres de *Moïse* le soin que Dieu en prend, & les ordres qu'il donne en leur faveur en les joignant, *pauperibus & peregrinis carpenda dimittes.* Levit. XIX. 10. *nec remanentes spicas colligetis, sed pauperibus & peregrinis dimittetis.* Cap. XXIII. 22. DAC.

V. 208.

— — δόσις δ' ὀλίγη τε, φίλη τε,
— — *donum autem etiam exiguum, & gratum est.*

Ὀλίγη μὲν τῷ διδόντι, φίλη δὲ τῷ λαμβάνοντι· ἡ γὰρ ἔνδεια καὶ τὸ ὀλίγον φίλον ἡγεῖται· *Schol. Le peu qu'on leur donne, leur fait beaucoup de bien, & ils en ont de la reconnoissance,*] C'est le sens de ces mots, δόσις — φίλη τε, mots pleins de sens. Pour exciter à exercer cette sorte de charité, Nausicaa dit qu'il faut peu de chose aux pauvres & aux étrangers pour les tirer de leur misere; qu'on leur donne beaucoup en leur donnant peu, & que la reconnoissance qu'ils en ont vaut mieux que le bien qu'on leur fait. DAC.

Αἶσις

Δόσις, donum, munus: neque est tantum, quod pauperi aut egenti datur; sed & in genere, quodcunque datur, etiam honoris caussa. καὶ οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή, *Il.* K. 213. ubi præmium honorificum promittitur heroi speculatum ituro. χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη, inhumanum esset negare tali viro dationem, *Od.* Δ. 651. & sermo est de nave, præbita ad iter necessarium Telemacho.

v. 209.

Βρῶσις, & πόσις, *Od.* A. 191.

v. 210.

Λούσατε δ'] Non *lavate ipsum*; turpe hoc: & ipse se lavat, *v.* 219. nec vult præsentibus ipsis lavari. Sensus est: *Facite ut lavari possit:* suppeditando oleo, & locum ostendendo. ERN.

Σκέπας, *Od.* E. 443.

v. 215.

Δῶκαν δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον, Vide ad *v.* 79. *huj. Libri.*

v. 216.

Ἄνωχθ] *Deinde.*

Λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῇσι, lavare se in fluvii fluento.

v. 218.

Στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν, state & consistite sic ex longinquo, paullum remote a me. μίμνειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, manere apud naves in certa ab iis distantia, *Il.* K. 209. Vide & ad *Il.* P. 501.

v. 219.

Ἅλμην ὤμοιϊν ἀπολούσομαι, (ἐγὼ αὐτὸς,) Salsuginem ab humeris abluam. (ego ipse.) Λούσατε δ' ἐν ποταμῷ, inquit Nausicaa ad ministras suas, *v.* 210. nam hospites nobiles lavabantur a fœminis honestis; sed Ulysses, jam omni ope indigus & supplex, id ministerium demisse deprecatur; & eam modestiam, velut debitam, acceptant illæ ministræ.

Ἀμφὶ δὲ ἐλαίῳ χρίσσομαι, circumque oleo Ungam me.

V. 220.

v. 220.

Ἡ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή, nam sane diu jam abest a corpore meo ejusmodi unctio. ἀλοιφή, *Il.* I. 208.

v. 221.

Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι, Coram vobis, *vel* in conspectu vestro, ego me non lavabo.

Αἰδέομαι γὰρ Γυμνοῦσθαι, revereor enim Nudari.

v. 222.

Κούρῃσιν — μετελθὼν, ad virgines accedens, *vel* præsentibus virginibus, apud eas existens.

v. 223.

Αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, illæ vero abibant.

v. 224.

Χρόα νίζετο, totum corpus lavabat sibi. νίζω, *Od.* A. 112.

v. 225.

Ἀμπέχω, circumhabeo, circumdo.

Ἅλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους, Salsuginem, quæ ei circumhærebat in dorso & humeris latis.

v. 226.

Σμήχω, detergo, extergo, purgo terendo & linendo.

Χνόος, ου, ὁ, lanugo, pili molliores. *item* spuma maris, & lanuginosum, id quod adhærescit corporibus diu in mari natantibus.

Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον, A capite detergebat fricando & aquam adhibendo sordes maris.

Ἁλὸς — ἀτρυγέτοιο] Vide ad *Od.* A. 72. B. 370.

v. 227.

Ἐπειδὴ πάντα λοέσσατο, cum se per omne corpus (κατὰ πάντα; secundum omnia, *vel* πάντα τὸν χρόα αὐτοῦ,) lavasset: nachdem er sich über und über gebadet.

Καὶ λίπ' ἄλειψεν, und sich niedlich gesalbet hatte. ἀλείφειν λίπ' ἐλαίῳ, pro λίπα, & id *per Apocopen* pro λιπαρά,

λιπαρὰ, idque neutrum Adverbialiter pro λιπαρῶς, fett und niedlich mit Oehl. Vide ad *Od.* Γ. 466. Ζ. 96. Pertinet hoc apocopatum neutrum adverbialiter ad verbum: & ſic etiam Proſaicis in uſu eſſe cœpit. ut ergo audiendi non ſint, qui fingunt Subſtantivum τὸ λίπας, αλος, *pro* τὸ λίπος: dicuntque, λίπα eſſe *per Apocopen* pro λίπαλι, *pinguedine*; ut λίπ' ἐλαίῳ ſit per appoſitionem generis & ſpeciei.

v. 228.

Παρθένος ἀδμὴς, *v.* 109. *huj. Libri.*

v. 229.

Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν — Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, Eum quidem Minerva fecit — Majoremque adſpectu, & craſſiorem: *vel* fecit, ut videretur longior ſtatura & habitior corpore.

Διὸς ἐκγεγαυῖα, *Od.* Δ. 184.

v. 230.

Πάσσων, *Comparat.* a παχύς. *Notat* τὸ εὐλιπὲς *corporis*, ſucci plenum.

Καδ' δὲ κάρητος Οὔλας ἧκε κόμας, demiſit & dependere fecit a capite plenam cæſariem, *vel* criſpas & plenas comas. καδ' ἧκε eſt pro καθῆκε.

v. 231.

Ὑακίνθινος, η, ον, colore hyacinthi.

Criſpi etiam *capilli* fuerunt olim *laudati.* Inde eſt quod Minerva, cum Ulyſſi gratiam vellet conciliare,

> Οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας,
> *Criſpas demiſit comas, hyacinthino flori ſimiles.*

Quare idem οὐλοκάρηνος, *capite criſpus* Homero dictus, *Od. XIX.* 246. Ita quoque *Moſchus Bucoliaſtes*, *Idyl. I.* 12. Cupidinis caput inumbrat criſpis capillis. Arte etiam hoc conſectati, criuibus in nodum tortis lamina candente, acu, & id genus aliis inſtrumentis. FEITH. *L. III.* C. *X.* §. *III.*

Οὖλος, *Od.* Δ. 50. nec non *Il.* Ε. 461. Φ. 536. Β. 6.

v. 232.

V. 232.

Ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ, si quis aurum circumfundit argento.

V. 233.

Ἴδρις ἀνὴρ, magnus artifex. ἴδρις, ιος, ὁ, ἡ, peritus, probe sciens.

Δέδαεν, *i. e.* ἐδίδαξεν, docuit.

V. 234.

Χαρίεντα ἔργα, gratiæ plena, grata opera.

V. 235.

Ἀρχ.] *Ut dictum est.*

Τῷ (*pro* αὐτῷ) καλέχευε χάριν, ei decorem superfudit Minerva, *i. e.* ipse se induit & ornavit scite. *Od.* B. 12.

V. 237.

Κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων, de Ulysse probe loto & recipiente pristinam habitudinem: Pulcritudine & gratia resplendens. Innuit Poëta, gratiam apud homines ex venusta forma esse donum divinum. κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἵμασιν, pulcritudine fulgens & vestibus, *Il.* Γ. 392. ubi de Paride, qui erat pulcerrimus, & cujus vestitus hanc formam magis etiam conspicuam reddebat. χιτῶνας ἐυνήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ, tunicas albas, leniter & suaviter nitentes, quasi ab oleo superlito, *Il.* Σ. 596.

Θηεῖτο (*pro* ἐθηεῖτο) δὲ κούρη, etiam virgo id admirans spectabat.

V. 240.

Οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, Non ingratiis omnium Deorum.

V. 241.

Φαιήκεσσ᾽ ὅδ᾽ ἀνὴρ ἐπιμίσγεται, Ad Phæaces hic vir accedit. Vide ad *v.* 205. *huj. Libri.*

V. 242.

Πρόσθεν μὲν γάρ δή μοι ἀεικέλιος δόατ᾽ (ἐδόκει) εἶναι, Ante quidem mihi nullius formæ & vilis aliquis vide-

batur esse. ἀεικελίῃσι πληγῇσιν αὐτόν μιν δαμάσσας, ipse se verberibus indignis & fœdis multans. *Od.* Δ. 244. αἴθε ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν, utinam imperator esses alius exercitus indecori & informis, *Il.* Ξ. 84.

Δόατο, *per Sync.* pro δοάσσατο, observatus & visus & putatus est. v. δοκάζω, mihi videor, puto, arbitror. δοάσσατο, *Od.* E. 474. Z. 145.

v. 243.

Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, Nunc vero Diis similis est.

v. 244.

Κεκλημένος εἴη] Nihil amplius est, quam *sit.* Καλεῖσθαι pro *esse* sæpe Poëtæ. ERN.

v. 245.

Καί οἱ ἅδοι αὐτόθι μίμνειν, & ei placeret hîc manere.

v. 250.

Ἁρπαλέως, *adv.* raptim, avide; eilig, gierig. ἁρπαλέως ἦσθε, avide edebat, utpote famelicus valde.

Δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος, diu enim nihil cibi gustaverat, er hatte lange nichts von Speise genossen. Vide ad *Od.* Δ. 788.

v. 252.

Εἱμαΐ ἄρα πτύξασα, *v.* 111. *huj. Libri.*

v. 253.

Ἡμιόνους κρατερώνυχας, mulos fortibus ungulis præditos. κρατερώνυχας ἵππους, *Il.* E. 329.

v. 255.

Ὄρσεο, Surge, *Il.* Γ. 250.

v. 256.

Φημὶ, puto.

v. 257.

v. 257.

Ἐιδησέμεν, cogniturum esse. *Jon.* pro ἐιδήσειν.

v. 258.

Ἀλλὰ μάλ᾽ ὧδ᾽ ἔρδειν, *pro* ἔρδε, Ast omnino sic fac.
Δοκέεις δέ μοι ὐκ ἀπινύσσειν, *Od.* E. 342.

v. 261.

Καρπαλίμως ἔρχεσθαι, Celeriter i. *Al.* ἔρχεσθον, ite.
Ἐγὼ δ᾽ ὁδὸν ἡγεμονεύσω, *i. e.* εἰς ὁδὸν, προηγήσομαι εἰς ὁδὸν ὑμῖν.

v. 262.

Ἐπὴν πόλιος ἐπιβήσομεν, cum ad urbem venerimus.
Ἣν πέρι πύργος ὑψηλὸς, circa quam murus cum turribus altis. Hic a parte appellatur totum in singulari: nam in muro urbis antiquæ erant turres certo intervallo positæ. & quia talis murus cum turribus valde muniebat urbem, hinc vir fortissimus dicitur πύργος, *Od.* Λ. 555. Ajax Telamonius; eine Burg und Brustwehre.

v. 264.

Λεπτὸς, *Od.* E. 231.
Ἐισίθμη, ης, ἡ, introitus. *idem quod* ἔισοδος. ab ἐισιέναι.
Λεπτὴ δ᾽ εἰσίθμη, *i. e.* στενὴ ἡ δίοδος εἰς αὐλὸν, angustus introitus in portum.
Ἀμφιέλισσος, Epith. *navis actuariæ*, quæ utrinque habet remos, quibus propellitur. Adhibetur de navibus majoribus, milites & arma vehentibus. *Od.* Γ. 162. Alia *navium* Epith. vide apud MORELL. *sub v.* Νᾶυς, Νῆυς.

v. 265.

Ἐιρύαται νῆες δὲ (κατὰ) ὁδὸν ἀμφιέλισσαι, Subductæ sunt & stant naves secundum ordinem & quasi viam. Nisi velis interpretari: naves, κατὰ ὁδὸν, *i. e.* quando proficiscuntur per mare, ἀμφιέλισσαι, utrinque remis agitatæ apparent, nunc vero stant quietæ. οἵτε βασιλῆες θέμιστας πρὸς Διὸς ἐιρύαται, qui reges jura nomine Jovis tuentur

tuentur & observant, *Il.* A. 239. νῆας, ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης, naves, quotquot primæ subductæ sunt in littus, *Il.* Ξ. 75. ubi est εἰρύαται, 3. plur. perf. Pass. cujus prima sing. est εἴρυμαι, *tractus sum.* Sed *Il.* X. 303. Θεοὶ, οἵ με πάρος γε πρόφρονες εἰρύατο, qui me & antea benevoli tuentur. ubi rursus est *pro* εἰρύονται, in præs. Medii.

Ἐπίστιον, ου, τὸ, locus *vel* ædificium, sub quo stat navis contecta: οἶκος νεῶν, qui & uno vocabulo dicitur νεώσοικος. etiam ὁ νεών, ῶνος. Attici magis dicunt τὸ νεώριον, ubi navis curatur & custoditur: & νεωρεῖν illis est *pro* ναυφυλακεῖν. Est ab ἡ ἱστία, vel ἱστία.

Πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ, omnibus enim navibus est suum quasi ἐποίκειον cuilibet Phæaci. Nisi πᾶσιν pertinet ad ἑκάστῳ, omnibus & singulis Phæacibus est suum ibi peculiare ædificium, sub quo stat vel stant naves suæ.

V. 266.

Ποσιδήϊον, *Il.* B. 506.

Templa præcipue *in urbibus exstructa*, & quidem celebriori loco, potissimum *foro.* Ita situm Neptuni templum apud Phæaces:

Ἔνθα δέ τε σφ' ἀγορὴ, καλὸν Ποσιδήϊον ἀμφίς.

Ibi quoque ipsis forum est, pulchrum Neptuni circa templum.

Apud *Pausaniam* passim in Græciæ urbibus eodem loco Deorum templa videmus collocata. Atqui *Idem* laudat *in Bœoticis* seu *Lib. IX. c.* 22. Tanagræos, singulari præ aliis Græcis religione, quod *seorsim a profanis ædibus Deorum templa haberent posita in pura area & ab hominum negotiatione remota:* Χωρὶς μὲν οἰκίαι σφίσι, χωρὶς δὲ τὰ ἱερὰ, ἅπερ αὐτοῖς ἐν καθαρῷ τέ ἐστι, καὶ ἐκτὸς ἀνθρώπων. FEITH. *L. I. C. III. §. VI.* LAKEM. *Antiq. P. I. C. VI. §. III.*

V. 267.

Ῥυτὸς, ἡ, όν, tractus, qui trahitur. ῥυτοῖσιν λάεσσι, lapidibus attractis: ἑλκυστοῖς, διὰ τὸ μέγεθος, καὶ οὐ φορητοῖς: ὡς οὐκ ἐστι φέρειν ἀλλὰ ἕλκειν διὰ τὸ πολὺ τοῦ μεγέθους. Καλω-

Καλωρυχὴς, έος, ὁ, ἡ, infra infossus, sic ut inferior pars sit defossa, superior emineat.

Ῥυτοῖσι λάεσσι κατωρυχέεσσ᾽ ἀραρυῖα ἀγορὴ, forum apte constratum magnis lapidibus terræ insertis, war mit grossen Quadersteinen beleget und gepflastert. λίθοις καλορωρυγμένοις καὶ εὖ τεθεμελιωμένοις, ὧν τὸ μέρος μὲν καλωρύχθαι, τὸ δὲ ὑπερφαίνεσθαι. de foro Phæacensi.

v. 268.

Ὅπλα, instrumenta nautica. *scil.* τὰ τῆς νηὸς, inter quæ præcipua sunt rudentes. ita *Od.* B. 390.

Ἔνθα δὲ νηῶν ὅπλα — ἀλέγουσι, Ibi (in armamentario nautico: nam illud est τὸ ποσιδήϊον) navium armamenta (Schiffs-Geräthe) accurate reponunt & curant. & *h. l.* verbum in maxime proprio significatu positum: quod notat, accurate & curiose reponere, vel in locum tutum, vel in animum. Λιταὶ, μετόπισθεν Ἄτης κιοῦσαι, ἀλέγουσι, supplicationes & deprecationes personificatæ, post errorem in factis commissum sequentes, curam magnam habent, sind sehr sorgsam, *scil.* ut remedium quærant contra mala ex isto errore orientia, *Il.* I. 500. Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, injusti judices, Deorum vindictam non verentes, *Il.* Π. 388.

v. 269.

Πεῖσμα, ατος, τὸ, funis, *maxime* nauticus, rudens, ein Tau. *Deinde* quivis alius, ein Seil, ein Strick, χοινίον.

Πείσματα καὶ σπεῖρα, rudentes & vela, *vel* ὑφάσματα, ex quibus vela fiebant.

Ἀποξύνουσιν ἐρετμὰ, radunt & poliunt remos; radunt ligna, ut fiant remi. *ἀποξύνω idem quod ἀποξύω*, *Il.* I. 446.

v. 270.

Βιὸς, *Il.* A. 49. Φαρέτρη, *ibid.* 45.

v. 272.

Ἧισιν (*pro* ἄις) ἀγαλλόμενοι, Quibus delectati. Vide ad *Od.* E. 176.

Πολιὴν περόωσι θάλασσαν, vide *ibid.*

v. 273.

Τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, Horum evitare cupio sermones amaros: horum vito rumorem ingratum, rumorem multa finiſtre excipientem. χόλον δ' ἀλέεινε γυναικὸς, *Od.* A. 433. ὁ δὲ κερδοσύνῃ ἀλέεινεν, ille vero aſtu vitabat reſponſionem *aut* agnitionem ſui, *Od.* Δ. 251. τέλος θανάτε ἀλεείνων, *Od.* E. 326.

Φῆμις, *Il.* K. 207.

Ἀδευκὴς, non apte & grate excipiens *vel* excipiendus, ἀγλευκής. a δέκω, excipere facio, excipio: cum α priv. & interſerto υ. qui non cum voluptate excipit nos *vel* excipitur a nobis. Et quia δέκομαι quoque notat, exſpecto: hinc eſt &, ἀπροσδόκητος, ἀδόκητος, ὃν ὐκ ἄν τις προσεδόκησεν. ὤλετο ὀλέθρῳ ἀδευκεῖ, morte ingrata, *Od.* Δ. 489.

Μήτις ὀπίσσω Μωμεύῃ, ne quis deinde Reprehendat *vel* Carpat.

v. 274.

Μωμεύω, *idem quod* μωμέομαι & ἄομαι, vitupero, *Il.* Γ. 412.

Μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον, valde enim ſunt intemperantes dictis in populo, es giebt gar zu viel unzeitige Beurtheiler und Sprecher bey dem Volk; die zu viel aus einer Sach machen.

v. 275.

Κακώτερος, aliquis deterior animo, malevolus aliquis & maledicus ex inferiorum ordine.

Ἀντιβολήσας, obvius factus.

v. 278.

Τινά πυ πλαγχθέντα — ἧς ἀπὸ νηὸς, qui forte a nave ſua aberravit *vel* remotus eſt.

Ἤ τινά πυ πλαγχθέντα κομίσσατο ἧς ἀπὸ νηὸς, Aut aliquem forſan oberrantem per mare ſuſcepit ad ſe, & adduxit

adduxit huc ab ejus nave. τὰ σαυλῆς ἔργα κόμιζε, *Od.* A. 356.

v. 279

Ἀνδρῶν τηλεδαπῶν, Virorum externorum, extraneorum, ξείνων. τηλεδαπὸς, *Il.* Φ. 454.

Ἐπεὶ ὄ τινες ἐγγύθεν εἰσὶν, quia nulli prope nos sunt. in oppos. ad τηλεδαπῶν.

v. 280.

Πολυάρηλος, ε, ὁ, ἡ, multum votis expetitus, multis precibus exoratus, valde optatus. πολυάρηλος Θεός, Numen valde vocatum, & adoratione multa dignum. ex πολὺς & ἀρηλὸς, ἡ, ὀν, votis expetitus, gewünschet, erwünscht. Etiam in malo sensu, quod abominamur & detestamur, infandus; verwünschet, nicht zu wünschen, *Il.* P. 37.

v. 282.

Βέλτερον, sie trifts besser, *Il.* Ξ. 81. Ψ. 605.

Βέλτερον, εἰ κ' αὐλὴ περ ἐποιχομένη πόσιν εὗρεν Ἄλλοθεν, Melius est, si ipsa obiens *vel* circumiens & accedens maritum invenit Aliunde. *Ironice.*

v. 283.

Ἀλιμάζω, in pretio non habeo, contemno, καλαφρονέω, ich halte für unwerth, veracht.

Ἡ γὰρ τούσδε γ' ἀλιμάζει καλὰ δῆμον Φαίηκας, certe enim hos suos cives non satis honestos & se dignos æstimat: hinc peregrinum sponsum præoptat.

v. 284.

Τοί μιν μνῶνλαί πολέες τε καὶ ἐσθλοί, qui eam ambiunt multique & nobiles.

v. 285.

Ἐμοὶ δέ κ' ὀνείδεα ταῦτα γένοιλο, & mihi sane istæ essent criminationes: criminarentur me merito homines eam ob rem. Est ergo ὄνειδος *idem quod* Φῆμις ἀδευκής & μῶμος, v. 273. 274.

v. 286.

Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι, Et aliam improbo, quæcunque forte talia faciat.

v. 287.

Ἢ τ'] *Quæ utique* —; *Quæ ſcilicet* —.

Ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων, non cum voluntate ſuorum, patris nimirum & matris, eorumque adhuc ſuperſtitum.

v. 288.

Ἀνδράσι μίσγηται, Cum viris verſetur,] Qui in parentum ſunt poteſtate, nuptias contrahere non poſſunt, illis aut inſciis aut invitis: quod quam antiquum ſit obſervatu, docet eleganter hic locus. SPOND.

Πρίν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν, antequam nuptiæ publicæ veniant. Vid. ad *Od.* Ε. 120.

v. 289.

Σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, *pro* ἐμοῦ ἔπος. Attice regit hoc verbum Genitivum. ut ergo *h. l.* ſit, ξυνίει ἐμοῦ, κατὰ ἔπος. Vide ad *Od.* Α. 271.

v. 290.

(Ὄφρα τάχιστα) Πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς παρὰ πατρὸς ἐμεῖο, (ut quamprimum) dimiſſionem cum comitatu & reditum in patriam conſequaris a patre meo.

v. 291.

Δήομεν ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης, Reperimus præſtans nemus, pulchrum lucum Minervæ: wir treffen an einen ſehr ſchönen Luſtwald. δήω, *Od.* Δ. 544. ἄλσος, *Il.* Β. 506.

Arbores etiam *plantatæ*, ac *ſylvæ cæſæ* in *Deorum honorem.* Ἄλση vocat *Homerus*, quos Latini *lucos*, *Plutarcho in Romulo* interprete. Ejusmodi ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι κελεύθου, Αἰγείρων, *lucus Minervæ*, *ex populis conſtans*, *prope viam*, apud Phæaces. Similiter ante Ithacenſium urbem

urbem ἄλσος πάντοσε κυκλοτερὲς, *lucus undiquaque rotundus*, *Odyſſ. XVII.* 209. ubi & *forma* indicatur, nempe *orbicularis*, quæ omnium perfectiſſima ac pulcherrima, huic rei fuit delecta. Ac ſepto moris erat circumdare, quod περίβολον, *ſeptum*, vocat *Pollux*. FEITH. *L. I. C. III. §. II.*

v. 292.

Αἰγείρων, Ex populis. Vide ad *Od.* E. 64.
Ἐν δὲ κρήνη νάει, fonsque effluit inde.
Ἀμφὶ δὲ (τὴν κρήνην) λειμὼν, circa rivum eſt pratum, leviter a rivo illo inundatum.

v. 293.

Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμενος, inquit Nauſicaa: Ibi eſt patris mei, regis Alcinoi, prædium.
Τεθαλυῖά τ' ἀλωὴ, florens hortus, hortus floridus & conſitus arboribus pulcris. ἡμερὶς τεθήλει ςαφυλαῖς, *Od.* E. 69.
Ἀλωὴ, *Od.* A. 193.

v. 294.

Τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, vide ad *Od.* E. 400.

v. 295.

Μεῖναι (infin. pro imperat. μεῖνον) χρόνον, (pro κατὰ vel ἐπὶ χρόνον,) præſtolare aliquamdiu, exſpectare memento pauliſper.

v. 297.

Αὐτὰρ ἐπὴν ἡμέας ἔλπῃ ποτὶ δώματ' ἀφῖχθαι, Sed quando reputaveris, (wann du vermuthen kanſt,) nos domum deveniſſe: cum ſperaveris, nos perveniſſe domum. ἔλπῃ præſ. ſubj. pro ἐλπηαι, *Jon.* ἔλπηαι, *Att.* ἔλπῃ.
Ἀφῖχθαι, præt. infin. Paſſ. deponentialiter, v. ἀφίκομαι, devenio, pervenio, advenio.

v. 300.

Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐςὶ, *pro ἀρίγνωτά ἐςι*, *ſcil. δώματα αὐτȣ̃*, Facile valde diſcerni poſſunt ob excellentiam ſuam. Vide ad *v.* 108. *huj. Libri.*

Καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο Νήπιος, etiam puerulus tibi dux & index eſſe poſſit, dein Weg-Weiſer ſeyn. Nam *ἡγήσασθαι ὁδὸν*, *i. e.* *ἐπὶ ὁδὸν*, *eſt*, dux & monſtrator viæ eſſe.

v. 301.

Ὀυ μὲν γὰρ τι ἐοικότα τοῖσι τέτυκται Δώματα Φαιήκων, neque enim omnino ſimiles illis ſunt Ædes Phæacum: ſunt non ſimiliter ædificatæ.

v. 303.

Ὁπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή, ſi domus & aula te continuerint intra ſe. *Κεκύθωσι* eſt *vel* præt. ſubj. Med. *vel* aor. 2. ſubj. Act. *Jonice :* Jones enim & ibi addunt augmenta & reduplicationes, ubi aliæ dialecti id negligunt. *ȣ̓δέ σε κεύσω*, nec te celabo quidquam, *Od.* Γ. 187. *ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει*, aliud cogitat apud ſe, aliudque loquitur, *Il.* I. 313. *ὅσα πτόλις ἥδε κέκευθε*, quaſcunque opes hæc urbs abditas habet *vel* habebat huc usque, *Il.* X. 118. *εἴδομεν, ἥν τινα μῆτιν ἐνὶ ςήθεσσι κέκευθε*, videamus, quod conſilium in mente habeat, *Od.* Γ. 18. *ὅπȣ κύθε γαῖα*, *i. e.* *ἔκρυψε*, ubi terra eum incluſit, *i. e.* ubi mortuus & ſepultus ſit, *ibid.* 16. *εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν ἄϊδι κεύθωμαι*, donec ipſe ego in ſepulcro condar, *Il.* Ψ. 244.

v. 304.

Ἐκ μεγάροιο διελθέμεν, ex atrio tranſi, pertranſi triclinium magnum.

v. 305.

Ἡ δ' ἧςαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, illa autem ſedet ad focum juxta ſplendorem ignis. Nam erat tunc extremum autumni tempus; ergo caloris cauſa ad ignem ſedebat. Vide ad *v.* 52. *huj. Libri.*] Voilà encore la Reine

à ſon

à son travail avec ses femmes comme elle y a été dès le matin. Et elle travaille *à la lueur du feu*, car c'est ce que porte la lettre du texte. Mais on se tromperoit si on prenoit ceci pour une marque d'économie; quand Homere dit que la Reine travailloit à la lueur du feu, il veut dire que c'étoit à la clarté du bois qui brûloit sur les braziers & qui tenoit lieu de flambeaux. DAC.

V. 306.

Ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα, υ. 53. *huj. Libri.*

Θαῦμα ἰδέσθαι, res admiranda erat visu, *Il.* E. 725.

V. 307.

Κίονι κεκλιμένη, Ad columnam sita *vel* sedens; inclinato dorso ad columnam: sie sitzet an einem Pfeiler im Saale.

Κίων, *Od.* A. 53.

Δμωαὶ δέ οἱ ἥατ' ὄπισθεν, ancillæ vero sedent a tergo ejus.

V. 308.

Προσκλίνω, adplico, acclino, appono.

Πατρὸς ἐμεῖο θρόνος ποτικέκλιται (*pro* προσκέκλιται) αὐτῇ, sella patris mei prope posita est ei, *scil.* columnæ. *vel* &, matri meæ.

V. 309.

Οἰνοποτάζω, vinum poto, frequenter bibo.

Τῷ ὅγε οἰνοποτάζει ἐφήμενος, ἀθάνατος ὥς,] & *il est assis à table où il fait grand' chere comme un Dieu.* Homere le fait dire par Nausicaa, pour faire entendre que les Pheaciens faisoient consister la felicité dans le plaisir de la table, & qu'ils jugeoient les Dieux heureux parce qu'ils les imaginoient passant les jours dans des festins continuels. DAC.

V. 310.

Παραμείβομαι, prætereo, ich gehe vorbey.

Τὸν παραμειψάμενος, Hunc præteriens.

Μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας βάλλειν ἡμετέρης, (*pro* ἐμῆς,) ad genua matris meæ manus tuas adplicare memento.] Nausicaa veut marquer à Ulysse l'estime & la considération qu'Alcinoüs avoit pour la Reine sa femme, & lui faire entendre par-là que l'union, qu'il a tant vantée, regnoit entre eux. DAC.

V. 311.

Ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι Χαίρων, ut reditum tuum consequaris Gaudens. Vide ad *Od.* E. 220. nec non ELSN. *Observ. S. Tom. I. in Joh. VIII.* 56.

V. 312.

Ἐι καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί, si vel maxime ex longinquo es, wann du auch noch so weit her bist.

V. 313.

Ἔι κεν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃσ' (*pro* φρονέῃσι) ἐνὶ θυμῷ, Si sane tibi illa quidem bene velit in animo.

V. 314.

Ἐλπωρή τοι ἔπειτα, φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι Οἶκον, Spes tibi deinde, te visurum esse tuos, & venturum Domum. ἐλπωρὴ, *Od.* B. 280.

V. 315.

Ἐυκτίμενος, Epith. *urbis*, *domus*, *aliarumque rerum bene conditarum*, *Od.* Γ. 4.

V. 316.

Ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ Ἡμιόνους, *Od.* E. 380. ἵμασεν ἵππους.

Μάστιξ φαεινὴ, scutica *vel* σιλπνὴ, alba & splendida, *vel* λεπτὴ, tenuis: nam φαεινὸν sæpe notat τὸ λεπτὸν, sæpe in genere, pulchrum; propr. vero, candidum & fulgens.

V. 318.

v. 318.

Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, de mulis: bene currebant. περὶ τέρματα ἵπποι τρωχῶσι, curſu circumagunt ſe circa metas, *Il.* X. 163.

Πλίσσω, gradior, tolutim incedo; attollo pedes cum decore & pulſo terram numeroſe, ich gehe einen guten Schritt. nam de equis & mulis gradientibus propr. ponitur, & eſt a πλήσσω. Quia autem ejusmodi equi ſic euntes, pedes ſuos juxta ſe invicem promovent: hinc & in corporibus eæ partes femorum, quæ inter eundum prope ſe moventur, vocantur πλίγματα & πλιχάδες. In media forma occurrit *h. l.*

Ἐυ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν, de mulabus Nauſicaæ ad currum junctis: quæ bene, *i. e.* eleganter nec nimis celeriter, pedibus gradiebantur, ſic ut pedites ſubſequi ſine moleſtia nimia poſſent. Notat ergo βηματίζειν καὶ μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέλος. Hinc eſt ὁ πλὶξ, ιχὸς, *i. e.* τὸ βῆμα, der Schritt: quod & τὸ πλίγμα dicitur. Conf. ARNAUD *Lect. Græc. p.* 40.

v. 319.

Ἡ δὲ μάλ' ἡνιόχευεν, Illa vero omnino ſic regebat mulas ſuas: ut comites ſui pedites ſequi poſſent currum. ἡνιοχεύω, ſum rector equorum in curru militari heroico, habenas teneo & moderor, *Il.* Λ. 103.

Ὅπως ἅμ' ἑποίατο (*pro* ἕποιντο) πεζοί, daß die zu Fuß mit nachkommen könnten, und nicht vom Wagen getrennet wurden: ut pedites ſequi poſſent vectam curru.

v. 320.

Νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην, nam prudenter injiciebat mulis ſuis ſcuticam, ſie gebrauchte die Peitſche mit Verſtand, non nimis. ἱμάσθλη, *Il.* Θ. 43.]

v. 322.

Ἂψ] *Ut juſſerat Nauſicaa*; ſupra *v.* 295.

v. 323.

'Αὐτίκ' ἔπειτ' ἠρᾶτο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,] A chaque nouvelle action une nouvelle priere. Voilà le précepte qu'Homere veut nous donner par cet exemple de la pieté d'Ulyſſe. DAC.

v. 324.

'Ατρυτώνη, Epith. *Minervæ*, factum ab ἄτρυτος, ου, ὁ, ἡ, qui & notat, ὃν οἱ πόνοι οὐ τείρουσι, qui non defatigatur labore & opere, qui moleſtiæ aut timori non cedit, indefeſſus. & Minerva, *i. e.* ingenium ſapiens, non delaſſatur. *Od.* Δ. 762. Alia *Minervæ* Epith. vide apud MORELL. *ſub v.* 'Αθήνη.

v. 325.

'Επεὶ πάρος οὔποτ' ἄκουσας 'Ραιομένου, ὅτε μ' ἔῤῥαιε κλυτὸς 'Εννοσίγαιος. quoniam antea nunquam audiebas me adflictum, cum me adfligeret Neptunus. Vide ad *Od.* E. 221.

v. 326.

'Εννοσίγαιος, Epith. *Neptuni*, notans quaſſatorem & commotorem terræ. Neptunus eſt mare, & mari adſcribebantur terræ motus. Alia *ejus* Epith. quære apud MORELL. *ſub v.* Ποσειδάων.

v. 327.

Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον (*i. e.* μὴ ἐχθρῶς προσδεχθέντα,) ἐλθεῖν, ἠδ' ἐλεεινόν, (*i. e.* ἐλέου ἄξιον,) Fac, ut a Phæacibus non hoſtiliter excipiar, ſed amice & cum miſeratione *ſeu* miſericordia. Ζεῦ, δός. με ἐς 'Αχιλλῆος (δόμον) φίλον ἐλθεῖν, ἠδὲ ἐλεεινόν, precatur Priamus Jovem, *Il.* Ω. 309.

v. 329.

'Αυτῷ δ'. οὔπω φαίνετ' ἐναντίη, Ipſi nunquam apparebat coram & viſibilis, Minerva: non videbatur ab ipſo, οὐ παρίσατο ἐναργής, ἀλλὰ πόῤῥωθεν ἐβοήθει, er ſahe ſie nicht etwa vor ſich. Alii legunt neutrum adverbialiter, ἐναντίον.

'Αιδετο

Αἴδετο γάρ ῥα Πατροκασίγνητον,] Neptune venoit de marquer encore ce courroux implacable par la tempête qu'il venoit d'exciter, c'eſt ce qui oblige Minerve à garder ces meſures. DAC.

V. 330.

Πατροκασίγνητον] *Neptunum.* πατροκασίγνητος, *Il.* Φ. 469.

Ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινεν — Ὀδυσῆϊ, ille autem magis in dies iraſcebatur — Ulyſſi. εἰ αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι, ſi ſemper magis aucto modo gravis eſſet tibi, *Il.* I. 512. ἀσπερχὲς μενέαινεν Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, *Od.* A. 20.

V. 331.

Πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι, *Od.* A. 21.

FINIS
TOMI QUINTI.